

စပတ်တက်

တင့်တယ်

(မြန်မာပြန်)

BURMESE
CLASSIC

SPARTACUS by HOWARD FAST

www.burmeseclassic.com

ရောမကို အာခံသူ

တင့်တယ်

(မြန်မာပြန်သည်)

BURMESE
CLASSIC
.COM

SPARTACUS

by

HOWARD FAST

စံဉာဏ်

ဆတ်ထွန်းလင်း (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

စာပေအဖွဲ့ချုပ်

၁၅၉၀/၂၀၀၃ (၁၁)

မျက်နှာစုံအဖွဲ့ချုပ်

၈၀၁/၂၀၀၄ (၈)

ပုံနှိပ်သူ (အရုံးအတွင်း)

စန္ဒာဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဦးမောင်မောင်လေး (မြ-၀၇၀၅၁) ၂၀၉၊ ၃၆-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင့်လွင် ၊ သော်တစာပေ

၆၀၅၊ သုဓမ္မာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာစုံအဖွဲ့ချုပ်

စိုးအောင်

အတွင်းစာပေအဖွဲ့ချုပ်နှင့် စာပေအဖွဲ့ချုပ်

သွယ်ပန်းဆန်နီနှင့် စန္ဒာဝင်းအဖွဲ့

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၅-ခုနှစ်)

အုပ်စု . . . . . ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၁၆၀၀ ကျပ်

အပိုင်း(၁)

မေလအတွင်းတွင် ရောမမြို့မှနေ၍ ကာပူအားမြို့သို့သွားသော လမ်းပကြီးတစ်လျှောက်၌ ကေးယပ်(စ်)တရပ်(စ်)ဆပ်(စ်) ခရီးထွက်ခြင်း

မတ်လအလယ်ပိုင်းလောက်မှနေ၍ ထာဝရမြို့တော်-ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ရောမမြို့တော်ကြီးမှနေ၍ ကာပူအားမြို့သို့ အများပြည်သူတို့အတွက် ခရီးလမ်းသည် ပွင့်ပြန်လေသည်။ ကာပူအားမြို့သည် ရောမမြို့ထက် သေးငယ်သော်လည်း လှပသောမြို့တစ်မြို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ လမ်းစ၍ဖွင့်လိုက်သော အချိန်သည် ခရီးအသွားအလာမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မများလှသေးချေ။

လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်တွင်းမှာ ရောမသမ္မတနိုင်ငံတော်တွင် လမ်းကြီးလမ်းငယ်အသွယ်သွယ်တို့မှာ လူသွားလူလာ များစွာမစည်ကားခဲ့။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလည်း ဆွဲပိးခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နေရာတကာ၌ပင် ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများ တွေ့ကြုံနေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ရောမမြို့တော်နှင့် ကာပူအားမြို့တို့၏အကြားရှိ ဤလမ်းကြီးမှာလည်း ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများ စံတင်ရလောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်၍ နေပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းမများစည်ကားသလောက် ရောမမြို့သည်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်သည်-ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသည်ပင် ဆိုစမှတ်ပြုစရာ ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။

ရောမမြို့တော်တွင် လမ်းဖွင့်သည့်အကြောင်းကို ကြော်ငြာစာများ တပ်၍ထား၏။ ထိုကြော်ငြာစာများ၌ ကာပူအားတွင် လုပ်ငန်းဆောင်တာ အရောင်းအဝယ်ရှိသောသူများ သွားရောက်လုပ်ဆောင်နိုင်ကြောင်းကို ကြေညာ၍ထားပေသည်။ အပျော်ခရီးသက်သက် ထွက်ကြသောသူများကိုမူ လှပသော ကာပူအားမြို့သို့ ရုတ်တရက် လာခွင့်မပေးသေးချေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အချိန်တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်လာခဲ့သောအခါ၌ နွေဦးရာသီ ရောက်၍လာ၏။ အိတ်လီပြည်၏ နွေဦးရာသီမှာ နေရောင်ခြည် ကြည်ဝင်း၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော ရာသီဥတုဖြစ်လေရာ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ သာယာကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်၍ နေ၏။

ငြိမ်းချမ်းစရေးစာပေ

ထိုအခါတွင် ခရီးသွားလာခြင်းကို တားမြစ်ထားချက်များ ပယ်ဖျက်၍ ပေးလေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် ထိုအချိန်၌ လှပသောအဆောက်အဦများ နှင့် ရွှေမြင်ခင်းများရှိရာ ကာပူအားမြို့သို့ အလည်အပတ်များ ရောက်နိုင်ခွင့်ရရှိ ကြပြန်လေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ကာပူအားမြို့တည်ရှိရာ ကန်ပီးနီးယားဒေသမှာ သဘာဝအားဖြင့် လှပသောဒေသဖြစ်သည့်အပြင်၊ ရေမွှေးကောင်းများ ဈေးချို ချိုနှင့် ရနိုင်သောမြို့လည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရေမွှေး၏အနံ့အရသာကို ဈေး ချိုချိုနှင့် ခံစားလိုကြသောလူများသည် ထိုအချိန်လိုအခါမျိုးတွင် ကာပူအားမြို့ သို့ တခုတ်တရ ခရီးထွက်ကြလေသည်။

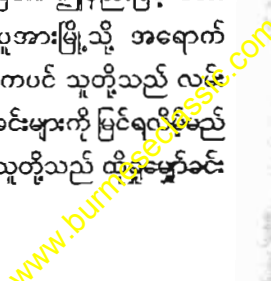
တချို့က ရေမွှေးကုန်ကူးကြ၏။ ကာပူအားမြို့တွင်ရှိသော ရေမွှေး ချက် စက်ရုံကြီးများမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ပြိုင်ဖက်မရှိသော စက်ရုံကြီးများပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစက်ရုံကြီးများသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ရေမွှေးနှင့်နံ့သာဆီ အမျိုးမျိုး တို့သည် မျိုးစုံအောင် ရောက်ရှိလာနေကြပေသည်။ အီဂျစ်ပြည်မှ နှင်းဆီပန်း အဆီများ ရောက်၍လာ၏။ ရိုးဗားတရင်မ၏ ကြာပန်းအဆီနှင့် ဂဲလီလေးပြည် မှ ပေါ်ပီပန်းဆီများ၊ ကတိုးဆီ၊ လီမွှော်ဆီ၊ သံပရာဆီများလည်း ရောက်၏။ စန္ဒကူး-အစရှိသော သစ်ဆီမွှေး အမျိုးမျိုးတို့သည်လည်း အဆက်မပြတ်ရောက် ရှိ၍ နေကြပေသည်။

ရောမမြို့မှာထက် ကာပူအားမြို့တွင် ရေမွှေးဈေးနှုန်းမှာ ထက်ဝက်မျှ မက ချို့သာလေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေါ်၍နေသော ခေတ်အခါက ဥရောပတိုက်တွင် အမွှေးနံ့သာများ အသုံးအစွဲမှာ လူကြိုက်အလွန်များ၍နေ၏။ အမျိုးသမီးများသာမဟုတ်၊ အမျိုးသားများ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမွှေးနံ့သာဆီ များကို သုံးစွဲ၍ နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အမွှေးနံ့သာဆီများသည် ရောမ နိုင်ငံတော်တစ်ဝှန်းလုံးတွင် နေထိုင်ကြသော နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတို့အတွက် မသုံး မဖြစ်သောပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်၍ နေပေရာ၊ ရောမမြို့သူမြို့သားတို့သည် ကာပူ အားမြို့သို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်မသွားလျှင် မဖြစ်သောကိစ္စ တစ်မျိုး ဖြစ်၍နေလေသည်။

ရောမမြို့မှ ကာပူအားမြို့သို့ သွားသောလမ်းမကြီးကို မတ်လတွင် စတင်၍ ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းပွင့်သွားပြီးနောက် နှစ်လအကြာ မေလ

အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကေးယပ်(စ်)ကရပ်(စ်)ဆပ်(စ်)နှင့် သူ၏နမူနာ သူ ဟယ်လင်နာနှင့်အတူ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကလော်ဒီယာမားရီယပ်(စ်)တို့ သည် ကာပူအားမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဆွေမျိုးဉာတိတို့နှင့် သီတင်း တစ်ပတ်နေထိုင်ကြရန် ခရီးထွက်၍ လာခဲ့ကြပေသည်။ သူတို့လူသိုက်သည် ရောမမြို့မှ နံနက်အချိန် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ထိုနံနက်ခင်းမှာ နေရောင်ခြည် ကြည့်ဝင်း၍ ကောင်းကင်တွင် တိမ်သားများရှင်းလင်း၍နေ၏။ ရာသီဥတုမှာ လည်း အေးမြမြမှုသာ ဖြစ်သည်။ ခရီးထွက်ရန် အလွန်အဆင်ပြေသော နေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ အဆိုပါ ခရီးထွက်၍လာကြသော လူစုမှာ အသက်အအရွယ် နှုတ်ယူပျံ့ပျံ့ပြီးလျှင် ခရီးသွားရန် စိတ်အားထက်သန် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြ သောသူများလည်း ဖြစ်၏။ လမ်းခရီး၌ စွန့်စားခန်းတစ်မျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံရ မည်ကို မျှော်လင့်၍ ထားကြသောသူများလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကေးယပ်(စ်) တရပ်(စ်)မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏ဆံပင်မှာ ရှည်လျားများပြား၍ အခွေအတွန့်ကလေးများ ဖြစ်၍နေ၏။ မျက်နှာပေါက်ပေါ်လွင်၍ ဥပမိရုပ်ကောင်းမွန်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ၊ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၍နေပေ သည်။ သူသည် လှပသောဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကိုစီး၍ လာ လေသည်။ ထိုမြင်းမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်မှ သူ၏ဖခင်သည် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဆေးသော မြင်းဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာမူ အသီးသီး အမိုး ဖွင့်ထမ်းစင်များကို စီး၍လာကြ၏။ ထမ်းစင်တစ်ခုတစ်ခုကို ကျွန်လေးယောက် တို့က အသီးသီးထမ်း၍ လာကြပေသည်။ ကျွန်များမှာ ထမ်းစင်ထမ်းရာ၌ အလေ့အကျင့်ရထားပြီးသောသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဆယ်မိုင်ခရီးကို မရပ်မနား ဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ခရီးနှင့်နိုင်သောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤခရီး သွားလူစုသည် လမ်းခရီးတွင် ငါးရက်ကြာမည်-ဟု ကြိုတင်စီစဉ်ထားကြ၏။ တစ်ရက်အချိန်ကုန်လျှင် မိတ်ဆွေများ သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးဉာတိများ ၂ နှစ် တောစ အိမ်များတွင် ဝင်ရောက်နားနေကြရန်လည်း စီစဉ်ကြ၏။ ဤနည်းဖြင့် အေး အေးသက်သာ ခရီးတစ်ဆစ်စီ ဆက်ပြီးလျှင် ကာပူအားမြို့သို့ အရောက် သွားရန် စီစဉ်ထားကြပေသည်။ ခရီးစ၍မထွက်ခွာမီကပင် သူတို့သည် လမ်း တစ်လျှောက်၌ အပြစ်ပေး ခြင်းခံ၍ထားရသော ရှုမြင်ခင်းများကို မြင်ရလိုစိတ်မည် -ဟု ကြိုတင်၍ သိထားကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ထိုရှုမြင်ခင်း

များကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ကြပေ။ စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် မိန်းကလေးများသည် သူတို့ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ကြသည့်အတိုင်း လမ်းခရီးတွင် တွေ့မြင်ရမည့် ရှုမြင်ခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အားတက်ကြွ၍ပင် နေကြပေသေးသည်။ ကေးယပ်(စ်)၏အဖွဲ့တွင်မူကား ထိုရှုမြင်ခင်းမျိုးကို ကြည့်မြင်ချင်သော ဇောက်ပတ်၍ နေပြီးလျှင် ထိုမြင်ကွင်းမျိုးတို့ကို စိတ်သတိစွာနှင့် ကြည့်ဝံ့သည့်သတ္တိမျိုးရှိသော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချေသည်။

ကေးယပ်(စ်)က "ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ လက်ဝါးကပ်တိုင် တစ်ခုပေါ်ကို ရောက်နေရတာထက် ဘေးကနေပြီး ကြည့်ရတာက တော်ပါသေးရဲ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာကမူ "ကျွန်မတို့တော့ လမ်းရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ ကြည့်သွားမှာပဲ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာသည် ကလော်ဒီယာထက် လှပလေသည်။ ကလော်ဒီယာမှာ ဆံပင်ရွှေဝါရောင်ရှိ၏။ သူသည် ဂဏာမငြိမ်ရိတ်ပြီး အသားအရေရော၊ မျက်လုံးအရောင်ပါ၊ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိလေသည်။ အမြဲတစေ အားနွံပန်းလျသောအသွင်ကိုလည်း တမင်ဆောင်တတ်လေသည်။ သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပြည့်တင်း၍ စွဲမက်စဖွယ်ကောင်း၏။ သို့သော် ကေးယပ်(စ်)၏အမြင်၌ ဟယ်လင်နာသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သည်-ဟု ထင်မှတ်ပြီးကလော်ဒီယာက အဘယ်ကြောင့် ခင်မင်နေသည်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှာ၍ မရချေ။ မိန်းကလေးနှစ်ဦး အဘယ်ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြသည် ဆိုသောအချက်ကို ယခုကဲ့သို့ ခရီးထွက်လာစဉ်တွင် သိရအောင် ကြိုးစားမည်-ဟု ကေးယပ်(စ်)က ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကေးယပ်(စ်)သည် သူ့နှမ၏ သူငယ်ချင်းမကလေးကို ချစ်ရောမြို့ရန် ယခင်က အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း မိန်းကလေးက သူ့အားဂရုမစိုက်လှသဖြင့် သူ့အကြံမှာမအောင်မြင်ချေ။ ဟယ်လင်နာသည် ကေးယပ်(စ်)တစ်ဦးတည်းကိုသာမဟုတ်။ ယောက်ျားသားမှန်သမျှတို့ကို များစွာဂရုစိုက်သူမဟုတ်။ ဟယ်လင်နာသည် လောက၌စိတ်လေ၍နေသည်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မျှ သူ့စိတ်မဝင်စားဘဲ နေတတ်သည့်အတွက်ပင်။

ဟယ်လင်နာသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ကေးယပ်(စ်)၏နှမမှာမူ ခြားနားသော မိန်းမပျို

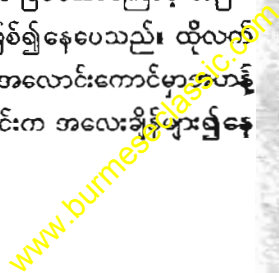
တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူ့နှမသည် ထူးခြားသော အရည်အသွေးတစ်မျိုး ရှိသောသူဖြစ်၏။ နှမသည် မောင်လောက်ပင် အရပ်မြင့်ရှည်၍ ရုပ်ရည်ချင်းလည်း အလွန်တူလေသည်။ မိန်းမခေရာတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မောင်ဖြစ်သူထက်ပင် ပို၍ချောမောသည်ဟု ဆိုရပေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် သူ့နှမကလော်ဒီယာကို မြင်ရတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်အကြောင်းရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားရသည့်အဖြစ်ကို ယခုခရီးထွက်ရာတွင် သိရှိအောင် စုံစမ်းမည်-ဟုလည်း ပိုင်းဖြတ်ထားပေသည်။ သူ၏နှမ ဟယ်လင်နာနှင့် ကလော်ဒီယာတို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲမှာ အခြေခံသဘောချင်း မတူသောသူနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် တွဲဖက်ညီကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခရီးတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အဖြစ်အပျက်များနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်-ဟု ကေးယပ်(စ်)က မျှော်လင့်ထားပေသည်။

ရာမမြို့၏အပြင်ဘက် မိုင်အနည်းငယ်မျှ ရောက်ခဲ့သောအခါတွင် အပြစ်ဒဏ်ပေး၍ထားသော အလောင်းဇကာင်များကို စတင်၍တွေ့ရလေတော့သည်။

လမ်းမကြီးသည် ဤနေရာလောက်တွင် ကျောက်ခဲများနှင့် သဲများရှိသော လွင်တီးခေါင်အရပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သွား၏။ နေရာမှာ ဧကအနည်းငယ် ကျယ်ဝန်းပေသည်။ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားသော အလောင်းကောင်များကို ဦးစီးစီမံရသောသူသည် မြင်ရသူတို့၏စိတ်၌ အများဆုံးထိခိုက်နိုင်စိမ့်သောငှာ ပထမလက်ဝါးကပ်တိုင်ကို စိုက်ထူရန် ဤနေရာကလေးကို သီးခြားရွေးချယ်ခဲ့ပေသည်။

လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို အသစ်စက်စက် သစ်သားဖြင့် လုပ်ထား၏။ သစ်သားမှာ စစ်စေးအနက်ရောင်ထွက်သော ထင်းရှူးသားဖြင့် လုပ်၍ထား၏။ လက်ဝါးကပ်တိုင်၏နောက်ဖက်တွင် မြေနိမ့်၍နေလေရာ၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် နံနက်ခင်းကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ ပထမလက်ဝါးကပ်တိုင် ဖြစ်သောကြောင့် အခြားတိုင်များထက် ပို၍ကြီးမားပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်၍နေပေသည်။ ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်၌ ချည်နှောင်၍ထားသော လူသေအလောင်းကောင်မှာ အဟန့်ငယ်၍ပင် နေ၏။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ အပေါ်ပိုင်းက အလေးချိန်များ၍နေသောကြောင့် အနည်းငယ်ယိုင်ယိမ်း၍နေ၏။

ကေးယပ်(စ်)သည် သူစီးနေသောမြင်းကို ဇက်သင်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ဝါးကပ်တိုင်အနီးသို့ မြင်းကိုမောင်းသွားလေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် သူ့အလှကိုင်သော ကြိမ်လုံးကလေးတစ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထမ်းစင်ထမ်း၍ လာရသော ကျွန်များအား မြင်းနောက်ကလိုက်ရန် အချက်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ နားပါရစေလား အိုအရှင်မ”-ဟု ထမ်းစင်ရှေ့မှ ထမ်းသူကျွန်က တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ထိုကျွန်မှာ စပိန်ပြည်သားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူပြောသော လက်တင်ဘာသာစကားမှာ ကပေါက်ချိတပေါက်ချာ နိုင်လှပေသည်။ ထိုအချိန်၌ ထမ်းစင်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

“နားစေ”-ဟု ဟယ်လင်နာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူမသည် အသက်(၂၃)နှစ်သာ ရှိနေပေသေးသည်။ သို့သော် ဤအရွယ်၌ ခေါင်းမာသော အကျင့် ရှိ၍ နေလေသည်။ သူတို့မိသားစုထဲက အမျိုးသမီးတိုင်းပင် ခေါင်းမာကြပေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် မည်သည့်သတ္တဝါကိုမဆို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရက်စက်ခြင်းမျိုး လိုလားသူမဟုတ်။ ကျေးကျွန်ရော၊ တိရစ္ဆာန်များကိုပါ ရက်စက်ခြင်းကို အလိုမရှိ။ ထမ်းစင်ထမ်းသော သူများသည် ထမ်းစင်များကို ညင်သာစွာ မြေပေါ်သို့ချလိုက်ပြီးနောက် နားနေခွင့်ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်စွာ မြေပေါ်၌ ထိုင်နေကြလေသည်။

လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ကောက်ရိုးခင်းထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အဖာအထေးများစွာ ရှိသော အမိုးကလေးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ကုလားထိုင်၌ လူဝကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ သူသည် သဘောကောင်းပုံရပေသည်။ ရုပ်ရည်မှာ ထူးခြားပြီးခင်းရဲမွဲတေသော အသွင်ကိုဆောင်၏။ သူ၏ရုပ်ရည်ထူးခြားခြင်းမှာ သူ့၌မေးစေ့အထစ်များစွာရှိ၍ နေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝိုက်ကြီးရွဲ၍ နေသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ဆင်းရဲမွဲတေပုံမှာ ပျင်းရိခြင်းနှင့်လည်း ရောစပ်၍ နေလေသည်။ ဤအချက်ကို သူ၏ညစ်ပုတ်စုတ်ပြတ်၍ နေသော အဝတ်အစားများကသော်လည်းကောင်း၊ ပေကျဲ၍ နေသော လက်သည်းရှည်များကသော်လည်းကောင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲတို့ကလည်းကောင်း ဖော်ပြ၍ နေပေသည်။

သူ၏ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေးတန်းထား နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးရှိ၍ နေ၏။ သူ့အားတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ခါမှ ဖြင့် သူသည် နိုင်ငံရေးသမားများ စုဝေးရာရင်ပြင်နှင့် ဆီးနိတ်အဆောက်အဦများတွင် လှည့်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှား၍ နေလေသည်။

သူသည် ဤနေရာသို့ ယခုရောက်နေခြင်းမှာ သူတောင်းစားဖြစ်ရန် တစ်ထစ်သာ ကျန်လေတော့သည်။ သူတောင်းစားဖြစ်ပါက သူသည် ငှားအိမ်ခန်းတစ်ခန်း၌ ဖျာတစ်ချပ်နှင့် နေရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် သူသည် အသံအောင်သောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ ဈေးကြီးအတွင်း၌ ကုန်ပစ္စည်းများကို အော်ဟစ်ရောင်းချတတ်သော ဈေးခေါ်သမားတစ်ယောက်၏ အသံနှင့်တူပေ၏။ သူ၏အဖြစ်မှာကား စစ်တိုက်ခြင်းကြောင့် ဤဘဝသို့ ရောက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် စစ်ရှုံးသည့်ဘက်မှဝင်၍ တိုက်မိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အခြေမဲ့အနေမဲ့ဘဝကို ရောက်၍ လာရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

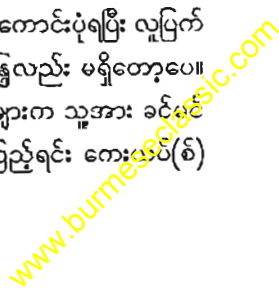
“သခင်နဲ့သခင်မများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မတ်တတ်မရပ်နိုင်တာကို အခွင့်ပြုကြပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးက နှလုံးနဲ့အသည်းရောဂါ ရှိပါတယ် - ဝင်ဗျာ”-ဟု ပြောရင်း လူဆင်းရဲသည် သူ၏ဝိုက်ရွဲကြီးကို ပုတ်၍ပြနေ၏။ ထိုနောက်...

“အရှင်တို့က အစောကြီးထွက်လာကြပေသတိုး၊ အေးလေ... ခရီးသီတင်းသွားမယ်ဆိုရင် စောစောစီးစီး ခရီးထွက်ရပေမပေါ့။ ကာပူအားကို သွားကြမလို့လား”-ဟု ပြော၍ နေပြန်လေသည်။

ကေးယပ်(စ်)က “ကာပူအားကိုသွားမလို့”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကာပူအားဟာ အင်မတန်ကောင်း၊ အင်မတန်လှ၊ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါပဲ။ ဟုတ်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်။ ဆွေမျိုးတွေဆိုတို သွားပြီးတော့ လည်ကြပတ်ကြမယ် ထင်ပါရဲ့”

“မှန်တယ်”-ဟု ကေးယပ်(စ်)က ပြန်ပြောလိုက်၏။ မိန်းကလေးများသည် ပြုံး၍နေကြလေသည်။ လူဆင်းရဲကြီးမှာ သဘောကောင်းပုံရပြီး လူပြက်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်လည်း တူ၍နေ၏။ သူ့တွင် ဣန္ဒြေလည်း မရှိတော့ပေ။ သူသည် ဣန္ဒြေဆောင်စရာလည်း မလိုတော့။ လူငယ်များက သူ့အား ခင်မင်အောင်သာ ပြုရပေမည်။ ထိုလူကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်ရင်း ကေးယပ်(စ်)

သည် မိမိထံမှ ပိုက်ဆံတောင်း၍နေကြောင်း ရိပ်မိ၏။ ပိုက်ဆံပေးရမည်မှာ လည်း ဝန်မလေးချေ။ ကေးယပ်(စ်)သည် ပိုက်ဆံမရှားသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏အလိုဆန္ဒရှိသူမျှကို ရယူနိုင်လောက်သော ဝင်ငွေရှိထားသူလည်းဖြစ်၍ နေပေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် မိန်းကလေးများ၏ရှေ့၌ သူ၏စေတနာ ငလ္လတို ပြုလိုက်ချင်၏။ ဤလူဝကြီးအား ပိုက်ဆံပေးခြင်းအားဖြင့်သူ၏စေတနာ တရားကို ပြသနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ပေါ်ပေါက်၍နေပေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးက လမ်းပြလဲ လုပ်ပါတယ်။ ပုံလဲပြောတတ်ပါတယ်။ အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်စားတဲ့သူပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ထက် ဘယ်တရားသူကြီး တစ်ယောက်က ပိုပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးနဲ့ တရားသူကြီးနဲ့ဟာ အခြေအနေချင်း မတူပေမယ့် ပိုက်ဆံလိုချင်တာချင်းတော့ အတူတူပါပဲခင်ဗျာ... ”

မိန်းကလေးများသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တွင်ရှိ၍နေသော လူသေအလောင်းကောင်ကို စိုက်၍မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ အလောင်းကောင်မှာ သူတို့၏ အပေါ်ဘက်တည့်တည့်တွင် ရှိ၍နေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ကိုယ်လုံးတည်း ဖြစ်၍နေသော အလောင်းကောင်ကို မရဲတရဲကြည့်၍နေကြပေသည်။ အလောင်းကောင်မှာ နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုမည်း၍နေပေသည်။

ငှက်များ ထိုးဆိတ်ထားကြသဖြင့် အသားများ ပဲ့၍နေပေသည်။ ကျီးကန်းများသည် အလောင်းကောင်၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထိုးဆိတ်စားသောက်ရန် အကြံအစည်ဖြင့် ပျံပဲ့၍နေကြပေသည်။ အလောင်းကောင်၏ အရေပြားပေါ်၌ ယင်ကောင်များသည် တွား၍သွားနေကြပေသည်။ အလောင်းကောင်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှနေ၍ ရွှေ့ဘက်သို့ ခပ်ကိုင်းကိုင်းဖြစ်၍နေ၏။ အလောင်းသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှ လျှောဆင်း၍နေသယောင် ထင်ရပေသည်။ လူသေကောင်၏ အရုပ်ဆိုးလှစွာသော လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်တကား။ သူ၏ဦးခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက်ပြီးကျ၍နေ၏။ သူ၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်း၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိ၍နေသောကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အခြင်းအရာကို မမြင်နိုင်ကြချေ။

ကေးယပ်(စ်)သည် လူဝကြီးအား ဒဂီးတစ်ပြား ပေးလိုက်၏။ လူဝကြီးက ကျေးဇူးတင်စကားကို အထပ်ထပ်ပြော၍ နေပေသည်။ ထမ်းစင် ထမ်း

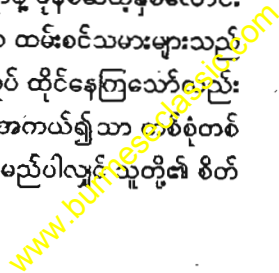
သော သူများသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍နေကြ၏။ သူတို့သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို မော်၍မကြည့်ကြ။ မြေကြီးကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြပေသည်။

သူတို့သည် ခရီးပြင်းနှင့်ရာ၌ အလေ့အကျင့်ရထားပြီးသော သူများဖြစ်ကြပေသည်။

“ဒီအလောင်းကောင်က စံပြပဲဗျ။ ဒီမှာအရှင်မ ဒီအလောင်းကောင်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်... ရောမအစိုးရဟာ ပေးစရာရှိရင် ရက်ရက်စက်စက် ပေးပြီးတော့ ယူစရာရှိရင်လဲ ရက်ရက်စက်စက် ယူတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဒီအပြစ်ဒဏ်ကို ပေးတာဟာ ပြစ်မှုနဲ့ လိုက်လျောပါတယ်။ ဒီအလောင်းကောင်ဟာ ထိပ်ဆုံးက သီးခြားဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့နောက်မှာ တခြားအလောင်းကောင်တွေ အများကြီး တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီနေရာကနေပြီးတော့ ကာပူအားမြို့အထိ အလောင်းဘယ်နှစ်လောင်းရှိတယ်ဆိုတာကို သိရဲ့လား... ”-ဟု လည်းမေး၍နေပြန်သည်။

မိန်းကလေးများသည် အလောင်းပေါင်းမည်မျှ ရှိသည်ကို သိကြပြီးဖြစ်၍ သို့သော် လူဝကြီး၏အပြောကို စောင့်၍နားထောင်နေကြလေသည်။ လူဝကြီးသည် သေချာတိကျသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူသည် ဖျော်ရွှင်တတ်ပုံရလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အလောင်းကောင်များ၏ အကြောင်းကို ပြောရင်းဆိုရင်း၌ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ လူဝကြီးသည် ဤကဲ့သို့ ရက်စက်စွာ အပြစ်ဒဏ်ပေးထားသည့် အခြင်းအရာများမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားသောအခြင်းအရာများ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖို့တွင်ကား သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စဟု ထင်ရလောက်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူသည် အလောင်းကောင်များ၏ အရေအတွက်ကို တိကျစွာ ပြောပြနိုင်မည့် ဟန်မျိုး ရှိလေသည်။ သူပြောပြသော အရေအတွက်သည် မှန်ချင်မှ မှန်မည်ဖြစ်သော်လည်း တိတိကျကျ ပြောမည်မှာကား သေချာ၍ နေပေသည်။

“အလောင်းပေါင်း ခြောက်ထောင့်လေးရာနဲ့ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်လောင်းနိတယ်ဗျ”-ဟု လူဝကြီးက ပြောလိုက်၏။ အချို့သော ထမ်းစင်သမားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေကြသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတို့အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မည်ပါလျှင် သူတို့၏ စိတ်

လှုပ်ရှားပုံကို အကဲခတ်နိုင်မိမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့အား မည်သူကမျှ အကဲခတ်၍ မနေကြပေ။

လူဝကြီးက “အလောင်းပေါင်း ခြောက်ထောင့်လေးရာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ် လောင်း ရွှိဘယ်ခင်ဗျ”-ဟု ထပ်၍ပြောလိုက်၏။

ကေးယပ်(စ်)က “များလှချည်ကလား”-ဟုမှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာ၏စိတ်တွင် ကေးယပ်(စ်)၏စကားသည် စကားဖြစ်ရုံမျှ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း လူဝကြီးက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍နေလေသည်။ အား လုံးဝတွေ့မျှ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ လူဝကြီးသည် သူ၏ ဝတ်ရုံထဲမှ တုတ်တစ် ချောင်း ထုတ်ယူပြီးလျှင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆီသို့ တုတ်နှင့်ထိုးပြလိုက်၏။

“ဒီအလောင်းဟာ စံပြအလောင်းတစ်ခုပေါ့ဗျာ၊ စံပြကိစ္စတစ်ခုရဲ့ လက်မွန်မဆွ စံပြတစ်ခုပေါ့”-ဟု လူဝကြီးက ဆို၏။

ကလော်ဒီယာသည် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ရယ်သံပြုလိုက်မိ လေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာလဲ ကောင်းပါတယ်။ အရေးလဲကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကြောင်းတစ်ခု၌ တစ်သီး တခြား အခုလိုပြထားတာပေါ့။ ရောမအစိုးရဟာ အကြောင်းရှိရင် ရှိသလိုလုပ် တတ်တဲ့ အစိုးရပါပဲ”-ဟု လူဝကြီးက စာသံပေသံပါပါနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ အလောင်းလား”-ဟု ကလော်ဒီယာက မလိမ်မိုးမလိမ်မာ မေးလိုက်၏။

သို့သော်လည်း လူဝကြီးသည် စိတ်မဆိုးချေ။ လူဝကြီးသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်လျက်လိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုမူခြင်းမှာ သူ၏စိတ်၌ထိ ခိုက် တုန်လှုပ်နေခြင်းကို ဖုံးဖိကာ ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်-ဟု ကေး ယပ်(စ်)က တွေးလိုက်မိလေသည်။

လူဝကြီးက “အလောင်းဟာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ အလောင်းကောင် မဟုတ်ပါဘူး”-ဟု ဆိုပြန်၏။

“ကေးယပ်(စ်)က စိတ်တိုသံဖြင့် . . .

“စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ အလောင်းကို လုံးဝ ရှာမတွေ့ကြတော့ဘူး”- ဟု စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

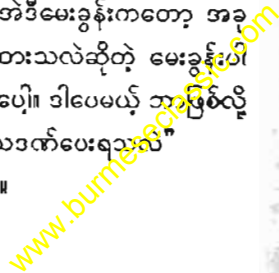
လူဝကြီးက သူ့အသိဉာဏ်ကို ဂုဏ်ယူသောဟန်ဖြင့် “အပိုင်ပိုင်ခုတ် ထစ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲဗျို့၊ အပိုင်းပိုင်းကို ဖြစ်အောင် ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒါတွေဟာ ကလေးမတို့လို စိတ်နုနယ်တဲ့ လူတွေကြားရဖို့ မကောင်းပါဘူးတယ်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ အမှန်ဖြစ်တာတော့ ဖြစ်တာပါပဲ”-ဟု ပြော လိုက်လေသည်။

ကလော်ဒီယာသည် ကျောချမ်း၍သွား၏။ သို့သော်လည်း ကြားရ သော သတင်းကို နားအရသာခံပုံပေါ်၍ နေလေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် ယခင်က သူတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အလင်းရောင်တစ်မျိုးကို ကလော်ဒီယာ၏ မျက်လုံးများတွင် ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ကေးယပ်(စ်)၏ဖခင်က ကေးယပ်(စ်) အား တစ်ခါ၌ “ဘယ်အခါမှာမှ အပေါ်ယံကျောအမြင်နဲ့ မဆုံးဖြတ်လေနဲ့”- ဟု ဆုံးမခဲ့ဖူးလေသည်ကိုလည်း ကေးယပ်(စ်) ပြန်၍တွေးမိလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ဆုံးမစကားမှာ မိန်းမသား၏အကြောင်းထက် ပို၍ လေးနက်ကြီးမားသော ကိစ္စများအတွက် မှာထားခဲ့သော ဆုံးမစကား ဖြစ်သော် လည်း ထိုဆုံးမချက်ကို ကေးယပ်(စ်)သည် ကောင်းစွာနားလည်လျက် ရှိနေ လေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် လူဝကြီးအား အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ကြည့်၍ နေ၏။ ထိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကေးယပ်(စ်)အား တစ်ခါမျှမကြည့်ဖူးချေ။ လူဝကြီး သည် စံကားဆက်၍ ပြောနေပြန်၏။

“အမှန်ကတော့ ဒီလိုလေ၊ တချို့သူတွေက စပါးတားကပ်(စ်)ဆိုတဲ့လူ ဟာ လူ့ပြည်မှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့သေးဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီစကားဟာ အလကားစကားပါ။ ကျုပ်လဲ လူ့ပြည်မှာရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့လဲ လူ့ပြည် မှာရှိတယ်။ ဒီနေရာကနေပြီး ကာပူအားမြို့ကိုသွားတဲ့ အက်ပီရန်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်မှာလည်း အလောင်းကောင် ခြောက်ထောင့်လေးရာခုနစ်ဆယ့် နှစ်လောင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီလိုပဲ စပါးတား ကပ်(စ်)ဟာလဲ လူ့ပြည်မှာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ လူ ငယ်သိုက်ကို ကျုပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်။ အဲဒီမေးခွန်းကတော့ အခု လို လူတွေအများကြီး ဘာဖြစ်လို့ သေဒဏ်ခတ်ထားသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါ ပဲ။ ပြစ်ဒဏ်ပေးတာကတော့ အပြစ်ဒဏ်ပေးတာပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ခြောက်ထောင့်လေးရာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် သေဒဏ်ပေးရသလဲ”

လူဝကြီးသည် စကားကြောရှည်၍နေ၏။

ဟယ်လင်နာက "ဒီကောင်တွေမှာ အပြစ်ရှိလို့ပေါ့"-ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ လူကြီးက ဟန်ပါပါ မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

"ဟုတ်ရဲ့လား"-ဟု မေးလိုက်လေသည်။ လူကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ လောကအကြောင်း နားလည်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို ပြသသော အမူအရာကို ထင်ရှားအောင် ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်(စ်)တို့လူစုသည် အထက်တန်းစားများ ဖြစ်ကြသော်လည်း လူကြီး၏ အသိဉာဏ်ကို မမီနိုင်ကြသေး။ အသက်နုပါသေးသည်ဟု လူကြီးက ထင်မှတ်ပုံရနေပေသည်။

ထို့နောက် လူကြီးကဆက်၍ "ခင်ဗျားတို့ ပြောသလိုပဲ အခုသေဒဏ် အပေးခံရတဲ့သူတွေဟာ အပြစ်ဒဏ် အပေးခံရသင့်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် စားလို့မရတဲ့သူတွေကို ဘာပြုလို့ ဒါလောက်များများ သတ်ပစ်ရတာလဲ။ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ကျုပ်ပြောပြမယ်။ အဖြေကတော့ ကျွန်ဈေးတွေတက်အောင် လုပ်တာပဲဗျ။ ဒီလိုသတ်ပစ်လိုက်မှ ကျွန်ဈေးက မကစားဘဲ ငြိမ်သက်ပြီးတော့သွားမယ်။ ပြီးတော့က ကျွန်ပိုင်စနစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ကိုလဲဖြေရှင်းရာရောက်သေးတယ်။ အဲဒီအဖြေဟာ လူဒါလောက်များများ သတ်ပစ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းကို ကျုပ်က ခပ်တိုတိုအဖြေထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ အဖြေတစ်ရပ်ပဲ"-ဟုပြောပြလိုက်၏။

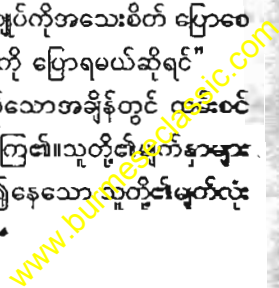
ထို့နောက် လူကြီးသည် အလောင်းကောင်တစ်ကောင်ကို တုတ်နဲ့ညွှန်ပြရင်း "ဟောဒီအလောင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ကြစမ်းပါ။ သူဟာ ဂေါ(စ်)နယ်သား ဖဲယားထရက်(စ်)ဆိုတဲ့လူပဲ။ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူဟာ စပါးတားကပ်(စ်)နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ခြေသွားပုံကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ဖူးတယ်။ ဟောဒီနေရာမှာ ကျကျနနထိုင်ပြီးတော့ ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ သူ့သေတဲ့အထိ ကျုပ်ကြည့်ပြီး နေခဲ့တယ်။ သူဟာ လေးရက်အကြာမှာ သေသွားတယ်။ သူဟာ နွားထီးတစ်ကောင်လောက် သန်စွမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါလောက်အထိ မသေဘဲကြာရှည်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ တတိယခရိုင်က ဆက်(စ်)တပ်(စ်)ဆိုတဲ့ လူဆီက ဒီကုလားထိုင်ကို ယူလာခဲ့တာပဲ။ သူ့ကိုသိကြသလားဟင် . . . ဆက်(စ်)တပ်(စ်)ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းပါ။ တော်တော်ကြီးကိုတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်ကိုလဲ အင်မတန်ခင်ပါတယ်။ ဒီလူတွေကို သေဒဏ်ပေးကြတော့ လူတွေအများကြီး

တောင် လာပြီးတော့ ကြည့်ကြတယ်။ ကြည့်လဲကြည့်စရာ ကောင်းပေသတို့အဲဒီလူတွေဆီက ကျုပ်ဟာ ပွဲကြည့်ခတော့ မတောင်းနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က လူတွေလာကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ပြောပြတော့ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံပေးသွားကြတယ်။ သူ့အကျိုးကိုယ်အကျိုး ဆိုသလိုပေါ့လေ။ အသတ်ခံရတဲ့လူတွေရဲ့ နာမည်ကိုသိအောင် ကျုပ်ကလဲ ကြိုးစားထားရသဗျ။ လူတွေဟာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ တိုက်ရေးခိုက်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မသိရတာတွေ အများကြီးပဲရှိကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဟောဒီမိန်းကလေးက ကျုပ်ကို (ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စပါးတားကပ်(စ်)လား)-လို့ မေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမေးခွန်း တွေဟာ မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပေပဲ။ တကယ်လို့ ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စပါးတားကပ်(စ်) ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီမေးခွန်းဟာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေမှာပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် မိန်းကလေးများဟာ အိမ်တွင်းမှာ အနေအလွန်များကြတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ အိမ်တွင်းပုန်းကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့အကြောင်းကို သေသေချာချာမသိတဲ့အတွက် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို မေးတာပေါ့။ စပါးတားကပ်(စ်)ဟာ ဆံတစ်ပင်။ အရေပြားတစ်ကွက်မှ မကျန်အောင် နုတ်နုတ်စဉ်းပြီးတော့ အသတ်ခံရတယ်။ သူ့အလောင်းကို ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မတွေ့ကြဘူး။ ဟောဒီအလောင်းကတော့ လုံးလုံး စပါးတားကပ်(စ်)နဲ့မတူဘူးဗျ။ သူ့ကို အနည်းအကျဉ်းသာ ဝါးနဲ့လှီးကြတယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း လူကြီးသည် သူ၏တုတ်ဖြင့် သူ၏အထက်၌ရှိနေသော အလောင်းကောင်၏ နံဘေးတွင်မြင်ရသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပြလိုက်လေသည်။

အလောင်းကောင်တစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာတစ်မျိုးစီရှိနေတာက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ တချို့အလောင်းကောင်မှာ ဒဏ်ရာက နံဘေးမှာရှိတယ်။ တချို့မှာတော့ ရှေ့ဘက်မှာရှိတယ်။ ကျောဘက်မှာတော့ ဒဏ်ရာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ အေးလေ ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကိုအသေးစိတ် ပြောစေချင်ကြမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစစ်အမှန်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်"

သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်နား၍ ထားလိုက်သောအချိန်တွင် လူကြီးဝင်သမားတို့သည် လူကြီးအား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်၌ ဆံပင်ရှည်များကျ၍ နေလေရာ၊ ပြုကြောင့်၍ နေသော သူတို့၏မျက်လုံး

ဈားတို့ ဆံပင်ဈား၏အကြားမှ မြင်ရလေသည်။

လူဝကြီးက စကားဆက်ပြန်၏။

“ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေဟာ အိတ်လီမြေပြင်ပေါ်မှာရှိခဲ့တဲ့ စစ်သားများ အနတ် အကောင်းဆုံး စစ်သားတွေပါပဲ။ အဲဒါကို သေသေချာချာ မှတ်ထားကြပေတော့။ ကဲလာ၊ ခုနက ကျွန်တို့ကြည့်ခဲ့တဲ့ အလောင်းကို ပြန်ကြည့်ကြစို့။ အဲဒီလူဟာ လေးရက်ကြာမှ သေသေပျံ။ ဒါတောင်မှပဲ အာဏာသားတွေက သူ့လက်က သွေးကြောတစ်ခုကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ပေလို့ သွေးမြန်မြန်ယိုပြီးတော့ လေးရက်ထဲနဲ့ သေသွားတာ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီထက်ပိုပြီးတောင် အသက်ပြင်းနေဦးမှာ။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ တင်ထားတဲ့လူဆိုရင် မြန်မြန်သေအောင် အဲဒီလိုပဲ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒီလိုမှ သွေးထုတ်မပစ်ဘူးဆိုရင် အလောင်းကောင်တွေဟာ ငါးပူးတင်းကြီးတွေလို ပွဖောင်းပြီးလာတတ်တယ်။ အလောင်းကောင်က သွေးကိုထုတ်ပစ်လိုက်မှ အလောင်းကောင်ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားပြီးတော့ တစ်လလောက်ထိအောင် မပုပ်မသိုးဘဲ ခံနိုင်တယ်။ အနံ့ကလေးဘာလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါးထွက်မှာပေါ့လေ။ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ အမဲခြောက်လုပ်တာနဲ့တော်တော်တူသေပျံ။ နေကလဲများများ ပူဖွို လိုသေးတယ်။ ဟောဒီအလောင်းကတော့ တော်တော်ကြမ်းသေပျံ။ မာနလဲကြီးတယ်။ အောက်ကျလဲမခံဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့လဲသေရတာပဲ။ သူ့ကိုပထမနေ့မှာ ကားစင်တင်လိုက်တော့ သူ့ကိုလာကြည့်တဲ့ မြို့သူမြို့သား မှန်သမျှကို ဆဲရေးတိုင်းထွာနေတော့တယ်။ သူ့ဆဲပုံကလဲ ကြမ်းတမ်းပက်စက်လွန်းတယ်။ မိန်းမသားများ နားထောင်ဝံ့စရာတောင် မကောင်းပါဘူး။ သူ့ဟာအမျိုးနိမ့်ထဲက လာတဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်သူ့ကိုစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျုပ်ကသူ့ကို ဟောဒီနေရာကထိုင်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူကတော့ ကားစင်ပေါ်ကို ရောက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ကျုပ်က(မင်းဒုက္ခဟာ ငါ့သူခလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ကွာ။ မင်းကျရပုံ မသက်သာပေမယ့် ငါ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဟာလဲ မသက်သာလှပါဘူး။ ငါတောင်းလို့ရမ်းလို့ရမယ့် ပိုက်ဆံကလဲ များလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းစကားပြောနိုင်သမျှတော့ ဆက်ပြောနေဦးပေါ့) လို့ ကျုပ်က ပြောမိတယ်။ ကျုပ်စကားကြောင့် သူ့စိတ်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်ဟန်မတူပါဘူး။ သူ့ကို ကားစင်တင်ပြီးတဲ့နောက်၊ ဒုတိယနေ့ပိုင်းမှာ သူ့ဟာ စကားမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့တာပဲ။ သူက နောက်ဆုံး ဘယ်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

စကားကို ပြောသွားသလဲဆိုတာ ကြားရဲ့လား”

လူဝကြီးကမေးလိုက်၏။

“ဘာများ ပြောသွားသလဲရှင်”-ဟု ကလော်ဒီယာက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ပြန်လာမယ်။ ကျုပ်သန်းနဲ့ချီပြီး ပြန်လာမယ်-လို့ ပြောသွားသေပျံ။ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်စကားလို့ မဆိုနိုင်ပေဘူးလား”

ကေးယပ်(စ်)၏စိတ်၌ “အဲဒီဟာ ဘာကိုဆိုလိုပါလိမ့်”-ဟု တွေး၍ နေမိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထိန်း၍ နေစေကာမူ လူဝကြီး၏စကားသည် သူ့အားဖမ်းစားထားလျက် ရှိနေပေသည်။

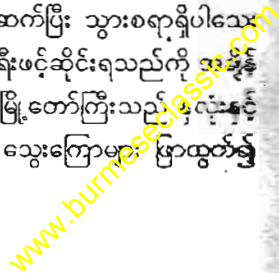
“ဘာကိုဆိုလိုတယ်လို့ သိချင်သလားခင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ယ်တိုင်လည်း သူ့ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရနိုင်ပါဘူး။ ရာဇဝတ်ကောင်ဟာ နောက်ထပ်ပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်က သူ့ကို တုတ်နဲ့ထိုးကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဘာစကားမှ ကျုပ်ကို မပြောတော့ဘူး။ ကျုပ်ကိုသတ်ဖြတ်ချင်တဲ့ ဗျက်လုံးပြူးပြူးနီနီကြီးတွေ သာ စိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေတော့တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဟာ ဘာကိုမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

လူဝကြီးသည် ကလော်ဒီယာဘက်သို့လှည့်ကာ “အဲဒီလူဟာ စပါးတားကပ်(စ်) မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်ရုံးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်မတန် ကြမ်းတဲ့လူပေပဲ။ စပါးတားကပ်(စ်)နဲ့ ရင်းနှီးပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် စပါးတားကပ်(စ်)လောက် ကြမ်းပုံမရဘူး။ စပါးတားကပ်(စ်)က တကယ့်ကိုကြမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ့်ကိုကြမ်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဟောဒီလိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တွေ့လိုကြမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ တွေ့လဲတွေ့ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် စပါးတားကပ်(စ်)ဟာ သေပြီးတော့ ပုပ်သိုးနေလောက်ပါပြီ။ ကိုင်း-နောက်ထပ် ဘာများသိချင်သေးလဲ”

ဤတွင် ကေးယပ်(စ်)က . . .

“တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ပြီး သွားစရာရှိပါသေးတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။ သူသည် ဤနေရာ၌ ခရီးဖင့်ဆိုင်းရသည်ကို အဆိုနဲ့ မြော၍ နေလေသည်။ ထိုခေတ်အခါက ရောမမြို့တော်ကြီးသည် မှလုံးနှင့် ဘုရား၊ နှလုံးမှနေ၍ ကိုယ်ခန္ဓာရှိ နေရာအားလုံးကို သွေးကြောများ ပြာထွက်၍

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

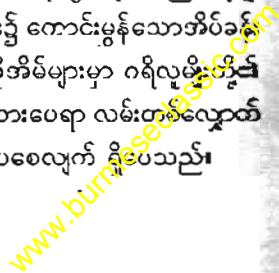

သွားသလို၊ ရောမမြို့တော်မှနေ၍ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် လည်း ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ရောက်အောင် ဖြာထွက်၍ သွားနေကြ၏။ အခြားသော လူမျိုးတစ်မျိုးသာဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ထွန်းကားသည့်တိုင် အောင် နိုင်ငံအတွင်းရှိ မြို့ကြီးမြို့ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို တတိယတန်းစား လမ်းများနှင့်သာ ဖောက်လုပ်ဆက်သွယ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ရောမနိုင်ငံတွင်ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ဆီးနိတ်လွတ်တော်မှ ဤလမ်း-ဤလမ်းကို ဖောက်စေ-ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။ ရောမလူမျိုးတို့သည် လမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်မှု များစွာရှိကြပေသည်။ အင်ဂျင်နီယာများသည် လမ်းများကို မြေပုံချ၍ သတ်မှတ်ကြ၏။ လမ်းဖောက်လုပ်သော ကံထရိုက်များ ချွေပေးလိုက်၏။ လမ်းဖောက်လုပ်သူတို့က စတင်၍ အလုပ်လုပ်ကြပေသည်။ အလုပ်သမားအစုများကလည်း အလိုရှိသည့်အရပ်ကိုရောက်အောင် ဖြောင့်တန်းစွာ လမ်းဖောက်ကြသည်။ ဖောက်မည်လမ်း၌ တောင်တစ်လုံးကားဆီး၍ နေခဲ့သော် ထိုတောင်ကို ဖြိုပစ်ကြ၏။ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုကားဆီး၍ နေခဲ့သော် ထိုချိုင့်ဝှမ်းပေါ်ကို တံတားထိုးလိုက်၏။ မြစ်တစ်ခု ဆီး၍ နေပြန်သော် ထိုမြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတားထိုး၏။ ရောမပြည်၏ အာဏာစက်ကို မည်သည့်အရာကမျှ မတားဆီးနိုင်သလို ရောမတို့ဆောက်လုပ်သော လမ်းမကြီးများကိုလည်း မည်သည့်အရာဝတ္ထုကမျှ တားဆီးမရနိုင်ပေ။

စိတ်လက်ရွှင်ပျစွာ ခရီးထွက်၍ လာခဲ့ကြသော အထက်ဖော်ပြပါ ပျံ့မျှစ်သူသုံးဦးတို့ သွားလျက်ရှိသော လမ်းမကြီးမှာကား ရောမမြို့မှ ကာပူအားမြို့သို့ တောင်ကြားသွားသော လမ်းမကြီးဖြစ်ပြီး အက်ပီယမ် လမ်းမကြီးဟု ခေါ်တွင်သည်။ လမ်းမကြီးမှာ ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထား၏။ ကျယ်လည်းကျယ်ဝန်း၏။ မီးတောင်မှချော်များနှင့် ကျောက်စရစ်များကို တစ်လွှာစီ ထပ်၍ခင်းထားရာ၊ လမ်းမျက်နှာပြင်ကို ကျောက်ခင်း၍ထားပေးသည်။ လမ်းမကြီးများမှာ ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ရည်ရွယ်၍ ဆောက်လုပ်ထား၏။ ရောမလူမျိုးများ လမ်းဖောက်လုပ်လျှင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မျှသာ ခိုင်ခံ့အောင် ရည်ရွယ်၍ ဖောက်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရာစုနှစ်ချီ၍ တည်တံ့အောင် ဖောက်လုပ်သောလမ်းများ ဖြစ်လေသည်။ ဤစနစ်အတိုင်းပင် အက်ပီယမ်လမ်းမကြီးကို တည်ဆောက်ထားပေသည်။ ထိုလမ်းမကြီးသည် လူသားတို့၏ တိုးတက်မှု၊ ရောမနိုင်ငံ၏ ကုန်ထုတ်နိုင်မှု၊ ရောမလူမျိုးတို့၏ ကြာရှည်စည်လုံးညီညွတ်မှုကို သရုပ်သဏ္ဍာန်

ဖော်ပြသောလမ်းကြီးဖြစ်၍ နေပေသည်။ ထိုလမ်းမကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရောမနိုင်ငံ၏စနစ်သည် လူသားတို့တီထွင်သောစနစ်များအနက် အကောင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်နိုင်စရာရှိ၏။ ထိုစနစ်သည်ပင်လျှင် နေသားတကျရှိခြင်း တရားမျှတခြင်းနှင့် အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေသော စနစ်ဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်းနှင့် နေသားတကျရှိခြင်းကို ရောမနိုင်ငံနေရာများ၌ သက်သေသာဓက များပြားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် သွားလာ၍ နေကြသော သူတို့သည် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ချောမောပြေပြစ်စွာ သွားလာနိုင်မည်ဆိုသော အချက်ကို တထပ်ချ ယုံကြည်စိတ်ချထားကြ၏။ ထိုကြောင့် သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် ထိုလမ်းမကြီးများသည် အလွန်တရာကောင်းမွန်စိတ်ချရသည်-ဟူသော အချက်ပင် မှေ့လျော့မတတ် ရှိနေကြသည်။

ဥပမာပြရမည်ဆိုပါသော်၊ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ အကွာအဝေးတို စိတ်နှင့်မှန်းစရာ မလိုပေ။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ တစ်မိုင်တစ်မိုင်တိုင်းတွင် မိုင်တိုင်ကျောက်တုံးများ စိုက်ထူမှတ်သားထား၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်မိုင်တိုင်ကို ရောက်လျှင် အဘယ်နေရာမျိုးသို့ ရောက်မည်ဆိုသော အချက်ကို တွန့်စွာသိ၍ နေနိုင်လေသည်။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ မည်သည့်နေရာသို့ ဝင် ရောက်စေကာမူ ခရီးသည်တို့သည် ရောမမြို့မှ အဘယ်မျှဝေးသည်၊ ဖော်မိသာမြို့မှ အဘယ်မျှဝေးသည်၊ ကာပူအားမြို့မှ အဘယ်မျှ ဝေးသည်ဆိုသော အချက်အလက်များကို တိတိကျကျ သိရှိနားလည်နိုင်ပေသည်။ ငါးမိုင်-ငါးမိုင် နှိုတိုင်း အများပြည်သူတို့ ဝယ်ခြမ်းနိုင်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် မြင်းစောင်းများကို တွေ့နိုင်၏။ ဆိုင်တွင် စားသောက်ဖွယ်များ ရရှိ၏။ မြင်းစောင်းများတွင် လဲလှယ်ရန် မြင်းအသစ်များ ရနိုင်၏။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက ဥအချိန်အတွက် တည်းခိုခန်းအခန်းများလည်း ရနိုင်လေသည်။ အများပြည်သူများနှင့် သက်ဆိုင်သော တည်းခိုအိမ်ခန်းများမှာ ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးများ ဖြစ်ကြပြီး၊ ပတ်လည်ရှိစင်္ကြံများမှာ အရက်သောက်ရန်နှင့် အစာစားရန် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ အချို့သောတည်းခိုအိမ်များ၌ ရေခဲခန်းများရှိ၏။ ခရီးသွားများသည် ရေခဲဇာလန်းဆန်းကြရသည်။ အချို့တည်းခိုအိမ်များ၌ ကောင်းမွန်သော အိမ်ခန်းများ ရှိကြ၏။ အသစ်ဆောက်လုပ်သော တည်းခိုအိမ်များမှာ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ဘုရားဝတ်ကျောင်းများဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်၍ထားပေရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှိသော သဘာဝရွှေခင်းများကို ပိုမို၍ လှပစေလျက် ရှိပေသည်။

မြေညီသည်ဖြစ်စေ၊ ရွံ့နွံထူထပ်သည်ဖြစ်စေ၊ လမ်းမှာ တာဖို့၍ ဆောက်လုပ်ထား၏။ လမ်းသည် ဘေးဝတ်လည်တစ်ဆယ်ပေမှ တစ်ဆယ့် ငါးပေအထိ မြင့်လေသည်။ မြေ၌ချိုင်ဝှမ်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တောင်ကုန်း များ ထူထပ်သည်ဖြစ်စေ၊ လမ်းကိုတပြေးညီသာ ဖောက်လုပ်ထားပြီး ချောက် ကြီးများရှိသော နေရာများ၌ ကျောက်တုံးတံတားများဖြင့် ကူး၍ထားလေသည်။

လမ်းမကြီးသည် ခိုင်မြဲခြင်း၏ သက်သေခံဖြစ်၏။ ထိုလမ်းမကြီးပေါ် တွင် ရောမလူမျိုးတို့၏ ခိုင်မြဲခြင်းကို သရုပ်ဆောင်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အား လုံးတို့သည် ကူးလူးသွားလာ၍ နေကြလေ၏။ ထိုလမ်းမပေါ်၌ စစ်ချီတက်ကြ သော စစ်သားများသည် တစ်နေ့လျှင် မိုင်သုံးဆယ်ခရီးပေါက်အောင် သွား နိုင်ကြ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိုင်သုံးဆယ် ခရီးပေါက်ကြ၏။ ကုန်ပစ္စည်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်သောယာဉ်များသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ဥဒဟိုသွားလာနေကြ၏။ ကုန် ပစ္စည်းများမှာ ဂုံ၊ ဘာလီ၊ သံရိုင်း၊ သစ်ခွဲသားများ၊ ဖျဉ်ထည်၊ သိုးမွေးထည်၊ ဆီ၊ သစ်သီး၊ ဒိန်ခဲနှင့် အမဲကျပ်တင်များကိုမျှမကသေး၊ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ တရားဝင်ကိစ္စများနှင့် သွားလာလျက် ရှိနေကြလေ သေးသည်။ အချို့သော အထက်တန်းစား လူတန်းစားများကမူ သူတို့၏ တောင် ပိုင်းနေအိမ်များသို့ သွားချည်လာလှည့် ပြုလုပ်၍နေကြ၏။ ကုန်သည်များနှင့် အပျော်ခရီးသွား ကုန်သည်၊ သယ်ပို့ရသော ကျေးကျွန်အစုများ စသည်တို့သည် ဈေးများသို့ သွားချည်ပြန်ချည်ပြုလျက် ရှိနေကြပေသည်။ ဒေသအမျိုးမျိုး လူမျိုးစု အမျိုးမျိုးတို့မှ လူများသည် ထိုလမ်းမျိုးကို အသုံးပြု၍ နေကြသည်မှာ ရောမနိုင်ငံ၏ခိုင်မြဲကျနသော အုပ်ချုပ်ရေး၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ခံစား နေရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော အချိန်အခါမျိုး၌ပင်လျှင် ထိုလမ်းမကြီး၏ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ပေအနည်းငယ်စီခွာ၍ ကားစင်တစ်စင်စီ စိုက်ထူပြီးလျှင် ကားစင်တစ်ခုစီပေါ်၌ လူသေကောင်တစ်ကောင်စီရှိ၍ နေပေသည်။ ထိုနေ့ နံနက်ခင်းသည် ကေးယပ်(စ်)ထင်မှတ်သည်နှင့်ပင် ပိုမို၍ သာလေသည်။ ထို့ ကြောင့် ခဏကြာသောအခါတွင် လူသေကောင်များမှ အနံ့များသည် နှာခေါင်း မခံနိုင်အောင် ဖြစ်၍လာ၏။ မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏ လက်ကိုင်ပဝါများ ကို ရေမွှေးဆွတ်ပြီး နှာခေါင်းကို အမြှုပ်တံထားရလေသည်။ သို့တိုင်အောင် အပုပ်နံ့များသည် တားဆီး၍မရ၊ အနံ့များသည် ညီစိုစိုနှင့် လမ်းမကြီးတစ်

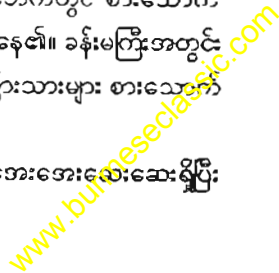
လျှောက်တွင် လေနှင့်အတူ ဖျံ့နှံ့လျက်ရှိလေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ရင်ပျို့၍ နေကြ၏။ ကေးယပ်(စ်)သည် နောက်ဆုံး၌ အနံ့၏ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ချန်၍ နေရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းဘေးသို့ဆင်းကာ အော့အန်ပစ်ရလေသည်။ နံနက်ခင်း၏ လှပသာယာခြင်းမှာ ပျက်စီးရတော့မလောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ သူတို့နေ့လယ်စာစားရန် ရပ်နားနေကြသောဆိုင်နှင့် မိုင်ဝက်အတွင်းတွင် ကားစင်တင် လူသေကောင်မရှိပေ။ သူတို့တွင် ထမင်းစား ချင်စိတ် မရှိသလောက် ဖြစ်နေကြသော်လည်း ရင်ပျို့သောဝေဒနာမှာမူ မရှိသ လောက် ဖြစ်သွား၏။ သူတို့ဝင်ရောက်သောဆိုင်မှာ ဂရိပုံစံအတိုင်း ဆောက် လုပ်ထား၏။ ကျယ်ဝန်းသော ဟစ်ထပ်အဆောက်အဦဖြစ်ပြီး နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသော ဝရန်တာရှိလေသည်။ ဝရန်တာမှာ စားပွဲများ ခင်းကျင်း၍ထား ၏။ ဝရန်တာကို လျှို့ဝှက်လေးတစ်ခုအပေါ်၌ ထုတ်၍ဆောက်ထား၏။ လျှို့ ဝှက်လေးအတွင်းတွင် စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးဆင်းနေ၏။ လျှို့အဝတွင် စိမ်းစို၍ အနံ့မွှေးသော ထင်းရှူးပင်များ ပေါက်ရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တွင် ထင်းရှူးနံ့ သစ်သားနံ့ စသည်တို့သာရှိလျက် အသံဆို၍လည်း ထမင်းစား နေသူတို့၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တီးတိုးပြောသံများနှင့် ချောင်းရေစီးသံသာသာ တလေးသာလျှင် ရှိလေသည်။

ကလော်ဒီယာက "တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နေရာကလေးပဲ" - ထု မှတ်ချက်ချ၏။

ကေးယပ်(စ်)မှာ ဤနေရာသို့ ယခင်က ရောက်ဖူးခဲ့သောသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံးကို ရှာဖွေပြီးလျှင် အလွန်တတ်သိနားလည်ဟန်ဖြင့် စားသောက်စရာများကို မှာ၍နေလေသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် ဆိုင်မှရောင်း သော ပိုင်အရက်ရောက်လာ၏။ ပိုင်အရက်မှာ နီညိုရောင်ရှိပြီး ကြည်လင်သည့် အပြင် ချိုမြိန်နှင့် အပန်းပြေစေသောအရက်မျိုး ဖြစ်၏။ ပိုင်အရက်ကို အနည်း ငယ်စီ သောက်လိုက်သောအခါ၌ စားသောက်လိုသောအာလှသည် ပြန်၍ပေါ် ဆက်လာလေသည်။ သူတို့သည် ဆိုင်၏နောက်ပိုင်းဘက်တွင် စားသောက် နေကြရာ၊ ဆိုင်အတွင်း ခန်းမကြီးနှင့် တသီးတခြားဖြစ်နေ၏။ ခန်းမကြီးအတွင်း မှာ စစ်သားများ၊ ကုန်ပို့မြင်းလှည်းသမားများနှင့် နိုင်ငံခြားသားများ စားသောက် နေကြ၏။

ကေးယပ်(စ်)တို့ ယူထားသောနေရာမှာ အေးအေးသေးသေးရှိပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ခပ်မှောင်မှောင်ရှိ၏။ ဤနေရာသည် သီးသန့်နေရာဖြစ်သည်-ဟု မဆိုသာသော်လည်း သူ့ရဲကောင်းများနှင့် အထက်တန်းစားများကိုသာ ဤနေရာ၌ တည်ခင်း ကျွေးမွေးသည်ဟု ရိပ်မိနိုင်စရာရှိ၏။ ဤနေရာသည် တကယ်တမ်း သီးသန့်ထားသော နေရာဖြစ်သည်-ဟု မဆိုသာချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ခံသူများမှာ ကုန်သည်များ၊ ရောင်းရေဝယ်တာသမားများ၊ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်သူများ၊ ကုန်ရောင်းကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကျွန်ကုန်သည်များ ပါဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုဆိုင်သည် အများပြည်သူနှင့် ပတ်သက်သော ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂလိကပိုင် အိမ်တစ်ဆောင် မဟုတ်ချေ။ ထိုမျှမကသေး များမကြာမီကပင် ခေတ်ပြောင်း၍လာခဲ့ရာ၊ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ခံ လူတန်းစား အမျိုးမျိုး တို့သည် ရောမလူမျိုး အထက်တန်းလွှာတို့၏ အမူအကျင့်များကို အတုယူ၍ နေကြပြီး အပြောအဆိုသိမ်မွေ့ကာ အနေအထိုင်လည်း ကျစ်လျစ်ကောင်းမွန်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကေးယပ်(စ်)သည် အအေးခံဘဲကင်နှင့် ရေခဲစိမ် လိမ္မော်သီးများကို မှာလိုက်၏။ စားစရာရောက်လာ၍မကြာခင်၊ သူသည် ရောမမြို့၌ ရုံတင်တော့မည်ဖြစ်သော နောက်ဆုံးပေါ်ပြဇာတ်အကြောင်းကို ပြောဆို၍နေလေသည်။ ထိုပြဇာတ်မှာ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပြဇာတ်ဖြစ်ပြီး ဂရိလူမျိုးတို့၏ ပြဇာတ်ကို မှီး၍ထားသော ပြဇာတ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြဇာတ်မှာ ထင်သလောက် ရယ်စရာမကောင်းလှချေ။ ထိုခေတ်က ရောမပြဇာတ်များသည် ဂရိပြဇာတ်များကိုမှီးသည်ကသာ များလေသည်။

ပြဇာတ်အသွားမှာ အရုပ်ဆိုး၍ အကျည်းတန်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် နတ်များနှင့် ကတိတစ်ခုတို့ ပြု၏။ ထိုကတိမှာကား “မိမိအား တစ်နေ့တာမျှ ချောမောလှပပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနေခွင့်ပေးပါမူ နတ်များအား မိမိ၏ခင်ပွန်းသည် အသည်းနှလုံးနှင့် ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်”-ဟူသော ကတိပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမိန်းမ၏ခင်ပွန်းသည် နတ်တစ်ပါး၏မောင်းမတစ်ဦးနှင့် ကြာခိုလျက်ရှိ၏။ ဤနည်းဖြင့်ဇာတ်သွားမှာ “လက်စားချေခြင်း”ဟူသော အချက်ကိုပင် ရှုပ်ထွေးစွာ ခပ်ညံ့ညံ့တည်ဆောက်ထားသော ဇာတ်အိမ်ဇာတ်သွား ဖြစ်နေ၏။ ဟယ်လင်နာ၏စိတ်ထဲ၌ ဤအတိုင်းယူဆ၏။ သို့သော် ကေးယပ်(စ်)ကမူ ထိုဇာတ်သွားသည် အပေါ်ယံကျော့မျှသာဖြစ်ပြီး မလေးနက်ဟု ဆိုရသည့် တိုင်အောင် ဇာတ်ကွက်လှည့်ပုံ အချို့နေရာများမှာ ကောင်းမွန်ပေသည်-ဟု

မှတ်ချက်ချ၏။
ကလော်ဒီယာက “ကျွန်မတော့ သဘောကျတယ်”-ဟု နိုးနိုးတလေးပင် ဆို၏။

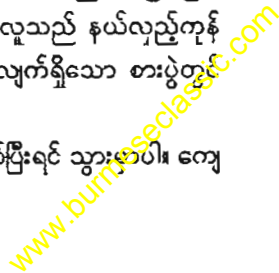
ထိုအခါ ကေးယပ်(စ်)က တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီးလျှင် “တို့တတွေတာ ပြဇာတ်တစ်ခုကိုသွားရင် ဒီပြဇာတ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာကို အများဆုံး အရေးတကြီး ထားပြီးတော့ ဂရုစိုက်ကြည့်တတ်ကြတယ်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကိုရောက်အောင် ဇာတ်ကောင်တွေက ဘယ်လိုကြိုးစား စွမ်းဆောင်တတ်ကြတယ်-ဆိုတာကိုတော့ ဂရုမထားမိကြဘူး။ ကိုယ်တော့ ပြဇာတ်တစ်ခုကို သွားရင် ပြဇာတ်တည်ဆောက်ပုံ ဘယ်လိုကျွမ်းကျင်လိမ္မာတယ်ဆိုတာကို အရသာ ခံချင်လို့ သွားတာပဲ။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝအကြောင်း၊ သေခြင်းတရားကြောင်း ဆိုတာတွေကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လို့ရှိရင် သတ်ဖြတ်ထွင်းကို သွားပြီးတော့ ဂလက်ဒီယေတာဆိုတဲ့ လူသတ်သမား အချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခုတ်ထစ်ပြီး အားစမ်းကြတာတွေကိုသာ သွားကြည့်ခွဲပေါ့။ အဲဒီလိုသတ်ပွဲ ဖြတ်ပွဲတွေကို ဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေနဲ့ သိက္ခာရှိတဲ့လူတွေဟာ အထူးသဖြင့် သွားပြီးတော့ ကြည့်လေ့မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ် သတိထားမိတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာက “ရှင်ဟာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ပြဇာတ်ရေးဆရာဘက်က ရှေ့နေ လိုက်နေတာပါ”-ဟု ကန့်ကွက်လိုက်၏။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာဆိုရင် ပြဇာတ်ရေးဆရာရဲ့ အရည်အသွေးဟာ အဓိကအချက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂရိပြဇာတ်ရေးဆရာတစ်ယောက်ကို အရေးခိုင်းတာဟာ ထမ်းစင်သမားတစ်ယောက်ကို ခိုင်းတာလောက် စရိတ်မကုန်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာဆိုရင် ဂရိလူမျိုးတွေလုပ်သမျှ အားလုံးအကောင်းတွေချည်းပဲဆိုတဲ့ အစွဲမျိုးကို လက်မခံချင်ပါဘူး။”

ဤကဲ့သို့ စကားအဆုံးသတ်လိုက်ပြီးနောက် ကေးယပ်(စ်)သည် စားပွဲနား လာရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သတိထားမိလေသည်။ အခြားခြားသောစားပွဲများမှာ လူပြည့်၍နေ၏။ လာ၍ရပ်သောလူသည် နယ်လှည့်ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိလျက် ကေးယပ်(စ်)တို့ ထိုင်လျက်ရှိသော စားပွဲတွင် ထင်၍ထိုင်သင့်မထိုင်သင့် ချိန်ဆနေဟန်ရှိ၏။

ထိုလူက “ကျုပ်နည်းနည်းပါးပါး စားသောက်ပြီးရင် သွားမှာပါ။ ကျေ

နပ်ရင် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ခွင့်ပေးပါ"-ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုသူမှာ အရပ်မြင့်၍၊ တုတ်ခိုင်ပြီး ခပ်ဝဝ လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏အဝတ်အစားများမှာ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူသည် ကေးယပ်(စ်)တို့ လူစုမှတစ်ပါး အခြားသောလူစုများကို ရှိကျိုးသော အမူအရာကို မပြုကြပေ။ ရှေးခေတ်အခါက နိုက်သူရဲကောင်းဘွဲ့ လူတန်းစားတို့သည် မြေရှင်ကျေးရှင် လူတန်းစားတို့ကို ဤသဘောမျိုး မထားကြချေ။ သို့သော် သူတို့သည် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ လူတန်းစားတစ်ရပ် သီးခြားဖြစ်၍ လာကြသောအခါ မျိုးရိုးသည် အလွန်တရာ အရေးကြီးပြီး (မျိုးကောင်းရိုးကောင်း)ဆိုသော အရည်အသွေးသည် ငွေနှင့်ဝယ်၍ ရနိုင်စကောင်းသော ပစ္စည်းမဟုတ်သည်ကို နားလည်၍လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် များမိုးမတ်နွယ်-စသဖြင့် အမျိုးအရိုးကောင်းသော အရည်အသွေးမှာ ပိုမို၍ တန်ဖိုးမြင့်တက်လာခဲ့လေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် မကြာခဏ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၏။ သာမန်လူတန်းစားတို့သည် ဒီမိုကရေစီ စကားလုံးများကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုသော်လည်း အထက်တန်းစားအဖြစ်ကိုကား များစွာပင် ရောက်ရှိလိုကြသော ဆန္ဒရှိကြသည်-ဟု ကေးယပ်(စ်)က မှတ်ချက်ချဖူး၏။

"ကျုပ်နာမည်က ဂေးယပ်(စ်)မားတပ်(စ်) ဆင်းဗီးယပ်(စ်) ဖြစ်ပါတယ်။ မထိုင်စေချင်ရင် သွားပါမယ်"-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာသည် "ထိုင်ပါရှင်"ဟုဆို၏။ ကေးယပ်(စ်)က သူ့ကိုသူ မိတ်ဆက်ပြီး မိန်းကလေးများကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဆင်းဗီးယပ်(စ်) ကျေနပ်ပုံရသည်ကို ကေးယပ်(စ်) သဘောကျနေ၏။

ဆင်းဗီးယပ်(စ်)က "ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့မိသားစုနဲ့ အဆက်အဆံ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်"-ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဘယ်လိုအဆက်အဆံမျိုးလဲ"

"တိရစ္ဆာန်အရောင်းအဝယ်ပါ။ ကျုပ်ဟာ ဝက်အူချောင်းလုပ်တဲ့ ကုန်သည်တစ်ဦးပါ။ ဝက်အူချောင်း လုပ်တဲ့စက်ရုံ ရောမမြို့မှာ တစ်ရုံရှိပြီး တာရာချီနာမြို့မှာလဲ စက်ရုံတစ်ရုံ ရှိပါတယ်။ ယခု ကျုပ်တာရာချီနာမြို့က လာခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားတို့တတွေ ဝက်အူချောင်းစားဖူးရင် ကျုပ်ရောင်းတဲ့ ဝက်အူချောင်းကို စားဖူးမှာပါပဲ"

ကေးယပ်(စ်)ကပြုံး၍ "ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်"-ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ၏မိတ်ဆွေ "ဒီလူဟာ တော်တော် လူပါးဝတ်လူပဲ၊ တို့စားပွဲလဲဝင်ပြီးတော့ ထိုင်လိုက်သေးတယ်၊ ဝက်လိုအကောင်ပဲ"-စသည်ဖြင့် တွေးတော၍ နေ၏။

"ဝက်အရောင်းအဝယ်လဲ လုပ်တယ်ခင်ဗျာ"-ဟု ဆင်းဗီးယပ်(စ်)ပြော၏။ သူသည် ကေးယပ်(စ်)၏အတွေးကို လိုက်လျှောက်၍ တွေးမိလေသလောမသိပေ။

"ရှင်ကိုတွေ့ရတာ ကျွန်မတို့အားလုံးပဲ ဝမ်းသာကြပါတယ်။ ရှင်နဲ့တွေ့ရတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မတို့အဖေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ပြောပြလိုက်ပါဦးမယ်"-ဟု ဟယ်လင်နာက ညင်သာသောလေသံနှင့် ပြောလိုက်ပြီးလျှင်၊ ဆီးဗီးယပ်(စ်)အား ချီရွှင်စွာပြုံး၍ ဆင်းဗီးယပ်(စ်)ကလည်း ဟယ်လင်နာကို အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ပြန်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏အကြည့်ကို ကေးယပ်(စ်)က မြင်လိုက်၏။ ဆင်းဗီးယပ်(စ်)၏မိတ်ဆွေ "မင်း ငါနဲ့များ မအိပ်ချင်ဘူးလား တလေးမရယ်"-ဟု တွေးတောမိပုံကိုလည်း ကေးယပ်(စ်)က ရိပ်မိသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြုံး၍ကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ရသူကေးယပ်(စ်)သည် ဆင်းဗီးယပ်(စ်)ကိုလည်း သတ်ပစ်ချင်လှ၏။ သူ့နှုတ်လည်း ပို၍မုန်းနေမိလေသည်။

ဆီးဗီးယပ်(စ်)က "ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတဲ့စကား ပျက်သွားပါပြီဗျာ၊ တူပုံမနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ ဆက်ပြီးတော့သာ ပြောကြပါ"-ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

"ကျွန်မတို့ပြောနေတာဟာ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ခုအကြောင်းကို ခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့ ပြောနေကြတာပါ"

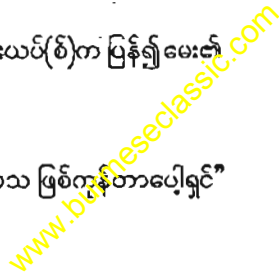
စားစရာများ ထိုအချိန်၌ ရောက်၍လာ၏။ အားလုံးစတင်စားသောက်ကြလေသည်။ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကလော်ဒီယာသည် ဘဲကင်ကို စားမည်ပြုပြီးမှ မစားသေးဘဲ စကားတစ်ခွန်းကိုဆို၏။ ထိုစကားကို ကေးယပ်(စ်)၏မိတ်အတွင်း အလွန်မဆိုသင့်သော စကား-ဟုထင်လိုက်မိလေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏စကားမှာကား "အမှတ်အသားကိုပင် မြင်ရတော့ ရှင်အတော် စိတ်ညစ်သွားမှာပေါ့"ဟူသော စကားပင်ဖြစ်လေသည်။

"ဘယ်လို အမှတ်အသားမျိုးပါလိမ့်"-ဟု ဆင်းဗီးယပ်(စ်)က ပြန်၍ မေး၏။

"ကားစင်တင်ထားတာတွေလေ"

"ဘယ်လို စိတ်ညစ်တာမျိုးလဲဗျာ"

"အသားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ အလဟသ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ရှင်"

-ဟု ကလော်ဒီယာက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ့စကားမှာ လိမ္မာဇောခြား စကားမဟုတ်ချေ။

ထို့နောက် ကလော်ဒီယာသည် ဘဲကင်ကို ဆက်၍ စားနေ၏။ ကေး ယပ်(စ်)သည် ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် မနည်းကူ၍ ဆဲလ်၍ နေရ၏။ ဆင်းဗီးယပ်(စ်) သည် ဗွတ်နာရဲကန် ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဖြူဖပ်ဖြူရော် သွေးဆုတ်၍ သွားပြန် လေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏စကားမှာ... “ရှင်ဝက်အူချောင်းတွေထဲမှာ လူသား ထည့်ပြီးတော့ ရောင်းပါလား”-ဟု ဆိုလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့သော် ကလော်ဒီ ယာသည် သူ့စကားလွန်၍ သွားပုံကို မစဉ်းစားမိဘဲ ဆက်၍သာ ဘဲကင်ကိုစား ၍ နေ၏။ ဟယ်လင်နာတစ်ဦးတည်းကသာ ဝက်အူချောင်းကုန်သည် ဆင်းဗီး ယပ်(စ်)သည် ထိုစော်ကားသလို ဖြစ်သွားသောစကားကို အညံ့ခံလိမ့်မည် မဟုတ်-ဟု ရိပ်မိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းထကာ စကားအပြန်ကို နားစွင့်၍ နေလိုက်၏။ ဆင်းဗီးယပ်(စ်)က စကားတုံ့ပြန်လိုက်သောအခါတွင် ဟယ်လင်နာသည် ကျေနပ်၍ သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆင်းဗီးယပ်(စ်)က “ကျုပ်တော့ စိတ်မညစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အလဟဿဖြစ်တာကိုတော့ ကျုပ်မလိုလားအပ်ဘူး”-ဟု ပြန်လည် ချေပလိုက်၏။

ကလော်ဒီယာသည် ရေခဲစိမ့် လိမ္မော်သီးကို အမြွှာကလေးများခွဲကာ တစ်မြွှာစီပေးစပ်လှူငွေ၍ အရည်ကိုစုပ်ယူရင်း “ဘယ်လို အလဟဿ ဖြစ်တာ လဲ” -ဟု ပြန်၍ မေးမြန်း၏။

ဤမျှ အပုံနပုံရသော ကလော်ဒီယာအား စားပွဲတွင်ရှိသော အခြား ယောက်ျားများက သနားသူသနားပြီး မကျေနပ်သူတို့က မကျေနပ်ဘဲ ရှိကြလေ သည်။ ကလော်ဒီယာ၏စကားမှာ ဟာသစကားဖြစ်လေရာ တော်ရုံတန်ရုံလူတို့ နားလည်နိုင်စရာ မရှိချေ။

မားကပ်စ်ဆင်းဗီးယပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ စစ်သားတွေဟာ တော် တော်တုတ်ခိုင်တဲ့ လူတွေပဲ၊ အစာရေစာလည်း ဝဝလင်လင် စားပြီးတော့ ထား ကြပုံရတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီစစ်သားတွေဟာ တစ်ယောက်ကို ကိုယ်အလေး ချိန် ပေါင်တရာငါးဆယ်စီ ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ သတ်ထားတဲ့လူတွေက ခြောက် ထောင်ကျော်ရှိတယ်။ ဒီတော့ အားလုံးပေါင်း လူသားပေါင်ချိန် ကိုးသိန်း လောက် ရနိုင်တာပေါ့”-ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

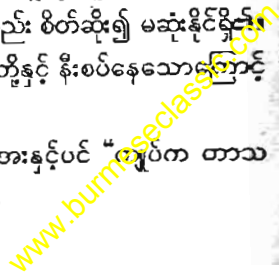
ဟယ်လင်နာ၏စိတ်၌ “ဒီလူကြီး တကယ်ပြောနေတာ မတုတ်နိုင်ပါ ဘူး”-ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထကာ နားစွင့်နေမိပြန်၏။ လိမ္မော်သီးကို ဆက်၍ စားနေသူ ကလော်ဒီယာကမူ ဆင်းဗီး ယပ်စ်အား တကယ်ပြောနေသူ-ဟု နားလည်ထား၏။ ထို့နောက် ကေးယပ်စ်ထ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလေလဲမဆွဲဘူးလား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်လေလဲဆွဲပါတယ်”
“ဒါဖြင့် မရောင်းကြဘူးလား”
“ကျုပ်ပေါင်ချိန် နှစ်သိန်းငါးသောင်းသာ ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်ဗျာ... ”
ဆင်းဗီးယပ်စ်၏ စကားအလားကို ကေးယပ်စ် စဉ်းစားနေမိ၏။ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ “ဆင်းဗီးယပ်စ်ဟာ ကလော်ဒီယာရဲ့စကားကို ပြန်ပြီးတော့ ချေပနေ တာပဲ”-ဟု တွေးနေလိုက်မိ၏။ သို့သော် ဆင်းဗီးယပ်စ် တကယ်ပြောနေကြောင်း ကို ရိပ်မိနေသလို ရှိနေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ဟယ်လင်နာကြောက်၍ သွားသည် ကို အကဲခတ်မိသွားသောကြောင့် ကျေနပ်၍ နေ၏။

“လူသားတွေလားရှင်”-ဟု ကလော်ဒီယာက တီးတိုးမေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝက်အူချောင်းလုပ်သူ ဆင်းဗီးယပ်စ်က “ပစ္စည်းတွေလို့ဆို ကြပါစို့ဗျာ၊ လူငယ်ပညာရှင် ဆီဇာဂိုက လူတွေဟာ ပစ္စည်းတွေလို့ ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခုသေတဲ့ လူတွေဟာ အသုံးမကျတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ ကျုပ် အဲဒီ လူသားတွေကို မီးကင်တယ်။ နှပ်နှပ်စဉ်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ဝက်သားနဲ့ ရောပြီးတော့ အမွှေးကြိုင်လဲထည့်တယ်။ အဲဒီလို ကျုပ်လုပ်တဲ့ ဝက်အူချောင်း တွေဟာ ဂေါ်လ်တိုင်းပြည်ကို တစ်ဝက်၊ အီဂျစ်ပြည်ကိုတစ်ဝက် ပို့ရတယ်။ ဈေးကောင်းလဲ ရပါရဲ့”-ဟု ပြော၍ နေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဟာသဉာဏ်က ဆိုးလှသဗျ”-ဟု ကေးယပ်စ်က ပြော လိုက်မိ၏။ ကေးယပ်စ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ၊ ဝက်အူချောင်းဆရာ၏ ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်ပုံကို နားမခံနိုင်လောက်အောင်ရှိ၍ နေရ၏။ ဝက်အူ ချောင်းကုန်သည်သည် ကလော်ဒီယာ၏ စော်ကားမှုကို သူ၏တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူသည် ကေးယပ်စ်ကိုလည်း စိတ်ဆိုး၍ မဆုံးနိုင်နိုင်ဘဲ အကြောင်းမှာမူ ကေးယပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာတို့နှင့် နီးစပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆင်းဗီးယပ်စ်သည် လေသံခပ်အေးအေးနှင့်ပင် “ကျုပ်က တာသ

ဥာဏ်နှောပြီး ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကလေးမက ကျုပ်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်။ အဲဒါကို ကျုပ်က အဖြေပေးလိုက်တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကျွန်အသေကောင် အလေးချိန်ပေါင်သန်းတစ်စိတ်ဝယ်ပြီးတော့ ဝက်အူချောင်း လုပ်ခဲ့သဗျ”-ဟု ဆက်၍ပြောနေ၏။

ဤတွင် ဟယ်လင်နာသည် “ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေဟာ အင်မတန် စက်ဆုတ်ရွံ့ရာစရာ ကောင်းလှတယ်။ ရှင့်စိတ်ရင်းက ရိုင်းလေတော့ စကားရိုင်း ထွက်လာတာပေါ့”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆင်းမီးယပ်စ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီးလျှင် “ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပေးပါ” -ဟု ခရီးသည်တစ်စုလုံးအား တလှည့်စီကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကေးယပ်စ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ဦးလေး ဆီးလီးယပ်စ်(စ်)ကို မေးကြည့်ပါ။ အဲဒီ ဝက်အူချောင်း အရောင်းအဝယ်ကို သူပဲ ပွဲစားလုပ်ပေးတယ်။ ပွဲခ,ကလေးလဲ ခပ်မြက်မြက်ရလိုက်ပါရဲ့”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် ဆင်းမီးယပ်စ်သည် ထွက်၍သွား၏။ ကလော်ဒီယာသည် လိမ္မော်သီးကို ဆက်၍စားနေရာက ခေတ္တအစားရပ်ကာ...

“တော်တော် အပေါင်းရအသင်းရကြပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် သူဟာ အမှန်ကို ပြောနေတာပဲ”-ဟု ဟယ်လင်နာက ပြော၏။

“ဘာပြောတယ်”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူဟာ အမှန်ကို ပြောနေတာပဲ။ သူ့စကားကြောင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချောက်ချားနေရတာလဲ...”

ကေးယပ်စ်က “သူ့အလကား မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း လိမ်ပြောသွားတာပါ။ တို့ကို တမင်ထေ့သွားတာပါ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ဟယ်လင်နာက “အဲဒါခင်တာပဲ။ ကိုယ်တော့ လူတစ်ယောက် အမှန်ကိုပြောနေရင် ချက်ချင်းသိတာပဲ”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကလော်ဒီယာသည် မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီးနောက်၊ ခေတ္တသွားခွင့်ပေးရန် တောင်းပန်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ကူခြေကြီးစွာ

ဖြင့် နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ ဝင်၍သွား၏။ ဟယ်လင်နာက သူ့တစ်ယောက်တည်း ပြုံးသလို ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍နေ၏။

ထိုအခါ ကေးယပ်စ်က “ဒီမှာ ဟယ်လင်နာ၊ မင်းဘာကိုမှ မကြောက် တတ်ဘူးနော်”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ”
“အေးလေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တော့ ဝက်အူချောင်း ဘယ်တော့မှ မစားတော့ဘူး”-ဟု ကေးယပ်စ်က ဆို၏။ ဤတွင် ဟယ်လင်နာက “ကျွန်မတော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ဝက်အူချောင်းမစားခဲ့ဘူး”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ကေးယပ်စ်တို့လူစုသည် မွန်းမတိမ်မိ ခပ်စောစောအချိန်၌ လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်ကြ၏။ များမကြာမီ ဆီရီယန်လူမျိုး ယင်းကုန်သည် မူဇယ်ရူဘားဆိုသူသည် ကေးယပ်စ်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ကြ

ပေသည်။ ရှဘားနှုတ်ခမ်းမွှေးများမှာ နုံဘာဆီသုတ်ထားသဖြင့် တောက်ပြောင်၍ ကော့ထောင်နေကြလေသည်။ ရွှေခြည်ထိုး၍ထားသော သူ၏ဝတ်ရုံသည် သူ့စီးထားသော ဖောင်းဝတ်ရောင်မြင်းကြီး၏ တစ်ဖက်တချက်တွင် ကျန်နေသည်။ သူ၏လက်ချောင်းများတွင် အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်

၍ထား၏။ သူ၏နောက်က အီဂျစ်လူမျိုးနှင့် အာရပ်၊ ဘဒူအင်လူမျိုး၊ ကျွန်ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် အပြေးကလေးလိုက်ပါလျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်တစ်ယောက်စီတွင် ခေါင်းပေါ်၌ ကြီးမားသောအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်စီ ရွက်၍ထားကြလေသည်။

ရောမနိုင်ငံ၏တစ်ခုလုံးတွင် ဤလမ်းမကြီးသည် လူအတန်းအစားများကို ညှိ၍ပေးထားသော လမ်းမကြီးဖြစ်၍နေလေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် မူဇယ်ရူဘားအား စကားပြောရန် ကြိုးစားလျက် ရှိနေမိ၏။ အတွေ့အကြုံများ ဟန်တူသော ထိုကုန်သည်ကြီးအား စကားပြောရာ၌ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခေါင်း

တစ်ချက်မျှသာ ဆတ်၍ပြုလေသည်။ ရှဘားသည် ဤကဲ့သို့ ရောမလူမျိုး တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရသည်ကို ဂုဏ်ယူလျက် ရှိနေပုံရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှဘားသည် ရောမလူမျိုးတို့ကို အလွန်တရာအထင်ကြီးသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် သူသည် မျိုးရိုးကောင်းပြီး ဂုဏ်ယူ၍ အခြေအနေ ကောင်းမွန်သော ရောမလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ကေးယပ်စ်နှင့် စကားပြောရသည်ကို ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးနိုင် ဖြစ်၍နေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့၏ အလေ့အထ အမူအကျင့်များကို နားမလည်နိုင်သော ရှဘေးတိုင်းရင်းသား

အများအပြားပင် ရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများ လွတ်လပ်စွာ ခရီး သွားလာခွင့် ရှိကြသည်ကို နားမလည်တတ်ကြချေ။ သို့သော် ရှုဘားမှာကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်။ သူ၏အယူအဆတွင် ရောမလူမျိုးတို့သည် အလွန်တရာ သတ္တိရှိကြပြီး မိန်းကလေးများသည်ပင်လျှင် လမ်းဘေးရှိအလောင်းကောင်များ ကို ကြည့်ရုံသောသတ္တိ ရှိကြသည်ကို ချီးမွမ်းနေ၏။ ထို့အပြင် ရှုဘားသည် မိမိ၏နောက်ပါကျွန်များက လမ်းဘေးရှိလက်ဝါးကပ်တိုင်များကို ကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာရ၍ နေသည်ကိုလည်း များစွာ သဘောကျ၍ နေလေသည်။

မူလယ်ရှုဘားက “ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိဘူး ဆရာကလေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နိုင်ငံမှာ တစ်ချို့သူတွေက ရောမပြည်ကြီးဟာ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ လက်အောက်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန် တော်တို့ရဲ့နိုင်ငံက ကျွန်တွေဟာ အနည်းအကျဉ်း ပုန်ကန်ကြသေးတယ်။ အဲဒီ သူပုန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ သူပုန် တွေကို ကျွန်တော်က “မင်းတို့ဟာ ရောမပြည်အကြောင်းကို နားမလည်ပါဘူး။ ရောမပြည်ဟာ မင်းတို့ကြားဖူးနားဝရှိတာနဲ့ လုံးဝမတူဘူးကွ။ မင်းတို့ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ တွေ့ကြုံနေရတာနဲ့လဲ မတူဘူးကွ။ ရောမပြည်ဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အသစ်အဆန်းတစ်မျိုး ပေါ်လာတဲ့ တိုင်းပြည်ပေပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်ခင်ဗျ။ ရောမပြည်အကြောင်းကို သူတို့နားလည်နိုင်အောင် ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြော နိုင်မှာတုန်း။ ဥပမာအားဖြင့်သာ ကျွန်တော်က (ဂရာဗစ်တပ်)ဆိုတဲ့ စကား တစ်လုံးကို သုံးလိုက်တယ်။ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်တို့ကျွန်တွေ ဘယ်လိုနား လည်နိုင်မှာလဲ။ စင်စစ်ပြောရရင် ရောမမြို့တော်ကြီးကို မရောက်ဖူးတဲ့လူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီစကားလုံးကို နားလည်နိုင်လေမယ် မဟုတ်ဘူး။ ရောမလူမျိုး အကြောင်းကိုနားလည်ရန် ရောမပြည်သားများ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုမှ နားလည် နိုင်တာကလားဗျ။ (ဂရာဗစ်တပ်) ဆိုတဲ့စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်က တကယ့်လူ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေပဲ။ အဲဒီလူတွေဟာ တာဝန်သိသိနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ခိုင်ခိုင် ထားပြီ လေးလေးနက်နက်ဆောင်ရွက်နိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေကတော့... (လက်ဝဲတပ်စ်)ဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ တတွေပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ လူပုဒ်တွေခင်ဗျ။ ဘာမှမယ်မယ်ရရမလုပ် ချင်ကြဘူး။ အပျော်အပေးလဲ လိုက်စားလွန်းကြတယ်။ ရောမလူမျိုးတွေကတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်ကြဘူးဗျ။ ဝီရိယ ရှိတယ်၊ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ ခြိုးခြံတတ်

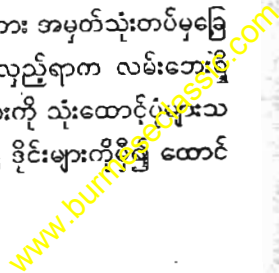
တယ်။ ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေဟာ ရောမနိုင်ငံသားတွေရဲ့ အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေကြောင့်ပဲ ရောမလေး ဤတွေမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိပြီး ရောမအုပ်ချုပ်မှု အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ အခြေအမြစ် တွေတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုစားစရာ ရှိသေးတယ် ဆရာလေးရဲ့။ ကျွန် တော်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဟောဒီအပြစ်ပေးထားတဲ့လူသေ ကောင် အမှတ်အသားတွေကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပြီးတော့ ကျေကျေနပ်နပ် ကြည့်မိတယ်။ ရောမနိုင်ငံဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ အမှုနဲ့ ဆိုက်ညီအောင် ဒက်ခတ်ထားတာ ဖြစ်လေတော့ ရောမနိုင်ငံရဲ့ တရားစီရင်ထုံး တစ်ခုပေါ့ခင်ဗျာ။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ရောမနိုင်ငံကြီးရဲ့ကောင်းကျိုး-ဟူသမျှကို အံ့တုတဲ့လူပေပဲ။ သူရည်ရွယ်ချက်က ရက်စက်သတ်ဖြတ်မှု၊ ပရမ်းပတာ ဖြစ်မှု တွေ ပေါ်ပေါက်စေဖို့ပဲ။ ရောမနိုင်ငံကြီးကတော့ အားလုံး နေသားတကျ ချီစေဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲပဲ ရောမနိုင်ငံကြီးက သူ့ကို ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်း [အစ်တယ်”

ကေးယပ်စ်သည် ရှုဘား၏စကားရှည်ရှည်ကြီးကို ဆက်၍ဆက်၍ နားထောင်နေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ပျင်းရိနေသော အမူအရာများသည် ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ လာသည်။ ထိုအခါတွင် ရှုဘားသည် အကြိမ်ကြိမ် အရိ အသေပေးကာ တောင်းပန်စကားဆိုပြီးနောက် ဟယ်လင်နာနှင့် ကလော်ဒီယာ တို့အား တစ်ဦးလျှင် ပယင်းလည်ဆွဲတစ်ကုံးစီ လက်ဆောင်ပေး၏။ ထို့နောက် အားလုံးကျန်းမာစေရန် ဆုတောင်းပြီးလျှင် ဖဲကြဉ်၍ သွားလေ၏။

ကေးယပ်စ်က “ဘုရားမတာပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာက “တကယ့်လူပေပဲ”-ဟု ပြုံး၍ ဆိုလိုက်၏။

မွန်းလွဲပိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကေးယပ်စ်တို့လူစုသည် အက်ပီယံလမ်းမ ကြီးမှနေ၍ လမ်းချိုးတစ်ခုကို ဖဲ့ထွက်ကာ သူတို့ညအိပ်ရမည့် တောင်ပိုင်းစံအိမ် တစ်ခုဆီသို့ သွားကြတဲ့ဆဲဆဲ ဖြစ်လေသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင်လျှင် ပျင်းစရာ ကောင်းသော ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်၌ ပထမအကြိမ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံကြရလေတော့သည်။ တွေ့ရပုံမှာကား အမှတ်သုံးတပ်မှခြေ လျှင် စစ်သားတပ်စုတို့သည် လမ်းမကြီးတွင် ကင်းလှည့်ရာက လမ်းဘေးရှိ ခရီးတစ်ခု၌ နား၍နေကြ၏။ သူတို့၏လက်နက်များကို သုံးထောင့်ပုံများသ ခွယ် ထောင်၍ထားကြ၏။ လှံတိုများကို မြေ၌စိုက်၍ ဒိုင်းများကိုဖို့၌ ထောင်

ထားကြ၏။ လက်နက်တစ်ခုစီ၏ပေါ်၌ သံခမောက်သုံးလုံးစီ တင်၍ထား၏။ လက်နက်အစုကို ကြည့်ရသည်မှာ ကောက်လှိုင်းပုံများကို ကြည့်ရသည်နှင့်တူ၏။ စစ်သားများသည် အများနှင့်ဆိုင်သော ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် စုရုံး၍နေကြပြီး ကဲလားတစ်ခု၏ အရိပ်အောက်တွင် တိုးဝှေ့နေကြသည်။ သူတို့သည် ဘီယာများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မှာ၍သောက်နေကြ၏။ ဘီယာခွက်များမှာ တပိုင်းဆန်သော သစ်သားခွက်ကြီးများ ဖြစ်ပြီး ခြေဆေးလေ့ဟု ခေါ်လေသည်။ စစ်သားများမှာ ကြံ့ခိုင်၍ မျက်နှာထားတင်းမာပြီး အသားအရေမှာကြေးနီရောင်ပေါက်၍ နေလေသည်။ ချွေးစို၍နေသောသူတို့၏ သားရေဘောင်းဘီနှင့် ကိုယ်ချပ်အင်္ကျီများမှာ အနံ့တထောင်းထောင်း ထွက်၍နေ၏။ စကားအော်ကျယ်အော်ကျယ်ပြောပြီး တိုင်းထွာ၍လည်း နေကြပေသည်။ သူတို့သည် များမကြာမီက သူပုန်များအား ကားစင်တင်ကာ သတ်ခဲ့ကြသောသူများ အကြောင်းကို သူတို့၏စကားများက ဖော်ပြလျက် ရှိနေကြသည်။

ကေးယပ်စ်နှင့်မိန်းကလေးများသည် ခေတ္တရပ်၍ ထိုစစ်သားများကို ကြည့်နေကြရာ စစ်သားတစ်စု၏ တပ်ဗိုလ်သည် ကဲလားအောက်မှထွက်၍လာ၏။ သူ၏လက်တစ်ဖက်တွင် အရက်တစ်ခွက်ကိုင်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကေးယပ်စ်အား ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်နေလေသည်။ ကေးယပ်စ်နှင့်အတူလည်း ချောမောသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် ပါ၍လာသဖြင့် စစ်ဗိုလ်သည် ပို၍စိတ်အားထက်သန်စွာ နှုတ်ဆက်နေ၏။

စစ်ဗိုလ်မှာ ကေးယပ်စ်၏ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့အမည်မှာ ဆဲလတ်(စ်)ကွင်း၊ တီးယပ်စ်၊ ဘရူးတပ်(စ်)ဖြစ်ပြီး၊ စစ်သားဘဝကို ရာသက်ပန်အလုပ်အဖြစ်ဖြင့် ခံယူထားသူဖြစ်၏။ သူသည် ရဲရင့်၍ ရုပ်ချောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ဟယ်လင်နာကို သိကျွမ်းထားနှင့်ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ကလော်ဒီယာကိုမူ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်သာ တွေ့ဖူးပြီး တွေ့ရသည့်အတွက်လည်း အလွန်ကျေနပ်နေပုံရ၏။ သူသည် စစ်သားဟန် အလွန်ဖမ်းနေပြီး စကားဘောက်သောက် ပြောနေ၏။ သူက သူ၏နောက်လိုက်များကို မည်သို့ ထင်မြင်ပါသနည်း-ဟု မေး၍နေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားလူတွေဟာ အာကျယ်ပြီးတော့ အင်မတန်ညစ်ပတ်တဲ့လူတွေပဲ”-ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် လူတော်တွေဗျ”-ဟု ဘရူးတပ်(စ်)က ပြန်ပြောလိုက်၏။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာစေ

ဤတွင် ကလော်ဒီယာက “သူတို့နဲ့သာ ခရီးသွားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုပဲပြန်ပြီး ကြောက်နေရမှာပါ”-ဟု စကားထောက်လိုက်သည်။

ဘရူးတပ်(စ်)က “ဒီလိုဆိုရင်ဗျာ သူတို့ဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့နဲ့ အစောင့်အရှောက် ဖြစ်သွားပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်ကိုသွားကြမှာတုန်း”-ဟု ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

ကေးယပ်စ်(စ်)က “ကျုပ်တို့အခုည ဆာရီလာယာခံအိမ်မှာ တည်းခိုကြမယ်။ ဒီနေရာကနေပြီး နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာကျရင် လမ်းခွဲပြီးတော့ သွားရတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားမှတ်မိပါလိမ့်မယ်”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဘရူးတပ်(စ်)သည် ကေးယပ်စ်(စ်)အား “အဲဒီ နှစ်မိုင်အတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့ဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဟယ်လင်နာအား “ခင်ဗျားဟာ ရောမခံ့ ဂုဏ်ပြုစစ်တပ် အစောင့်အရှောက်နဲ့ ခရီးသွားဖူးရဲ့လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

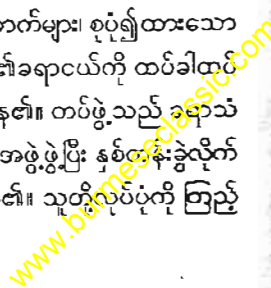
“မသွားပါဘူး။ ရှင်စစ်ဘပ်အစောင့်နှင့် သွားရလောက်အောင်လဲ အရေးကြီးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးရှင်”-ဟု ဟယ်လင်နာက ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“အရေးကြီးလို့ အခုလိုလိုက်ပို့ရတာပေါ့ဗျာ၊ လိုက်ပို့ခွင့်ပြုပါနော်၊ မငြင်းပါနဲ့။ ဒီတပ်စုကို ခင်ဗျားလက်ကို အပ်လိုက်ပါတယ်”-ဟု စစ်ဗိုလ်ကလေးကပြော၏။

ဟယ်လင်နာက “ဒီတပ်ဖွဲ့ကို ကျွန်မအလိုမရှိပါဘူး”-ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ကလေးသည် အရက်ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီနောက် အချက်ခွက်ကို တံခါးစောင့်ကျွန်တစ်ယောက်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏လည်ပင်း၌ ဆွဲ၍ထားသောဓမ္မရာလေးတစ်ခုကို မှုတ်လိုက်၏။ အသံမြင့်မြင့်လေးကြိမ်နှင့် အသံနိမ့်နိမ့်လေးကြိမ် မှုတ်လိုက်၏။ ခရာသံကို ကြားရသောအခါ စစ်သားများသည် သူတို့၏ဘီယာခွက်များကို တစ်ရှိုက်ထိုး မော့ချပြီးနောက် တီးတိုးရေရွက်ကြ၍ သူတို့၏လှဲများ၊ ဒိုင်းများ၊ သံခမောက်များ စုပုံ၍ထားသော နေရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ဘရူးတပ်(စ်)သည် သူ၏ခရာငယ်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ မှုတ်၏။ ခရာသံများ ဆက်ခါဆက်ခါ ပေါ်ထွက်နေ၏။ တပ်ဖွဲ့သည် ခရာသံ၏အစွမ်းကို မခံမရပ်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ တန်းစီကာ အစုအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး နှစ်တန်းခွဲလိုက်၏။ ပြီးလျှင် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တန်းစီနေကြ၏။ သူတို့လုပ်ပုံကို ကြည့်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာစေ

ရသည်မှာ အလွန်တရာ စည်းကမ်းကျနကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ မိန်းမပျိုများသည် လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြ၏။ ကေးယက်စ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူမိတ်ဆွေစစ်ဗိုလ်ကိုက ဂရုစိုက်လွန်းသည့်အတွက် စိတ်ပျက်၍ နေသော်လည်း စစ်သားများ၏ စည်းကမ်းကျနပုံကိုမူကား မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ခင်ဗျားလူတွေ စစ်တိုက်ကော ကောင်းရဲ့လား”-ဟု ကေးယက်စ်က မေးလိုက်၏။

ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)က “စပါးတားကပ်စ်ကိုသာ မေးပေရောဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာက “ကောင်းပေရှင်”-ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)သည် ဦးခေါင်းညွတ်ကာ ကလော်ဒီယာအား အရိုအသေ ပြုလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာသည် ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရယ်လိုက်ခြင်းမှာ ထူးဆန်းသော တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုဖြစ်၍ နေ၏။ ကေးယက်စ်သည် ကလော်ဒီယာ၏ အနေအထိုင်သည် ဤယနေ့တွင်မှ ထူးဆန်း၍ နေသည်ကို အံ့ဩတကြီး မြင်၍ နေရလေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏ ပါးပြင်များမှာ နီမြန်း၍ နေ၏။ တပ်စုကလေး စစ်ရေးပြသည်ကို မြင်ရသော အခါ၌လည်း ကလော်ဒီယာ၏မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်၍ လာကြလေသည်။ ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)သည် ထမ်းစင်နှစ်ခု၏ အကြား၌ ရပ်၍ ကလော်ဒီယာနှင့် စကားပြောနေရာ ကလော်ဒီယာက စကားပြန်ပေးပုံကို ကေးယက်စ်သည် အံ့ဩ၍ နေရလေသည်။

“အဲဒီအပြင် ရှင့်စစ်သားတွေ ဘာလုပ်တတ်ကြသေးလဲ”-ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“စစ်ချီတယ်၊ စစ်တိုက်တယ်၊ ဆဲတတ်တယ်”

“လူကော မသတ်တတ်ဘူးလား”

“အို သတ်လှချည်ပေါ့ဗျာ၊ အင်မတန်သတ်တဲ့ အကောင်တွေ၊ သူတို့ရုပ်ကို ကြည့်ပါလား”

ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)သည် ကလော်ဒီယာအား အေးတိအေးစက် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

ကောင်းပေကွာ-ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ကော”

“ပြီးတော့ ဘာလိုချင်သေးသလဲ၊ သူတို့အသံတွေကို ကြားချင်သေး

လား”-ဟု ဘဂ္ဂူးတပ်စ်က မေးလိုက်ပြီးနောက် “သီချင်းဆိုကြဟေ့”-ဟု အော်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် စစ်သားများသည် အသံဩကြီးများနှင့် စစ်ချီသီချင်းကို ဆိုကြလေသည်။ သီချင်းမှာကား၊ “ကောင်းကင်မြေကြီးလမ်းနှင့် ကျောက်ခဲသံဇော်သည် အရိုးကိုစွဲ”-ဟူသော သီချင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သီချင်းသံမှာ မပီမသနှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရှိလှ၏။ သီချင်းစာသားကို ရုတ်တရက်နားလည်ရန် ခဲယဉ်းပေ၏။ ဟယ်လင်နာက “ဒီသီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ”-ဟု သိလိုစေနှင့် မေးလိုက်၏။

“စင်စစ်မှာတော့ ဒီသီချင်းတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရယ်လို့ သေသေချာချာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလိုသီချင်းတွေဟာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိပေမယ့် သီချင်းဆိုရင် စစ်သားတွေဟာ ပိုပြီးတော့ လမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းတာပေါ့။ အခု သူတို့ဆိုတဲ့သီချင်းဟာ ဆဗီ(လ်)စစ်ပွဲမှာ စပြီးတော့ပေါ်လာတဲ့သီချင်းပဲ။ တစ်ချို့သီချင်းတွေကျတော့ မိန်းကလေးတွေ နားမခံနိုင်တဲ့ သီချင်းတွေပါပဲဗျာ”

ကလော်ဒီယာက “ကျွန်မကို တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါလား”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)က “တိုးတိုးကလေး ဆိုပြမယ်နော်”-ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီးလျှင် အနားအနီးသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးသီဆိုပြလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာသည် ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)အား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေလေသည်။

လမ်းခရီး၏နောက်အဆင့်၌ အလောင်းကောင်များကို တသီတအန်းကြီး ထပ်၍ တွေ့ရပြန်လေသည်။ ဘဂ္ဂူးတပ်(စ်)က . . .

“ကျုပ်ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့လူတွေ။ သူတို့ဟာ အဲဒီစစ်တရားခံရှစ်ရာကို ကားစင်တင်ခဲ့တဲ့ လူတွေပေါ့”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

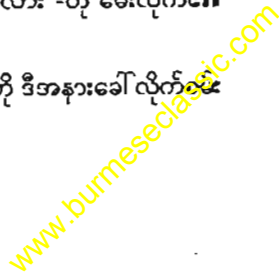
ဟယ်လင်နာက . . .

“ဒီလိုကြမ်းရဲ့နဲ့ စစ်သားကောင်းဖြစ်ရောတဲ့လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ပြောကြတာပဲဗျာ”

ကလော်ဒီယာက “ရှင့်စစ်သားတစ်ယောက်ကို ဒီအနားခေါ်လိုက်အောင်”-ဟု ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါ်စေလို့ပေါ့ရှင့်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”-ဟု ပခုံးတွန့်ကာ ဆိုလိုက်ပြီးလျှင် ဘဂ္ဂားတပ်(စ်)က “ဆက်စံတပ်စ် ဒီကိုလာခဲ”-ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်လေသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်သည် တပ်ဖွဲ့ထဲမှထွက်၍လာကာ၊ နောက်ကြောင်း အမြန်လျှောက်လာပြီး၊ ထမ်းစင်နှစ်ခုတို့၏ အကြားသို့ ရောက်သောအခါ စစ်ဗိုလ်အား အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်၏ရှေ့မှာနေ၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာလေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် လှံမို၍နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် လက်ပိုက်၍ ထိုစစ်သားကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ စစ်သားမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် အသင့်အတင့်ရှိပြီး အသားညို၏။ ကြွက်သားကြီးများ ဖုထစ်၍နေပေသည်။ ဖုံးလွှမ်း၍မထားသော သူ၏လက်ဖျံ၊ လည်ပင်း၊ ကုပ်ပိုးနှင့်မျက်နှာတို့မှာ နေလောင်၍ထားသောကြောင့်ညိုမောင်း၍နေပေသည်။ သူ၏မျက်နှာပေါက်မှာ တင်းမာသောမျက်နှာပေါက်ဖွဲ့ဖြစ်၏။ သူ့အသားများမှာ ချွေးများ ချွေချွေလျက်ရှိသည်။ သူသည် သံခမောက်ထိ ဆောင်း၍ထား၏။ ကျောပိုးအိတ်ပေါ်တွင် လေးပေရှည်သော ဒိုင်းတစ်ခုကိုထပ်၍ပိုးထား၏။ သူသည် လက်တစ်ဖက်တွင် လှံတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ထား၏။ လှံမှာ အလှားခြောက်ပေရှိ၍ လုံးပတ်လေးလက်မခန့် ရှိသည်။ လှံသွားမှာတစ်ဆယ့်ရှစ်လက်မခန့်ရှိသော ကြောက်စရာအသွား ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခါးတွင် စပိန်ပြည်ဖြစ် ခါးတိုတစ်ချောင်းကို ချိတ်၍ထား၏။ သူ၏သားရေအင်္ကျီ၌ ရင်ပတ်ပေါ်တွင် သံချပ်သုံးခုတွယ်၍ ထား၏။ ပခုံးတွင်လည်း ထိုနည်းအတူပင်ဖြစ်သည်။ ခါးတွင်လည်း အခြားသံချပ်သုံးခုတို့ကို သီချိုဆွဲထားလေရာ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း သူ၏ခြေထောက်များနှင့် တိုက်မိနေ၏။ သူ၏ဘောင်းဘီမှာလည်း သားရေဘောင်းဘီဖြစ်၏။ ခြေထောက်တွင်လည်ပင်းရှည် သားရေဖိနပ်ကို စီး၍ထား၏။ ဤမျှလေးလံသော သံချပ်ပစ္စည်းများကို ဝတ်ဆင်၍ထားလျက်နှင့်ပင် သူသည် အေးအေးသက်သာ ချိတ်ကိုင်လျက် ရှိနေပေသည်။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိ၍နေသော သံချပ်ပစ္စည်းများမှာ ဆီသုတ်၍ထား၏။ ဆီနဲ့၊ ချွေးနဲ့နှင့် သားရေနဲ့တို့သည် ပေါင်းစပ်ကာ ထူးခြားသော အနံ့တစ်မျိုးအဖြစ်ဖြင့် ပေါ်ထွက်၍နေပေသည်။ ထိုအနံ့သည် စစ်၏အနံ့ဟူ၍ပင် ခေါ်စရာကောင်း၍နေ၏။ မြင်းစီး၍ လိုက်ပါလာရာထဲကေးယပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာ၏ မျက်နှာကို တစောင်းမြင်၍ နေရလေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ကလော်ဒီယာ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖွင့်ဟနေပြီး လျှာနှင့် မကြာခဏသပ်နေသည် ခြံ မြင်ရ၏။ ကလော်ဒီယာ၏ မျက်လုံးများသည် စစ်သားကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

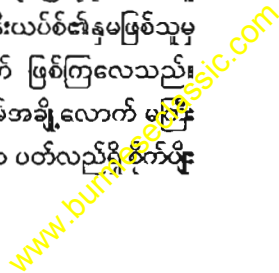
ကလော်ဒီယာက . . .

“ဒီစစ်သားကို ထမ်းစင်နား ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”-ဟု ဘဂ္ဂားတပ်(စ်)အား အီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ဘဂ္ဂားတပ်(စ်)သည် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီးနောက် စစ်သားအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စစ်သားသည် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ကလော်ဒီယာ၏ ဘေးမှ ထွက်၍လာ၏။ သူသည် ကလော်ဒီယာအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ချွေတည့်တည့်ကို ကြည့်ကာ၊ ဆက်လက်ချီတက်လျက်ရှိ၏။ ကလော်ဒီယာသည် စစ်သား၏ပေါင်ကို မထိတထိတို့ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့လိုက်သော နေရာမှာ စစ်သား၏ပေါင်တွင် ကြွက်သားများ ဖုထစ်၍နေလေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် ဘဂ္ဂားတပ်(စ်)ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဒီစစ်သားကို အသွားခိုင်းလိုက်ပါတော့၊ သူက သိပ်နံ့တာပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။ ဟယ်လင်နာ၏ မျက်နှာထားမှာ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တင်းမာ၍ နေလေသည်။ ဘဂ္ဂားတပ်(စ်)သည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီးနောက် စစ်သားအား အခြားစစ်သားနှင့်အတူ ရောနှော၍ လိုက်ပါသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆလားရီယားစံအိမ်၏အမည်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်းပင်ဖြစ်သည်။ စံအိမ်သည်ရိရာဒေသမှာ ရောမမြို့တော်၏ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင်ရှိ၏။ ထိုဒေသမှာ ထုတ်ဦးက ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ထူထပ်သော စိမ့်စမ်းမြေဖြစ်ပြီးလျှင် မြေထဲ၌ ဆားများစွာ ရှိသည်။ (ဆားလဒီးယား)ဆိုသော စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ (ယင်းသည့်ဆားပါသော စေးပျစ်ဒေသကြီးကို မြေသစ်ဖို့ ဦးလျှင် ပီယမ်လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်လာသော ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ပိုင်လမ်းမှာလည်း လမ်းမကြီးလောက်ပင် ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်သော ထမ်း ဖြစ်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်၊ ကေးယပ်စ်သည် ထိုမြေကိုပိုင်သောသူ ဖြစ်သည်။ ကေးယပ်စ်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့သည် အင်တိုးနီးယပ်စ်၏နမူနာဖြစ်သူမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြသော မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်၏အိမ်မှာ အခြားသော တောင်ပိုင်းစံအိမ်အချို့လောက် မကြီးဘူးပေ။ သို့သော် မြို့တော်နှင့် ပုံ၍နီး၏။ မြို့နှင့်နီး၍သာ ပတ်လည်ရှိစိုက်ပျိုး

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

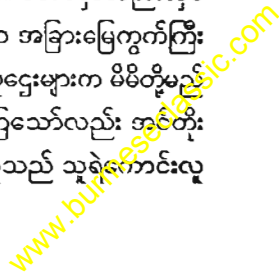

ခင်းများမှာ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် စံပြစ်အိမ်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်နှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်တို့သည် အက်ပီယမ်လမ်းမကြီး ပေါ်မှ လမ်းခွဲ၍ ထွက်လာကြရာ ကိုယ်ပိုင်လမ်းမှာ စံအိမ်သို့မရောက်မီ လေးမိုင်ခန့် လိုနေပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘေးပတ်လည် ရှုမြင်ခင်းမှာ ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲ၍ သွားလေ၏။ တောအုပ်များမှာ သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ဥယျာဉ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်၍ နေ၏။ တောင်ကုန်းများကို အထပ်များပြုလုပ်ကာ ထိုလှေကားထပ်များပေါ်၌ စပျစ်ခင်းများ စိုက်ပျိုး၍ထား၏။ နွေဦးရာသီဖြစ်၍ အဦးအစထွက်သော ပုရစ်ဖူးများ ထွက်စပြုလျက်နေပေပြီ။ အခြားသော မြေကွက်များတွင် ဘာလီစပါးများကို စိုက်ပျိုး၍ထား၏။ ဘာလီဆန် စိုက်ပျိုးသော အလေ့မှာ တဖြည်းဖြည်း လူကြိုက်နည်း၍ လာခဲ့၏။ စိုက်ပျိုးသူလည်း နည်းပါး၍ လာလေသည်။ ဆင်းရဲသားများပိုင်ဆိုင်သော နီးစပ်ရာမြေများကို မြေရှင်ကြီးများက သိမ်းကြုံးဝယ်ယူကြသဖြင့် ဘာလီဆန်စိုက်ပျိုးသူ နည်းပါးလာခဲ့၏။ ခြံမြေကြီး၏ အချို့သော အကွက်များတွင် အစအဆုံးမရှိ ထင်ရသော သံလွင်ပင်များကို တန်းစီ၍ အများအပြား စိုက်ပျိုးထားလျက် ရှိပေသည်။ နေရာတိုင်း၌ လိုပင် ခြံကြီးကို လှအောင် တမင်အကွက်ရိုက်၍ စိုက်ပျိုးထားသည့် လက်ရာများကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခြံကြီးတစ်ခုလုံးကို လှပအောင် ပြုပြင်နိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ပေါင်းများစွာ ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်သည် လူငယ်သုံးဦးတို့သည် ထိုနေရာများ၌ ပန်းခြံကလေးများကို ဂူသဏ္ဍာန်လုပ်၍ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုပန်းချီကလေးမှာ ရေညှိများရှိ၍ စိမ်းစိုအေးမြလေသည်။ ချုံကလေးများအတွင်း၌ ဂရိလူမျိုးတို့ တည်ဆောက်လေ့ရှိသော နတ်ကွန်းစင်ကလေးများကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ထို့အပြင် ကျောက်သားထိုင်ခုံများ ရေပန်းတိုင်များနှင့် ကျောက်ဖြူခင်းထားသော လူသွားလမ်းကလေးများ တွေ့ရ၏။ လမ်းကလေးများသည် သစ်ပင်များအုပ်ဆိုင်၍ နေသော လူမြောင်းလေးတစ်ခုကို ဆက်သွယ်၍ ထား၏။ အချိန်မှာ မွန်းလွဲသည်ဖြစ်၍ နေမင်းသည် တောင်စွယ်နောက်သို့ ကျဆင်းလျက်ရှိပေသည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာသောင့်သာယာရှိလွန်းလှပေတကား။ ကလော်ဒီယာသည် တစ်ခေါက်မျှမရောက်ဖူးသော သူပီပီ ချီးကျူးအံ့ဩ၍ မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် ဘဝသစ်တစ်မျိုးပွင့်လင်း၍ လာရသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့

ဖြစ်နေသည်ကို ကေးယပ်စ်တွေးတောမိလေသည်။ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်များကို မြင်ခဲ့ရသဖြင့် ကလော်ဒီယာသည် စိတ်ဖွံ့ဖြိုး၍ ရင့်ကျက်လာရသည်-ဟုလည်း ဆိုစရာဖြစ်၍ နေပေသည်။

ဤအချိန်မှာကား၊ ခြံတွင် မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်ကို ခြံသွင်းသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နွားလည်ပင်းတွင် ဆွဲ၍ ထားသော ခေါင်းလောင်းသံများ၊ လေးတွဲသော နွားကျောင်းသား ကျွဲချိုမှုတ်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရလေသည်။ တိရစ္ဆာန်ထိန်းကျောင်းသူများမှာ သရေစီယန်နှင့် အာမိနီယမ်လူမျိုးလူငယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုလူငယ်များသည် ခါးတောင်းကျိုက်ကလေးများကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားကြလျက် တရုန်းရုန်းပြေးလွှား၍ နေကြသော တိရစ္ဆာန်များကို မောင်းနှင်၍ နေကြလေသည်။ ကေးယပ်စ်၏ စိတ်ထဲ၌ အဝတ်အစားမဲ့လူနီးနီး လူငယ်များနှင့် အဝတ်အစားမရှိသော တိရစ္ဆာန်များ ထွေးရောယှက်တင်ဖြစ်၍ နေပုံကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ထို့အပြင် ယခင်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နန်းဆ၍ ကြည့်ခဲ့မိဖူးသလို ကေးယပ်စ်သည် သူဦးလေး၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံကို နန်း၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ တရားဥပဒေအရဆိုလျှင် သံမဏိရွည်ပြီဖြစ်သော အမျိုးမတ်နွယ် မိသားစုတို့သည် ကုန်အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခွင့်မရှိကြချေ။ သို့ရာတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည် အခြားခြားသောသူနှင့် ခေတ်ပြိုင်အိမ်များနှင့်အတူ ရောမကို ငွေတစ်ကုဋေကျော်ကျော် အတိုးနှင့် ချေးငှားထားသောသူဖြစ်၏။ အတိုးမှာ အရင်းနှင့်ထပ်တူ ယူလေသည်။ ထို့အပြင် သူသည် အိမ်ပြည်နှင့်ကုန်သွယ်သော အဖွဲ့ဆယ်လေးဖွဲ့တွင်လည်း အစုရှယ်ယာပေါင်းများစွာ ပါဝင်ထား၏။ စပိန်ပြည်ရှိ အကြီးဆုံး ဘော်တွင်းလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင်လည်း အစုရှယ်ယာထက်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်၏။ ထိုကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအဖွဲ့ကြီးများသည် ဂြုန့်စစ်ပွဲများအပြီးတွင် ပေါ်ပေါက်လာကြ၏။ ထိုအဖွဲ့များတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်၏ ဩဇာသည် အလွန်ကြီးလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ် မည်မျှကြွယ်ဝချမ်းသာသည်ကို မည်သူမျှ အတိအကျမသိကြပေ။ သူ၏ ခြံဝန်းကြီးမှာ ဧကပေါင်းတစ်သောင်းကျော် ကျယ်ဝန်း၏။ စံအိမ်မှာလည်း လှပသည်။ သို့သော် ထိုခြံထိ အိမ်တို့ထက် ကျယ်ဝန်းသော အခြားမြေကွက်ကြီးများ စံအိမ်ကြီးများ ရှိသေး၏။ နောက်ပေါ်၍ လာသောသူဌေးများက မိမိတို့မည်မျှ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်ကို ဟိတ်ဟန်ထုတ်၍ ပြတတ်ကြသော်လည်း အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်ကမူ သို့သိုသိပ်သိပ် နေထိုင်၏။ သူသည် သူ့နိကောင်းလူ

သတ်ပွဲကြီးကို အားပေးပြီးလျှင် ထမင်းစားပွဲကြီးများကိုမူကား ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ သူသည် အရှေ့တိုင်းဆန်ဆန် နေ့ခင်းတတ်သောသူ ဖြစ်၏။ သူထမင်းစားပွဲများမှာ စားကောင်းသောကိစ္စပင် ပြည့်စုံစွာရှိ၏။ သို့သော် ဒေါင်းရင်အံ့သား ငှက်လျှာ လစ်ဘီဖန်ပြည်ထွက် ကြွတ်အူအစာသွတ်-အစရှိသော ကြက်ဖန်ဖန် ဇီဝကြောင်၍ စားကြသောအစားအသောက်မျိုးကို မတွေ့ရချေ။ အိမ်တွင်းရေးအရှုပ်အထွေးများကိုလည်း မည်သူမျှမသိချေ။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်မှာ ရှေးဆန်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေရာ ကေးယပ်စ်သည် သူ့ဦးလေးအား အလွန်တရာ လေးစားရိုသေရပေသည်။ ဦးလေး၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လျှင် ကေးယပ်စ်သည် အနေအထိုင်ကျဉ်းကျပ်၍ နေတတ်လေသည်။

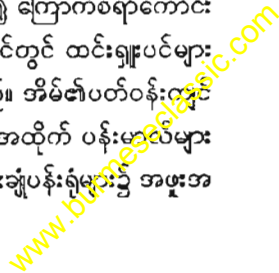
ကေးယပ်စ်သည် သူ့ဦးလေး၏ ရှေ့မှောက်၌ အနေအထိုင် မရွံ့မဖဲဖြစ်၍နေရသည်မှာကား အခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်။ ဦးလေးဖြစ်သူ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် တူဖြစ်သူအား ရောမလူမျိုးတိုင်း ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အရည်အချင်းမျိုးတို့နှင့် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ရှိစေရန် အမြဲတစေ ဆုံးမပုံပြင်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ရောမလူလင်ပျိုတို့၏ ကိုယ်ကျင့်ဝတ္တရားမှာ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ လောကနီတိကို လိုက်နာခြင်း စစ်သူရဲကောင်းဖြစ်ခြင်း၊ စစ်ဗိုလ်အဆင့်အတန်းသို့ တက်လှမ်းခြင်း၊ သိက္ခာရှိသော ရောမအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မင့်ကွယ်ဘဲ နိုင်ငံတော်၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံဥသျှောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်နိုင်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထိုကဲ့သို့သော အသိုက်အဝန်းတွင် ကြီးပြင်း၍လာရသော လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ရောမမြို့တွင် ကေးယပ်စ်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသော လူငယ်များမှာ ထိုကဲ့သို့သော ရည်ရွယ်ချက်များရှိသူတို့ မဟုတ်ကြ။ ကေးယပ်စ်၏မိတ်ဆွေများသည် လှကညာတို့၏အနီးတွင် ပျားပန်းခတ်ရင်း ဓမ္မလျော်သူတို့ဖြစ်ကြ၏။ အချို့သော မိတ်ဆွေများမှာမူ နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်ခါမျှနှင့်ပင် ဥပဒေက ခွင့်မပြုသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ ကျင်လည်ကျက်စား၍ နေကြသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အချို့အချို့သော လူငယ်များမှာ နိုင်ငံရေးကို ဝါသနာပါပြီးနောက် ဖခင်များ၏ခြေရာကိုနင်းကာ နိုင်ငံရေးလေ့ကားထစ်များကို တစ်ဆင့်စီကြိုးစား၍ တက်နေကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကမူ အစားအသောက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ကျင်လည်၍

နေကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့သောလူလင်များသည် စစ်တပ်များတွင် ပင်ရောက်၍ အမှုထမ်းဆောင်ကြပေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သောလူငယ်တို့၏အရေအတွက်မှာ နည်းပါးလှစွာသည်။ စစ်မှုထမ်းခြင်းသည် လူငယ်များ၏အဖို့၌ မက်မောစရာကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု မဟုတ်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်လေရာ ကေးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရောမနိုင်ငံ၌ အသစ်တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်၍ လာလျက်ရှိသော...

“လူပေါ်ကြော့”လူတန်းစားထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်၍လာခဲ့ရသောသူသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်၍လာသည်ကို ဦးလေးဖြစ်သူ အင်တိုးနီးယပ်စ်က မလိုလားအပ်ချေ။ ထို့ကြောင့် တူဖြစ်သူအား မကြာခဏအပြစ်တင်လိုသော အမှုအရာများကို ပြခဲ့လေ၏။ ကေးယပ်စ်၏အဖို့တွင်မူကား “မြွေမသေဘုတ်မကျိုး” ဝါဒကိုသာ အသုံးပြု၍နေခဲ့ပေသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ခြံဝင်းကြီးသို့ရောက်ပြီး ပန်းဥယျာဉ်ကိုဖြတ်သန်း၍ အိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့သောအခါတွင် မိမိနှင့်ဦးလေးဖြစ်သူတို့ သဘောထားခြားနားကြပုံကို ကေးယပ်စ်သည် တွေး၍နေလေသည်။ အိမ်ဝင်းကြီး၏အတွင်း၌ စပါးကျိများရှိ၏။ မြင်းစောင်းများနှင့်တကွ ငွေဝယ်ကျွန်များ နေထိုင်သော အဆောင်များလည်း ရှိကြပေသည်။ ထိုအဆောက်အဦများသည် ခြံမြေကြီး၏ ဦးပွားရေးလုပ်ငန်း အခြေခံကို ဖော်ပြလျက် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ထိုအဆောက်အဦများကို ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ဝိမာန်နှင့်ခွဲခြား၍ထား၏။ တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်ရသောသူတို့ နေထိုင်ရာဂေဟာများကို မြေရှင်ဦးလေးကြီး၏ခန့်ညားဆယ်ဝါသောအိမ်နှင့် ထွေးရောယှက်တင် အဖြစ်ခံမထားဘဲ ထားလေသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူ၏အိမ်ကြီးမှာ လေးထောင့်စပ်စပ် အိမ်ကြီးဖြစ်လျက် အိမ်၏အလယ်ခေါင်တွင် ကွက်လပ်နှင့်ရေကူးကန်များ ရှိကြသည်။

ထိုအိမ်ကို အတန်ငယ်မြင့်သော နေရာတစ်နေရာတွင် ဆောက်လုပ်ထား၏။ အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကို ဆေးဖြူသုတ်၍ထားပြီးလျှင် အမိုးမှာ နီရဲသော အုတ်ကြွပ်မိုးဖြစ်၏။ အိမ်မှာခန့်ထယ်သောအိမ်ကြီးဖြစ်၍ ကြောက်စရာကောင်းသောယောင် ထင်ရ၏။ သို့သော် အိမ်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်းရှူးပင်များ စိုက်၍ထားသောကြောင့် ရှုချင်စဖွယ်ရှိ၍ နေပေသည်။ အိမ်၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင်ပန်းမာလ်များကို အနိမ့်အမြင့်၊ အလိုက်အထိုက် ပန်းမာလ်များ စိုက်ပျိုး၍ထားပေရာ၊ မျက်စိပသာဒရှိလှပေသည်။ ပန်းချုံပန်းရုံများ၌ အဖူးအ

ပွင့်မျိုးစုံတို့ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိစေအောင် ပြုပြင်၍ထားပေးသည် နေရာများ၌ ပင် မြက်ခင်းများရှိ၍ နေရာ ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိရှင်း၍နေ၏။

ရောင်စုံကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နွေရာသီ ရိပ်သာများကလည်း ရှိသေး၏။ အပူပိုင်းဒေသမှ ငါးမျိုးတို့ကို မွေးမြူထားသော ကန်များလည်း ရှိပေသည်။ ခြံကြီးထဲတွင် သမားရိုးကျထားလေ့ ရှိကြသော ရုပ်တုများကို တွေ့နိုင်စေလေသည်။ ထိုရုပ်တုများမှာ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေး ယပ်စ်ကိုယ်တိုင် ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်ယူထားသောရုပ်တုများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ရုပ်တုများကို ဂရိလူမျိုးရုပ်တုပညာရှင်များက ကျွမ်းကျင်စွာ ထုလုပ်ခဲ့ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အဆောင်အယောင်များနှင့်ပတ်သက်၍ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် ငွေကြေးနှမြောတွန့်တိုသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုအဆောင်အယောင်များကို စီစဉ်၍ နေရာချထားရာ၌ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူ၏ဇနီးသည်(ဂျူးလီယာ) အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်-ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ထိုအဆိုမှန်ကြောင်းကို ကေးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် အလှအပကို မြတ်နိုးသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏ဦးလေးအင်တိုးနီးယပ်စ်သည် အလှအပကို စုံမက်မြတ်နိုးသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ကေးယပ်စ်နားလည်၍ထားပေသည်။

ဆလားရီးယားစံအိမ်ထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အခြားစံအိမ်ကြီးများလည်း ရှိကြ၏။ အချို့စံအိမ်များမှာ အရှေ့တိုင်း မင်းစိုးရာဇာတို့၏ စံအိမ်များကဲ့သို့ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှပေသည်။ သို့သော် ကေးယပ်စ်၏အဖို့တွင် သူ့ဦးလေး၏စံအိမ်သာလျှင် အလှပဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်၍ ထား၏။ ဤနေရာတွင် ကလော်ဒီယာသည် သူနှင့်သဘောတူညီလျက်ရှိနေ၏။ ဝင်းပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် စံအိမ်သို့အရောက် ဖောက်လုပ်ထားသော မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း လိုက်၍လာခဲ့သောအခါတွင် ကလော်ဒီယာသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဟယ်လင်နာအား ပြောလိုက်ပေသည်။

“ကျွန်မတော့ ဒီလောက်လှတဲ့ နေရာမျိုးကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး။ ဂရိပြည်က ရှေးဟောင်းပုံပြင် အဆောက်အဦနှင့်သာ တူနေတော့တယ်”

ဟယ်လင်နာက . . .

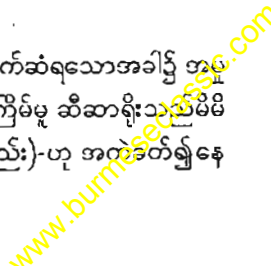
“ဒီအိမ်က တော်တော်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်၏ သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ရောက်လာကြ

သော ဧည့်သည်များကို မြင်ကြပြီးလျှင် သူတို့သည် မြက်ခင်းကိုဖြတ်၍ ပြေးလာကြ၏။ သူတို့၏နောက်ပါးမှနေ၍ မိခင်ဖြစ်သူဂျူးလီယာသည် သိက္ခာပြည့်ဝစွာ လိုက်ပါလာလေသည်။

ဂျူးလီယာသည် မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသားညိုညိုနှင့်ကိုယ်ကာယ ခပ်ဖိင့်ဖိင့်ဖြစ်လေသည်။ ခဏကြာသောအခါတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်တို့ယ်တိုင် အိမ်ထဲမှထွက်၍လာ၏။ သူ၏နောက်တွင် အခြားသူသုံးယောက် ဝါ၍လာလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေတတ်သောသူဖြစ်ပြီးလျှင် အခြားသူများကိုလည်း သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိစေချင်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တူများနှင့်တူမများကို သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် ထုံးတမ်းအညီ မိတ်ဆက်၍ပေးပြီးနောက် သူ၏နောက်မှပါလာကြသော ဧည့်သည်များကိုပါ မိတ်ဆက်၍ပေးလေသည်။ ဧည့်သည်နှစ်ဦးတို့မှာ ကေးယပ်စ်နှင့် ယခင်ကပင်လျှင် သိက္ခာမဲ့၍ထားကြသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့မှာ လင်တဲလပ်၊ ဂရက်ချပ်ဆိုသူ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်နှင့် လင်စင်နီးယပ်စ်ကရက်ဆပ်စ် ဆိုသူတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယလူမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် တိုက်ပွဲများတွင် အထူးနာမည်ရသူ ဖြစ်လေရာ၊ သူ၏သတင်းသည် နိုင်ငံတော်၌ ပျံ့ပွားလျက် မှီနေသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ တတိယဗိုလ်မှာကား ကေးယပ်စ် တစ်ခါ ချွမ်းမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် အခြားသော ဧည့်သည်များထက် အသက်ငယ်၏။ ဆက်ဆံပုံအားဖြင့် အေးစက်စက်နိုင်သည်။ သို့သော် မာနကြီးပုံရ၏။ ထိုလူသည် ရောက်၍လာကြသော ဧည့်သည်များကို အကဲခတ်လျက်ရှိနေသည်။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကြည့်ပျော်ပျော်ရှိသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏အမည်မှာ မားကတ်တူးသီးယပ်ဆီဆာရီး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကေးယပ်စ်နှင့် မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ယောက်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းခံရသောအခါတွင် ရှိကျိုးသောအမူအရာဖြင့် ပြန်လည်၍ မိတ်ဆက်လေသည်။ သို့သော် သူသည် သီလိစိတ်ဇောပြင်းထန်၍ နေပုံမှာ ဖူးဖိ၍မရနိုင်အောင်ရှိ၏။

ကေးယပ်စ်သည် ဤကဲ့သို့ သူစိမ်းများနှင့်ဆက်ဆံရသောအခါ၌ အပူခဲအမှတ်မဲ့ နေတတ်သောသူ ဖြစ်သော်လည်း ဤအကြိမ်မှ ဆီဆာရီးသည်မိမိအံ့အား (တန်ဖိုးမည်မျှရှိသော မိသားစု ဖြစ်လေသနည်း)-ဟု အကဲခတ်၍နေ

ကြောင်းကို မသိမမြင်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ကလော်ဒီယာသည် အင်တိုးနီးယပ်စ်အား ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် ကြီးမားလှသော ခံအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သည့်အပြင် မြေကေပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကလော်ဒီယာသည် နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို တတ်ရုံမျှသာသိ၏။ စစ်မက်တိုက်ခိုက်ရေးအကြောင်းကိုလည်း ခပ်ဝါးဝါးမျှသာ သိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂရက်ချပ်စ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့ကို များစွာအထင်မကြီးပေ။ ဆီးဆာရိုးမှာမူကား လူသိများသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကလော်ဒီယာက များစွာဂရုစိုက်ပေး ဆီဆာရိုးလုပ်ခဲ့ဖူးသော လူစားများမှာ ပိုက်ဆံရဖို့ကိုသာ အမြဲကြည့်၍ နေသော လူစားမျိုးဖြစ်လေရာ၊ ထိုလူစားမျိုးကို ကလော်ဒီယာက မုန်း၏။ ဂျူလီယာကမူ ကေးယပ်စ်အနီး၌ကပ်၍ တီတိတာတာ ပြောနေ၏။ ကလော်ဒီယာသည် ကေးယပ်စ်ထက်ပင် ပိုမို၍ အင်တိုးနီးယပ်စ်၏အကဲကို ခတ်တတ်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုမြေပိုင်ရှင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း သူသည် မပြည့်ဝသော ဆန္ဒအများအပြားကို မျှသိပ်ထားရသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၍ နေလေသည်။

အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူတော်စင်ဟန်မျိုးကို ဆောင်သော်လည်း အတွင်းသဘောမှာ တစ်မျိုးဖြစ်၍ နေသည်ကို ကလော်ဒီယာ ကောင်းစွာရိပ်မိ၏။ ကလော်ဒီယာသည် အပြင်ပန်းတွင်တန်ခိုးအာဏာ ရှိသည်နှင့်အမျှ အတွင်းသဏ္ဍာန်တွင် ပျော့ညံ့သောလူတို့ကို ပို၍နှစ်သက်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် အရာရာ၌ သိုသိပ်၏။ မိမိ ဤကဲ့သို့အထင်ရောက်လျက် ရှိကြောင်းကို ကလော်ဒီယာက အင်တိုးနီးယပ်စ်အား သိစေအောင် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံး၍ပြလျက် ရှိနေပေသည်။

သူတို့တစ်စုလုံးသည် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ကေးယပ်စ်သည် မဆွဲကပင် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီးဖြစ်၏။ သူ၏မြင်းကို အီဂျစ်လူမျိုး အိမ်ကျွန်တစ်ယောက်က လာ၍ ဆွဲယူသွားလေသည်။ ထမ်းစင်သမားများမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ထမ်းပို့၍လာခဲ့ရသောကြောင့် မောပန်း၍နေကြပြီးလျှင်၊ ချွေးသံတရွဲနှင့် ထမ်းစင်များ၏နံ့ဘေးတွင် ထိုင်၍နေကြ၏။ ညနေခင်း လေအေးတိုက်သောကြောင့် ထိုသူများသည် ခိုက်ခိုက်တုန်၍ နေကြသည်။

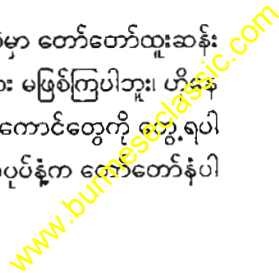
သူတို့၏ပိန်ညော်သော ကိုယ်ကာယများမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍နေသော တိရစ္ဆာန်တို့၏ ကိုယ်ကာယများနှင့်တူ၍နေပြီး၊ သူတို့၏ ကြွက်သားများသည် တိရစ္ဆာန်ကြွက်သားများကဲ့သို့ မောပန်းခြင်း၏ဒဏ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေကြလေသည်။ သူတို့အား ကြည့်သူ၊ သတိထားမိသူ၊ ဂရုစိုက်သူဟူ၍ မရှိချေ။ ဂုဏ်ကြီးရှင်ယောက်ျားငါးယောက်၊ မိန်းမသုံးယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ထမ်းစင်သမားများသည် ထမ်းစင်များဘေး၌ပင် ရှိနေကြ၏။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် ထမ်းစင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် တအီအီဒိုရာက နှိုက်ကြီးတင်ငင်ဖြစ်၍ လာလေသည်။ အခြားသော ထမ်းစင်သမားများက သူ့ကို ရေမစိုက်ကြချေ။ ထမ်းစင်သမားများသည် ဤနည်းအတိုင်း မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် နေကြရပြီးနောက်မှ ကျွန်တစ်ယောက်သည် သူတို့အား အစေခံတန်းလျားသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ တန်းလျားအစားအသောက်ကျွေး၍ ထိုညအတွက် အိပ်စေရမည်ဖြစ်၏။ ကေးယပ်စ်သည် လင်စင်းနီးယပ်စ် ကရပ်ဆပ်စ်နှင့်အတူ ရေချိုးနေ၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် လိုက်လိုက်ရောရော နေတတ်သောသူ ဖြစ်ပြီးလျှင် အခြားသူတို့၏အယူအဆကို တောင်းခံတတ်သောနှစ်လို့ဖွယ် အမှုအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသောသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေချိုးကန်ထဲတွင် ကိုယ်ကိုဖော့၍ ပူနွေးသောနံ့သာရေထဲတွင် စည်းစိမ်ခံ၍ နေကြလေ၏။

ရေမှာ ဖွေးကြိုင်သောဆေးခဲများ ထည့်၍ ထားပေးသည်းကရပ်ဆပ်စ်၏ကိုယ်ကာယမှာ တောင့်တင်းခိုင်မာ၏။ ဗိုက်မရွံ့သေးချေ။ ပျို့မျစ်နုနယ်ဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်က ကေးယပ်စ်အား ရောမမြို့မှလာသော လမ်းကြီးအတိုင်း 'လိုက်လာခဲ့ပါသလား-ဟု မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလမ်းကြီးအတိုင်း လာခဲ့တာပါပဲ။ မနက်ကျလို့ရှိရင် ဘာပူအားမြို့ကို ခရီးဆက်ကြမယ်”

“အပြစ်ဒဏ်ပေးထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေကို စိတ်မပျက်ခဲ့ဘူးလား” ထိုအခါတွင် ကေးယပ်စ်က . . .

“အဲဒါတွေကိုမြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ထူးဆန်းပါတယ်။ စင်စစ်ပြောရရင်တော့ စိတ်မှာ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ကြပါဘူး။ ဟိုနေရာဒီနေရာဆိုသလို ငှက်တွေထိုးဆွဲထားတဲ့ အလောင်းကောင်တွေကို တွေ့ရပါ့မယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကို လေတိုက်လိုက်တဲ့အခါကျရင် အပုပ်နံ့က တော်တော်နံ့ပါ

တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မိန်းကလေးတွေကတော့ ထမ်းစင်က ခန်းဆီးကလေးတွေကို ဆွဲပိတ်လိုက်ကြတယ်။ ထမ်းစင်သမားတွေကတော့ဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ အန်တဲ့လူအန်ပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က . . .

“အလောင်းတွေထဲမှာ သူတို့အသိတွေပါတယ် ထင်ပါရဲ့”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ပြုံး၍ ပြော၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီထမ်းစင်သမားတွေဟာ ဝမ်းနည်းတတ်တဲ့ စိတ်ရှိ တယ်လို့ ထင်သလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်ထမ်းစင်သမားတွေဟာ ငယ်မွေးခြံပေါက် တွေပါ။ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက(ဆက်ပီးယပ်စ် မွန်းဒီလီးယပ်စ်)ရဲ့ သင်တန်းမှာ ဦးကျီးအောင်နာနာရှိကံပြီး မွေးလာခဲ့ရတဲ့ကျွန်တွေပဲ။ သူတို့ဟာ အားကောင်း သလောက် တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဘာမှမခြားပါဘူး။ သူတို့ဟာ ဘာကိုများမှတ်မိစရာ ရှိလို့လဲ။ ကျွန်တွေမှာ အားလုံးအရည်အချင်းတန်းတူသာ ရှိနေကြတာပဲ။ ဒါပေ မယ့် ခင်ဗျားကပိုပြီးတော့သိမှာပေါ့လေ။ ကျွန်တို့တွေဟာ စပါးတားကပ်စ်နှင့်ပတ် သက်ပြီး ဘယ်လိုစိတ်ထားကြတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသိသလား”

“ကျုပ်အထင်ကို ပြောရရင်တော့ ကျွန်တွေဟာ စပါးတားကပ်စ်ကို သနားကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဪ . . . ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့်ရင် စိုးရိမ်စရာ တစ်မျိုးပေပေါ့”

“တစ်မျိုးပြောရမယ်ဆိုရင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်မှာ တင်ပြီးတော့ သတ်ထားကြတာတွေကို ကျုပ်တော့ တယ်ပြီးသဘောမကျဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် လူတွေကို အလကား ဖြုန်းတီးပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဖြုန်းချင်လို့ သက် သက်ဖြုန်းတီးပစ်တာကိုတော့ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့တစ်ခါ လူတွေကို သတ်လွန်းလို့ အားကြီးရင် တန်ပြန်ဂယက်ရိုက်တတ်တယ်။”

“ဒီကိစ္စဟာ တစ်နေ့နေ့ကျရင် မကောင်းကျိုး ပေါ်လာလိမ့်မယ်ထင် တယ်”

ထိုအခါ ကေးယပ်စ်က . . .

“သူတို့ဟာ ကျွန်တွေပဲဗျ”-ဟု ကန့်ကွက်သလို ပြောလိုက်၏

“ဆီဆာရိုးကတော့ ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်လေ။ ကျွန်ဆိုတာဟာ အသံထွက်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာ တစ်ခုပဲတဲ့။ တိရစ္ဆာန်ကတော့ အသံတစ်ဝက် သာ ထွက်တဲ့လက်နက်ကိရိယာလို့ ဆိုရတယ်။ စူး၊ ဆောက်၊ တူ၊ လွှ-အစရှိတဲ့

လက်နက်ကိရိယာတွေကတော့ အသံမထွက်တဲ့လက်နက်ကိရိယာတွေလို့ အ ဆိုရှိတယ်။ ဆီဆာရိုးရဲ့အဆိုဟာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ သူဟာ တော်တော် ဉာဏ်ရှိတဲ့ အကောင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆီဆာရိုးဟာ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး မတိုက်ခိုက်ရဘူး။ စပါးတားကပ်စ် ဘာတွေကြုံစည်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ် လို့ မစဉ်းစားရပါဘူး။

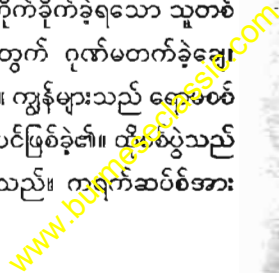
“ခင်ဗျားက သူ့ကို လူကိုယ်တိုင်သိရဲ့လား”

“ဘယ်သူတုန်းဗျ”

“စပါးတားကပ်စ်ကို ပြောတာပါ”

ဗိုလ်ချုပ် ကရက်ဆပ်စ်သည် ပြုံးရင်း စဉ်းစားရင်း . . .

“သူနဲ့လူချင်း သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူး။ စာနဲ့ အနည်းအကျဉ်း သာ သိပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ သိနိုင်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ သူက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ခွေးရှူးတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အ ခကြောင်းကို သိတယ်ဆိုတဲ့သူက ခပ်ရှားရှားပဲ။ တကယ်သိတဲ့သူအချို့ဟာ ဆက်ပီးယပ်စ် လမ်းမကြီးဘေးက လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်မှာ သေနေတဲ့လူတွေထဲ မှာ ပါချင်ရင်ပါသွားပေလိမ့်မယ်” ကေးယပ်စ်၏အဖို့တွင် ဤကိစ္စကို စကားဆက် ခြံပြောရန် အတော်ပင် ခဲယဉ်း၍နေပေသည်။ သူသည် စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံ နည်းပါးသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူသည် စစ်ပွဲများ၌စိတ်ဝင် စားခြင်း မရှိ၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ စစ်တိုက်ခိုက်ခြင်းအလုပ်သည် သူတို့ ၏ ဘဝတာဝန်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် မိမိအား အဘယ်ပုံထင်မြင် ခြံ နေသနည်း-ဆိုသောအချက်ကို ကေးယပ်စ် တွေး၍နေမိလေသည်။ သူ့အား သူ့ကိုသို့ ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံသည်မှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသ လော-ဟူ၍လည်း တွေးနေမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကေးယပ်စ်သားစုမှာ အထင်သေး၍ မဖြစ်နိုင်သောမိသားစု ဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် မိတ် ကောင်းဆွေကောင်း လို၍နေ၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ရောမနိုင်ငံသမိုင်း တစ် လျှောက်တွင် အပြင်းထန်ဆုံးသော စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော သူတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ထိုစစ်ပွဲအတွက် ဂုဏ်မတက်ခဲ့ချေ။ စစ်ပွဲမှာ ကျွန်များနှင့်တိုက်ရသော စစ်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ကျွန်များသည် ရောမစစ် တပ်ကိုပင်လျှင် နှိမ်နင်းလေမည်လား-ဟု ထင်စရာပင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစစ်ပွဲသည် ခရစ္စနောက် မညီမညွတ်နိုင်ဆုံးသောစစ်ပွဲ ဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်အား

ခိုးကျွတ်ပြုဖွယ်ရာလည်း မရှိခဲ့ချေ။ သူသည် စစ်ပွဲကိုမေ့၍ ပြန်ချင်သောဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်နေလေသည်။

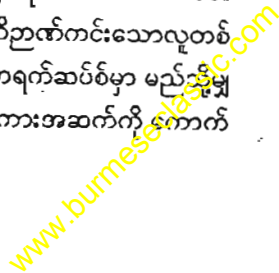
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေချိုးကန်ထဲမှ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မိန်းမ များသည် သူတို့အား မျက်နှာသုတ်ပူဝါနွေးနွေးများနှင့် ရစ်ပတ်ပေးလိုက်ကြ လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်၏စည်းစိမ်ကား ကြီးမားလှပေသည်။ သူ၏အိမ်ထက် ကြီးမားသောအဆောက်အဦများတွင် နေထိုင်ကြသည့် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များသည်ပင်လျှင် ဤနေရာလောက် စည်းစိမ်ခံအစီစဉ်များကို လုပ်ပေး နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကေးယပ်စ်သည် ကျွန်မိန်းမများက ကိုယ်ရေသုတ်ပေးနေ စဉ်တွင် ဤအကြောင်းကို စဉ်းစား၍နေမိ၏။ နေရာများဝယ် မင်းညီမင်းသား အမည်ခံသူများ၊ နိုင်ငံငယ်များနှင့် မြို့စားရွာစား ရှိနေကြသော်လည်း အင်တိုး နီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်လောက် ထယ်ထယ်ဝါဝါ ဧည့်ခံနိုင်သောသူ ရှားလှပေ သည်။ စင်စစ်တွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်မှာ အာဏာကြီးစွာရှိသောမြေ ပိုင်ရှင်ကြီးမဟုတ်။ နိုင်ငံသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ချေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာ မူ ရောမလူမျိုးတို့၏ နေနည်းထိုင်နည်းစနစ်များမှာ အခြားသောသူများအပေါ် ၌ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော လူမျိုးတစ်မျိုး၏ နေနည်းထိုင်နည်း စနစ်မျိုးဖြစ် လေသည်။

“ကျုပ်တော့ အဲဒီလိုမိန်းမသားတွေက ရေသုတ်ပေးတာ အဝတ်လဲ ပေးတာကို အခုထက်ထိ မရိုးနိုင်သေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားကော သဘောကျရဲ့လား” -ဟု ကရပ်စ်ဆပ်စ်က မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်ကေးယပ်စ်က . . .

“ကျုပ်တော့ ဒါကိုသိပ်ပြီးမစဉ်းစားဘူး” -ဟု ဖြေဆိုလိုက်၏။ ထိုစကား သည် လုံးဝမှန်သောစကား မဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မိန်းမ များက ဤသို့ပြုစုသည်ကို သူသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။ ကေးယပ်စ်၏ဖခင်သည် ဤအလုပ်မျိုးကို မည်သည့်အခါတွင်မှ အခွင့် မပေးခဲ့ချေ။ အချို့အချို့သော အသိုင်းအဝန်းများသည် ကျွန်မိန်းမများက ဤကဲ့ သို့ပြုစုရသည်ကို မျက်စောင်းခဲတတ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သော ငါး နှစ်ခြောက်နှစ်လောက်အတွင်းက ကျွန်မိန်းမ၏အပေါ်တွင် ထားရှိသော သဘော ထားမှာ အတော်အတန်ပင် ပြောင်းလဲ၍လာခဲ့ပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် အခြားအခြားသော သူမိတ်ဆွေများ၏နည်းတူ ဤအလေ့အထကို လိုလား၍ လာခဲ့ပေသည်။ သူ၏အယူအဆသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ပြုပြင်မှုကြောင့် တဖြည်း

ဖြည်းပြောင်းလဲ၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသည် ရေချိုးပြီးစ အခိုက်အတန့် တွင် သူသည် သူ့အား ရေသုတ်၍ပေးနေသော ကျွန်မိန်းမများ၏ရုပ်ရည်တို့ ကောင်းစွာ သတိမထားမိသေးဘဲ ရှိ၍နေပေသည်။ သူ့အား ရုတ်တရက် အားဖြင့် ကျွန်မိန်းမများ၏ အကြောင်းကို မေးမည်ဆိုပါက သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေပြန်ပေး၍ ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ကရက်ဆပ်စ်ကသူ့ကိုမေးလိုက်သော အခါတွင် ကေးယပ်စ်သည် ကျွန်မိန်းမများကို သတိထား၍ ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ပြီး အရိုးအဆစ်သေးသွယ်သူများ ဖြစ်ကြ လေသည်။ ကျွန်မိန်းမများသည် စပိန်ပြည်တစ်နေရာမှ ရရှိလာခဲ့သော ကျွန်မိန်းမ များ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် နှုတ်နည်း၍ အနေအထိုင် အေးဆေးငြိမ်သက်သူ များ ဖြစ်၏။ သူတို့တွင် ဖိနပ်မရှိ၊ ကိုယ်တွင် ခပ်ရိုးရိုးအဝတ်အစားများဝတ်၍ ထားသည်။ ရေချိုးကန်မှ ရေနွေးငွေ့များကြောင့် သူတို့၏အဝတ်များမှာ စိုထိုင်း ၍နေသည်။ ရေချိုးသူများကို ရေသုတ်၍ပေးရသဖြင့် ချွေးများလည်းပြန်၍ နေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ထိုကျွန်မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ကိုယ်ပေါ် တွင် အဝတ်အစားမရှိသည့်အတွက် အနည်းငယ်ရှက်သလိုရှိ၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်သည် ကျွန်မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့အနားသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့်ကာ ကေးယပ်စ်သည် မျက်နှာမထားတက် အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့ဦးလေးကဲ့သို့သော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်လုံးက ကျွန်မ တစ်ယောက်အား ရေချိုးခန်းထဲတွင် ပရောပရီ လုပ်၍ နေပုံကိုကြည့်ရင်း၊ စိတ် တမသတိအောင်ရှိ၍နေ၏။ သူသည် မျက်နှာလွဲ၍ထားလိုက်၏။ ကရပ်စ်ဆပ်စ် လုပ်နေပုံမှာ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်မလျော်-ဟု ထင်မိ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ကရက်ဆပ်စ်အား အပြစ်တင်လိုသော်လည်း ကရက်ဆပ်စ်က “ဘာဖြစ်လို့ အတူ တူရေချိုးသလဲ” -ဟု ဆင်ခြေကန်ဦးမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ကေးယပ်စ်သည် အနိပ်ခဲသော စားပွဲပေါ် သို့တက်၍ လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ် မှာလည်း သူ၏အနီးသို့လာ၍ လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကရက် ဆပ်စ်က “တော်တော်လှတဲ့ကောင်မကလေး” -ဟု ပြောလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်၏ ငိတ်၌ ကရက်ဆပ်စ်သည် မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ အသိဉာဏ်ကင်းသောလူတစ် ယောက်ဖြစ်သည်-ဟု တွေးတောနေမိ၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်မှာ မည်သို့မျှ နိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘဲ၊ ယခင်ပြောလက်စ စကားအဆက်ကို ကောက် ချိတ်ပြီးလျှင် . . .

“စပါးတားကပ်စ်ဟာ နားမလည်နိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေ
ပဲ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို မြင်ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိထား
တယ်။ သူ့အကြောင်းသတင်းတွေကို တစ်စစီ စုကြည့်ရတာပေါ့။ အခြားလူတွေ
က ပန်းချီရေးပြီး သီချင်းစပ်ကြသလို ကျုပ်ဟာလဲ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ ပုံပန်းကို
စပ်ဟပ်ပြီး ကြည့်ရတာပဲ”

ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီးနောက် ကျင်လည်စွာနှိပ်
ပေးနေသော အနှိပ်သည်မ၏လက်ချောင်းများအောက်တွင် လိမ်ခံ၍နေလေသည်။
အခြားကျွန်မိန်းမတစ်ယောက်က အနှိပ်သည်မလက်မပေါ်သို့ ခရားငယ်တစ်ခု
ဖြင့် နံ့သာဆီများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လောင်းပေးနေလေသည်။ အနှိပ်သည်မ၊
သည် ကရက်ဆပ်စ်၏ကြွက်သားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြေလျှော့ပေးနေရာ၊
ကရက်ဆပ်စ်သည် ကျောသပ်ပေးခံရသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တအင်း
အင်းတအဲအဲ စည်းစိမ်ခံ၍နေ၏။

“အဲဒီစပါးတားကပ်စ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ”-ဟု ကေးယပ်စ်က မေး
လိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီးနောက် “သူက ကျုပ်ကိုဘယ်
လိုထင်မလဲတော့ မသိဘူး။ သူကကျုပ်ကို အော်ပြီးတော့ခေါ်လိုက်။ သူ့ခေါ်သံကို
ကျုပ်ကြားလိုက်မိသလားတော့ မသိဘူး။ သူက(ကရက်ဆပ်စ်ရေ၊ ကျုပ်ကို
စောင့်ပါဦး)လို့ အော်လိုက်သတဲ့။ သူက ကျုပ်နဲ့ ကိုက်လေးငါးဆယ်လောက်
ဝေးတယ်။ သူက အခြားသူတွေကို မီးနဲ့ခတ်ပြီးတော့ ဖယ်ရှားရင်း ကျုပ်ဆီကို
တိုးပြီးတော့လာတယ်။ သူဟာ ဒီလောက်ထွားကွီင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒေါသသိပ်ထွက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူထိုး
ပုံခတ်ပုံဟာ အင်မတန် ဒေါသပြင်းထန်တယ်။ သူဟာ ကျုပ်ဆီကို ခရီးတစ်ဝက်
လောက်ရောက်တော့ ကျုပ်တို့ဘက်က လူဆယ်ယောက် ဆယ့်တစ်ယောက်
လောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ခုတ်ချလိုက်
တော့မှာပဲ သူဟာလဲ ပုံကျသွားတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်က . . .

“သူ့အလောင်းကို နောက်တော့ ရှာမတွေ့ကြတော့ဘူးဆို”-ဟု မေး

ငြိမ်းချမ်းရေးစာစု

ဆိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့အလောင်းကို ဝိုင်းပြီးခုတ်ထပ်ပစ်လိုက်တာ ကြည့်
ရာ ဘာမှမကျန်ဘူးတဲ့။ စစ်မြေပြင်ဆိုတာ အသိသားမဟုတ်လား။ ခုတ်ထပ်
ပစ်လိုက်ရင် အသားနဲ့သွေးတွေကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်သူ့အသား ဘယ်သူ
အသွေးတွေ ဆိုတာကို ခွဲပြီးတော့ သိရဖို့က အခက်သားပဲ။ အဲဒီနည်းအတိုင်းပဲ
စပါးတားကပ်စ်ဟာ မထင်မရှားပေါ်လာပြီးတော့ မထင်မရှားဘဲ ပျောက်သွား
တယ်။ သူဟာ ကစားပြိုင်ဝင်းထဲက ပေါ်လာပြီး အမဲသားဆိုင်ကို ရောက်သွား
တယ်လို့ ဆိုရပေမပေါ့လေး။ ကျုပ်တို့တတွေဟာ ခါးသမားတွေမဟုတ်လား။
အဲဒီနည်းနဲ့ ခါးနဲ့ပဲ သေကြရမှာပေါ့။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ အဲဒီလိုလူစားပေပဲဗျ။
သူ့ကို ကျုပ်အလေးပြုလိုက်ပါတယ်”

ကရက်ဆပ်စ်က ဤကဲ့သို့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည်
ပြောဆိုနေသောအချိန်၌ ကေးယပ်စ်သည် လမ်းခရီးတွင် သူနှင့်ဝက်အူချောင်း
တို့လုပ်ရောင်းသောသူတို့ စကားပြောခွဲပုံများကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိနေလေ
သည်။ သူသည် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမည်ပြုပြီး နောက်မမေးတော့ဘဲ မေးခွန်း
ထပ်တစ်ရပ်ကို မေးလိုက်၏။

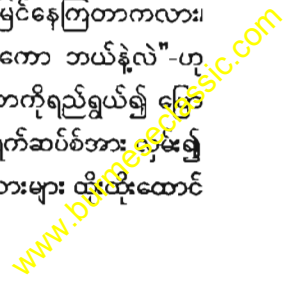
“ခင်ဗျားသူ့ကို မမုန်းဘူးလား”

ကရက်ဆပ်စ်သည် အနှိပ်သည်များ၏ လက်များအောက်တွင် ထွန်
မိခံ၍ စည်းစိမ်ခံရင်း . . .

“ဘာဖြစ်လို့မုန်းရမှာလဲ။ သူဟာ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်
ဘူးတော်တော်လဲ စုတ်ပဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကို မုန်းစရာ ထူးထူးခြားခြား
ဆိုပါဘူး။ သူကသေနေပြီ။ ကျုပ်က အသက်ရှင်နေတယ် မဟုတ်လား”-ဟု
ပြောလိုက်၏။ သူသည် အနှိပ်သည်ကို လုံးဝဝရုမစိုက်ချေ၊ ထို့နောက် သူကပင်
သတ်၍ . . .

“ကျုပ်တို့ အတွေ့အကြုံကတော့ နည်းပါးသေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့
အင်ရင်တို့ ခေတ်လူငယ်တွေက လောကကို တစ်မျိုးမြင်နေကြတာကလား။
ကျုပ်တို့ကတော့ စည်းစိမ်သမားပဲ။ ဟောဒါကလေးကကော ဘယ်နဲ့လဲ”-ဟု
ပြောလိုက်လေသည်။ လူငယ်ဖြစ်သူ ကေးယပ်စ်သည် ဘာကိုရည်ရွယ်၍ ပြော
ကြောင်း လက်ဦး၌နားမလည်နိုင်ချေ၊ ထို့နောက် ကရက်ဆပ်စ်အား ချီးမွမ်း၍
ပြောလိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြွက်သားများ ထိုးထိုးထောင်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာစု

ထောင် ဖြစ်၍နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် အခန်းထဲမှထ၍ ပြေးလိုသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။ သို့သော် မပြေးသာဘဲ ရှိလေသည်။

“သူငယ်မကို ခွင့်မတောင်းဘူးလား”-ဟု ကေးယပ်စ်က မေး၏။

“ဒီကောင်မတွေက လက်တင်စကား မပြောတတ်ဘူးကွ”

“အနည်းအကျဉ်းတော့ ဖြေတတ်ပါတယ်”

“တိုက်ရိုက်မေးတော့ တော်ပါ့မလား”

ကေးယပ်စ်သည် “မေးပေါ့ဗျ”-ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် မှောက်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကေးယပ်စ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့ ရေချိုးနေကြစဉ်အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ခြည်သည် ဆားလားရီးယား ခြမ်းကြီး၏အတွင်း၌ နီမောင်းစွာ ကျရောက်လာ၍ နေလေသည်။ ဤအချိန်တွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာအား မြင်းခြံသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် အခြားသောသူကြွယ်များကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်မြင်းပြိုင်ကွင်း မထားကိုယ်ပိုင်ကစားကွင်းလည်း မထားချေ။ သူ၏အယူဝါဒမှာ လူတစ်ယောက်သည် ကြာရှည်ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုပါက မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လူတိုင်းမြင်အောင် မပြသဲ။ သိုသိုသိပ်သိပ် နေသင့်သည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ ရောမနိုင်ငံတော်တွင်လူလတ်တန်းစားတို့သည် စီးပွားတက်၍လာကြရာ၊ ထိုသူများသည် မိမိတို့ဘယ်မျှချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်းကို ဟန်ဇော့ဝါဇော့ပြက ပလွားကြ၏။ ထိုသူများမှာ အခြေခံကောင်းသူများ မဟုတ်ချေ။ သိုသိုသိပ်သိပ် မနေတတ်ကြချေ။ အင်တိုးနီးယပ်စ်မှာ သိုသိပ်သူဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏မိတ်ဆွေများနည်းတူ မြင်းချစ်တတ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမျိုးကောင်းမြင်းများကို ဈေးကြီးပေး၍ဝယ်ကာ ခြံလှောင်မွေးမြူလေသည်။ ဤအချိန်၌ မြင်းကောင်းတစ်ကောင်၏တန်ဖိုးမှာ လူသားကျွန်တောင်းတစ်ယောက်၏တန်ဖိုးထက် အနည်းဆုံးငါးဆရှိ၍ နေလေသည်။ ဤသို့ တန်ဖိုးပေးရသည်မှာလည်း တွက်ကိန်းချ၍ကြည့်လျှင် မထူးဆန်းလှပေ။ အကြောင်းမှာမူ မြင်းကောင်းတစ်ကောင်ကို ကျကျနန နှေးမြူရန်မှာ ကျွန်ငါးယောက် လိုအပ်၍နေပေသည်။

မြင်းခြံမှာ ကျယ်ဝန်းသော မြက်ခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုမြက်ခင်းကြီးကို ဝန်းခတ်၍ထား၏။ မြင်းစောင်းတန်းကို တစ်ဖက်အစွန်းတွင် တွေ့ရ၏။ မြင်းစောင်းများနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား

သော ပွဲကြည့်စင်မှာ လူငါးဆယ်ခန့်ထိုင်နေသော စင်ဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်မှနေ၍ ကြည့်လျှင် မြင်းပြေးလမ်းကို စီး၍မြင်ရလေသည်။

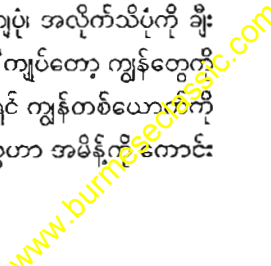
အင်တိုးနီးယပ်စ်၊ ကလော်ဒီယာတို့ မြင်းစောင်းများအနီးသို့ ရောက်ခဲ့သောအခါတွင် ကျယ်လောင်သော မြင်းဟိသံကို ကြားရ၏။ မြင်းသည် ဒေါသထွက်၍ ဟီလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကလော်ဒီယာသည် လန့်၍သွား၏။ သို့သော်မြင်းဟိသံသည် သူ့အဖို့တွင် အသစ်အဆန်းဖြစ်၍နေသည်။

“အဲဒါဘာသံလဲ”-ဟု ကလော်ဒီယာက အင်တိုးနီးယပ်စ်အား မေးလိုက်၏

“မြင်းသားတစ်ကောင် စိတ်ဆိုးပြီးနေတာကွဲ့၊ သူ့ကို အရင်သီတင်းနှစ်စဉ်ကမှ ကျုပ်မြင်းဈေးက ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဒီမြင်းဟာ သရေစံနယ်ကမျိုးပဲ။ ထွားလဲ ထွားတယ်။ ကြမ်းလဲကြမ်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တော်တော်ချောတဲ့မြင်းပဲ။ အဲဒီမြင်းကို ကြည့်မလား”-ဟု အင်တိုးနီးယပ်စ်က ပြောပြသည်။

ကလော်ဒီယာက . . .

“ကျွန်မ မြင်းချစ်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီမြင်းကို ပြစမ်းပါ”-ဟု ဆို၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းစောင်းများဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၍ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် မြင်းထိန်းခေါင်းဆောင်အား သူမြင်းကို မြင်းပြကွင်းထဲထုတ်၍ သာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ မြင်းထိန်းခေါင်းဆောင်မှာ ပုညက်ညက်ပြင်သစ်လူမျိုး ကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် အင်တိုးနီးယပ်စ်တို့သည် ပွဲကြည့်စင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တစ်ယောက်က အသင့်ပြင်၍ပေးသော ခြံအားများပေါ်တွင် မှီ၍ထိုင်လိုက်ကြပေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်၏ လက်ပါးစေ့တွန်များသည် သူတို့အရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ “ဘောင်းတော်ငြိမ်စိတ်တော်သိ”-ဟုသက်သို့ လိုအင်ဆန္ဒကို တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြည့်စွမ်းနိုင်ပုံကို အကဲခတ်မိလျက် နှိုးနေပေသည့် ကလော်ဒီယာကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျွန်အများ ခိုင်းစေထားသော ဒီသားစုမှာ မွေးဖွားကြီးပြားလာသောလူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့အိမ်၌ မွေးထားသောကျွန်များမှာ အခိုင်းရ၊ အစေရ အလွန်ခက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကလော်ဒီယာက အင်တိုးနီးယပ်စ်အား သူ့ကျွန်များ တာဝန်ကျေပုံ၊ အလိုက်သိပုံကို ချီးကျူးစကားပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အင်တိုးနီးယပ်စ်က “ကျုပ်တော့ ကျွန်တွေကို အယ်တော့မှ ကြာပွတ်နဲ့မရိုက်ဘူး။ မကြိုက်တာလုပ်ရင် ကျွန်တစ်ယောက်ကို သတ်ပြလိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို သတ်ပြလိုက်ရင် ကျွန်တွေဟာ အမိန့်ကိုကောင်း

ကောင်း နာခံကြတော့တာပဲ၊ စိတ်ဓာတ်တော့ ပျက်မသွားဘူး”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ ပြလိုက်ရာ “ဟုတ်ပါနဲ့ ဒီကျွန်တွေဟာ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကောင်းပုံရတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တွေကို ထိန်းရတာ မလွယ်လှဘူး။ ကျွန်တွေဟာလဲ မြင်းလိုပဲ သာမန်လူတွေကမှ ထိန်းရလွယ်သေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်များသည် မြင်းကြီးကို မြင်းပြကွင်းထဲသို့ ဆွဲလာကြလေသည်။ မြင်းမှာ အလွန်ကြီးမားသော မြင်းဝါကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ မျက်လုံးများမှာ ရဲရဲတောက်၍နေသည်။ ပါးစပ်တွင်လည်း အမြှုပ်များစီ၍ ဖြစ်၏။ မြင်း၏ဦးခေါင်းကို ပါးသိုင်းကြီးများ ခတ်၍ထား၏။ သို့တိုင်အောင် ဝါကြီးကိုင်း၍ထားသော ကျွန်နှစ်ယောက်တို့သည် တအားဆွဲထားလျက်နှင့်ပင် မြင်းကြီးသည် ပတတ်ရပ်၍ အတင်းရုန်းလျက်ရှိနေ၏။

မြင်းကြီးသည် မြင်းပြကွင်းတွင် အလယ်ခေါင်သို့ရောက်အောင် ကျွန်နှစ်ယောက်တို့သည် အတင်းဆွဲ၍ပြေး၏။ ကွင်းလယ်သို့ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုလွတ်လိုက်ပြီး ဘေးလွတ်ရာသို့ပြေး၏။ မြင်းကြီးသည် ပတတ်ရပ်၍ ကျွန်နှစ်ယောက်ကို ခွာနှင့်လိုက်၍ပေါက်၏။ ကလော်ဒီယာသည် လက်ခုပ်လက်ဝဲးတီးကာ ရယ်မောနေလေသည်။

“တော်တော့ကို သဘောကျစရာကောင်းတဲ့မြင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဆိုးပြီးဒေါသဖြစ်နေပါလိမ့်”-ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်မတော့ ဒီမြင်းဟာ ဒေါသမကြီးဘဲနဲ့ ခင်မင်တတ်ဖို့သာရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“အေးကွဲ့၊ အချစ်နဲ့အမှန်းဟာ ဒီမြင်းထဲမှာ ပေါ်နေကြတယ်။ ဒီမြင်းဟာ သူလိုချင်တာကိုမရလို့ တို့ကိုမုန်းနေတာကွယ်၊ ကြည့်မလား”

ကလော်ဒီယာက ခေါင်းညှိမိ၍ပြလိုက်၏။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ကျွန်နှစ်ယောက်အား စကားအနည်းငယ် ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်သည် မြင်းလောင်းများဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ မကြာမီ မြင်းလောင်းထဲမှာ အုန်းခွဲရောင် မြင်းမတစ်ကောင် ထွက်၍လာ၏။ မြင်းမတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြင်းမသည် မြင်းပြကွင်းကို ဖြတ်၍ပြေး၏။

သို့သော် မြင်းထီးက လမ်းမှဖြတ်၍ တားလိုက်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် မြင်းများကိုမကြည့်ဘဲ ကလော်ဒီယာကို အကဲခတ်နေ၏။ ကလော်ဒီယာသည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ငေးစိုက်၍စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် ရေချိုးပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးလျှင် ရေမွှေးဆွတ်၏။ ဆံပင်ကိုလည်း ဆီထည့်၍ အခွေကလေးများ လုပ်လေသည်။ ညစာအတွက် အဝတ်အစားသစ်များ လဲလှယ်ပြီးနောက် အပန်းဖြေစခန်းသို့ လာခဲ့၏။ ထာခဲရင်းအကြောင်းမှာ ညစာမစားမီ ဝိုင်အရက်တစ်ခွက် သောက်လို၍ ဖြစ်ပေသည်။ ဆားလားရီယားစံအိမ်ရှိ ဤအပန်းဖြေဆောင်မှာ ရောင်စုံအုတ်ကြွပ်များနှင့် အဝါပျော့ပျော့ မှန်ချပ်ကို အကွက်ရိုက်၍ ခေါင်မိုးမိုးထား၏။ အချိန်မှာ ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ကို ရ၍နေဆဲဖြစ်၏။

ကေးယပ်စ်ဝင်၍ သွားသောအခါတွင် ဂျူလီယာသည် ပန်းခုံသို့ရောက်နှင့်၍နေရာ ကျောက်ဖြူထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားရှိ၍နေ၏။ တစ်ဖက်တစ်ဘက်တွင် သူ့သမီးကလေးများကိုလည်း ပွေ့ဖက်၍ထားပေသည်။ ညှိုးစပြုသော နေရောင်သည် ဂျူလီယာအား ပို၍လှပအောင် ဖန်းတီးလျက်ရှိ၍နေပေသည်။ ဂျူလီယာသည် အဖြူရောင်ဂါဝန်အရှည်ကြီးကို ဝတ်၍ထား၏။ နက်မှောင်နသာ သူ၏ဆံပင်များကို ထိပ်လယ်တွင် ပိချပ်ပြားနေသောဆံထုံးကလေး ထုံး၍ထား၏။ ကလေးငယ်များကို ပွေ့၍ထားပုံမှာ ဂရတ်ချီဆိုသူ ပန်းချီကျော်ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသော “မိခင်” အမည်ရှိ ပန်းချီကားနှင့် တူလှသည်ဟုပင် ထင်မိပေသည်။

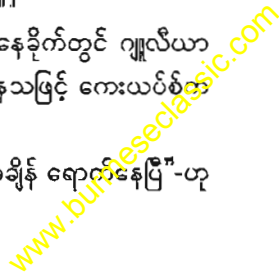
“သာယာသောညနေခင်း ကေးယပ်စ်”-ဟု ဂျူလီယာက ပြုံး၍နှုတ်ဆတ်လိုက်၏။ အံ့အားသင့်ပုံနှင့် တွေ့ရသည်အတွက် ဝမ်းသာပုံပေါ်နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်က “ခင်ဗျား ဒီမှာရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်မသိပါဘူး ဂျူလီယာ”-ဟု ကေးယပ်စ်က အားတုံ့အားနာ ပြောလိုက်၏။

“အို . . . မသွားပါနဲ့ဦးလေ . . . ကိုယ်နဲ့ ခဏထိုင်ပါဦး . . . အရက်တစ်ခွက်တော့ သောက်ဦးမှပေါ့”-ဟု ဂျူလီယာကဆို၏။

“ကောင်းပါပြီလေ”-ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောနေခိုက်တွင် ဂျူလီယာသည် သူ့ကလေးများကို အိမ်ဘက်သို့သွားရန် လွှတ်နေသဖြင့် ကေးယပ်စ်က “အိမ်သို့”-ဟု တားလိုက်၏။

သို့သော် ဂျူလီယာက “သူတို့ညနေစာစားဖို့အချိန် ရောက်နေပြီ”-ဟု

ပြောလိုက်၏။ ကလေးများထွက်၍ သွားကြသောအခါတွင် ဂျူလီယာက “လာပါကွယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာကပ်ပြီးတော့ ထိုင်စမ်းပါဦး”-ဟု ပြောလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်သည် ဂျူလီယာ၏အနီးတွင် ကပ်၍ထိုင်လိုက်၏။ နှစ်ဦးစလုံး အရက်များ ငွှဲလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ့ဖန်ခွက်၊ ကေးယပ်စ်၏ဖန်ခွက်တို့ကို ထိခတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကေးယပ်စ်အား စိမ်းလဲ့လဲ့ကြည့်ရင်းက အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်လေသည်။

“ကေးယပ်စ်ရယ်၊ မင်းဟာ ဒီလောက်လှနေတာဟာ သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးထင်ပါရဲ့ တိ-ဟဲ့”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူတော်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဂျူလီယာ”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဘာကိုအလိုရှိသလဲ၊ ကေးယပ်စ် လိုချင်တာရှိရင် ပြောလေ”

ထိုအခါတွင် ကေးယပ်စ်က “(အရသာ)ကို လိုချင်တာပေါ့”-ဟုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်၏။

“ကေးယပ်စ်ရယ် မင်းဟာ ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒီတော့(အရသာ)မရလေလေ လိုချင်လေလေ ဖြစ်ပြီးတော့ ပူလောင်နေမှာပေါ့”

“အမှန်ပဲ ဂျူလီယာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ စိတ်ညစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းဟာ ပျော်ရွှင်ပြီးတော့ နေတဲ့လူတစ်ယောက်လဲ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ဂျူလီယာရယ်၊ ဒါပေမယ့် ထေရီမဟန်ဆောင်ပြီးတော့ နေတာကဖြင့် မကောင်းလှပါဘူး”

“အမယ် မင်းကကိုယ့်ထက်တောင် အကဲခတ်ပိုပြီးတော့ ကောင်းနေပါကလား၊ ကိုယ့်ကိုတော့ မနှိပ်စက်နဲ့နော်”

“ကျုပ်မနှိပ်စက်ချင်ပါဘူး ဂျူလီယာရယ်”

“မနှိပ်စက်ချင်ဘူး-ဆိုတာ ထင်ရှားစေချင်ရင် ကိုယ့်ကိုနမ်းပါလားကွယ်”

“ဒီနေရာကြီးမှာလားဗျာ”

“အင်တိုးနီးယပ်စ်ဟာ ဒီကိုလာဦးမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုအချိန်မှာ ဆိုရင် သူဟာ မောင်ရင်တို့ ခေါ်လာခဲ့ကြတဲ့ ဆံပင်ရွှေရောင်ကောင်မလေးနဲ့

ရောမတို့အာခံသူ မြင်းကောင်းထဲမှာ သူ့အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ မြင်းကြီးကိုပြပြီးတော့ အူမြူးနေတုန်းပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ ကလော်ဒီယာနဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”-ဟု ပြောပြီးနောက် ကေးယပ်စ်သည် အတွင်းကျိတ် ရယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ကလေးပဲ၊ ကဲပါ . . ကိုယ့်ကိုနမ်းပါတော့”

ကေးယပ်စ်သည် ဂျူလီယာ၏နှုတ်ခမ်းများကို ညင်သာစွာ စုပ်နမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတင်ပဲလား၊ ကေးယပ်စ်ရယ်၊ ခုညကျရင်နော် . . . ဟုတ်လား”

“တကယ်ပြောနေတာလား ဂျူလီယာရယ်”

ဤတွင် ဂျူလီယာက “ကိုယ့်ကို ငြင်းဆန်ပြီးတော့မနေပါနဲ့တော့ ကေးယပ်စ်ရယ်နော်၊ မငြင်းပါနဲ့တော့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုညအဖို့မှာ မင်းဟာ မင်းရဲ့ အလော်ဒီယာကလေးကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လင်အကြောင်းကို တိုယ်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ကွယ်”

“ကျုပ်ရဲ့ ကလော်ဒီယာကလေး မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ ခုည မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့ကော”

“ကောင်းပါပြီ ဂျူလီယာရယ်၊ ကောင်းပါပြီ။ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်တို့ အခု မပြောကြပါနဲ့စို့”

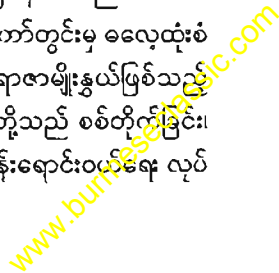
“မင်းက အလိုမရှိလို့လားဟင်”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ ဒီမှာ ဂျူလီယာ၊ ဒီကိစ္စကို အခုဆက်ပြီး ပြောမနေကြရင် အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

ဆာလားရီးယားစံအိမ်တွင် ကျွေးမွေးသောညစာစားပွဲသည် ခေတ်ပြောင်းစပြု၍နေသော ရောမမြို့တော်၏ အလှေအထများကို မျှော်ပြိုင်လိုက်၍ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေးဘဲ ရှေးခေတ်ဆန်ဆန်ပင် ရှိ၍နေပေသည်။

အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် ရောမမြို့တော်တွင်းမှ ဓလေ့ထုံးစံအင်များကို မလိုက်နာဘဲနေခြင်းမှာ သူသည် မင်းစိုးရာဇာမျိုးနွယ်ဖြစ်သည်။

ရောမမြို့တွင်းမှ ကုန်သွယ်လူတန်းစား သူဌေးအသစ်တို့သည် စစ်တိုက်ခြင်း၊ နှင်လယ်ခါးပြတိုက်ခြင်း၊ သတ္တုတွင်းတူးခြင်းနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်

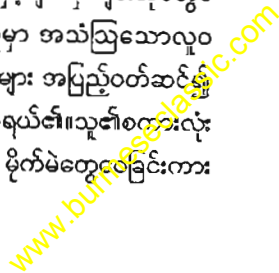
ငန်းများကြောင့် ကျိကျိတက်ချမ်းသာလာကြရာ ဂရိနှင့်အီလျစ်ပြည်မှရရှိသော စည်းစိမ်ခံပစ္စည်းများနှင့် ဟန်ရေးဝါရေးပြကော၊ မင်းဟန်စိုးဂိုက်ဖမ်း၍ နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် ဟင်းပွဲစံတည်ခင်း၍ စားသောက်သောစားပွဲမျိုးကို စားတတ်သူမဟုတ်ချေ။ ထိုစားပွဲတည်ခင်းလျှင် သူသည် အတိုအထွာကလေးများကိုသာ စားသောက်မြည်းကြည့်ရင်း ထမင်းဝ၍ သွားတတ်ပေသည်။ ထိုအစားအသောက်မျိုးတို့မှာ သူနှင့်မသင့်သောကြောစွဲမကြာခဏ အစာမကြေရောဂါ ဖြစ်ရတတ်လေသည်။ သူသည် ဧည့်သည်များမကြာခဏ အစာမကြေရောဂါ ဖြစ်ရတတ်လေသည်။ သူသည် ဧည့်သည်များအား ဟင်းအမယ်ပေါင်းမျိုးစုံနှင့် ဧည့်ခံလျက်ရှိ၏။ အကင်၊ အကြော်၊ အလှော်၊ ဟင်းမျိုးစုံတို့အပြင် အကောင်းဆုံး စွပ်ပြုတ်ရည်နှင့် အရည်ရွှမ်းသော သစ်သီးများကိုပါ တည်ခင်းကျွေးမွေး၏။ ရောမမျိုးမျိုးမတ်နွယ်တို့ အသိုင်းအဝန်းတွင် ခေတ်စား၍နေသော နိုင်ငံခြားဟင်းများ မပါရှိပေ။ ကမန် သူသည် စားသောက်ချိန်၌ တူရိယာသံများ နားထောင်သောစလေကိုလည်း မကြိုက်ပေ။ သူ့အဖို့၌ အစားအသောက်ကောင်းကောင်းစား၍ အရက်ကောင်းကောင်း စားသောက်ပြီး စကားစမြည် ပြောဆိုရခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးသော အရသာများဟု ထင်၍နေလေသည်။ သူ့ဖခင်နှင့်အဖိုးတို့သည် စာရေးစာဖတ် ကောင်းစွာတတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူကမူ သူ့ကိုယ်သူ ပညာတတ်တစ်ယောက်-ဟု ထင်၏။ သူ့ဖခင်သည် လက်စွဲတပည့်များနှင့်အတူ ဥယျာဉ်ခြံမြေများတွင်ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော်လည်း သူကမူ သူ့ကိုယ်သူ အရှေ့တိုင်းသားဘုရင်ငယ်တစ်ပါးကဲ့သို့ ပြုမူနေထိုင်လျက် နေပေသည်။ သူသည် ဂရိသမိုင်း၊ ယထာဘူတပညာနှင့် သဘင်ပညာကို နားလည်တတ်သိသည့်အပြင်၊ ဆေးပညာကိုလည်း အထိုက်အလျောက် တတ်၏။ နိုင်ငံရေးရာများတွင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ဧည့်သည်များသည် သူ့ဟန်ကိုယူကာ ထမင်းစားအပြီးတွင် အရက်ချိုများကို တစ်မိမိမိမိသောက်၍နေကြ၏။ မိန်းမသားများသည် ပန်းပင်များရှိရာအခန်းသို့ ကူးပြောင်းသွားကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အသိုင်းအဝန်းသည် ရောမနိုင်ငံ၏ လူ့မလိုင်အလွှာဖြစ်ပြီးလျှင် ရောမပြည်ကြီးကို နိုင်နင်းစွာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်သောသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်-ဟု ကေးယပ်စ်က ယုံကြည်ထားပေသည်။

သို့သော် ကေးယပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ဤကဲ့သို့သော စည်းစိမ်မျိုးနှင့်နေလိုစိတ် မရှိလှပေ။ သူ့ဆွေမျိုးအသိုက်ကလည်း ကေးယပ်စ်အား မျိုး

ကောင်းဆွေကောင်းထဲမှ စုန်းပြုံးတစ်ယောက်-ဟူ၍သာ မှတ်ထင်နေကြပေသည်။ သူသည် အစားအစာကောင်းကောင်းနှင့် မြင်းကောင်းကောင်းတို့ကို ခုံမင်တတ်ခြင်းမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ တတ်သိသူမဟုတ်-ဟုလည်း ယူဆထားကြ၏။ သို့သော် ကေးယပ်စ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော အရည်အချင်းကြီးတစ်ရပ် ရှိ၍ နေ၏။ ယင်းသည်မှာကား သူ၏ဖခင်သည် အလွန်တရာကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်ခြင်းပေတည်း။ ဖခင်သေလျှင် ကေးယပ်စ်သည် အလွန်ချမ်းသာ၍လာကာနိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲသို့ ရောက်ကောင်းရောက်ပေလိမ့်မည်-ဟု ထင်ကြရ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကေးယပ်စ်သည် တစ်နည်းဆိုရသော် သူ့ဌေးသားလူပေါ်ကြော့တစ်ဦး ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် သူပါဝင်၍နေသော ရောမလူမျိုး အထက်တန်းလွှာကို စက်ဆုပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာကြီးထွား၍ နေသလောက်၊ စိတ်ဓာတ်မှာ ပျက်စီးယိုယွင်း၍ ရောဂါကြီးတစ်မျိုး ဝှံ့၍ နေလေသည်။ ရောမအထက်တန်းစားတို့သည် စည်းစိမ်သက်သက် ခံနေကြပြီးလျှင် သူတို့အား အန်တုသူတို့ကို အက်ပီယံလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ ကားစင်တင်၍ သတ်ထားကြသောသူများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့၏အဖို့၌ ဖမ်းစားကပ်စံသည် အမဲသားသက်သက်မျှသာ ဖြစ်၍ နေ၏။ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်မှာမူ လယ်ထွန်ရာ၌ မြင်းတစ်ကောင်ကို အသုံးပြုမည့်အစား လူသားကျွန်နစ်ယောက်ကို ရုန်းစေခြင်းက ပိုမိုခရီးတွင်သည်-ဟု ယူဆနေသောသူဖြစ်လေသည်။

ပြောစကားများကို နားထောင်၍နေရင်း ဆီဆာရိသည် ပြုံး၍ နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ဆီဆာရိကို မနှစ်မြို့လှချေ။ ဆီဆာရိသည်ကေးယပ်စ်ကိုကြည့်လိုက်တိုင်း “မင်းအကြောင်းကို ငါသိပါတယ်ကွာ”-ဟု သရော်ပြောင်လှောင်နေဘိသကဲ့သို့ ရိုနေပေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ယဉ်ကျေးသောအမူအရာဖြင့် ပြောစကားများကို နားထောင်၍ နေ၏။ သူသည် ရောမစစ်သားကောင်းတစ်ဦး၏ ဥပဓိရုပ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်နှင့်ပျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် နိုင်ငံရေးသမား ဂရက်ချတ်ဆိုသူ ထိုင်၍နေ၏။ ထိုသူမှာ အသံဩသောလူဝကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်ချောင်းများတွင် လက်စွပ်များ အပြည့်ဝတ်ဆင်၍ ထားလေသည်။ သူသည် အသံဩကြီးနှင့် ရယ်စရာရှိကရယ်၏။ သူ၏စကားလုံးများမှာ ဝင့်ကြားသောအမူအရာကို ဆောင်သော်လည်း မိုက်မဲတွေ့ဝေခြင်းကား

ကင်းရှင်းပေသည်။

ဆီဆာရိုက "ခင်ဗျားရဲ့ထွန်တုံးမှာ လူတွေကိုတပ်ပြီးတော့ ထွန်ယက် တာဟာ တိရစ္ဆာန်ကို ထမ်းပိုးတပ်ပြီးထွန်တာထက် အများကြီးကောင်းတာပေါ့။ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါက တွေးတောတတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့တတွေဟာ စစ် တစ်ပွဲအောင်လို့ရုံရင် မြင်းပေါင်းတစ်သိန်းကျော် ရလာခဲ့တယ်။ မြင်းတွေကို လယ်ထဲမှာ သုံးကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တွေက မြင်တွေ့အကျင့်ပျက်အောင် လုပ်ပစ် ကုန်မှာပေါ့"-ဟု ပြော၏။

ဂရက်ချတ်က "ဒီစကားကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး"-ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ အင်တိုးနီးယပ်စ်က "ကျွန်တွေဟာ သင်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ဘာမှမလေးစား ကြဘူး။ မြင်းတွေကို ကျွန်တွေကသတ်ချင်သတ်မှာ"-ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အရက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ရင်း "ကျွန်တွေရဲ့အကြောင်းကို ပြောကြစို့လား"-ဟု စကားဆက်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဆီဆာရိုက "ကျုပ်တို့ဟာ ကျွန်ရဲ့မနေလို့ဖြစ်တဲ့ ရောမလူမျိုး တွေပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အိမ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဟောဒီစိုက်ပျိုး ခင်းကြီးမှာ ကျွန်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကရပ်စ်ဟာ ကျွန်တွေပုန်ကန်တုန်းက နိမ့်နင်းနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ရောမတစ်ပြည် လုံးမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့လူပေါ့။ ဂရက်ချတ်ကတော့ ကျွန်ဈေးကနေပြီး ဝင်ငွေ ကောင်းကောင်း ရနေတဲ့လူပဲ။ ဟောဒီကေးယပ်စ်ဆိုတဲ့ လူငယ်ဟာလဲ ကျွန်တွေ နဲ့ မကင်းဘူးပေါ့။ ကျွန်တွေက သူ့ကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ပြုစုခဲ့ရတယ် မဟုတ် လား"-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကေးယပ်စ်သည် မျက်နှာနီ၍ သွား၏။ သို့သော် ဂရက်ချတ်က ရယ် မောလိုက်ပြီးလျှင် "မင်းကိုယ်တိုင်ရော ဆီဆာရိုရယ်"-ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆီဆာရိုက "ကျုပ်အဖို့မှာတော့ ကျွန်တွေဟာ ပြဿနာတစ်ခုပါပဲ။ ရောမမြို့မှာ ဟန်ကျပ်နကျနေရမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ကျွန်ဆယ်ယောက် လောက်ပိုင်မှ ဖြစ်တာ။ သူတို့ကို ပိုက်ဆံပေးဝယ်ဖို့၊ ကျွေးထားဖို့၊ နေစရာပေးဖို့ ကိစ္စဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား"

ဂရက်ချတ်က ဆက်၍ ရယ်နေသည်။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်က--

"ကျုပ်နဲ့မင်းနဲ့တော့ ဒီနေရာမှာ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်နိုင်ဘူး မောင်ရေ။ ကျွန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် လုပ်ပေးနေကြ

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

တဲ့လူတွေ မဟုတ်လား"-ဟု ပြောလိုက်၏။ ဂရက်ချတ်က ဆက်၍ ရယ်နေပြီး အရက်ကို မော့လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ယခင်လက သူဝယ်ခဲ့သော ကျွန် တွေကလေးတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ပြော၍ နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂရက်ချတ်စ် မှာ အတော်မူး၍ နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မကလေး၏အကြောင်းကို ခရေစတုတွင်ကျ ပြော၍ နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာများကို နား ထောင်ရင်း အော်ဂလီဆန်၍ လာလေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်က "ဆီဆာရိုရဲ့အဆိုကို ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ကြပါဦးစို့"-ဟု သတိပေးလိုက်၏။

ဆီဆာရိုက "ကျုပ်ခင်ဗျားကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မယ့်လူလား"-ဟု မေးလိုက်၏။

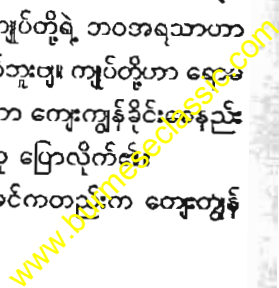
ထိုအခါတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်က "ကျုပ်တို့အသိုင်းအဝန်းမှာ စိတ်ဆိုး ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ယဉ်ကျေးပြီးသားလူတွေ မဟုတ်လား"-ဟု ဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

ကရက်ဆပ်စ်က "စိတ်ဆိုးစရာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နည်းနည်းထွေးသွားလို့ပါ"-ဟု မြောလိုက်လေသည်။

ဆီဆာရိုသည် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီးနောက် "ဆန်းတာက တော့ အမှန်ပဲဗျ။ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့ ယထာဘူတကျအောင် စဉ်းစားဖို့ အသေး စိတ်တွေကို လေ့လာခဲ့ကြတယ်။ ဂရိလူမျိုးတွေကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့မတူဘူး။ သူတို့ ဟာ တက္ကပညာကို အလေးအနက်ပြုကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောမလူမျိုးတွေကတော့ ဇွန်ပဲကြီးပြီး ဇွတ်တိုက်တတ်တဲ့ဥပုဗျား ရှိကြတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုရဲ့အဆုံးသတ်ကို မျှော်မှန်းလေ့ မရှိကြဘူး။ ကဲဗျာ-ကျုပ်တို့ရဲ့ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်"-ဟု ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်တစ်ယောက်သည် အရက်ခွက်အသစ်များကို လာ၍ ချ၏။ အခြားကျွန်တစ်ယောက်က သစ်သီးများ နှင့်မြေပဲများကို လာ၍ ပို့၏။ ဆီဆာရိုကဆက်၍ "ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝအရသာဟာ ဘာလဲသိရဲ့လား။ ကျုပ်တို့ဟာ သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ဟာ ရောမ လူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ရောမလူမျိုးတွေဟာ ကေးကျွန်ခိုင်းစေနည်း နေစ်ကို ပထမဦးဆုံး နားလည်ကြတဲ့ လူတွေပဲ"-ဟု ပြောလိုက်၏။

အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် "ရောမပြည် မရှိခင်ကတည်းက ကေးကျွန်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

စနစ်က ရှိပြီးနေတာ မဟုတ်လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွက်တိကွက်ကျားလောက်သာ ရှိကြတယ်။ ဂရိ(စ်)နဲ့ကာသျှ(ဂျီ)မှာ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးတွေ ရှိကြတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ရဲ့စိုက်ပျိုးခင်းကြီးတွေကို ချဲ့ထွင်လိုတဲ့အတွက် ဂရိ(စ်)နဲ့ကာသျှ(ဂျီ)ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ စိုက်ပျိုးခင်းနဲ့ခိုင်းကျွန်တွေဟာ သမသတ်ဖြစ်နေတာပဲ။ အခြားလူမျိုးတွေမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တစ်ယောက်ရှိရင် ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်(၂၀)ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့နိုင်ငံဟာ ကျွန်အပေါ်ဆုံးနိုင်ငံကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒီကျွန်တွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံးကတော့ စပါးတားကပ်စ်ပဲ။ ကဲ ဘယ့်နယ့်ရှိစ၊ ကရက်ဆပ်က ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့လို ရောမလူမျိုးတွေကလွဲပြီးတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးကများ စပါးတားကပ်စ်လို ထူးခြားတဲ့ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်ကို မွေးနိုင်ဦးမှာလဲ”

ကရက်ဆပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ဟာ ကျုပ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်မဟုတ်ပါဘူးဗျ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် စိတ်ရှုပ်နေပုံရ၏။ ပြီးမှ “စပါးတားကပ်စ်ဟာ ငွေပြည်က မွေးထုတ်လိုက်တဲ့အကောင်နဲ့ ဂူပါတယ်”-ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”-ဟု ဂရက်ဆုတ်က ခပ်အေးအေးပြောရင်း အရက်ကို ဆက်သောက်နေ၏။ ပြီးလျှင် ဆီဆာရီအား “ရောမမြို့ကြီးဟာ လဲ ရှိနေသဗျာ၊ ကျွန်တွေကလဲ ရှိနေကြတယ်။ အဲဒါဘယ့်နယ့်လုပ်မတုန်း”-ဟု မေးလိုက်၏။

ဆီဆာရီက “ကျွန်စနစ်ကို သေသေချာချာ နားလည်အောင် လေ့လာရမှာပေါ့”-ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”-ဟု အင်တိုးနီးယပ်စ်က မေး၏။

“ကျွန်တွေရဲ့အကြောကို ကျုပ်တို့နားမလည်နိုင်ရင် ဒီကောင်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်... ”

ကရက်ဆပ်စ်သည် ရယ်လိုက်ပြီနောက် ကေးယပ်စ်အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကေးယပ်စ်သည် စိတ်ထဲ၌ လှုပ်ရှား၍ သွားရလေတော့သည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် အရက်ကိုဖိ၍ သောက်နေ၏။ ကေးယပ်စ်ကမူ အရက်များများ သောက်လိုစိတ်မရှိချေ။

ကရက်ဆပ်စ်ကပင် “ခင်ဗျားတို့လမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့ကြတယ်”-ဟု မေးလိုက်၏။

ဆီဆာရီက ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်လေသည်။ ကိစ္စတိုင်း စီးကိုအသုံးပြုရခြင်း တစ်မျိုးတည်းနှင့် ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ကြောင်းကို စစ်ဝါဒသမားများသည် နိုင်ငံစွမ်း ရှိကြသည်မဟုတ်။ ဆီဆာရီက ဆက်၍ “ကျုပ်အခုပြောနေတာဟာ ကျုပ်တို့သတ်ရဲ့နဲ့ ကိစ္စမပြီးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောနေတဲ့ ကျုပ်တို့ရင်းကတော့ စနစ်တစ်ရပ်ရဲ့အကြောင်းပါပဲ။ ဟောဒီမြေပုံပေါ်မှာလက် နှိပ်ဖျားက လယ်သမားမိသားစုပေါင်း သုံးထောင်လောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ထောင်ထောင်မှာ လူဦးရေငါးယောက်ရှိတယ် ဆိုပါစို့။ စုစုပေါင်း လူတစ်သောင်းထောင် ရှိပေလိမ့်မယ်။ လယ်သမားတွေဟာ စစ်သားကောင်းတွေပဲဗျမဟုတ်လား”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ လယ်သမားတွေဟာ စစ်သားကောင်းတွေပါပဲ၊ လယ်သမားများမှာရှိရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်းမှာပဲ”

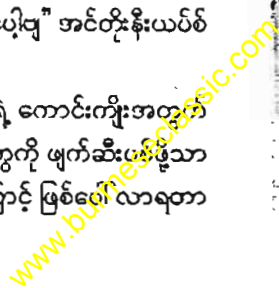
ဆီဆာရီက ဆက်လက်၍ “လယ်သမားဆိုတာ စစ်သားတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ဟာ ဘာလီဆန်ကို စိုက်ကြတယ်။ ရောမစစ်သားတွေဟာ ဘာလီဆန်ကို စားပြီးတော့ စစ်တိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါဦး အင်တိုးနီးယပ်စ်ရဲ့ အခုခင်ဗျားမြေပေါ်က လယ်သမားတွေ စိုက်ပျိုးတဲ့ ဘာလီဆန်သောက်ကို တစ်ဝက်မီအောင် ထွက်သေးရဲ့လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“လေးပုံတစ်ပုံလောက်သာ ထွက်ပါတော့တယ်” အင်တိုးနီးယပ်စ်က ပြောလိုက်လေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထိုစကားများကို နားထောင်ရင်း ပျင်းပျက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကရက်ဆပ်စ်အား မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ဆီဆာရီက “ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့လယ်သမားတွေ သောက် ဘာလီဆန်ထွက်အောင် မစိုက်ပျိုးနိုင်ကြတာလဲ”-ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“သူတို့က ဆန်ထွက်အောင် စိုက်မပေးချင်လို့ပေါ့ဗျ” အင်တိုးနီးယပ်စ်က ဘုံးတိကြီးပင် ဖြေလိုက်လေသည်။

“မှန်ပေတယ် ကျွန်တွေဟာ ရောမသခင်တွေရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် အမှုမလုပ်ချင်ကြဘူး။ သူတို့ဟာ လယ်ထွန်ကိရိယာတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့သာ လိုအပ်သည်ကြပေတယ်။ အဲဒီအဖျက်ဝါဒဟာ ကျုပ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတာ

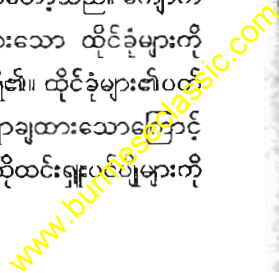

ပဲ။ ဒီမှာ ခြေကေတစ်သောင်းရှိတယ်။ အရင်က အလုပ်လုပ်မည့်သူ လယ်သမား
 သောင်းငါးထောင် ရှိတယ်။ အခုကျွန်တစ်ထောင်နဲ့ အင်တိုးနီးယပ်စ် မိသား
 သာ ခွဲတော့တယ်။ အရင်က လယ်သမားတွေဟာ အခုတော့ ရောမမြို့ကလေး
 ကြားထဲမှာ လေလွင့်နေကြရပြီ။ ကျုပ်တို့နားလည်ထားဖို့ကတော့ ဟောဒါပဲ
 လယ်သမားတွေကို စစ်ထဲအဝင်ခိုင်းပြီး နိုင်ငံခြားကို စစ်တိုက်ခိုင်းခဲ့တယ်။
 တိုက်ပွဲပြန်လာတော့ သူ့လယ်ယာဟာ တောဖြစ်နေပြီးတော့ သူ့မိန်းမက
 တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ သွားအိပ်နေပါလေရော။ သူ့ကလေးတွေကလဲ သူတို့
 မှတ်မိတော့ဘူး။ အဖိုးရတ သူ့ကို ငွေစအနည်းအကျဉ်းသာ ပေးလိုက်လေတော့
 လယ်သမားဟာ ကလေးကချေနဲ့ အခြေမဲ့အနေမဲ့ ဖြစ်သွားရတော့တာပေါ့
 အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ဟာ ကျွန်တွေနဲ့ ပြည်နက်နေပြီးတော့ ကျုပ်တို့
 ဘဝအခြေခံနဲ့ အမိပွယ်တွေဟာ ကျွန်မပါရင်မပြီးသလောက် ဖြစ်နေတယ်။
 အဲဒီတော့ လူသားတို့ရဲ့လွတ်လပ်ရေး၊ ရောမနိုင်ငံကြီးရဲ့လွတ်လပ်ရေး၊ ပြီးတော့
 လူ့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အနာဂတ်အရေးဟာ ကျွန်တွေအပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ကဘယ်
 သဘောထားရမယ်ဆိုတာဟာ အခြေခံအချက်ပဲ။ ကျွန်တွေဟာ လူတွေမဟုတ်
 ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့နားလည်ရမယ်။ ဂရိလူမျိုးတွေသာ ဘာမသိညာမသိ
 လမ်းလျှောက်စကားပြောနိုင်တဲ့ သတ္တဝါတိုင်း အတူတူချည်းပဲ-လို့ အလွဲ
 အမှားမှား ယူဆနေကြတယ်။ ကျွန်ဆိုတာဟာ စကားပြောတတ်တဲ့ လက်နက်
 တစ်ခုပဲ။ ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့လမ်းမှာ ဒီအကောင်ပေါင်း ခြောက်ထောင် တွေ့ခဲ့
 တယ်မဟုတ်လား။ ဒီကျွန်ခြောက်ထောင်ကို သတ်ပစ်ရတာဟာ ခိုင်းစရာပစ္စည်း
 တွေ အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်ရာ ရောက်တယ်လို့မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒီလို စံနမူနာ
 မပြဘဲ နေလို့မဖြစ်လို့ ပြလိုက်ရတာပါပဲ။ ကျွန်ခေါင်းဆောင် စပါးတားက
 ဟာ ရဲရင့်တယ်။ အရည်အချင်းရှိတယ်-လို့ ပြောသံကိုကြားရတိုင်း ကျုပ်တေ
 သိပ်ပြီး အော့နှလုံးနာတာပဲ။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ သခင်ခြေသလုံးကို ကိုက်
 ခွေးလိုပါပဲ။ သတ္တိနဲ့မြင့်မြတ်မှုရယ်လို့ မရှိပါဘူး။”

ဆီဆာရိုက ခါးခါးသီးသီးပြော၍နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်
 သည်ထက် ထွက်၍လာခဲ့ပေသည်။ သူ၏လေသံမှာ တင်းမာလွန်းသောကြောင့်
 နားထောင်၍နေသူများသည် သူ့အား နားအစိုက်ကြီးစိုက်၍ ကြည့်ကြရာ
 ရွံ့ကြောက်လေးစားရမလိုများပင် ဖြစ်၍နေလေတော့သည်။

ဆီဆာရို၏ စကားများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မပြသော

သူများမှာကား စားပွဲထိုး၍နေကြသော ကျေးကျွန်များသာလျှင် ဖြစ်ကြပေ
 သည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာသတိပြုမိလျက်ရှိ၏။ တော
 ကျွန်များ၏မျက်နှာများသည် လုံးဝပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ အမူအရာများမှာ သစ်
 ကျွန်နှင့် တူနေ၏။ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း နွေးကွေးလှပေသည်။ ဆီဆာရို
 ကြာသည့်အတိုင်းပင်လျှင် မှန်၍နေသယောင်ရှိ၏။ ကျေးကျွန်များသည် လမ်း
 မည်းလျှောက်ကြ၏။ စကားလည်းပြောကြပါ၏။ သို့သော် ကျွန်များသည် ထို
 သွားလာပြောဆိုနိုင်ကာမျှနှင့် လူ့ဘဝတွင် အရာမဝင်ကြချေ။ ဤကဲ့သို့ရှိ
 သည့်အခြေအနေကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ ကေးယပ်စ်သည်
 သူ့နပ်၍နေမိပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် တောင်းပန်၍ထသွားခွင့်ကိုတောင်း
 အခြားသူများမှာမူကား သောက်ရင်းစားရင်း စကားတဖောင်ဖောင် ပြော
 ကြဘဲ ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်မှာ သူကြား၍နေရသောစကားကို ရွံရှာ
 နှိုးသဖြင့် အော်ကလီဆန်ကာ ပျို့အန်လုမတတ် ရှိ၍နေ၏။ အကယ်၍သာ
 စိတ်လက်နားထောင်ရမည်ဆိုပါက ကေးယပ်စ်သည် ရူး၍သွားရလိမ့်မည်-
 ထင်မိလေသည်။ ထိုကြောင့် သူသည် ခရီးပြင်းလာရခဲ့၍ ပင်ပန်းနေပါသည်
 အကြောင်းပြကာ စားပွဲမှထခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်
 သာအခါတွင် ကေးယပ်စ်သည် အသက်ရှူကြပ်၍လာသောကြောင့် လွတ်လပ်
 သာလေကိုရှုရှိုက်ရန် လိုလား၍လာပြန်လေသည်။ သူသည် အိမ်နောက်ဘေး
 မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ပန်းခြံထဲသို့ လှေကားထစ်များဖြင့် ဆင်းလာခဲ့၏။
 မှားမှာ ကျောက်ဖြူသားများဖြင့် ပြုလုပ်၍ထားပြီး အလယ်ခေါင်လောက်
 ရေကန်ကလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ထားလျက် ရှိနေပေသည်။ ထိုရေကန်
 ထဲ၌ အလယ်ခေါင်တွင် ပင်လယ်မြွေကြီးများအချင်းချင်း ပတ်လိမ်၍နေသော
 တွေရှိ၏။ မြွေအလိမ်များ၏အကြားမှ ကိုယ်လုံးတီး ရေနတ်သမီး၏ရုပ်တု
 သည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိနေ၏။ ရေနတ်သမီးရုပ်တု၏လက်ထဲတွင် ခရုသင်း
 တစ်ခုကိုင်၍ ထား၏။ ခရုသင်းမှရေတို့သည် စိန်ကျောက်များကို ကြဖြန့်လိုက်
 သကဲ့သို့ လရောင်ထဲတွင် အရောင်ထွက်၍ နေကြလေတော့သည်။ ကျောက်
 သားနှင့် မီးတောင်ကျောက်စိမ်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထိုင်ခုံများကို
 အနံ့ဘေးရှိ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ထားလျက်ရှိ၏။ ထိုင်ခုံများ၏ပတ်
 နားတွင် ထင်းရှူးပင်များကို အနုပညာဆန်ဆန် နေရာချထားသောကြောင့်
 မှားမှာ ဆိတ်တွယ်မှု လုံခြုံမှု ရရှိ၍နေပေသည်။ ထိုထင်းရှူးပင်ပျံများကို

မီးတောင်ချော်အနက် ကျောက်တုံးများကို ထွင်း၍ထားသည့်အိုးကြီးများနှင့် စိုက်ပျိုးထားပေသည်။ လှေကားထစ်အဆင့်တို့သည် အိမ်ကြီးကို ပတ်လည်ဝန်းရံလျက် အကျယ်အားဖြင့် ပေငါးဆယ်ခန့်ရှိ၏။ ထိုမြေအဆင့်ကို ကျောက်သားလက်ရမ်းဖြင့် ဝိုင်းပတ်၍ထားပေသည်။ အလယ်ခေါင်တစ်နေရာ၌မူ အနည်ငယ်ခိုင်းစိုင်း၍ အလှေကျပန်းပင်များရှိရာ ပန်းခြံအတွင်းသို့ ဆင်း၍ သွားသော လှေကားထစ်များ ရှိ၍နေကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အိမ်၏နောက်ဖေးတွင် အဖိတန်ကျောက်ဖြူသားများဖြင့် မွမ်းမံပြင်ဆင်၍ထားသည်မှာ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူ၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို လျှို့ဝှက်၍ထားလိုသော ဆန္ဒရှိသယောင်ယောင် ထင်ရပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထိုမျှ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ထားသောပစ္စည်းများကို တွေ့ရဖူးပေါင်းများကာ ရိုး၍နေသဖြင့်ပြန်စောင်းမှု မကြည့်မိချေ။ ဆီဆာရီသာဆိုလျှင် ဤနေရာမျိုးကို ကြည့်ကာ ရောလူမျိုးတို့သည် စိတ်ကူးယဉ်လှပါပေသည်-ဟု ချီးမွမ်း၍မဆုံး ရှိကောင်းရှိ၍ပေမည်။ ကေးယပ်စ်ကမူ ထိုအတွေးမျိုးကို စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်မိချေ။

ကေးယပ်စ်သည် ထွေထွေထူးထူး တွေးတောတတ်သောသူ မဟုတ်။ သူ၏အတွေးသည် အစားအသောက်ကိစ္စနှင့်ကာမကိစ္စများတွင်သာ ကျင်လည်၍နေလေ့ ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူသည် မိုက်မဲတွေဝေသောကြောင့်မဟုတ်။ စိတ်ကူးမရှိသောကြောင့် မဟုတ်။ သူသည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကာ ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ရသောသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကရက်ဆပ်က လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအကြည့်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိ၍နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။ လရောင်သည် ရွှန်းရွှန်းမြိန်ကျဆင်း၍ နေပေသည်။

“ကေးယပ်စ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

အသံရှင်မှာ ကေးယပ်စ်မတွေ့ချင်ဆုံးသော ဂျူလီယာပင် ဖြစ်၍နေလေသည်။

“ကိုယ်ဒီကို လာခဲ့မိတာဟာ အလောတော်ပဲကေးယပ်စ်ရေ”

ကေးယပ်စ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပန်းနှစ်ဖက်တွန့်လိုက်မိ၏။ ဂျူလီယာသည် ကေးယပ်စ်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ထိ ကိုင်၍ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုများ ရည်ရွယ်ပွန်ပွန်ပွန် ဆက်ဆံစမ်းပါဦး ကေးယပ်စ်ရယ်”

ဟု ဂျူလီယာက ဆို၏။

ကေးယပ်စ်၏စိတ်ထဲ၌ “ဒီမိန်းမဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ငိုညိုညိုလုပ်နေရပြန်ပါလိမ့်” စသည်ဖြင့် တွေးတောနေမိလေသည်။

“မင်းဟာ ဒီလောက်တောင် နှမြောတွန့်တိုနေရသလားကွယ်၊ ဒီမှာ ကေးယပ်စ်ရဲ့။ မင်းအဖို့မှာ အရှုံးမရှိပါဘူး။ နာစရာရှိရင် ကိုယ့်ဘက်ကသာ အများဆုံးနာတာပါ။ ဒါကို မင်းနားမလည်နိုင်ဘူးလားဟင်”

ကေးယပ်စ်က “ကျုပ်တော့ သိပ်ပြီးတော့ အိပ်ချင်နေပါတယ် ဂျူလီယာရယ်၊ ခရီးပန်းလွန်းလို့ပါ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွယ်၊ မိန်းမက စတင်ရလေတော့ ဒီလိုအပယ်ခံရမယ်ဆိုရင်လဲ ခံရထိုက်ပေသပေါ့ကွယ်”-ဟု ဂျူလီယာက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ ဂျူလီယာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုများ ထင်ရမှာတုန်းကွယ်”

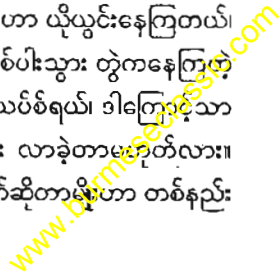
“ကျုပ်ခရီးပန်းနေပါတယ်၊ အဲဒါပါပဲ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး ကေးယပ်စ်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် မုန်းမိပါတယ်ကွယ်၊ မင်းဟာလေ ရုပ်ချောသလောက် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အင်မတန် ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်လွန်းအားကြီးလှပါတယ်”

ဂျူလီယာက စကားဆက်၍ပြောနေသည်ကို ကေးယပ်စ်က ကြားဝင်၍မပြော။ ဂျူလီယာပြောချင်သမျှတို့ကို အားရအောင်ပြော၍ပြီးလျှင် အမြန်ဆုံး လူချင်းခွဲနိုင်မည်ဖြစ်သည်-ဟု ကေးယပ်စ်က ယူဆထားပေသည်။

ဂျူလီယာက ဆက်၍ပြောနေပြန်၏။

“အေးလေ၊ မင်းဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သူများထက်တော့ ပိုပြီးဆိုးမယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ခက်တာက မင်းနဲ့ကျမှသာ ကိုယ့်စိတ်တွေ ပွင့်အံ့ထွက်လာပြီးတော့ အခုလို ပြောင်ပြောနေမိတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တို့တတွေဟာ အားလုံးသိုးပုပ်နေတဲ့လူတွေချည်းပါပဲ။ စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ယိုယွင်းနေကြတယ်၊ ပျက်စီးနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သေမင်းနဲ့နှစ်ပါးသွား တွဲကနေကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲပေါ့။ မင်းလဲ ဒီလိုပဲမဟုတ်လား ကေးယပ်စ်ရယ်၊ ဒါကြောင့်သာ မင်းဟာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့တာမဟုတ်လား။ အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာမျိုးက အဆန်းသားနော်၊ အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာမျိုးဟာ တစ်နည်း

အားဖြင့်တော့ စပ်ရွားရွားနဲ့ အရသာရှိသားပေါ့ကွယ်။ ဟောဒီလရောင်အောက်မှာ မင်းဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ အနှစ်ဖြစ်တဲ့ ရောမလူလင်ပျိုတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။ လှတုန်း ပတုန်း၊ သန်တုန်း မြန်တုန်း မြစ်တုန်းပေါ့။ ဒီတော့ကာ မင်းဟာ ကိုယ့်လိုအသက်ကြီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ချစ်ဖို့တောင်မှ အချိန်မရနိုင်ဘူးပေါ့။ ကိုယ်လေ အားမလိုအားမရကြီး ရှိလိုတာကွယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လေ မင်းကိုချစ်သလောက် မုန်းတယ်။ မင်းသေသွားပါစေ-လို့တောင် ကိုယ်ဆုတောင်းချင်တယ်။ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ အကြင်နာကင်းမဲ့တတ်တဲ့ မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးလေးတွေကို ရင်ခွဲပြီး ထုတ်ပစ်စေချင်တယ်။”

အတော်ကြာမျှ ငြိမ်သက်၍ နေမိကြ၏။ ထို့နောက် ကေးယပ်စ်က အေးဆေးသောအသံဖြင့် “ပြောစရာကုန်ပြီလား ဂျူလီယာ”-ဟု မထိတရီမေးလိုက်၏။

“မကုန်သေးပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေမိတာပဲ”

“အဲဒီဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝဖို့မခဲယဉ်းပါဘူး ဂျူလီယာ”-ဟု ကေးယပ်စ်က ထွေလိုက်ပြန်လေသည်။

“တယ် ဒီသတ္တဝါကလေးဟာ”

“ကောင်းသောညပါ ဂျူလီယာ”-ဟု ကေးယပ်စ်က သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေးစိတ်မရှုပ်ရဘဲနှင့် အခြေအနေကို ဖြေရှင်းမည်-ဟု အစဉ်းက ကြံရွယ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ သူ၏အဒေါ်ဖြစ်သူက ဤကဲ့သို့ စိတ်ကိုထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ပြီး ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖွင့်အံ့နေသည်မှာ သူ့အဖို့တွင် စိတ်ရှုပ်စရာ၊ ဒေါသထွက်စရာ ဖြစ်ဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ ဂျူလီယာသည် စိတ်နေချိန်သားကျသူ ဖြစ်မည်ဆိုပါက ယခုကဲ့သို့ အချစ်စိတ်ကူးယဉ်စကားများကို ပြောဆိုကာ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ပြုမူပြောဆို၍ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဂျူလီယာသည် သူ့စွဲမက်၍ လာလျှင် အရှက်ရှိတော့သောသူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ခင်ပွန်း အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် များစွာပင် အပေါင်းရခက်၍ နေပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် သူ့အခန်းသို့ တိုက်ရိုက်လာခဲ့၏။ အခန်းထဲ၌ မီးခွက်တစ်ခွက် ထွန်းညှိ၍ တား၏။

လက်ပါးစေရန် ကျွန်နှစ်ယောက်လည်း ရှိနေ၏။ ကျွန်များမှာ အင်တိုးနီးယပ်စ်က သဘောကျသော အိဂျစ်လူမျိုး လူငယ်နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ကျွန်များကို သွားခွင့်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏အဝတ်များကို ခွတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် တုန်ချမ်း၍ နေပေသည်။ သူသည် အနံ့သင်းသော ရေမွှေးနှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် အချို့နေရာများကို ပေါင်ဒါဖြူလိုက်ပြီးလျှင် ချည်ချောဝတ်ရုံတစ်ခုကို ဝတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးအိမ်ကိုမှတ်ဖော်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။ အမှောင်ကို မျက်လုံးများက အကျင့်ရ၍ လာသောအခါ၌ သူသည် အခန်းတွင်းရှိပစ္စည်းများကို သဲကွဲစွာ မြင်၍ နေရ၏။ လရောင်ခြည်တန်းတစ်ခုသည်လည်း ဖွင့်၍ ထားသောပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဆင်း၍ ကျရောက်နေပေသည်။ အခန်းမှာ နေချင်စဖွယ်ဖြစ်၍ နေ၏။ ရေမွှေး၏သင်းရနံ့နှင့် ဥယျာဉ်ထဲမှတက်လာသော ပန်းရနံ့တို့သည် ထုံကြိုင်၍ နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် လဲလျောင်းကာ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင်စောင့်၍ နေ၏။ သူ့အဖို့တွင် အချိန်ကြာလွန်းသည်-ဟု ထင်မိပေသည်။ ထို့နောက် များမကြာမီပင် တံခါးခေါက်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရ၏။

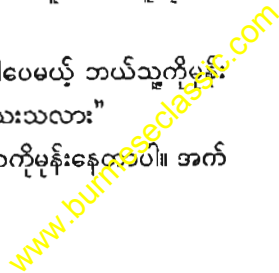
ကေးယပ်စ် “ဝင်ခဲ့လေ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် တံခါးပိတ်လိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် လရောင်ဖြင့်မြင်ရသည်မှာ အလွန်တရာခန့်ညား၍ ယောက်ျားဗီသလှပေသည်။ သူသည် စောင့်၍ နေသော ကေးယပ်စ်အား ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။ လရောင်ကျသောနေရာများမှာ နေရာပြောင်း၍ သွားပြီဖြစ်၏။ ကေးယပ်စ်သည် မောပန်း၍ နေပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဆန့်တန်း၍ အညောင်းဖြေပြီး သွားသော ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပီတိဖြစ်နေ၏။

“ကျုပ်တော့ ဆီဆာရိုကိုမုန်းတယ်”-ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောလိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်က ကျေနပ်သောအသံဖြင့် “ဘာဖြစ်လို့မုန်းရတာလဲ ကွယ်။ ဆီဆာရိုဟာ တရားမျှတသောဆီဆာရို မဟုတ်ပေဘူးလား။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းရတာတုန်း”-ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ မုန်းမိမုန်းမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိဖို့ လိုသေးသလား”

“မင်းမုန်းနေတာဟာ ဆီဆာရိုရဲ့ အယူအဆကိုမုန်းနေတာပါ။ အက်

ဝိသလင်္ခမကြီးပေါ်က လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါင်း ခြောက်ထောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆီဆာရီရဲ့ အလှူအဆကို မင်းမုန်းနေတာပါ။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေကို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှားဖြစ်လာ သလဲ”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်စိတ်အလှုပ်ရှားသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီ လောက်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေကသာ ပိုပြီးတော့ စိတ်လှုပ် ရှားကြတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ”-ဟု ပြော ကာ ကေးယပ်စ်သည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဒီလက်ဝါးကပ်တိုင်တွေကို ခင်ဗျားခိုက်ထူထားခဲ့လို့ပေါ့”

“စင်စစ်မတော့ ဒီအလုပ်ဟာ ကိုယ့်အလုပ်စစ်စစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

ဆီဆာရီလို စိတ်ထားရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ သိပ်ပြီးဂရုမစိုက် လှပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် စပါးတားကပ်စ်ကို ခင်ဗျားသတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါအရေးကြီးသလားကွယ်”

“ခင်ဗျားကို ဒါကြောင့် ကျုပ်ခင်မင်တာ။ ကျုပ် သူ့ကိုမုန်းတယ်... ”

“စပါးတားကပ်စ်ကိုလား”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ စပါးတားကပ်စ်ကို မုန်းတယ်”

“ဒါပေမယ့် မင်းသူ့ကို လုံးလုံးမသိပါကလား”

“သိတာမသိတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဆီဆာရီ ထက်တောင် ပိုပြီးတော့ စပါးတားကပ်စ်ကို မုန်းတယ်။ ဆီဆာရီကိုတော့ ထားပါ တော့။ ဒါပေမယ့် စပါးတားကပ်စ်ဆိုတဲ့ ကျွန်ကိုတော့ ကျုပ်သိပ်မုန်းတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက စပါးတား ကပ်စ်ကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး ကျုပ်ကို သူ့အသည်းနှလုံးတွေ ခွဲထုတ်ခိုင်းရင်တောင် မှ ကျုပ်လေ... ”

“ဟော-မင်းဟာ ကလေးလို စကားပြောနေပြန်ပါပြီ”-ဟု ဝိုင်းမှူး

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ကရက်ဆပ်စ်က ရင်ရယ်မောမော ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဪ... ကလေးနဲ့တူသလား။ တူတော့ကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ အသက်ကြီးလာရတာဟာ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦးကွယ်။ မင်းဘာဖြစ်လို့ မမြင်ဖူးတဲ့စပါးတားကပ်စ်ကို မုန်းနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်ဖူးချင်ရင် မြင်ဖူးမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ် လောက်တုန်းက ကာပူအားမြို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ၂၁-နှစ်သားသာ ရှိသေးတယ်။ အင်မတန် ငယ်သေးတဲ့အရွယ်ပေါ့”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းဟာ အခုလဲ အများကြီးငယ်ပါသေး တယ်”-ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အရင်ကလောက် ငယ် တယ်မထင်မိပါဘူး။ ဟိုအရွယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့လူငယ် ငါးယောက်ခြောက် ယောက်လောက် ပါတီတစ်ခုကိုသွားကြတယ်။ မာရီးယပ်စ်ဘရက်ကပ်စ်-ဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန်ခင်မင် ရှာတယ်”

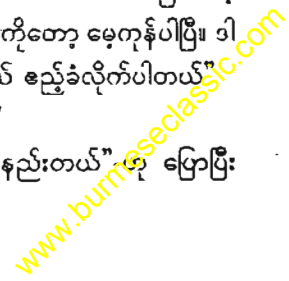
ကေးယပ်စ်သည် ထိုစကားကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစကား ကြောင့် ကရက်ဆပ်စ်၏စိတ်၌ ထိခိုက်၍ သွားမည်ကို ကေးယပ်စ်သိပေသည်။ မာရီးယပ်စ်ဘရက်ကပ်စ်သည် ဆာဇီးလ်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံး၍ သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်၌ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြဿနာဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ တော့ပေ။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်အား သူသည် တစ်ဦးတည်းလည်း မဟုတ်။ ပထမဦးဆုံးလည်း မဟုတ်-ဟူ၍ သိစေချင်သောကြောင့် ကေးယပ်စ်က တမင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ဒေါသဖြစ်၍ သွား၏။ သို့သော် စကားမပြောချေ။ ကေးယပ်စ်က ဆက်၍ပြောနေပြန်၏။

“သွားကြတဲ့အခါမှာ မာရီးယပ်စ်ဘရက်ကပ်စ်နဲ့ကျွန်တော်လဲပါတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လဲ ပါတယ်။ ပြီးတော့ အခြားလူနှစ်ယောက်လဲ ပါတယ်။ သူတို့နာမည်တွေကိုတော့ မေ့တုန်ပါပြီ။ ဒါ ပေမယ့် မာရီးယပ်စ်ဘရက်ကပ်စ်က အကြီးအကျယ် ဧည့်ခံလိုက်ပါတယ်”

“မင်းက သူ့ကို ဒီလောက်ခင်မင်သလား”

“သူသေသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းတယ်”-ဟု ပြောပြီး

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ကေးယပ်စ်သည် ပခုံးကိုတွန့်လိုက်၏။ ကရက်ကပ်စ်၏စိတ်ထဲ၌ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ခွေးကောင်လေးပဲ-ဟု တွေးလိုက်လေသည်။ “အဲဒါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ ကာပူအားကို သွားကြတော့ ဘရက်ကပ်စ်က ဆပ်ကပ်ပွဲကြီး အကြီးအကျယ် လုပ်မယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ဆပ်ကပ်ပွဲဟာ ဟိုတုန်းက ပိုပြီးတော့ စရိတ်စက အင်မတန်များတယ်။ ချမ်းသာတဲ့လူတွေမှ ကာပူအားမြို့မှာ ဆပ်ကပ်ပွဲလုပ်နိုင် ကြတာ”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “ကာပူအားမြို့မှာ လင်းတူးလပ်စ်ဘားတီး ယားတပ်စ်က ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်ထားတယ်မဟုတ်လား”ဟုမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ရဲ့ ဆပ်ကပ်အတတ်သင်ကျောင်းဟာ အီတလီပြည် တလွှားမှာ အကောင်းဆုံးဆပ်ကပ်ကျောင်းဖြစ်တယ်။ ဈေးလဲ အလွန်ကြီးတယ်။ သူ့ဆပ်ကပ်ထဲက လူနှစ်ယောက်သတ်ကြတဲ့ပွဲကို ကြည့်ရင် ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးလောက် ပေးပြီးကြည့်ရတာ။ ဆပ်ကပ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ငွေတစ်သန်း လောက်ရတယ်-လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ ဝက်လိုအကောင်ပဲ။ သူ့ကို ခင်ဗျားသိသလား”

ကရက်ဆပ်စ်က သူ့ခေါင်းကိုခါလိုက်၏။ ပြီးမှ “ငါ့ကို သူ့အကြောင်း ပြောစမ်းပါကွယ်။ ငါစိတ်ဝင်စားလိုက်တာ။ စပါးတားကပ်စ် မသောင်းကျန်းခင် အချိန်က မဟုတ်လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“မသောင်းကျန်းခင် ရှစ်ရက်လောက်က ထင်ပါရဲ့။ ဘာတီးယားတပ်စ် ဟာ နာမည်ဆိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ကျွန်မိန်း မတွေ့ကို အမြဲဆောင်ပြီးတော့ ထားတယ်။ ဒါတွေကို လူတွေက မကြိုက်ကြဘူး။ သူကတော့ လူသိနတ်ကြားလုပ်ပြီးတော့ နေတာပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်တံခါး ပိတ်ပြီး နေချင်သလိုနေပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့က သွားလေရာရာမှာ ကျွန်မတွေ့ကို ခေါ်ပြီးတော့ သွားတယ်။ သူဟာ ကျွန်မတွေ့ကို လူသတ်ပွဲအတွက် အသုံးချပြီး တော့ ကျွန်မတွေ့ကို ကျွန်ကလေးတွေထပ်ပြီးတော့ မွေးပေးဖို့ အသုံးချခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးကတော့ မဆန်းပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် သို့သိုသိပ်သိပ် မလုပ်တတ်တာ က ခက်တယ်။ ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ ကျွဲပေါက်လိုပဲပြီး ဆံပင်မည်းမည်း၊ မုတ် ဆိတ်မည်းမည်းနဲ့ဗျ။ သူ့အဝတ်အစားတွေဟာလဲ အစွန်းအထင်းတွေနဲ့ ပေရေ နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့အင်္ကျီရင်ဖုံးမှာ ကြက်ဥတွေ ပေနေသဗျ”

“မှတ်လဲမှတ်မိပါပေ့ကွယ်”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ပြုံး၍ပြောလိုက်လေ သည်။

“ကျွန်တော်မှတ်မိတာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ဘရက်ကပ်စ်တို့ သူ့ဆီကို သွားကြတယ်။ ဘရက်ကပ်စ်က သေတဲ့အထိ လူ့အချင်းချင်းသတ်ကြတဲ့ ဆပ် ကပ်ပွဲကို ကြည့်ချင်တယ်။ ဘာတီးယားတပ်စ်က လက်ဦးတော့ သိပ်ပြီးမပြချင် ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘရက်ကပ်စ်က ပိုက်ဆံပေါလေတော့ နောက်ဆုံးတော့ ပိုက်ဆံ စကားပြောလေတော့တာပေါ့ဗျာ”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “အေးလေ၊ ဒီလိုမျိုးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ပိုက် ဆံက စကားပြောစမြဲပေါ့။ ဒီလူစားတွေဟာ အင်မတန်ရှုံ့စရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ ဝက်ကောင်မှဝက်ကောင်အစစ်ပဲ။ သူ့မှာ ရောမမြို့မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အိမ်တန်းလျားကြီးသုံးလုံး ကျန်သေးတယ်။ စတုတ္ထအလုံး ကတော့ အလိုလိုပြိုကျသွားတယ်။ တိုက်ပိလိုနေတဲ့လူတွေဟာ တစ်ဝက်လောက် သေသွားကြတယ်။ သူဟာ ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ် မယ့်လူပဲ”-ဟုပြောလိုက်၏။

“သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားဒါလောက်အထိ သိတယ်ဆိုတာကို ကျွန် တော်မသိရပါကလား”

“ငါသူနဲ့ စကားပြောဖူးတယ်။ သူဟာ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော့ အကြောင်းစုံ တကယ်တမ်းသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

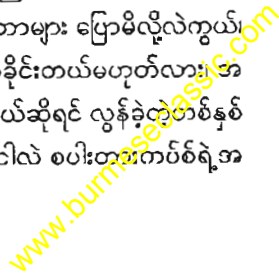
“ဒါဖြင့် ပြောပြစမ်းပါဦး”-ဟု ကေးယပ်စ်က မေး၏။

“ဒါနဲ့မင်း စပါးတားကပ်စ်ကို မြင်ဖူးတယ်ဆို”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”-ဟု ကေးယပ်စ်က ပူဆာ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “တစ်ခါတစ်ခါမှာ မင်းဟာ မိန်းကလေးနဲ့သိပ်တူတာ ပဲ”-ဟုပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ကေးယပ်စ်သည် အမွှေးထောင်၍နေသော ကြောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသထွက်လာကာ “ခင်ဗျား နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဘယ်တော့ မှ မပြောနဲ့”-ဟု အသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းစိတ်ဆိုးအောင် ငါဘာများ ပြောမိလို့လဲကွယ်။ မင်းက ငါ့ကို ဘာတီးယားတပ်စ်ရဲ့အကြောင်း ပြောခိုင်းတယ်မဟုတ်လား။ အ ကြောင်းကတော့ မထူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောပြရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ် လောက်က ကျွန်တွေပုန်ကန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါလဲ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့အ

ကြောင်းကို လိုက်ပြီးတော့ စုံစမ်းရတာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေနည်းထိုင်နည်းကို သိရင် အဲဒီလူကို နိုင်နင်းဖို့လွယ်ကူတယ် မဟုတ်လား”

ကရက်ဆပ်စ်ပြောနေသမျှကို ကေးယပ်စ်က ပြုံးလျက်သား နားထောင်နေ၏။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် စပါးတားကပ်စ်ကို ဤမျှမုန်းတီးမိသည်မသိ၊ သို့သော် ကေးယပ်စ်သည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ မေတ္တာထားခြင်းထက် ဒေါသဖြစ်ခြင်းကို ပိုမို၍ ခံတွင်းတွေ့တတ်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။

* * *

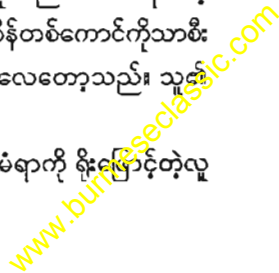
အပိုင်း (၂)

ဤဇာတ်လမ်း အပိုင်း(၂)မှာ ကာပူအားမြို့ရှိ လင်တူးလပ်(စ်) ဘာတီးယားတပ်(စ်) ဆိုသူ တည်ထောင်ထားသော သတ်ဝွင်င် သူရဲကောင်းများ၏ ဥပုသ် သွားရောက် လည်ပတ်သည့်အကြောင်းကို ဝိုလ်ဖူကြီး ကရက်ဆပ်စ်က ကေးယပ်စ်(စ်)အား ပြောပြသည့်ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

(ကရက်ဆပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်၏အနီး၌ လဲလျောင်း၍နေရင်း “ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးဟာ သေမင်းခံတွင်းကို အမြန်ဆုံးရောက်စေတဲ့ ဂုဏ်ထူးမျိုးပေါ့ကွယ်။ ပုန်ကန်ထကြွနေတဲ့ ကျွန်တွေကို နှိမ်နင်းရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်ဟာ မသေးသဘူးကွယ်။ အဲဒီတာဝန်ကို ရပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်ပဲ ငါဟာ ကျွန်တွေကို ဖိတ်ခိုက်ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တွေဟာ အီတလီပြည်ကို စိုးမိုးနေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ဒီတော့က အစိုးရအဖွဲ့က ငါ့ကိုကယ်ပါယူပါနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တွေကိုသွားပြီး နှိမ်နင်းဖို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။ ငါနဲ့ပြိုင်ဘက်တွေကလဲ ငါ့ကို ထောပနာ ပြုကြပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ငါဟာ စစ်ချီသွားပြီးတော့ စစ်-အယ်လပိုင်ဆိုင်(လ်)ဒေသမှာ တပ်ချနေရတယ်။ ပြီးတော့က လင်တူးလပ်(စ်) ဘာတီးယားတပ်စီကို သဝဏ်လွှာတစ်စောင် ပို့လိုက်ရတယ်”)

လင်တူးလပ်စ်ဘာတီးယားတပ်(စ်)သည် ကရက်ဆပ်စ် တပ်ချ၍နေသောနေရာအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သောအခါတွင် မိုးသည် တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်း၍နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက် စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်၍နေ၏။ သူသည် စိတ်အကြီးအကျယ် ပျက်၍နေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် နေရင်းရပ်ရွာမှ ဝေးကွာလှသောအရပ်သို့ ရောက်နေပြီးလျှင် တာပူအားဒေသ၏ နေရောင်ခြည် ထွေးထွေးနွေးနွေးကိုလည်း မခံစားရတော့ချေ။ သူသည် ဝေါယာဉ်ထမ်းစင်ကိုမျှ မစီးရ။ မြင်းဝါပိန်ပိန်တစ်ကောင်ကိုသာစီး၍လာ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေးလုံးများ ပွားလျက်ရှိနေလေတော့သည်။ သူ၏ တွေးလုံးများမှာကား . . .

“စစ်ဖက်ကလူတွေ အုပ်ချုပ်ပြီဆိုရင် သူတို့စိမ့်ရာကို ရိုးပြောတဲ့လူ

တွေတ လိုက်နာကြရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်စိတ်ကြိုက် မဖန်တီးနိုင်ကြတော့ဘူး။ ငါ့မှာ ငွေကြေး အနည်းငယ်ချမ်းသာတဲ့အတွက် လူတွေက မနာလိုစိတ်ကြံကြံတယ်။ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ နိုက်သူရဲကောင်းဖြစ်တော်ရုံကျတော့ကလား၊ အထက်တန်းစားပိုင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ပိုက်ဆံရှိတာဟာ ပိုပြီးတော့ကောင်းသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတန်းစားတွေထဲမှာ မပါလို့ရှိရင် ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ဟာ ရိုးရိုးသားသား ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ရှာပေမယ့် ဘယ်တော့မှ အိပ်ကောင်းခြင်း၊ စားကောင်းခြင်းနဲ့ မနေရဘူး။ စစ်ဆေးသူအရာရှိကို လာဘ်ထိုးရတာကတစ်မျိုး၊ ဆေးဆရာကို ပိုက်ဆံပေးတာကတစ်မျိုး၊ အဲဒါတွေ ပြန်ပြီးတော့လဲ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ပိုက်ဆံထောက်ပံ့သေးတယ်။ အိပ်ရာကနိုးတိုင်း ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုယ်စမ်းနေရတဲ့အဖြစ်မျိုးပါကလား။ ဟောအခု ကမြင်းထီးဗိုလ်ချုပ်က ငါ့ကိုစစ်ဆေးချင်လို့ဆိုပြီး နိုင်ငံတစ်ဝက်ခနီးကို ခေါ်လာလို့လာခဲ့ရပါပြီ။ တတယ်လို့သာ ငါ့နာမည်ဟာ ကရုဏ်ဆပ်၊ သို့မဟုတ် ဂရုတ်ချတ်စ်၊ သို့မဟုတ် ဆိုင်လင်နတ်စ် သို့မဟုတ် မင်းနီးယပ်စ်သာဆိုလို့ရှိရင် ငါ့အဖြစ်ဟာအခုအဖြစ်မျိုးနဲ့ တူမယ်မဟုတ်ပေဘူး။ ဒါ့ကိုရောမလက်နက်နိုင်ငံကြီးက ရောမလူမျိုးတို့ရဲ့တရားမျှတမှုလို့ ခေါ်သတဲ့လားဗျာတို့။

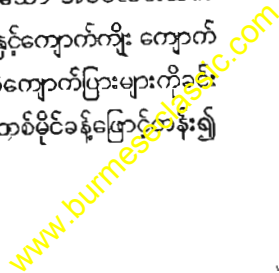
ဤကဲ့သို့ ခုနစ်စင်အမျှင်တန်း တွေးတောပြီးနောက် လင်တူးလုပ်စ်ဘာတီးယားတပ်စ်သည် ရောမတရားမျှတမှုနှင့်တကွ သူ့အား ခေါ်ယူလိုက်သော ရောမဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို စိတ်ထဲကကျိန်ဆဲ၍ နေပြန်လေသည်။ သူ၏ တွေးလုံးများမှာ လမ်းတွင်စောင့်ကြပ်၍နေသော အစောင့်များက မကြာခဏ မေးခွန်းများမေးကြသဖြင့် အတွေးပြတ်၍ပြတ်၍ သွားရလေသည်။ အစောင့်များမှာ တပ်ချရာစခန်း၏ ရှေ့ဘက်တွင်ရှိ၍ နေကြလေသည်။ ဘာတီးယားတပ်စ်သည် သူ၏မြင်းကို အစောင့်များ၏အမိန့်အတိုင်း ဇက်သပ်လိုက်ပြီးနောက် အေးစက်သော မိုးဖွဲ့ထဲတွင် မြင်းပေါ်မှာထိုင်၍နေရ၏။ မကြာမီ စစ်သားနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့အားစစ်ဆေးကြ၏။ အစောင့်ကျ၍နေ ချိန်၌ စစ်သားများမှာ မိုးရေထဲတွင် ရပ်၍နေကြရသောသူများ ဖြစ်ကြလေရာ၊ ဘားတီးယားတပ်စ် မရှုမလှချမ်း၍နေသည်ကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပင် စစ်ဆေးကြ၏။ ပြီးလျှင် နာမည်ကိုမေး၏။

“ကျုပ်နာမည်ဟာ လင်တူးလုပ်စ် ဘာတီးယားတပ်စ် ဖြစ်ပါတယ်”-ဟု သူကပြောရ၏။

သူသည် နာမည်ထင်ရှားသူဖြစ်သော်လည်း စစ်သားများမှာ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သော ကျေးတောသားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် သူ့ကိုမသိကြဘဲ ညည်ညည်နေရာသို့ သွားမည်ကိုသာဖိ၍ မေးမြန်းနေကြပေသည်။

“ဒီလမ်းဟာ တပ်စခန်းကို သွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးလား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “အဲဒီတပ်စခန်းကို ကျုပ်သွားမလို့ပဲ”
 “ဘာကိစ္စလဲ”
 “တပ်မှူးနဲ့ စကားပြောမလို့ပါ”
 “အံ့မယ်... ကျုပ်ကျသေးတော့ မင်းဘာသွားပြီးရောင်းမလို့လဲ”
 “တယ်-ဒီခွေးမသားတွေ”-ဟု တွေးလိုက်ပြီနောက် ဘာတီးယားတပ်စ်က အောင့်အီးသည်းခံကာ နှုတ်မှ “ကျုပ်ဘာမှ မရောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်မိလို့လာရတာပါ”-ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။
 “ဘယ်သူက ဖိတ်ခေါ်တာလဲ”
 “တပ်မှူးက ဖိတ်ခေါ်တာပါ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူသည် သူ့ထံသို့ ကရုဏ်ဆပ်စ်က လာရန် နေလိုက်သော အမိန့်စာကို သားရေအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ပြလိုက်လေ၏။ တောသားစစ်သားများသည် စာမဖတ်ကြချေ။ သို့သော် စာရွက်တစ်ရွက်ကို မြင်လိုက်ရကာမျှနှင့် သူ့အားမြင်းပေါ်မှဆင်းစေကာ တပ်စခန်းထဲသို့ အသစ်ခင်းထားသောလမ်းအတိုင်း မြင်းကိုဆွဲကာ သွားခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါ စီးပွားတက်စပြုကြသော သူများ၏တွေးနည်းကားအတိုင်း သူသည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို ပိုက်ဆံနှင့်သာ တွက်၍နေတတ်လေရာ လမ်းကို ကြည့်ရင်း လမ်းဖောက်လုပ်သည့်စရိတ်၊ မည်မျှကုန်ကျမည်ဆိုသည်ကို စိတ်တွက်တွက်၍ နေမိလေသည်။ လမ်းမှာ တပ်ထံသို့အဝင်အထွက် လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ကတက်ဆန်း ဖောက်လုပ်ထားသောလမ်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကာပူအား ငြိမ့်ရှိ သူ၏ သူရဲကောင်းကျောင်းသို့ ဖောက်လုပ်ထားသော အဝင်လမ်းထက် ပို၍အကောင်းသောလမ်း ဖြစ်၍နေ၏။ အောက်ခံတွင် မြေနှင့်ကျောက်ကျီး ကျောက်မဲများကိုခင်းကာ အပေါ်သို့ အမြတ်ရလွယ်ကူသော သံကျောက်ပြားများကိုခင်း၍ ချထား၏။ လမ်းသည် တပ်တွင်းသို့ရောက်သည်အထိ တစ်မိုင်ခန့်ဖြောင့်သန်း၍ နေပေသည်။

“ဟောဒီ ရောမစစ်ဗိုလ်တွေဟာ စစ်တိုက်ဖို့ကို များများစဉ်းစားပြီး လမ်းတွေဖောက်ဖို့ကို နည်းနည်းသာစဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် တို့တတွေပိုပြီးတော့ ချမ်းသာကြမှာပဲ” စသည်ဖြင့် သူသည် စဉ်းစားနေခိုက် အိမ်သို့တိုင်အောင် တဖက်ကနေ၍ သူသည် အနည်းငယ် ဂုဏ်ယူနေမိပြန်သည်။ ရောမယဉ်ကျေးမှုသည် ဤကဲ့သို့ ညစ်ပတ်၍ မိုးများသောနေရာဒေသပင်လျှင် ဤကျောက်လမ်း အဖြစ်ဖြင့် ရောက်၍ နေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိချေ။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း တပ်ချထားသည့်နေရာနှင့် နီးကပ်လာခဲ့လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင်လျှင် ရောမစစ်တပ်ကြီးများ ယာယီတပ်ချသောနေရာကြီးများသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့နှင့် တွဲ၍ နေလေ့ရှိသည်။ တပ်ကြီးများ သွားရာသို့ ယဉ်ကျေးမှုအဆောင်အယောင်တို့သည် လိုက်ပါလာကြကုန်၏။ တစ်ညတာမှပင် တပ်ချစေကာမူ ယဉ်ကျေးမှုအဆောင်အယောင်တို့သည် ပေါ်ပေါက်လာစမြဲဖြစ်သည်။ တစ်စခန်းမှာကား တာမိုးဖို့၍ ပတ်ဝိုင်းထားသော စတုရန်း မိုင်ဝယ်ခန့် နေရာဖြစ်သည်။ ပုံစံဆွဲဆရာတစ်ယောက်က စက္ကူပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသောပုံစံကဲ့သို့ စေ့စပ်သေချာစွာ ဆောက်လုပ်ထားပေးသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ၁၂-ပေကျယ်၍၊ ၁၂-ပေအနက်ရှိသော ကျုံးတစ်ခုကို တူး၍ ထား၏။ ကျုံး၏ နောက်ဘက်တွင် ၁၂-ပေမြင့်သော သစ်လုံးတပ်ကို ကာရံထား၏။ လမ်းသည် ကျုံးကိုဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် တပ်အဝင်သို့သွား၍ ဦးတိုက်နေ၏။ သူချဉ်းကပ်သွားသောအခါ၌ ကြီးမားလေးလံသော သစ်လုံးတံခါးကြီးများသည် ပွင့်၍ သွား၏။ စစ်သားတစ်ယောက်က ခရာတွတ်၍ သူဝင်လာကြောင်းကို တပ်လှန့်လိုက်လေသည်။ တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုသည် သူ၏ဘေးမှ ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်၌ သူ့အားဂုဏ်ပြုသည်-ဟု မထင်မိ။ တပ်၏စည်းကမ်းအတိုင်းဆောင်ရွက်ကြသည်-ဟုသာ နားလည်ထားလေသည်။ ရောမတပ်များလောက် စည်းကမ်းကြီးသောဟပ်များသည် ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် ယခင်က မရှိစဖူး-ဟူသော အဆိုသည် ကြားလုံးမဟုတ်ပေ။ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သွေးထွက်သလို ကိစ္စများကို အလွန်ခုံမင်ပြီး ငွေကြေးအတွက်သက်သက်၊ စစ်သား လုပ်ကြံသောသူများကို မုန်းတီးသော်လည်း စစ်တပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှတွင် နေရာတကာ၌ စစ်ကဲ့သို့တိကျသည်ကိုမူကား စိတ်ထဲက အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ လမ်းကြီးသည်လည်းကောင်း၊ သစ်တပ်သည်လည်းကောင်း၊ ကျုံးသည်လည်းကောင်း၊ တပ်မြို့တွင်းရှိ လမ်းကျယ်ကြီးများသည်လည်းကောင်း၊ ရေထုတ်

ကြောင်းများသည်လည်းကောင်း၊ သဲကျောက်ပြားများ ခင်းထားသော လမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ ဤရောမစစ်တပ်စခန်းရှိ လူပေါင်းသုံးသောင်းတို့၏ စနစ်တကျ သွားလာလှုပ်ရှားမှုသည်လည်းကောင်း၊ အံ့ဩစရာကောင်းသည်သာမက သေး၊ စစ်ချီ၍နေသော ရောမစစ်တပ်တို့၏ အင်အားသည်ပင် အားရစဖွယ်ကောင်းလှပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ရောမလူမျိုးမဟုတ်သော အခြားလူမျိုးတို့သည် ရောမစစ်တပ် ချီတက်လာပြီး ညအဖို့စခန်းချရပ်ရန် ဤကဲ့သို့သောကျုံးများ ရင်းတားများကို မြင်ရတာမျှနှင့်ပင် မတိုက်ခိုက်ဝံ့ပဲ အရုံးပေး ထွက်ပြေးကြရလေ့ ရှိပေသည်။

ဘာတီးယားတပ်စစ်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီးနောက် မြင်းကုန်းပေါ်တွင် ထိုင်ခုံရလွန်းသဖြင့် ပူ၍ နေသော သူ၏တင်ပါးကြီးကို ပွတ်၍ နေစဉ်၊ အရာရှိလူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် သူ၏အမည်နှင့် လာသည့်ကိစ္စတို့ မေးမြန်းလေသည်။

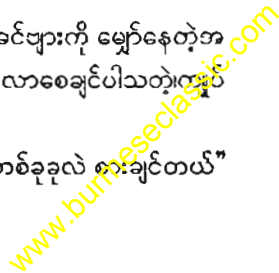
“ကျုပ်ဟာ ကာပူအားမြို့က လင်တူးလုပ်စစ် ဘာတီးယားတပ်စစ်ပါပဲ”

“ဪ-ဟုတ်လား”-ဟု လူငယ်က အံ့ဩတကြီးနှင့် ဆိုနေ၏။ လူငယ်မှာ အသက်-၂၀ပြည့်ပုံ မရသေး။ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမွှေးနံ့သာဆီများ ဆွတ်ထား၏။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၏။ မျိုးကောင်းဆွေကောင်းမှ ဆင်းသက်ခေါက်ဖွားလာပုံရသည်။ ဘာတီးယားတပ်စစ်သည် ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်အမျိုးအစားကို ရွံမုန်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အရာရှိလူငယ်သည်ကား ဘာတီးယားတပ်စစ်၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသောသူဖြစ်၏။ ကရက်စံက အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ယူလိုက်သည်ကိုလည်း ကောင်းစွာသိ၍ ထားလေ၏။

ဘာတီးယားတပ်စစ်ကမူ သူ့စိတ်ထဲ၌ “ခွေးမသားကလေး၊ မင်းငါ့ကို ဆော်တော်မုန်းသလား၊ မုန်းမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာ ခွေးမသားကလေးပဲ။ မင်းဟာ ငါ့ဆီကိုလာတယ်၊ အူတူတူလဲပြောတယ်၊ အလကား ခွေးမသားကလေး”-ဟု တွေး၍ နေ၏။ သို့သော်လည်း ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီးနောက် ဘာကိုမျှ မပြောဘဲ နေလိုက်ပြန်လေသည်။

လူငယ်က “ကောင်းပြီလေ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်က ခင်ဗျားကို မျှော်နေတဲ့အကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ဆီချက်ချင်း လာစေချင်ပါသတဲ့။ ကျုပ်ခေါ်သွားပါ့မယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“နေပါဦးလေ၊ ကျုပ်နားချင်ပါသေးတယ်၊ တစ်ခုခုလဲ စားချင်တယ်”

“စစ်ဗိုလ်ချုပ်က ခင်ဗျားလိုရာကို ကျွေးပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ အင်မတန် မြော်မြင်တတ်တဲ့လူပါ”-ဟု ပြောပြီးပြန်လို့ကမ်း။ ပြီးမှ စစ်သားတစ်ယောက်အား “မြင်းကို ရေစာမိုးစာကျွေးလိုက်ပြီးတော့ အိပ်စရာနေရာပေးလိုက်”-ဟု အသံမာမာနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဘာတီးယားတပ်စစ်က “မနက်စာ စားပြီးကတည်းက ကျုပ်ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဗိုလ်မှူးဟာ တစ်နေ့လုံးစောင့်ပြီးတော့ နေခဲ့မှာပဲဗျာ။ နည်းနည်းကလေးပိုပြီးတော့ စောင့်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။ လူငယ်၏ မျက်ပေါက်များသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ သွားကြ၏။ သို့သော် လေသံပျော့ပျော့နှင့်ပင် “ဒါကတော့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သဘောပေပဲဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့်လူ့အရင်မြင်းကို အစာကျွေးတော့မလို့လား”
လူငယ်က ပြုံး၍ခေါင်းဆတ်ပြကာ “လာလေ”-ဟု ခေါ်လိုက်ပြန်လေသည်။

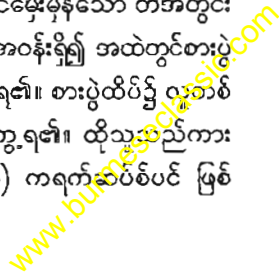
“ကျုပ်ဟာ တပ်ထဲကစစ်သား မဟုတ်ဘူး”
“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအခု တပ်မြေထဲမှာ ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား”
ဘာတီးယားတပ်စစ်နှင့် လူငယ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခဏကြာမှစေ့စေ့ကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် ဘာတီးယားတပ်စစ်က ပခုံးကိုတွန့်ပြလိုက်လေသည်။ ဣစ္စတာပတ်ဖျန်းရွာသွန်းနေသော မိုးထဲ၌အခြေအတင် ပြောဆိုနေရခြင်းသည် အစိပွယ်မရှိဟူ၍လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေစိုနေသော ကိုယ်ရုံအဝတ်ကို သူ၏ကိုယ်၌ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် အရာရှိကလေး၏ နောက်သို့လိုက်၍ သွားလေ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ အရာရှိကလေးအား နှိုစော်မှမပျောက်သေးသောကလေးတစ်ကောင်-ဟု ယူဆထား၍ “ဒီကောင်လေးဟာ သူ့စစ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ငါတစ်ညနေအတွင်း မြင်ရတဲ့သွေးလောက် သွေးများများ မြင်ဖူးရုံတောင် မြင်ဖူးမယ့်ကောင်ကလေး မဟုတ်ပေဘူး”-ဟု တွေး၍နေမိလေသည်။

သူသည် လူငယ်အရာရှိ၏နောက်မှနေ၍ တပ်တွင်း အလယ်ခေါင်လမ်းမကြီးအတိုင်းလိုက်ခဲ့ရင်း၊ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ စစ်သားတဲများကို ကြည့်ခဲ့၏။ တဲများမှာ ညစ်ပတ်၍ ခွံ့များပေကျနေလေသည်။ တဲများမှာ အမိုးဖြင့်သာလုံ၍၊ ရှေ့နောက်ပွင့်၍နေပေသည်။ တဲများအထဲ၌ စစ်သားများသည် မြေကြီးပေါ်တွင် မြက်ခင်းကာ လဲလျောင်းနေကြ၏။ ပြောသူပြော၊ ဆဲသူဆဲ

သီချင်းဆိုသူဆိုနှင့် အံ့စာပစ်တမ်းကစားသူတို့က ကစား၍နေကြပေသည်။ စစ်သားများမှာ များသောအားဖြင့် အိတာလျံလယ်သမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ အချို့သောတဲများ၌ မီးဖိုကလေးများရှိ၏။ သို့သော် များသောအားဖြင့်မူ ထိုစစ်သားများသည် အညာအတာကင်းမဲ့သော စစ်စည်းကမ်းကိုလည်းကောင်း၊ မဆုံးနိုင်သော စစ်လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်းကောင်း၊ တေတေပေပေ ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် အပူအအေးဒဏ်ကို မှကြသောသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ရောမစစ်တပ်ထဲတွင် လူပျော့များမှာ မြန်မြန်သေကြလျက်၊ အကြမ်းခံနိုင်သောသူများမှာ ပို၍ပို၍သာခံနိုင်ရည်ရှိ၍ လာခဲ့ကြပြီး၊ ဓားရေးတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်၍ လာကြပေသည်။

တပ်စခန်း၏ အလယ်ခေါင်တွင် စစ်ဗိုလ်၏ အဆောင်ရှိလေသည်။ ဝင်စစ်မှာ ကြီးမားလှသောတဲကြီးကို နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ တဲပေါက်များ၌ ရွက်ဖျင်များနှင့် ပိတ်၍ထား၏။ အဝင်တစ်ဖက်တချက်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်စီရှိပြီး စစ်သားများ တိုက်ပွဲတွင် ကိုင်ဆောင်သည့်အဲမောင်းကြီးမျိုးကို မကိုင်ဘဲ၊ သေးသွယ်ရွည်လျားသော လှံများကိုကိုင်ဆောင်ထားကြပေသည်။ ပေါ့ပါးသောဒိုင်းကို ကိုင်ထားလျက် ခါးတွင်ဓားကောက်ကို ချိတ်ထားလေသည်။ တိုက်ပွဲတွင်ကား ထူထဲသော ဒိုင်းကြီးများကိုကိုင်၍ ခါးတွင်စပိန်ပြည်မှဖြစ်သော ဓားလွတ်ကို ဆောင်ရမည်ဖြစ်၏။ အစောင့်များသည် အဖြူရောင်မြို့ထည်များကို ခြုံထားကြရာ၊ မိုးစိုပြီး ညစ်ပတ်ပေရေ၍ ရှိနေသည်။ စစ်သားများသည် ကျောက်ရုပ်တုများကဲ့သို့ တည်ငြိမ်နေကြလျက်၊ မိုးရေများသည် သူတို့၏သံခမောက်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် လက်နက်များမှာ တစ်စက်စက်စီးကျနေလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် အစောင့်များကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲက အထင်ကြီးလျက် နေမိလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ၊ အစောင့်များက အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက်၊ တဲဝအပိတ်ရွက်အထည်များကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အရာရှိငယ်နှင့် ဘားတီးယားတပ်စစ်တို့သည် အလင်းရောင်မေးမိန်သော တဲအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။ တဲရှေ့ပိုင်းမှာ ပေ၄၀၊ ပေ၂၀ အကျယ်အဝန်းရှိ၍ အထဲတွင်စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ဝိုင်း၍ထားသောထိုင်ခုံများကို တွေ့ရ၏။ စားပွဲထိပ်၌ လူတစ်ယောက်သည် မြေပုံကိုဖြန့်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည်ကား သေနာပတိဗိုလ်ချုပ် မားကပ်(ပ်)လိုင်စင်နီးကပ်(စ်) ကရက်ဆပ်စ်ပင် ဖြစ်

လေသည်။

ဘားတီးယပ်စ်နှင့်အရာရှိကလေးတို့ ဝင်လာသောအခါ ကရက်ဆပ်စ်သည် ချက်ချင်းထိုင်ရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုဟန်ဖြင့် သူ့လက်ကို လှမ်းလင့်ရှင်းချဉ်းကပ်လာ၏။

“ကာပူအားက ဘားတီးယပ်စ် မဟုတ်လား”

ဘားတီးယပ်စ်က ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဥပမာရုပ်ကောင်းသောသူဖြစ်၏။ ဘားတီးယပ်စ် “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။ နောက်ဆက်၍ “မိုးကလဲစိုမောကလဲမောပါပဲ။ ထမင်းဆာလိုက်တာကလဲ အလွန်ပါပဲ။ ဟောဒီ လူငယ်ကို ကျွပ်တစ်ခုခု စားပါရစေလို့ တောင်းပန်ပေမယ့် မရဘူးဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျွပ်တို့စစ်ထဲမှာ အမိန့်ကို အတိအကျ လိုက်နာကြရပါတယ်။ ကျွပ်ရဲ့အမိန့်က ခင်ဗျားကို ရောက်ရောက်ချင်း ခေါ်ခဲ့ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ... အခုတော့ ခင်ဗျားလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေမယ်။ ခင်ဗျား ခရီးကြမ်းလာခဲ့ရတာကို ကျွပ်သိပါတယ်။ အဝတ်အစား ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဝတ်ဖို့လိုပြီဪ... ဒါနဲ့ ရေချိုးဦးမလား”-ဟု မေး၏။

“ရေချိုးတာကို ထားလိုက်ပါဦး။ ကျွပ်ဗိုက်ထဲကို တစ်ခုခုထည့်ချင်ပါပြီ” အရာရှိကလေးလည်း ပြုံးရယ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

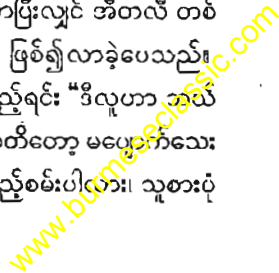
ငါးကင်နှင့် ကြက်ဥများကို စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဘားတီးယပ်စ်သည် ကြက်ကင်တစ်ကောင်ကို အငမ်းမရစားပြီး အရိုးများကိုလည်း ဝါး၍နေ၏။ ဆံပြုတ်ပန်းကန်ကိုလည်း ခဏခဏ သောက်၏။ ထို့နောက် အစားအသောက်များကို ချွံ့တစ်ခုထဲ၌ရှိသော အရက်နှင့်လည်ချောင်းတွင်းသို့ မျှောချနေလေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ ပေရေနေ၏။ ကရက်ဆပ်စ်က အသစ်ထုတ်ပေးသော သန့်ရှင်းဖြူဖွေးသည့် ဝတ်ရုံအင်္ကျီမှာ ဟင်းစက်များ ပေကျံ၍ နေလေပြီဖြစ်သည်။ သူ့လက်များမှာလည်း ကြက်ကလေးအဆီများကြောင့် ကျိချွံ၍ နေလေတော့သည်။

သူ့အား ကရက်ဆပ်စ်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်၍ နေ၏။ အခြားသော ရောမလူမျိုးတို့နည်းတူ သူသည် လင်နစ္စတာခေါ် သူ့ရဲကောင်းမွေး၍ လူသတ်ပွဲများလုပ်ခါ စီးပွားရှာသောလူတန်းစားကို လူမှုအဆင့်အတန်းအနေဖြင့် အထင်သေးသူဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းကမှစ၍ လင်နစ္စတာ

ဈားသည် နိုင်ငံရေးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငွေရေးကြေးရေးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးအာဏာကြီးထွား၍ လာခဲ့ကြပေသည်။ အလွန်တရာလည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာလာခဲ့ကြ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် လူအချင်းချင်း သတ်ပွဲများမှာ ကြီးကြား-ကြိုကြားမျှသာ ကျင်းပခဲ့ကြပြီး များစွာလည်း လူကြိုက်မများခဲ့သေးချေ။ အခြားသော ကြည့်ချင်ပွဲများလောက် လူမစည်သေး။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် လူသတ်ပွဲများသည် ခေတ်စား၍လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ငယ်ကလေးများ၌ပင်လျှင် သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော လူသတ်ပြိုင် ပွဲရုံငယ်များ ပေါ်၍လာ၏။ ယခင်က လူနှစ်ယောက်တွဲ သတ်ပွဲအစား အတွဲပေါင်းတစ်ရာ၊ တစ်ချိန်တည်း၌သတ်သော ပွဲကြီးများအထိ ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ပေသည်။ တစ်ချို့သောပွဲစဉ်များမှာ တစ်လလုံးလုံးပင် ဆက်တိုက် ကျင်းပရလေသည်။ ရောမမြို့သူ၊ မြို့သားတို့သည် ထိုလူသတ်ပွဲများကို ပို၍ပို၍သာ ကြည့်ချင်လာလေသည်။

ထိုလူသတ်ပွဲများကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးကြီးများသည်ပင်လျှင် လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ ဂျပိုးတေလေများနှင့် နည်းတူပင် လူသတ်ပွဲများကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ လူသတ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ စကားလုံးအသစ်များလည်းပေါ်၍လာ၏။ စစ်ပြန်များသည် လူထုကပေးသော ပင်စင်ငွေနှင့် ထိုလူသတ်ပွဲများကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ အလုပ်လက်မဲ့၊ အိမ်မဲ့၊ ယာမဲ့ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည် အလုပ်မည်မည်ရရမရှိဘဲ လူသတ်ပွဲများကိုသာ ကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်း၍နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများ ဈေးကောင်း၍လာပြီး လူသတ်ပြိုင်ပွဲ အတတ်သင်ကျောင်းများသည်လည်း ပေါ်ပေါက်၍လာခဲ့ကြလေသည်။ ဘားတီးယပ်စ်ဖွင့်လှစ်ထားသော တာပူအားရှိ လူသတ်ပညာကျောင်းသည် အကြီးဆုံးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်လေသည်။ စားကျက်ကောင်းမှ နွားမျိုးကောင်းကို ဈေးကောင်းပေး၍ဝယ်ကြသလို ကာပူအားမှ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများကိုလည်း လူသတ်ပြိုင်ဝင်းတိုင်းက အလိုရှိ၍လာကြလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဘားတီးယပ်စ်သည် လမ်းလျှောက်ဈေးသည်ဘဝမှနေ၍ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင် အီတလီ တစ်ပြည်လုံး၌ အတော်ဆုံး လူသတ်ပညာသင် ဆရာကြီး ဖြစ်၍လာခဲ့ပေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် ဘားတီးယပ်စ်အား ကြည့်ရင်း “ဒီလူဟာ အယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပေမယ့် လမ်းလျှောက်ဈေးသည် ဇာတိတော့ မပေ့ပက်သေးပါဘူး။ လိမ်ချင်ညစ်ချင်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါလား။ သူ့စားပုံ

သောက်ပုံကို” -စသည်ဖြင့် တွေးတော၍နေလေသည်။ သူ၏အဖို့၌ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ကိုယ်အမူအရာ ညံ့ဖျင်းသောသူများသည် မိမိ၏ မိတ်ဆွေ တစ်ချို့ထက် အဘယ်ကြောင့် ပိုမိုချမ်းသာကြသည်ကို နားမလည်နိုင်လောက် အောင်ဖြစ်၍ နေရလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုလူချမ်းသာများသည် လူသတ် ပညာသင်ဆရာထက် ပို၍ဉာဏ်ပညာရှိသူများ မဟုတ်ကြ။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်၍ တွေးကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့အကြောင်းကိုသူ့တွေး ၍နေမိ၏။ သူသည် စစ်သားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် တန်ဖိုးရှိသောသူ ဖြစ် သည်။ ရောမလူမျိုးတို့၏ အရည်အသွေးများနှင့် ပြည့်စုံသောသူလည်း ဖြစ်ပေ သည်။ သူသည် စစ်ပရိယာယ်ပညာများကို မှတ်တမ်းတင်၍ထားသော တိုက် ပွဲများ၏အကြောင်းကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂရိလူမျိုး သမိုင်း ဆရာများ၏ စစ်ကျမ်းများကို များစွာ သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ စစ်ပညာကြွယ်ဝလာသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် စပါးတားကပ်စ်၏အန္တရာယ် ကို ယခင်ဗိုလ်ချုပ်ကဲ့သို့ အထင်သေးသူမဟုတ်။ သို့စဉ်လျက် သူသည် ဘားတီးယပ်စ် နဲ့ အတူတိုင်၍ စားသောက်ရသောအခါတွင် စိတ်ထဲကနိမ့်ကျသလိုလိုရှိ၍ နေရ လေသည်။

သူသည် ပခုံးကိုတုန့်လိုက်ပြီးလျှင် “စပါးတားကပ်စ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ခင်ဗျားကို မေးချင်တာရှိတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားအသိ ဆုံးဖြစ်နေလို့ပဲ”-ဟု ဘားတီးယပ်စ်အား ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘားတီးယပ်စ်က “ဘာအကြောင်းကိုများ သိချင်လို့လဲ”ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ရန်သူရဲ့ သဘောသဘာဝ အကြောင်းကိုပေါ့ဗျာ”

လူဝကြီး ဘားတီးယပ်စ်သည် အရက်ထပ်ငဲ့ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ချုပ် အား ကြည့်လိုက်၏။ အစောင့်တစ်ယောက်သည် ဇိညိုထားပြီးသော ဇိတိုင်နှစ်တိုင် ကို စားပွဲပေါ်၌ လာ၍ချထားပေး၏။

နေစောင်းပြီ ဖြစ်လေသည်။

မီးရောင်ဖြင့်ကြည့်လျှင် ဘားတီးယားတပ်စ်ကို အသွင်တစ်မျိုးဖြင့်ဖြင့် ရပေသည်။ မီးရောင်သည် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျဆင်းနေရာ၊ သူ့ပါးစပ်ထံ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သောအခါ၌ အဆီရစ်ကြီးများတွင် အရိပ်မည်း မည်းများပေါ်၍ လာ၏။ သူ၏နှာဝများမှာ တပွပူဖြစ်၍နေကြ၏။ သူသည်

တစ်စထက်တစ်စ အရက်မူးလာလျက် ရှိနေလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ကာ ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ ရှေ့၌ ရှိနေသောသူမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ရပေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ရန်သူ-ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အပြင်ဘက်မှာ စစ်ခရာမှုတ်သံများ ကြားရ၏။ ညနေခင်း စစ်ရေး ဆရာတို့ခန်းများ ပြီးဆုံးပေပြီ။ သားရေဖိနပ်များနှင့် ပြေးလွှားကြသော ခြေသံ များကို တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး၌ ဆူညံစွာကြားရ၏။

ဘာတီးယားတပ်စ်သည် သူ့လက်သုတ်ပဝါထဲသို့ နှပ်ညစ်လိုက်လေ သည်။

“ခင်ဗျား စပါးတားကပ်စ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”-ဟု ကရက်ဆပ်စ် က မေး၏။

“ဘုရားဇေ . . သိပါပြီလားခင်ဗျာ”

“အဲ တခြားဘယ်သူမှ စပါးတားကပ်စ်ကို မသိကြဘူး။ ခင်ဗျားသာ သိတယ်။ သူနဲ့တိုက်ခိုက်ဖူးတဲ့ လူတွေတောင်မှ သူ့အကြောင်းကို မသိကြဘူး။ အဲဒီလူတွေဟာ ပုန်ကန်တဲ့ကျွန်တွေကို နှိမ်နင်းရအောင် သွားခဲ့ကြတယ်။ သူ တို့တတွေက စစ်ခရာမှုတ်ပြီးတော့ ငုံ့တို့တွေကို တီးလိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်သူပုန်တွေ ခွက်ပြေးကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ကျုပ်တို့တပ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်စစ်ရှုံးပေ မယ့် အဲဒီလိုပဲ ထင်မြဲထင်နေကြတုန်းပဲ၊ အခုအခါမှာဆိုရင် ရောမတပ်တွေဟာ စပါးတားကပ်စ်ကို ဒီတစ်ချိန်အောင် တိုက်နိုင်ရင်တိုက်၊ မတိုက်နိုင်ရင်တော့ ဆရာမမြို့ကြီး ပျက်စီးရတော့မှာပဲ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားလဲသိတယ်မဟုတ် သေး”

လူဝကြီးသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလေတော့သည်။

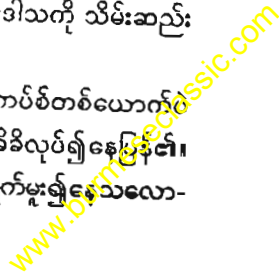
“ဒါရယ်စရာလား”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေးလိုက်၏။

“အမှန်တရားဆိုတာဟာ အမြဲတမ်း ရယ်စရာကောင်းသဗျ”

ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်၍၊ ဒေါသကို သိမ်းဆည်း ထားရယ်သံပျောက်သည်အထိ စောင့်၍နေလိုက်၏။

“ရောမမြို့ကြီး မရှိတော့ဘူးဆိုရင် စပါးတားကပ်စ်တစ်ယောက်ပဲ နေရန်ခဲတော့မှာပေါ့”-ဟု ပြောရင်း၊ လူဝကြီးသည် တခါခါလှုပ်၍နေပြန်၏။

သူ့ကြည့်ရင်း ကရက်ဆပ်စ်၏ စိတ်၌ နှုတ်နေသလော၊ အရက်မူး၍နေသလော-

ဟု တွေးတောနေမိလေသည်။ ရောမနိုင်ငံကား ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ကျွန်
မွေး၍ လူသတ်ပြိုင်ပွဲကျင်းပကာ အသက်မွေးသူတစ်ဦးသည် လူသတ်ပွဲနှင့်
ပတ်သက်၍ ရယ်နိုင်မောနိုင်ရှိနေပြီး စစ်သားများကို စစ်တိုက်သင်ပေးသော
မိမိ ကရက်ဆပ်စ်မှာကား မရယ်နိုင်မမောနိုင် ရှိနေပေသည်။

ဘာတီးယားတပ်စ်သည် "ဒီစကားကြောင့် ကျုပ်ကို သေဒဏ်ပေးဖို့
ကောင်းတယ်။ အခုလို ကျွေးမွေးနေဖို့ မကောင်းဘူး" -ဟု ပြောကာ ခပ်တိုးတိုး
ရယ်ပြီး အရက်တစ်ခွက်ကို ထပ်၍ ထည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်သည် စကားကို လိုရင်းသို့ ပြန်၍ ရောက်အောင် ဆွဲယူလို
သော သဘောဖြင့် "ကျုပ်ဟာ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မကြာခဏမက်တယ်" -ဟု
စကားချီလိုက်၏။

ဘာတီးယားတပ်စ်က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ မျက်လုံးကို အဝတ်နဲ့စည်းထားပြီး
တိုက်ပွဲဝင်ရတယ်လို့ အိပ်မက်တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ အိပ်မက်ပဲ။ ဒါပေမယ့်
ယထာဘူတတော့ အကျသား၊ ဒီလိုလေ အိပ်မက်တိုင်း အတိတ်နိမိတ်ရယ်လို့
တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ တစ်ချို့အိပ်မက်တွေဟာ နေ့ခင်းကတွေ့ရတဲ့ ပြဿနာ
တွေကို ပြန်လည်ထင်ဟပ်တဲ့ အိပ်မက်တွေသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ စပါးတားကပ်စ်
ဟာ ကျုပ်မသိတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမယ်ဆို
ရင် ကျုပ်ဟာ မျက်လုံးကိုပိတ်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ရတဲ့သဘောမျိုးကို ရောက်နေ
မှာပေါ့။ အခြားတိုက်ပွဲတွေမှာဆိုရင် တိုက်ပွဲဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းတွေ
ရှိကြတယ်။ ဂေါ်(လ်)လူမျိုးတွေ၊ ဂရိလူမျိုးတွေနဲ့ စပိန်လူမျိုးတွေ တိုက်ခိုက်
ကြရာမှာ ကျုပ်တို့လိုပဲ အကြောင်းရှိလို့ တိုက်ကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်
စုတ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ရောမစစ်တပ်တွေကို ခံတိုက်စွဲ
တာဟာ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာမရနိုင်ပါဘူး။ ရောမစစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့
ငါးနှစ်အချိန်ယူပြီး လေ့ကျင့်ပေးရတယ်။ သူ့အသက်ဟာ ဘာမှအရေးမကြီးဘဲ
တပ်မတော်အောင်မြင်မှုကသာ အဓိကဖြစ်ကြောင်းကို စိတ်မှာစွဲအောင်သင်ပေး
တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်အမိန့်မဆို မလွဲမသွေနားတောင်အောင် သင်ပေးထားရ
တာဟာ နေ့တိုင်း တစ်နေ့ကို ၁၀-နာရီနဲ့နဲ့ ငါးနှစ်တိတိလေ့ကျင့်ပေးခဲ့ရတယ်။
အဲဒီလို စစ်သားတွေကို စပါးတားကပ်စ်လို ကျွန်တွေက တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးနိုင်
ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားကို ကာပူအားမြို့က ဒီကို အရောက်ခေါ်ပြီးတော့

အခုလို စပါးတားကပ်စ်ရဲ့အကြောင်းကို မေးမြန်းရတာပဲ။ ဒါမှသာ ကျုပ်တို့မှာ
တို့ စည်းထားတဲ့အဝတ်ကို ချွတ်လိုက်သလို အမြင်မှန်ရနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်"

ဘာတီးယားတပ်စ်သည် မင်သေသေနှင့် ခေါင်းတဆက်ဆတ် ညိတ်
၍နေ၏။ သူသည် ဆက်ရက်မင်း၏ စည်းစိမ်ယစ်၍ နေခဲ့ချေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ
စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၏ အတိုင်ပင်ခံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်-ဟုအထင်ရောက်လျက်
ဖြစ်နေချေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် "ပထမ ကျွပ်သိချင်တာကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်အနေ
အားဖြင့် သိချင်တာပဲဖြစ်တယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်ကရယူခဲ့
သလဲ" -ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

"ဒီလူဟာ တခြားလူတွေနဲ့ကို မတူဘူး"

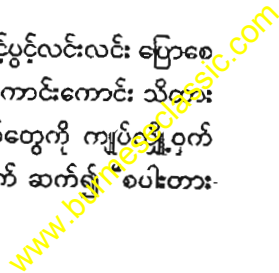
"မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူ့အကြောကို အများကြီးသိတဲ့ လူပေပဲ"

ဤနည်းဖြင့် ကရက်ဆပ်စ်သည် ဘာတီးယားတပ်စ်ကိုမြှောက်ပင့်ပေး
ဆိုက်လေသည်။

"စပါးတားကပ်စ်ဟာ တော်တော် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။
သူဟာ သရေစံနယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို အင်မတန်ထွားကျိုင်း
ဆွဲလူတစ်ယောက်လို့ မသိတဲ့လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ အဲဒါ လုံးလုံးမဟုတ်
ဘူး။ ထူးထူးခြားခြားကြီး အရပ်မြင့်တဲ့လူတောင် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအရပ်
လောက်ပဲ မြင့်လိမ့်မယ်။ ဆံပင်နက်ပြီးတော့ တွန့်လိမ်နေတယ်။ မျက်လုံးက
အာဟာ အညိုရောင်ပဲ။ နှာခေါင်းရိုးကလဲ ကျိုးနေတယ်။ မကျိုးရင်တော့ လူချော
သစ်ယောက်ရယ်လို့ ခေါ်နိုင်ပေမယ့်ပေါ့လေ။ နှာခေါင်းရိုး ကျိုးနေတဲ့အတွက်
သူ့မျက်နှာဟာ သိုးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ တူနေတော့တာပေါ့။ မျက်နှာပြားပြီး
တော့ သိမ်မွေ့တဲ့ အမူအရာရှိတယ်။ သူ့လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံတွေကတော့ သတ်ပစ်ချင်
ရာ ကောင်းနေတာပဲ"

ကရက်ဆပ်စ်က "သူ့ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ" -ဟု မေးလိုက်၏။
"အမယ်လေးဗျာ"

ဤတွင် ကရက်ဆပ်စ်က "ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစေ
ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိတာ
နဲ့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားပြောသမျှ အချက်အလက်တွေကို ကျုပ်တို့တို့
အားမယ်ဆိုတာကို ယုံပါ" -ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်၍ "စပါးတား-

တပ်စီရံ ဘဝနောက်ခံအကြောင်းတွေတိုလဲ ကျုပ်သိချင်တယ်။ သူ့ကိုခင်ဗျား ဘယ်က ဝယ်ခဲ့သလဲဆိုတာက အစပေါ့ဗျား”-ဟု မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ဘာတီးယားတပ်စီရံသည် သူ၏လက်မှားကို ဖြန့်လိုက်ပြီးနောက် “လူ သတ်ဖြင့်ပွဲသမားများဆိုတာဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားလဲ အသိ သား မဟုတ်လား။ သူဟာ ဝယ်ကုန်သက်သက်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျား။ ကာပူအားမှာရှိတဲ့ လူသတ်ဖြင့်ပွဲသမားတွေဟာ သာမန်ကျွန်တွေနဲ့ မတူဘူး။ အထူးစပါယ်ရှယ် မွေးထားရတဲ့လူတန်းစားတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ခွေးချင်း ကိုက်ပွဲလုပ်ချင်ရင် မိန်းကလေးတွေအိမ်မှာ အလှမွေးတဲ့ခွေးမျိုးနဲ့ တိုက်ပွဲလုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အဲ-လူချင်းတိုက်ပွဲ လုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ တကယ့်ကို တိုက်ရဲ၊ ခိုက်ရဲ၊ သတ်ရဲ၊ ဖြတ်ရဲတဲ့၊ လူတွေနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မဟုတ်လား။ တကယ်အသည်း ကြီးတဲ့၊ ဖွဲကြီးတဲ့ လူတွေမှဖြစ်နိုင်တာ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ကျွန်ုပ်တို့တွေကို တကယ့်ခွဲနဘဲကြီးတဲ့လူမျိုးကို ရှာပေးပါလို့ မှာရတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်အမျိုးအစား ကတော့ အိမ်မှာစေကျွန်အဖြစ်နဲ့ ခိုင်းလို့လဲ မကောင်းဘူး။ ပျိုးခင်းမှာ သုံးလို့လဲ မကောင်းဘူး။”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “စိုက်ပျိုးခင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ခိုင်းမရတာလဲ”- ဟု မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုပါလေ၊ ကျွန်တစ်ယောက်ဟာ ခွေးချင်းကျနေပြီဆိုရင်၊ ကျုပ်တော့ အဲဒီလူကို မလိုချင်တော့ဘူး။ အပိုးမသေသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင်လဲ ခိုင်း လို့မရဘူး။ သတ်ပစ်ဖို့သာ ရှိတယ်။ သူဟာ အလုပ်ကိုရော တခြားအလုပ်သမား တွေကိုနှော အနှောင့်အယှက် ပေးတော့တာပဲ။ သူဟာ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါ တစ်မျိုးလို ဖြစ်နေတတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရဲ၊ ခိုက်ရဲ ရှိရသတည်း”

“ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ တကယ့်သော့ချက်ပဲ။ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုမသိရင် လူသတ်ဖြင့်ပွဲသမားတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှေး ခေတ်ကဆိုရင် လူသတ်ဖြင့်ပွဲသမားတွေကို ဘတ်စ်ကြားအာရီလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ သွေးဆာနေတဲ့ လူတွေဖြစ်ပြီး တိုက်ချင်ခိုက်ချင်လွန်းလို့ တိုက် ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြတဲ့ လူစားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဦးနှောက်ပျက်နေတဲ့ လူစားတွေ ပေါ့။ ဟိုခေတ်က အဲဒီလူစားတွေဟာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ငွေဝယ်ကျွန်တွေတော့ မဟုတ်ခဲ့ကြဘူး။”

ဘားတီးယားတပ်စီရံသည် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ ဆောက်ပြလိုက်ပြီးနောက် “ဦးနှောက် ပျက်မနေတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်မှာ လူသတ် ချင်ပါ့မလဲဗျား။ လူသတ်ဖြင့်ပွဲသမားတွေဟာ စင်စစ်မတော့ ရှေးနေတဲ့လူတစ်မျိုး ပဲ။ သူ့ရဲ့သံခြေချင်းတွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ သူ့လက်ထဲမှာ လက်နက်တစ်ခု ခို ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်လပ်ပြီလို့ အိမ်မက်မက်ပြီးသတ် ချင်စိတ်၊ ဖြတ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာတော့တာပဲ။ . . သူတို့ကို သတ်ချင်စိတ်၊ ဖြတ်ချင်စိတ် သွင်းပေးရတယ်။”-ဟု ဆက်ပြောနေပြန်လေသည်။

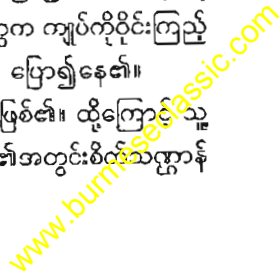
ကရက်ဆပ်စ်သည် စိတ်ဝင်စား၍ လာသောကြောင့် “အဲဒီလို လူစား တွေကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာရအောင်ရှာသလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အဲဒီလိုလူစားတွေကို တစ်နေရာထဲမှာ ရှာလို့သာ ဆွဲနိုင်တယ်။ အဲဒီနေရာကတော့ သတ္တုတွင်းတူးတဲ့ နေရာမျိုးပဲ။ သတ္တုတွင်းက အခြေအနေတွေဟာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့အတွက် စစ်ထဲလိုက်ရတဲ့ ချွေးတပ်က ဆောင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ တူသေးတယ်။ စိုက်ပျိုးခင်းမှာ ကျွန်လုပ်ရတာဟာလဲ နိဗ္ဗာန်နဲ့ တူတယ်။ စက်တိုင်တက်ရတာတောင် ပျော်စရာကောင်းသေးတယ်။ အဲဒီလောက် အခြေအနေဆိုးရွားနေတဲ့ သတ္တုတွင်းတွေမှာ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေက ညီကဲပွဲသမားတွေကို ရှာဖွေယူကြတာပဲ။ စပါးတားတပ်စီရံကိုလဲ သတ္တုတွင်းကပဲ ခိုတယ်။ သူဟာ ကိုဗူးဦးလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိရဲ့လား။ ဒီစကားလုံးဟာ အိဂျစ်ဘာသာစကားလုံး ထင်ပါရဲ့။”

ကရက်ဆပ်စ်က ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်လေသည်။

“အဲဒီစကားလုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကျွန်ဆက်သုံးဆက်လို့အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်။ သဘောကတော့ ကျွန်ရဲ့မြေးလို့ ဆိုပါတော့လေ။ အိဂျစ်ဘာသာ စကားနဲ့ဆိုရင် (ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုး)-လို့လဲ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ သူ့အသွားနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ။ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်းတောင်မှ အနားကပ်မခံ ခဲ့ ရွံ့စရာသတ္တဝါတစ်မျိုးကို ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ ဒီစကားလုံး အိဂျစ်ပြည်ကစပြီး ဆော့ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဟာ အဆန်းသားပဲ။ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ခင်းအတွင်းကို ကျုပ်ဝင်လာတော့ ခင်ဗျားရဲ့အရာရှိတွေက ကျုပ်ကိုဝိုင်းကြည့် ကြတယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ သိရဲ့လား” -စသည်ဖြင့် ပြော၍နေ၏။

ဘာတီးယားတပ်စီရံသည် အရက်မူး၍နေပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ ကိုယ်သူပြန်၍ သနားစိတ် ပေါ်ပေါက်နေလေသည်။ သူ၏အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်

သည် ပေါ်၍လာ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ဟာ အီဂျစ်ပြည်က ရခဲ့တာလား”

-ဟု မေးလိုက်၏။

ဘာတီးယားတပ်စ်က ခေါင်းဆတ်ပြုပြီး “သူဟာ သရေခံနယ်သား ဖြစ်ပေမယ့် အီဂျစ်ပြည်က ကျုပ်ရခဲ့တယ်။ အီဂျစ်ပြည် ရွှေတွင်းသူဌေးတွေဟာ ရွှေတွင်းဖို့ ကျွန်တွေကို အေသင်မြို့က ဝယ်လေ့ရှိကြတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။
“ဘာပြုလို့လဲ”

“အေသင်က ဝယ်တဲ့ကျွန်တွေဟာ မြေအောက်မှာ ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒါပေမယ့် စပါးတားကပ်စ်ကို ဂရိစ်ပြည်က ဝယ်ခဲ့ တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးပါကလား”

“လူပဲစပ်ဆိုတာကတော့ ထင်ရာကိုလျှောက်ပြီး ပြောနေကြတာမျိုး ကလားဗျာ။ စပါးတားကပ်စ်ကို ဘယ်မှာဝယ်ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သေသေချာ ချာ သိတယ်ဗျ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ခဲ့တာကိုးဗျာ။ သူ့ကို ကျုပ်သီးဘီးစ်မြို့မှာ ဝယ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ပြောတာကို မယုံဘူးလား။ ခင်ဗျာ ကျုပ်ကို အထင်သေးလား”

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်ယုံပါတယ်ဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် အရက်မူးမူးနှင့် ပြုံးစိစိ လုပ်နေပြီးလျှင် “ခုအချိန်မှာ ကျုပ်ဘာကို လိုချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား။ ခုညအဖို့ ကျုပ် မိန်းမတစ်ယောက် လိုချင်နေတယ်ဗျ”-ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ့အသံမှာ ခပ်ကျိတ် ကျိတ်နှင့် တီးတိုးပြောလိုက်သော လေသံမျှ ဖြစ်၍ နေပေ၏။ ပြီးလျှင် သူကပင် ဆက်၍ “ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမကို အလိုရှိနေတာလဲ သိရဲ့လား။ အထီးကျန် နိုင်လွန်းလို့ဗျ။ ခင်ဗျားမှာတော့ မိန်းမတွေ ပေါလှသဗျ။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုး ဟာ မိန်းမနဲ့ ကင်းပြီးတော့ မနေကောင်းဘူးဗျ ဟဲ . . . ဟဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်နဲ့ အီဂျစ်ပြည်အကြောင်းကို ဆက် ပြီး ပြောပါဦးဗျာ။ ပြီးတော့မှ မိန်းမအကြောင်းကို ဆက်ပြောရအောင်”- ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

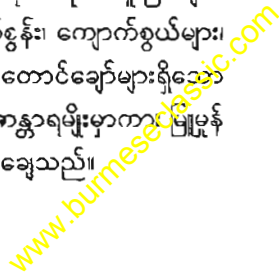
Spartacus

ဤနည်းအားဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာ မပေါ်မီကပင် ကမ္ဘာမြေပြင် ပေါ်၌ ငရဲသည် ရှိ၍နေခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတို့သည် ကိုယ့်ငဏ် ကို ကိုယ်ဖန်တီး၍ နေကြလေသည်။

ဇူလိုင်လသို့ ရောက်ပြီဆိုပါစို့။ ထိုအခါ၌ ရာသီဥတုမှာ ကြောက်မက် ခွယ် ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေပေလိမ့်မည်။ နိုင်းလ်မြစ်ကို ဆန်တက်သွားမည်ဆို ဖါစို့။ ပထမမြစ်ကျဦးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ငရဲပြည်သို့ ရောက်နေသည့် အလား ထင်မှတ်ရပေလိမ့်မည်။ မြစ်ကမ်းဘေး တဖက်တချက်တွင်ရှိသော စိမ်း စိုသည် နေရာများသည် အကျယ်အဝန်းကြုံ၍သွားကာ ခြောက်သွေ့ညှိုးရော် ၍ နေပေလိမ့်မည်။ သဲကန္တာရအတွင်းရှိ တောင်ကုန်းများမှာမူ ပို၍ပို၍ ကြွေမွှာ တာ သဲပွင့်များအဖြစ်သို့ ရောက်သွားနေကြသည်ကို တွေ့ကြရပေမည်။ မီးခိုးနှင့် ဇုန်မှုန့်များသည် ကျရောက်၍ နေကြပေသည်။

ပထမမြစ်ကျဦးကို လွန်ခဲ့သောအခါတွင် တောင်ဘက်နှင့်အရှေ့ဘက် သို့ ဖျံ့ထွက်သွားသော နျူဘီယန်သဲကန္တာရကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထိုသဲကန္တာရ တို့ ဖြတ်ကျော်သွားပြီးသည်နောက်၊ တောင်ကြောအတိုင်း ဆင်း၍သွားပါ လေ . . . ။

ရုတ်ခြည်းပင်လျှင် လေသည် ငြိမ်၍သွား၏။ မဟာပထဝီကားသေ လေပြီ။ လေပြေသည်သာလျှင် အသက်ရှင်၍ လျင်လျားစွာ လှုပ်ရှား၍ နေပေ သည်။ တံလျှပ်ထ၍နေသောကြောင့် လူတို့သည် အာရုံငါးစါးစလုံး ပျက်ယွင်း၍ နေရပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အပူရှိန်ကြောင့် မြင်မြင်ရသမျှ သော အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတို့မှာ မူလပင်ကိုအတိုင်း မရှိကြတော့ဘဲ၊ သဘာဝ ပြောင်းလဲ၍ နေကြပေတော့သည်။ သဲကန္တာရကြီးပင်လျှင် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ ၍ နေ၏။ သဲကန္တာရ-ဟူသည် နေရာတကာ၌ အတူတူပင်ဖြစ်သည်-ဟုထင်မှတ် ကြသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ယင်းသို့မဟုတ်ချေ။ နေရာအလိုက် ထူးခြားချက် ဘူးနှင့် ခြားနားချက်များ ရှိ၍နေပေသည်။ ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်စွယ်များ တောင်ကုန်းများ၊ သဲမြေပြန့်များ၊ ဆားမြေများနှင့် မီးတောင်ချော်များရှိသော သဲကန္တာရအမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ရ၏။ အဆိုးဝါးဆုံး သဲကန္တာရမျိုးမှာကာကွယ် မြို့မှုန့် နားအမြဲလွင့်၍နေသော သဲကန္တာရမျိုးသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုကန္တာရမျိုး၌ မည်ကဲ့သို့သော အပင်မျိုးမှမရှိ။ လုံးဝအသက်ဝီဝံ အုပ်ငြိမ်း၍နေသော ကန္တာရမျိုးသာလျှင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကန္တာရမျိုးထဲသို့ ဝင်၍သွားပါလေ။ ဖုန်မှုန့်အထက် နင်း၍ သွားခဲ့သော်၊ ကြောက်မက်ဖွယ် အပူရှိန်သည် ပို၍ပို၍ လွန်ကဲလာလေ၏။ အသက်ရှင်နေတတ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုကန္တာရခရီးကို လျှောက်၍ သွားနေရ၏။ ယင်းသည်ကား သံသရာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေတော့ သည်။ ငရဲဟူသည်မှာ ဘဝတည်မြဲရေးကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခဝန်ကြီးလေး၍ လာသောနေရာမှ အစချိခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးကို လူသားတို့သည် ကမ္ဘာဦးတည်စတင်တည်းက စတင်၍ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရပေသည်။ ဤကန္တာရခရီးကြမ်းကို လျှောက်၍သွားသည်မှာကား၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှလေသည်။

ထိုမျှနှင့်မတန်သေး။ သဲကန္တာရကို လွန်မြောက်ခဲ့သောအခါတွင် မည်းညိုသော ကျောက်တောင်တန်းများကို တွေ့ရပေလိမ့်ဦးမည်။ ကျောက်တောင်များ၌ ကျောက်ဖြူကြောများရှိ၍ နေတတ်၏။ အဆိုပါကျောက်ဖြူကြောများသည်ကား ဆန်းကြယ်ပေစွ။ အရောင်တောက်၍နေဘိသည်။ ယင်းသည် ကျောက်ဖြူကြောများတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတို့သည် ကိန်းဝပ်၍နေဘိ၏။

အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်ပါဦးလော့။ ရှေးပဝေဏီက အီဂျစ်ပြည်ရှင် ဖါရိုဘုရင်တို့သည် ထိုကျောက်တောင်များမှနေ၍ ကြေးနီကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်နက်ကိရိယာတို့ကို အသုံးပြုကာ ကြက်ယက်ဘိသကဲ့သို့ ရွှေကိုရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ ယင်းသည်နောက်တွင်မူကား သံခေတ်သည် ပေါ်၍လာ၏။ ထိုအချိန်၌ လူသားသည် မိခင်မဟာပထဝီမြေကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ သိုဝှက်၍ထားအပ်သော အဖိုးတန်သယံဇာတပစ္စည်းများကို ရှာဖွေတူးဖော်၍ မရနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပေသည်။

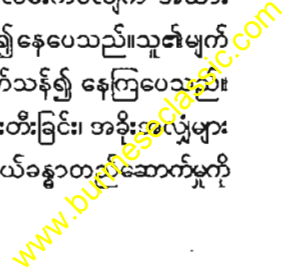
သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော လုပ်ငန်းကိစ္စများကို စွမ်းဆောင်နိုင်သည်လူတန်းစားတစ်မျိုးသည် ပေါ်ပေါက်ဖို့လို၍ လာပေသည်။ ပထဝီမြေသားအတွင်းရှိ ရတနာသိုက်တို့ကို ဖော်ထုတ်၍ယူရန် လိုအပ်လာသောအခါ၌ ရောမလူမျိုးတို့သည် အီသီယိုးပီးယားနှင့် အီဂျစ်ပြည်မှ လယ်သမားများကို စစ်တိုက်ဖမ်းယူခေါ်ဆောင် အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ သို့သော် အသေအပျောက် မြန်လည်းမြန်၏။ အလုပ်လည်း မတွင်ကျယ်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာမျိုးသို့ ရောမလူမျိုး

တို့သည် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးဖြစ်သောစစ်သုံးပစ္စည်းများနှင့် ကျွန်ဆက်သုံးဆက်မြောက်ပြီဖြစ်သော ကိုဏူးဦးကျွန်ငယ်များကို ခေါ်ဆောင်ကာ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ကလေးများကို အသုံးပြုရခြင်းမှာ ရွှေတွင်းများ၌ ဖောက်လုပ်၍ထားအပ်သော လိုဏ်ခေါင်းများမှာ ကလေးသူငယ်များသာ သွား၍ဝင်နိုင်လောက်ရုံမျှသာ ကျဉ်းမြောင်းလှသောကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဖါရိုဘုရင်တို့၏ခေတ်သည် လွန်၍သွား၏။ ဂရိခေတ်သည်လည်း လွန်မြောက်၍ သွားပြန်လေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့ တစ်ခေတ်ထ၍ လာကြပြန်သည်။ ရောမပြည်မှ ကျွန်ကုန်သည်တို့သည် ရွှေတွင်းငွေတွင်းများကို တူးယူရာ၌ ကျွန်များကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်မျိုးအမှတ်ဖြင့် ရောင်းဝယ်ကြကုန်သည်။ ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်ကို အထိရောက်ဆုံး အသုံးပြုခဲ့ကြသောလူမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဤနည်းဖြင့် စပါးတားကပ်စ်သည် ကျွန်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ပါဝင်သည့် ကျွန်ဂိုဏ်းကြီးတွင် ပါဝင်၍လာခဲ့၏။ နိုင်း(လ်)မြစ်၏ ပထမမြစ်ကျဉ်းမှ စတင်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသော ကျွန်ဂိုဏ်းကြီးတွင် စပါးတားကပ်စ်သည် ချွဲဒဿမမြောက်ကျွန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အခြားသော ကျွန်များ၏နည်းတူ အဝတ်အစား ဝလာဟင်းလင်းကျင်း၍ နေလှမတတ် ဖြစ်နေပေသည်။ သူ့တွင် ခါးတောင်းကျိတ်တစ်ခုသာ ပါရှိ၏။ ဆံပင်များ ချွတ်လျားကာ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များလည်း ရှည်လျားကြပေပြီ။ ပေါက်ပြု၍နေသောလွှာဖိနပ်ကို စီး၍ထားရရှာ၏။ သူ၏ခြေဖဝါးများမှာကား နွားသားရေတမျှ တူ၍နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကန္တာရသဲများ၏အပူရှိန်ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိ၍ နေရခြင်းဖြစ်သည်။

စပါးတားကပ်စ် ဆိုသောသူသည် မည်ကဲ့သို့သော လူမျိုးဖြစ်နေပါလေသနည်း။ သူသည် အသက် ၂၃-နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ လောကဝဋ်ဆင်းရဲကို ခံစား၍နေရသောကျွန်ပီဝီ အဆုံးအစ မထင်သောဆင်းရဲခြင်းကို ခံစား၍တတေတနေရသောလူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မသေတင်ကျန်၍နေရသော ဝဋ်ကောင်သာလျှင် ဖြစ်ချေတော့သည်။ ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် အသားအရေမှာ သဲပူလောင်၍ထားသောကြောင့် ညိုမောင်း၍နေပေသည်။သူ၏မျက်လုံးများသည်လည်း အလားတူပင် ညိုမောင်းကာ ထက်သန်၍ နေကြပေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ မီးကျိုးခဲတမျှ ရဲရဲတောက်၍ မုန်းတီးခြင်း၊ အခိုးအလှံများ တောက်လောင်၍နေကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်မှုကို

သဘာဝက ဖေး၍ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်များမှ အသားဖြူ ဆံပင်ဝါကျွန်များထက် ပို၍ အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိနေပေသည်။ မြောက်ပိုင်းဒေသများမှ အသားဖြူကျွန်များသည် သဲကန္တာရ၏အပူရှိန်ကို မခံရနိုင်သောကြောင့် များမကြာမီပင် ဤဒေသ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် သေကျေ ယုတ်စီးရသည်ချည်းသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျွန်များသည် သူတို့အား ချည်နှောင်၍ထားသော သံကြိုးများကို သယ်ဆောင်နေကြရသဖြင့် အားလုံးပင် ခါးကုန်း၍နေကြလေရာ၊ မည်သူက အရပ်မြင့်၍ မည်သူက အရပ်နိမ့်သည်ကို ခွဲခြား၍ မသိနိုင်လောက်အောင် ရှိလေတော့သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကိုယ်ကာယများမှာကား၊ နေလောင်၍ ထားသော အသားတုံးများ ဖြစ်၍နေ၏။ သရေ(စ်)နယ်တွင် အသက်ရှင်နေ ထိုင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းစွာ ကြိုးပမ်းရသည်ဖြစ်သောကြောင့် နယ်သူနယ်သားတို့မှာ သက်လုံကောင်းပြီး မာကျောကြပေသည်။ ၎င်းတို့ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်မျှသာ မဝ တဝ စားကြရ၏။ လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာက ရတတ်သမျှသော အစားအသောက်တွင် ပါရှိသည့် အာဟာရဓာတ်ဟူသမျှကို တစ်ခုမကျန် စုပ်ယူ၍ ကိုယ်ကာယကို တည်ဆောက်ထားရ၏။ လည်ပင်းများမှာ တုတ်ခိုင်၍ အကြောပြင်းပြင်း ထနေ ၏။ လည်ပင်း၌ ကြေးကွင်းကြီးစွပ်၍ ထားသောနေရာတွင် ပြည်တစ်စုံနှင့် အနာများပေါက်၍ နေလေသည်။ ပခုံးသားများတွင် ကြွတ်သားပြင်းပြင်း ထ၍ နေ၏။ ကိုယ်ကာယ၏ အခြားနေရာများတွင်လည်း ကြွတ်သားများသာ ရှိလေ ရာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးကျွံ၍ နေသည်-ဟု ထင်ရ၏။ မျက်နှာပြား၍ အလုပ်သမား အုပ်ချုပ်သူတို့က တုတ်နှင့်ရိုက်သောကြောင့် နှာခေါင်းကျိုး၍နေလေရာ၊ မျက် နှာမှာ ပို၍ပြားသည်-ဟုပင် ထင်ရပေသည်။ မျက်လုံးများနက်မှောင်၍ သိုး၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ ကျိုးနွံသောအမူအရာ ရှိနေပေသည်။ ဖုံအလိမ်းလိမ်းကပ်၍ နေသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့၏အကြားတွင် ပါးစပ်မှာ ကြီးမား၍ နှုတ်ခမ်းထူ ၏။ သွားများမှာ ဖြူဖွေးညီညာသည်။ လက်များမှာ ကြီးမား၍ လက်ချောင်း ထိပ်ဖျားက လေးထောင့်သဏ္ဍာန် ရှိကြလေသည်။ စပါးတားကပ်၏ တစ်ကိုယ် လုံးတွင် လှပသောနေရာတစ်ခုကို ပြပါ-ဟုဆိုလျှင် သူ၏လက်များကိုသာ ပြရ ပေမည်။

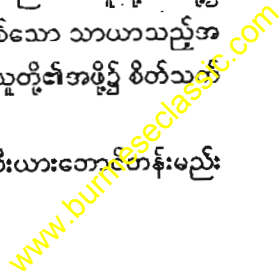
ယင်းသည်ကား သရေ(စ်) နယ်သားသုံးဆက်မြောက် ကျွန်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် စပါးတားကပ်၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ကံ ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ကြမ္မာ လမ်းကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိကြ။ သူ၏နောင်ရေးမှာလည်း ကြိုတင် တွေးတောစရာ ဘာမျှမရှိ။ သူ့ဘဝမှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်၍ နေရသော ဘဝသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ရွှေ့ရောက်လည်း မမှန်းမျှော် နိုင်။ အတိတ်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့။ သူ၏အဖို့တွင်ကား လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ သားရေကြောပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်၍ အလုပ်ကြမ်း အခိုင်းအစေ ခံရခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်-ဟူ၍သာ နားလည်ထားပေသည်။

သူသည် ပူလောင်သောသဲများကို နင်း၍လမ်းလျှောက်လာရင်း မည် သို့သောအတွေး ရှိ၍နေလေသနည်း။ ဤနေရာတွင် သိထားရန်မှာ လူတစ် ယောက်သည် လေးလံသော သံကြိုးကြီးကို သယ်ဆောင်၍ သွားလာနေရသော အခါ၌ ထွေထွေထူးထူး မည်သည့်အတွေးဟူ၍မျှ မရှိတတ်ချေ။ မရှိနိုင်ပေ။ သူ၏အဖို့တွင် နောက်တစ်ကြိမ် မည်သည့်အခါ၌ အစားစားရပြီး၊ နောက်တစ် ကြိမ် မည်သည့်အခါ၌ ရေသောက်ရကား၊ နောက်တစ်ကြိမ် မည်သည့်အခါ အိပ်ရပါမည်နည်းဆိုသော အတွေးသုံးမျိုးတို့သာလျှင် ရှိ၍ နေပေတော့သည်။ စပါးတားကပ်နှင့် သူ၏အဖော် ကျွန်များ၏စိတ်ထဲတွင် ထူးထွေသော အတွေး အခေါ်များ မရှိကြ။ ကျွန်များမှာ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ ပုံသွင်း၍ ထားသည်သာ ဖြစ်ရာ အတွေးအခေါ်ပင် မတတ်ကြတော့။

တစ်နေ့တာသည် ကုန်လွန်ချေပြီ။ ရွှေခင်းသည် ပြောင်းလဲစပြု၏။ ဆိုသို့ ပြောင်းလဲမှုကလေးကို တွေ့ရခါမျှနှင့်ပင် ကျွန်များသည် စိတ်လှုပ်ရှား ကြရ၏။ စပါးတားကပ်သည် မော့၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကုန်းတန်းတစ်ခုကို မြင်ကြရ၏။ ကျွန်များသိသော ပထမအနေအထားမှာကား ဤမျှသာဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ကို မမြင်ဖူးကြ။ တောင်ကြီးတို့၏အမြင့်ကိုလည်း မသိကြ။ မြစ်များစီးဆင်းသွားရာ လမ်းကြောင်းကိုလည်း မသိကြ။ သူတို့သည် စပိန်ပြည်ရှိ ဆွေတွင်းများ အာရေဗျပြည်ရှိ ရွှေတွင်းများ၊ မြောက်အာဖရိကရှိ သံတွင်းများ၊ ဇော်ကေးဆပ်စ်နယ်ရှိ ကြေးနီတွင်းများနှင့် ဂေါလ်ပြည်ရှိ သံဖြူတွင်းများကိုသာ သိကြပေသည်။ ယင်းသည့် မြေအောက်တွင်းကြီးများသည်ကား သူတို့၏အဖို့၌ သန့်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ငရဲဘုံမှအပဖြစ်သော သာယာသည့်အ ကြားနေရာများအကြောင်းကို မသိကြခြင်းပင်လျှင် သူတို့၏အဖို့၌ စိတ်သက် သာရာ ရစရာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၍နေလေသည်။

စပါးတားကပ်သည် ရွှေ၌ရှိသော နူးဘီးယားတောင်တန်းမည်း ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

မည်းကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ အခြားသော ကျွန်များကလည်း အလားတူပင် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ လူတန်းကြီးတစ်တန်းလုံး ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်၏။ ရေနင့်ကုံစပါးများ တင်၍ထားသော ကုလားအုတ်များသည် ခေတ္တရပ်လိုက်၏။ စီမံအုပ်ချုပ်သူများသည်လည်း သားရေကြာပွတ်များနှင့်လှံတံများကို ကိုင်လျက် သား ရပ်လိုက်ကြ၏။ အားလုံးကပင် နူးဘီးယားတောင်မည်းမည်းကြီးကိုခေတ္တမျှ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြရပြန်လေသည်။

ကျောက်တောင်မည်းမည်းကြီး၏ အနီးသို့ သူတို့ရောက်ကြသောအခါတွင် နေမင်းသည် တောင်ကြီး၏နောက်ကွယ်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားလျက် ရှိနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြီးသည် ပို၍မည်းနက်ကာ ပို၍ကြမ်းကျတ်ပြီး ပို၍ကြောက်စရာ ကောင်းလာလေသည်။ အချိန်မှာ နေ့အလုပ်ဆိုင်းပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်များသည် လိုက်ဂူပေါက်များအတွင်းမှ ထွက်လာနေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“ဝိလူတွေဟာ ဘာတွေပါလိမ့်မလဲ”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က တွေးမိ၏။

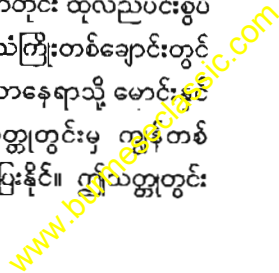
သူ့နောက်မှလူက “ဘုရားကယ်တော်မူပါ”-ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်လေသည်။

ဤနေရာမျိုးတွင် ထိုသူ့အား ဘုရား မကယ်နိုင်ပြီ။ ဤနေရာမျိုး၌ ဘုရားသည် မရှိ။ ဤနေရာမျိုးတွင် ဘုရားသည် မည်သည့်အလုပ်မျိုးကို လုပ်၍ နေပါလေမည်နည်း။ လိုက်ဂူပေါက်များမှ ထွက်၍လာနေကြသော ကျွန်များကို ကြည့်ရင်း စပါးတားကပ်စ်သည် ထိုသူများသည်လည်း ထူးခြားသောသတ္တဝါများ မဟုတ်ကြ။ မိမိ၏နည်းတူပင် လူသတ္တဝါများဖြစ်ကြပြီး ကလေးသူငယ်များမှာလည်း သူတစ်ခါတုန်းကလို ကလေးသူငယ်များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုသူများသည်ကား မနုဿလူသားများပေတည်း။ သို့သော် သူတို့သည် လူနှင့်မတူကြတော့။ အတွင်းရောအပြင်ပါ စိုးမိုးချုပ်ချယ်မှု အမျိုးမျိုးတို့က စိုးမိုးချုပ်ကိုင်၍ ထားသောကြောင့် မနုဿလူသားနှင့် မတူကြတော့။ လူနှင့်တူအောင် နေလိုသောဆန္ဒတို့သည်လည်း ဆိတ်သုဉ်း၍နေကြပေပြီ။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာတပင် စပါးတားကပ်စ်၏အသည်းနှလုံးတို့မှာ ကျောက်ခဲပမာ မာကျော၍ နေခဲ့၏။ သို့သော် ယခုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါတွင်မူကား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သောစိတ်၊ တုန်ရိလှုပ်ရှား၍ လာကြရပြန်လေသည်။ ချွေးထွက်ရလွန်းအားကြီးသောကြောင့် သွေးခြောက်၍နေပြီဟု ထင်ရသော သူ၏ကိုယ်ကာယရှိ မျက်လုံး

အစုတို့မှာ မျက်ရည်များ စိမ့်ဝေ၍ လာကြပေသည်။ သူသည် ဂူဝမှထွက်၍ လာသောကျွန်များကို ငေးကာရပ်ကြည့်နေမိ၏။ ကြာပွတ်သည် သူ၏ကျောဆီသို့ ကျရောက်လာလေသည်။ ထိုသို့တိုင်အောင် သူသည် နေရာမှ မရွေ့ရှားဘဲ ရပ်မြဲရပ်၍ ဆက်လက်ကြည့်နေမိလေသည်။

ကျွန်များသည် ဂူပေါက်ထဲမှ လေးဘက်ထောက်၍ တွားကာ ထွက်လာကြပြီးနောက် မြေပြန့်သို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ပင် ဆက်လက်၍ တွားသွားနေကြပေသည်။ ကျွန်များသည် ခါးမဆန့်နိုင်ကြတော့ချေ။ သူတို့၏ အသားအရေပေါ်၌ မြေညှိနှင့် မြေနက်များ ပဆစ်အိမ်အကွက်များသဖွယ် ပေါ်၍နေလေသည်။ သူတို့၏ ဆံပင်များမှာ ရှည်လျား၍ နှစ်ထွေးနေကြသည်။ ကလေးသူငယ် မဟုတ်သော သူများမှာကား၊ မုတ်ဆိတ်ငွေ့များ ထူလှပျစ် ဖြစ်၍နေ၏။ အချို့မှာ အသားမည်းသော လူမျိုးများဖြစ်၍ အချို့မှာကား အသားဖြူလူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် လူတိုင်းပင် မြေမှုန့်များ ပေရေနေသောကြောင့် အသားရောင်ကို ခွဲခြား၍ မရနိုင်တော့။ အားလုံး ညစ်ထပ်ထပ်ချည်းသာဖြစ်၍ နေကြပေသည်။ သူတို့၏ ခူးခေါင်းနှင့် ခံတောင်ဆစ်များတွင် အသားမာကြီးများ ဒုတက်၍နေ၏။ ထို့ပြင် သူတို့ကိုယ်၌ အဝတ်အစား လုံးဝမရှိချေ။ အဝတ်အစားရှိလျှင်သော်မှ သူတို့သည် အသက်၌ ရှည်ကြမည်မဟုတ်။ ဤသတ္တဝါတွင်းများ၌ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ယင်းသည်မှာကား ရောမလူမျိုး ကုန်သည်သတ္တဝါတွင်း အစုရှင်တို့အမြတ်အစွန်း အများဆုံး ရရှိရေးသာ ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်များကို အဝတ်စုတ်ခံတောင်းကျိုက်ကလေးများဆင်၍ ပေးရခြင်းသည်ပင်လျှင် ငွေကြေးကုန်ကျသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်များတွင် ဆင်မြန်းထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကား ရှိ၏။ ယင်းသည်မှာကား ကျွန်တိုင်း၏လည်ပင်းတွင် တပ်ဆင်၍ ထားသော ကြေးသို့မဟုတ်၊ သံကွင်းစွပ် လည်ပတ်ကွင်း ဖြစ်လေသည်။ အုပ်ချုပ်သူတို့သည် တွင်းပေါက်မှ ကျွန်တစ်ယောက် ထွက်၍လာတိုင်း ထိုလည်ပင်းစွပ်သံကွင်း၌ သံကြိုးကို တပ်ဆင်လိုက်၏။ လူနှစ်ဆယ်စီ သံကြိုးတစ်ချောင်းတွင် ခြိမ်းမိသောအခါ တစ်စုတစ်ဖွဲ့တည်း ကျွန်များထားသောနေရာသို့ မောင်းမင်ဆောင်သွားလေတော့သည်။ ဤနူးဘီးယားသတ္တဝါတွင်းမှ ကျွန်တစ်ယောက်မျှ ထွက်ပြေးသည်ဟူ၍မရှိ။ ထွက်၍လည်း မပြေးနိုင်။ ဤသတ္တဝါတွင်း

များ၌ တစ်နှစ်အလုပ်လုပ်ရပြီးလျှင် ကျွန်တစ်ယောက်သည် လူ့အသိုက်အဝန်းထဲသို့ ပြန်၍ မဝင်နိုင်တော့ချေ။ သံကြိုးခတ်ထားခြင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ တကယ်မူကား လိုအပ်လှသည် မဟုတ်ချေ။

စပါးတားကပ်စသည် ကျွန်များကို စူးစိုက်၍ကြည့်ရင်း မနုဿလူသား တစ်ဦးဖြစ်သော မိမိကဲ့သို့ အလားတူ လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြည့်မိ၏။ ကျွန်ဘဝသို့ ရောက်ပြီ-ဟုဆိုလျှင် လူသည် လူမဟုတ်တော့ချေ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ "စကားပြောကြပါတော့လား... စကားပြောကြစမ်းပါတော့လား..."-ဟု အတွင်းကျိတ် တိုက်တွန်း၍ နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်များသည် စကားတစ်လုံးမျှမပြောကြ။ လူသေများကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြလေသည်။ "ပြုံးလိုက်ကြစမ်းပါ"-ဟု သူ့စိတ်က တိုက်တွန်းနေမိပြန်၏။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ မပြုံးချေ။

ကျွန်များသည် သံပေါက်ချွန်းများ၊ တူရွင်းများနှင့် သံစိုးများကို သယ်ဆောင်၍ လာကြ၏။ များလှစွာသော ကျွန်များ၏ ဦးခေါင်းတွင် မီးခွက်များ စည်းနှောင်၍ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကလေးများမှာ ပင့်ကူများကဲ့သို့ ပိန်ခြောက်၍နေပြီး အလင်းရောင်ကို မျက်စေ့မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်၍နေကြလေသည်။ ကလေးများသည် မည်သည့်အခါမျှ လူကြီးဖြစ်၍ မလာကြတော့။ သတ္တုတွင်းများသို့ ရောက်၍ ခိုင်းစေခြင်းခံရလျှင် နှစ်နှစ်မျှသာ သက်ဆုံးရှုလေသည်။ သို့သော် ဤကျွန်ကလေးများကို မသုံးလျှင်မဖြစ်။ မြေအောက်၌ ရွှေသတ္တုကြော့ ကျဉ်းမြောင်းတွန့်ကောက်သွားသော နေရာမျိုးတွင် ကလေးများကို အတူးခိုင်းလေသည်။ သူတို့တွင်လည်း သံကြိုးများကို တပ်ဆင်၍ ထား၏။ ကလေးများ၌ တတ်သိလိုသောစိတ်ဓာတ် လုံးဝမရှိတော့ချေ။

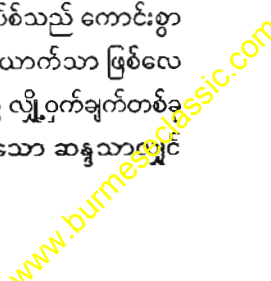
စပါးတားကပ်စ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း "ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ နောက်ကျရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရတော့မှာပါကလား" ဟု တွေး၍ ကြက်သီးထမိလေသည်။

ကျွန်များကို အစားအစာ ကျွေးမွေးရန် ခေါ်၍ သွားရာ သရေခံရသော သားများကိုလည်း အတူတူခေါ်၍ သွား၏။ ကျောက်တောင်၏အောက်ခြေဘက်တွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်၍ထားသော အဆောက်အဦများ ရှိ၏။ ၎င်းအဆောက်အဦများကို မည်သည့်အချိန်အခါက မည်သူတို့ ဆောက်လုပ်သွားသည်-ဟု မသိ။ အဆောက်အဦကို ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားရာ၊ အဆောက်အဦ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အပေါက်များမှလွဲ၍ လေဝင်စရာ

အတွင်း၌ အလင်းရောင်လည်း မရှိချေ။ အဆောက်အဦကို မည်သည့်အခါမှ သန့်ရှင်းရေး မပြုလုပ်ကြသဖြင့် ကြမ်းပြင်တွင် အညစ်အကြေးများ အထပ်ထပ် ခြောက်သွေ့စုပုံလျက် နံစော်နေ၏။ အုပ်ချုပ်သူများသည် အဆောက်အဦထဲသို့ မည်သည့်အခါကမျှ မဝင်ကြချေ။ အဆောက်အဦထဲ၌ ဆူညံသံဖြစ်သည့် ကျွန်များကို ရေနှင့်အစားအစာ မပေးဘဲ ဖြတ်၍ထားလိုက်၏။ အချိန်ကြာသော ကျွန်များမှာ ငတ်မွတ်လွန်းမက ငတ်မွတ်သောကြောင့် ငြိမ်သက်၍ သွားပြေးပြီး တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ လေးဘက်သွားကာ၊ ထွက်လာကြလေသည်။ ကျွန်တစ်ယောက်သေဆုံးလျှင် အခြားသောကျွန်များက အလောင်းကောင်ကို ထုတ်လာကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် ရှည်လျားသော အဆောက်အဦကြီးထဲ၌ သေဆုံး၍ သွားတတ်၏။ သို့သော် လက်ဦး မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ။ အလောင်းကောင်က ပုပ်စော်နံ့၍ လာသောအခါကျမှ လျှင် သေမှန်းကို သိရလေတော့သည်။ ယင်းသည်ကား ချွေးကပ်စခန်းပေလည်း။

ကျွန်များသည် လည်ပင်းမှ သံကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြရ၏။ သူတို့အား သစ်သားခွက်နှင့် ထည့်ထားသော အသောက်နှင့် ရေပါသော သားရေအိတ်တစ်ခုစီ ပေးလိုက်၏။ ရေမှာ သံပုလင်းတစ်ပုလင်းစာမျှပင် မရှိ။ ထိုရာရှင်ကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်သာပေးသော သံပုလင်းတစ်ပုလင်းစာမျှနှင့် ပြန်လည်၍ အစားထိုးရန် မလုံလောက်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်များမှာ တစ်စထက်တစ်စ ကိုယ်ကာယထဲတွင် ရေကုန်ခန်း၍ လာရ၏။ အောက်ကပ်များလည်း ပျက်စီးရလေသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သော အနာကို ခံစားရပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်အား သဲကန္တာရထဲသို့ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ၌ သူတစ်ပါး သေကျေရလေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကို စပါးတားကပ်စသည် ကောင်းစွာ သိ၏။ သူသည် ကျွန်မျိုးစဉ် ပေါက်ဖွားခဲ့သော ကျွန်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တို့၏အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများ ရှိ၍ နေ၏။ သူ၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာကား မသေတင်ကျန်၍ နေလိုသော ဆန္ဒသာ ထည့်သွင်းချေသည်။

သူသည် အဘယ်ကြောင့် မသေလိုမှန်းမသိ။ ဤငရဲဘုံကဲ့သို့ နေရာမရှိ၍ နေရခြင်းသည် သေရသည်ထက် ပို၍ ဆိုးသေး၏။ သို့သော် သူ့အမေသေချင်ဘဲရှိ၍ နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့ မသေလိုသောဆန္ဒမှာ ဇာတိပါးထက်ပို၍ကြီးမားသောဆန္ဒ ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့သည် မသေလိုသောဆန္ဒရှိမှုနှင့် မသေဘဲ မနေနိုင်ကြ။ မသေတင်ကျန်အောင် နေနိုင်ရေးသည် လွယ်ကူသောအရာ မဟုတ်။ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာကြီးတစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်နေရပေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သူမသေဘဲ ရှိရသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်ချေ။

သို့သော် သူသည် သေချင်သူမဟုတ်။ ရှင်အောင် ကြိုးစား၍ နေသူသည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ တဖြည်းဖြည်းဖြစ်၍ လာလေသည်။ သူ၏လည်ပင်းမှ သံကြိုးကိုဖြုတ်၍ ပေးလိုက်သောအခါ အထိ သူ၏အင်အားကို တတ်နိုင်သမျှ သိမိုး၍ထားခဲ့ပေသည်။ သူနှင့် ဘော်များသည် ဤသံကြိုးကို ပင်လယ်ကိုဖြုတ်၍လည်းကောင်း၊ နိုင်းမြစ်ကိုဖြုတ်၍လည်းကောင်း၊ သဲကန္တာရကို ဖြုတ်သန်း၍လည်းကောင်း၊ သယ်ဆောင်၍ လာခဲ့ကြရ၏။ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ယခုမှ သံကြိုးမှ လွတ်ရပေပြီ။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိ၍ သွေ၏။ သို့သော် ထိုအင်သစ်အားသစ်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီး၍ မပစ်နိုင်။ သူဝေပုံကျရေကို ယူလိုက်၏။ ဤတစ်ကြိမ် ရသောရေမှာ ယခင်အကြိမ်များထက် များလှစွာသည်။ သူသည် ထိုရေကို တဝသောက်လိုက်ပြီးနောက် ဆီးသွားအားဖြင့် ဖြုန်းတီး၍ မပစ်နိုင်။ ရသည့်ရေကို တစ်ဝံ့စီမျှ အရှည်ဆွဲ၍ သေပြီး ရေအစက်တိုင်း သူ့ကိုယ်ကာယရှိ အသားအမျှင်များသို့ စိမ့်ဝင်စေရမည် ချေသည်။ သူ့အတွက် ဝေပုံကျ အစားအစာကို ယူလိုက်၏။ အစာမှာ ဝဲဘာလီအစေ့များကို ကျွမ်းကောင်အခြောက်များနှင့် ရော၍ ကျွမ်းထားသောအဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွမ်းကောင်အခြောက်နှင့် ဂျုံ ဘာလီဆံတို့အင်အားဖြစ်စေမည့် ပစ္စည်းများ ပါရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် ဤအထက်ဆိုးဝါးသော အစားအသောက်များကို စားခဲ့ဖူးသောသူ ဖြစ်သည်။ ကြောင့် အစားအသောက်-ဟူသည်မှာ အသက်သွေးခဲကို တည်ဆောက်သည့် သောကြောင့် အလေးအမြတ် ပြုရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အစားအစာကို မသေသောသူသည် နောက်ဆုံး၌ သေရမည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

သူသည် တန်းလျား၏ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရာ အပုပ်နံ့များ ထွန်းထွန်းထွန်း ထ၍ နေသည်ကို ရှုရှုကြိုက်မိလေသည်။ သို့သော် အပုပ်နံ့ကြောင့် သေနိုင်။ လွတ်လပ်သူများသာလျှင် အော့အန်ခြင်း-ထည်းဟူသောစည်းစိမ် ခံစားနိုင်ကြပေသည်။ အစာကို အန်ထုတ်ပစ်ရန် ဝန်လေးလှမိသည်။ သူသည် အနံ့ဆိုးများကို ယဉ်ပါးအောင် ကြိုးစားရန် တစ်နည်းသာလျှင် ကျန်လေတော့သည်။

သူသည် မှောင်ထဲတွင် လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် နေရာရွေး၏။ သူသည် ခြေချော်၍မလဲဝံ့။ လဲပါက သူ့လက်ထွင်ပါလာသော အစားအစာနှင့် များမှာ ဖိတ်၍ ကုန်ပေမည်။ သူသည် ကျောက်နံရံကိုမိမိ၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူသည် အစားကိုစား၍ ရေသောက်လိုက်သည်။ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အခြားသောသူများက သူနည်းတူ စားသောက်နေကြသော အသံများကို ခြား၍နေရသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ အစိတ်အပိုင်းများသည် ခန္ဓာအသံအတွက် လိုအပ်သောအာဟာရခါတ်များကို စုပ်ယူနေကြသည်။ သူသည် ထက်ဆုံး ဂျုံဘာလီစေ့ကိုစား၍ ရေကိုအကုန်သောက်လိုက်ပြီးလျှင် သစ်သားစိတ်ကို လျှာနှင့်လျက်၏။ သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သောကြောင့် စားနေရသည်မဟုတ်။ အစားအစာမှာ အသက်ရှင်နေရေးဖြစ်သဖြင့် အစားအစာ အစက်အလေးတစ်စက်ကပင် အသက်မသေအောင် ကြိုးစားသောအားဖြင့် စား၍နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

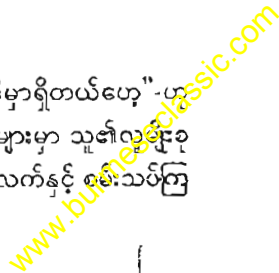
စားသောက်ပြီးစီးသွား၏။ စားပြီးသွားသောအခါ တစ်ချို့ကဇာင်းတိမ်ကြည့်သည်။ အချို့ကမူ စိတ်ဆင်းရဲလာကြပြန်သည်။ ဤနေရာ၌ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မည်သူမျှမလွတ်ကင်းနိုင်။ မျှော်လင့်ချက်ကို တစ်ခါတရံမှသာ ထားမိကြသော်လည်း စိတ်ဒုက္ခမှာကား ထာဝရရှိ၍ နေလေသည်။ ညည်းညူသံ၊ ငိုသံ၊ ငိုသံများကို ကြားရ၏။ ငယ်သံပါအောင် အော်သံကိုလည်း ကြားရလေသည်။ စကားတီးတိုးပြောသံ ကြားရပြီး ခေါ်သံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“စပါးတားကပ်စ် မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာဟေ့၊ ဒီမှာ သရေစိယံရဲ့”

“အေး-သရေစိယံ နောက်တစ်ယောက်လဲ ဒီမှာရှိတယ်ဟေ့”-ဟု ကြားအသံတစ်သံက ပြောပြန်သည်။ သရေစိယံလူမျိုးများမှာ သူ၏လှည့်ပတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။ လက်နှင့် စမ်းသပ်ကြ

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

သည်။ အခြားသောကျွန်များက နားထောင်နေကြဟန်ရှိ၏။ အားလုံးလိုလို တိတ်ဆိတ်၍ သွားပြန်သည်။ အသံများမှာ နောက်မှရောက်လာသောသူများ အသံဖြစ်သည်။ အလျင်က ရောက်နှင့်နေကြသော သူများမှာမူ နှုတ်ဆိတ်ဆိတ် နေကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့ကြုံနေရသော ငရဲခန်း၏အကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့် ပေါ်လေသည်။ အချို့က အက်တစ်ဘာသာစကားကို နားလည်ကြသည်။ အချို့ကမူ နားမလည်ကြ။ တချို့က သရေစံပြည်နယ်ရှိ နှင်းဆောင်းတောထွတ်များမှ ကောင်းမွန်အေးမြသော ရာသီဥတု၊ ထင်းရှူးတောကို ဖြတ်သန်းဆင်းသော စမ်းကလေးများနှင့် ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ ကစားဆော့ဖြူနေသော ဆိတ်များ၏အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းထင်မြင်၍ နေကြလေသည်။

“ဟေ့ သရေစံရယ်”-ဟု အခြားအသံများက စပါးတားကပ်စ်ကို ခေါ်ပြောသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် လက်နှင့်စမ်းလိုက်ရာ သူ့အနီးကလူများ၏မျက်နှာကို စမ်းမိပြီး မျက်ရည်စများကို ကိုင်မိလေသည်။

“တို့အခု ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ စပါးတားကပ်စ်ရယ်”-ဟု တစ်ဦးက တီးတိုးမေးလိုက်၏။

“တို့ဘဝ မဆုံးသေးပါဘူး။ တို့လာခဲ့ရပုံကို မှတ်မိသေးပါတယ်”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က ဖြေ၏။

“တို့ကို ဘယ်သူကများ ကယ်ဦးမှာလဲ”

“တို့ကို တို့လူတွေက မေ့ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တို့ကို ဘယ်သူက သတိရဦးမှာလဲ”

စပါးတားကပ်စ်သည် ဤနည်းအတိုင်း စကားဆက်ပြောနေ၍ မဖြေတော့ချေ။ သူသည် ဖခင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်၍နေသည်။ လူမျိုးစုအနေဖြင့် စပါးတားကပ်စ်သည် လူတစ်စုလုံး၏ဖခင် ဖြစ်နေ၏။ လူအားလုံးပင် သရေစံရယ် လူမျိုးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တေးတစ်ပုဒ်ကလေး ချောထောင့်သဖွယ် သီဆိုလေသည်။

“လှိုင်းများသည် ကမ်းခြေ၌ ဖွာ၍နေ၏။ တစ်လှိုင်းပြီးတစ်လှိုင်း တက်လာကြသည်။ နက်ရှိုင်းသော သမုဒ္ဒရာမှ တက်လာကြ၏။ ကမ်းနှင့်တွေ့သောအခါ လှိုင်းခေါင်းဖြူသည် ရေပန်းသို့ အမြွှာမြွှာကွဲ၏။ ထိုအတူပင် ဒင်နင်စစ်သားများသည် ချီတက်သည်။ အတွန်အဆုတ်မရှိဘဲ တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏”

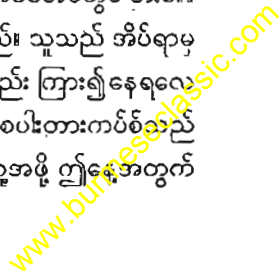
စပါးတားကပ်စ်သည် အခြားသူများ၏အာရုံကို ထိန်းထားနိုင်၏။

ထိတ်ထဲ၌ သူဆိုသောတေး၏ အာနိသင်ကို တွေး၍နေပါသည်။ သူ၏တေးသည် သူ့အဖော်များ၏ ထရွိုင်မြို့ကမ်းခြေသို့ စိတ်ကူးယဉ်ဖြင့် ပို့ဆောင်လျက်ရှိလေသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် မြို့၏မျှော်စင်ဖြူဖြူများကို ထင်မြင်လာကြ၏။ ခင်ဝတ် စစ်သည်များကိုလည်း ထင်မြင်စေသည်။ တေးသံသည် နိမ့်ချည်မြင့်မြင့် ဖြစ်၍နေလေရာ ကြောက်စိတ်စိုးရိမ်စိတ်များ လျော့ပါးသွားရပေသည်။ ထင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်၍လာ၏။ ကျွန်များသည် ဂရိစကားကို နားလည်ဖို့ မစားတားကပ်စ်၏ သရေစံရယ် ဘာသာသီချင်းမှာ အက်တီးကား ဘာသာစကားနှင့်မတူလှ။ သို့သော် အားလုံးကပင် အသံကိုနားထောင်၍ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်းမျိုးမှန်း သိနေကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စပါးတားကပ်စ်သည် အိပ်ရန်လှဲချလိုက်၏။ သူသည် သိန္နယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်မပျော်ခြင်းတည်း-ဟူသော ရန်သူကို အောင်မြင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကိုယ်အနေအထားကိုပြင်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ သိစဉ်ဘဝကို စဉ်းစား၍ နေမိလေသည်။ သူငယ်စဉ်က ကြည်လင်ပြာလှသော ထောင်းကင်အောက်၌ လဲလျောင်းရင်း ဆိတ်များ အစားစားနေသည်ကို ကြည့်ရသည်။ သူ့အနီးရှိ အဖိုးအိုတစ်ဦးက မြေကြီးတွင် တုတ်နှင့်ခြစ်၍ စာသင်ပေးသည်။ အဖိုးအိုက “ငါ့မြေး စာတတ်အောင် သင်ပါကွယ်။ တို့အဖို့မှာ စာဟာ-အတန်တစ်ခုပဲ။ တို့ရဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို စာနဲ့ချပြီး ရေးနိုင်တယ်။ စာရေးခြင်းဟာ တို့ရဲ့ခေတ်ဟောင်း ကောင်းစားစဉ်အခါကို ပြန်လည်ရရှိစေနိုင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက လူတွေဟာ နတ်တွေနဲ့ စကားပြောနိုင်ပြီး ကျွန်စနစ်လည်း နီးဘူး။ အဲဒီအချိန်မျိုး ခေတ်မျိုးဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာဦးမှာပါလား”-ဟု တတွတ်တွတ် ပြောခဲ့ဖူး၏။

သို့ပြန်ပြောင်း တွေးတောရင်းက စပါးတားကပ်စ်သည် ရှေးဖြစ်သောင်းများကို အိပ်မက်မက်ကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။

စည်တိုခေါက်သံ ကြားရသောကြောင့် နံနက်အလင်းတွင် စပါးတားကပ်စ် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။ စည်တိုကို တန်းလျားအဝင်အဝတွင် တီး၏။ စည်တိုသည် တန်းလျားထဲ၌ ပဲ့တင်ခတ်၍ နေလေသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ အခြားကျွန်များ ထကြသောအသံများကိုလည်း ကြား၍နေရလေသည်။ ကျွန်များသည် ထွက်ပေါက်ဆီသို့ သွားနေကြ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် သူ၏အစာခွက်နှင့် ရေခွက်ကို ယူရ၏။ မယူခဲ့မိပါက သူ့အဖို့ ဤနေ့အတွက်

စားစရာ ရတော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်ဘဝသို့ ရောက်နေရသောကြောင့် စပါးကပ်စ်သည် မမေ့ရဲတော့ချေ။ သူသည် အပြောင်းအလဲ နည်းပါးလှသော ဘဝကို ကောင်းစွာနားလည်ထားသောသူ ဖြစ်၍ နေလေသည်။ သူ့လျှောက်စဉ် အခြားသူများ၏ ကိုယ်ကာယဖြင့် တိုးဝေခြင်းကိုခံရ၏။ သူသည် အဆီဝသို့ ရောက်အောင် အလိုက်သင့်ပင် လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ တစ်ချိန်လုံးတွင် တိုသံက ဆူညံနေပေသည်။

အချိန်မှာ အရက်မတက်မီအချိန် ဖြစ်၍ သဲကန္တာရမှာ အေးဆွေ၏။ ဤကဲ့သို့သော တစ်နာရီတာမျှကာလတွင် သဲကန္တာရသည် မိတ်ဆွေကြည်ဖြူစွာ၏။ လေပြေကလေးသည် တောင်တန်းတစ်ဝိုက်တွင် တိုက်ခတ်၍ လေသည်။ ကောင်းကင်မှာ နက်ပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေ၏။ ကြယ်ပွင့်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလျက် ရှိနေကြလေသည်။ ယခုသည်တို့သည်သာလျှင် လောကဓရဲသို့ ရောက်နေကြရသော ကျွန်များအတွက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အရာဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြလေသည်။ နူးဘီးယားရွှေတွင်းမှ ရှိ ကျွန်များအဖို့၌ စိတ်သက်သာစရာ ဤအကွက်ကလေးတစ်ကွက် ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအချိန်ကလေး၌ စိတ်ဆင်းရဲ ပြေပျောက်ရသောကြောင့် ကျွန်များသည် မျှော်လင့်ချက်ကလေးဖြင့် အခိုက်အတန့် ပေါ်ပေါက်နေရမယ့် မသေကျန်ကြရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

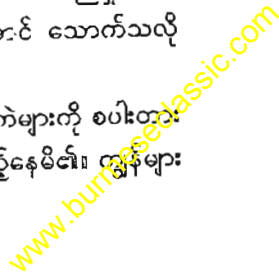
ထိန်းအုပ်သူများသည် ဂူပေါက် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌တန်းစီ၍ နေကြကာ၊ ပေါင်မုန့်ဝါးလိုက်၊ ရေသောက်လိုက် လုပ်၍ နေကြလေသည်။ ဤအချိန်မှာ ၍ လေးနာရီကြာမှသာ ကျွန်များကို အစာရေစာ ပေးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိန်းအုပ်သူများနှင့် ကျွန်များမှာ အခြေချင်း ကွာခြားလှသည်။ ထိန်းအုပ်သူများမှာ သိုးမွေးဝတ်ရုံများ ခြုံထားလျက် ကြာပွတ်ကိုယ်စီး၊ ခါးကိုယ်စီး ခဲသံတုတ် ကိုယ်စီးနှင့် ဖြစ်ကြလေသည်။ ဤအုပ်ထိန်းသူများကား အဘယ်သူများ နည်း။ အဘယ်ကြောင့် မိန်းမသားမရှိသော ဤသဲကန္တာရကို လာ၍ နေကြလေသနည်း။

ထိုသူများမှာ အလက်ဇန္ဒရီးယားမြို့မှ လူကြမ်းလူရမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ဤနေရာမျိုး၌ ကျွန်အုပ်ထိန်းသူများအဖြစ်ဖြင့် လာရောက်အမှုထမ်းနေကြခြင်းမှာ လခကောင်း၍လည်း ဖြစ်၏။ ရွှေတွင်းများမှ ထွက်သော ရွှေရာခိုင်နှုန်းအချို့ကို ရကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် ဤနေရာ

လာ၍ အလုပ်လုပ်နေကြခြင်းမှာ စီးပွားဖြစ်ပြီး လွတ်လပ်စွာ နေလိုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ရောမ ရွှေတွင်းတူးကုမ္ပဏီ၏ အလုပ်ကို ငါးနှစ်အိုင်ပေးပါက ရောမလူမျိုးတို့၏ ပြည်သူ့အခွင့်အရေးမျိုးကို ရမည်-ဟု ကတိပြုခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် အလုပ်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသောအခါ ရောမမြို့တွင် အခန်းစုံအိမ်ငှား၍ နေပြီးနောက် ကျွန်မချော့ချော့ကလေးလေးယောက် မွေးထားကာ ခိုင်းစေရန်နှင့် အတူအိပ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်၍ ကြံသောသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ညတိုင်း အရက်မူးအောင် သောက်ပြီး နေပိုင်းတွင် လူသတ်ပွဲများ၌လည်းကောင်း၊ ရေချိုးကန်များ၌လည်းကောင်း အချိန်ဖြုန်းရန်ကိုလည်း ရည်ရွယ်သွားကြပေသည်။ သူတို့သည် ဤငရဲကန္တာရ၌ ဒုက္ခခံခြင်းအားဖြင့် နောင်အခါတွင် လောကနိဗ္ဗာန်၌ အတိုင်းမသိမိမိခံစားရလိမ့်မည်-ဟု ယုံကြည်ထားကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ စင်စစ်အပြင် ဆိုရပါလျှင် သူတို့သည် ကျွန်များနှင့် အလားတူစွာပင် သဲကန္တာရ၏ နတ်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ခံစား၍ နေကြရသောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ထိန်းသူများသည် လူဆန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ အလက်ဇန္ဒရီးယားဘက်၏ လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သော တေလေလေဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ပြောသောစကားမှာ အာရာမစ်ဘာသာစကား၊ ဂရိဘာသာစကား၊ ရောပြွမ်း၍ နေသော ဝန်းစကားတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဂရိလူမျိုးတို့သည် ဤပြည်ကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာငါးဆယ်ရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ထိန်းအုပ်သူများသည် အိဂျစ်လူမျိုးမစစ်၊ ဂရိလူမျိုးလည်း မဟုတ်၊ အလက်ဇန္ဒရား-ဟုခေါ်သော ကပြားလူတစ်မျိုးဖြစ်၍ နေပေသည်။ ရေလက်လက် လူကပြား-ဟူသော စကားနှင့်အညီ ထိုလူစားမျိုးသည် စာရိတ္တပျက်စီးစွာ ဖြစ်၏။ အမြော်အမြင် ကျဉ်းမြောင်း၏။ လုံးဝ ဘုရားရှိသူများ မဟုတ်ကြ။ ဤတဏှာလောဘများမှာ သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်။ လိင်တူအချင်းချင်း ခြေထောက်ကြသည်။ ပင်လယ်နီကမ်းခြေ၌ ပေါက်ရောက်သော 'ခတ်' အမည်ရှိ အပင်မျိုးမှ အရွက်ကိုခူးကာ အရည်ညှစ်၍ အရက်မူးအောင် သောက်သလို သောက်ကာ မူးမူးရူးရူး အိပ်တတ်ကြသည်။

ယင်းသည်ကဲ့သို့သော အုပ်ထိန်းသူ အကွပ်အကဲများကို စပါးတူးဖော်ရေးသည် အရက်ဦး အေးမြသောအချိန်တွင် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်များ

သည် သံကြီးများကိုထမ်းကာ ကျောက်ဂူမှနေ၍ သတ္တုတွင်းရှိရာ တောင်ဆွဲသွား၍ နေကြပေသည်။ ယင်းသည်အုပ်ထိန်းသူ လူကြမ်းများသည် မိမိ၏အသင်များဖြစ်ပြီး မိမိ၏အသက်ကိုပင် သတ်ဖြတ်နိုင်သော အာဏာရှိသူဖြစ်ကြသည်-ဟု တွေးတော၍နေမိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် အုပ်ထိန်းများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနည်းငယ်စီ စရိုက်ကွဲပြားကြပုံများကို သတိထားအကဲခတ်နေမိလေသည်။ သတ္တုတွင်းများတွင် အရှင်ကောင်း သခင်ကောင်း၍မရှိ၊ များများဆိုးသူများနှင့် နည်းနည်းဆိုးသူများသာလျှင် ရှိပေသည်။ ထိန်းသူများသည် ကျွန်တစ်သုတ်လျှင် တစ်ယောက်စီ၊ လိုက်၍-လိုက်၍ ထိန်းကွပ်ကြ၏။ အချိန်မှာ မှောင်တရီရီဆဲ ဖြစ်၍ ထိုသူများ၏ မျက်နှာပုံခြားနားချက်ကို ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရသေး။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ အုပ်သူများ သွားပုံလာပုံ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြပုံကို သတိထားမိလျက် နေပေသည်။

အချိန်မှာ အေးမြသေး၏။ ကျွန်များမှာ ကိုယ်လုံးတီး ဖြစ်နေကြသူတို့၏ သနားစဖွယ်ကောင်းသော နေလောင်ထားသည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုများကို ခါးတောင်းကျိုက် ကလေးများနှင့်ပင် ဖုံးကွယ်၍ထားခြင်းမရှိ။ ကျွန်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ လေအေးထဲတွင် ပခုံးကိုပိုက်၍ ရပ်နေကြရလေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒေါသဖြစ်လာ၏။ သူသည်... .

“တို့တတွေဟာ အရှက်ကိုကာကွယ်ဖို့ အဝတ်စကလေးတစ်စကိုတွေ့မှ မရှိကြတာဟာ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ အတူတူပဲ”-ဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ ထို့နောက် ဆက်၍ “တိရစ္ဆာန်ထက်တောင် ဆိုးဝါးပါသေးကလား... . တို့အလုပ် လုပ်တော့ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးတွေကို ရောမလူမျိုးတွေက သိမ်းယူလိုက်တဲ့အခါမှာ ထိုနိပ်စက်ခိုင်းစေတဲ့ ခြံရှင်တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေကိုတော့ ထားပစ်ခဲ့ပြီးတော့ ထိုသား သက်သက်ရွေးချယ်ပြီး သတ္တုတွင်း အတူးခိုင်းတာပါကလား”-ဟု တွေးမိပြန်လေသည်။

စည်တိုအသံသည် ရိုက်၍သွား၏။ အုပ်ထိန်းသူများသည် သူတို့ကြာပွတ်သံများကို အခြေပြန်လိုက်ပြီးလျှင် ကြာပွတ်သံများ တဖျောင်းဖျောင်းပေးလိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် စောလွန်းသေးသဖြင့် ကျွန်များကို မရိုက်သေး။ ကျွန်ဂိုဏ်းများသည် တန်းစီရာမှ ရှေ့သို့ ထွက်လှမ်းကြလေသည်။ အချိန်၌ အလင်းရောင်ပို၍ တက်လာ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် အရိုးပေါ်

ရေတင်၍ ခိုက်ခိုက်တုန် ဆွမ်းနေသော ကလေးငယ်များကို မြင်ရ၏။ ထိုကလေးငယ်များမှာ ရွှေတွင်းထဲရှိ လိုဏ်ပေါက်ကျဉ်းများ၌ ဝမ်းလျားထိုး တွားသွားရပြီး ရွှေရှိသော ကျောက်ဖြူတုံးများကို တူးကြရမည့် ကလေးသူငယ် ကျွန်ကလေးဖြစ်ကြလေသည်။ အခြားသော သရေစိယံ လူမျိုးများသည် စပါးတားကပ်စ်၏ အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြပြီးလျှင် အချို့က “အဖေရယ်-အို အဖေရဲ့ ဘယ်လိုငဲ့ရဲ့ မျိုးပါလိမ့်ဗျာ”-ဟု တီးတိုးမေးကြ၏။

စပါးတားကပ်စ်က “မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် ပြောစရာအခြားစကား မရှိတော့သဖြင့် ပြောမိပြောရာကို စကားဖြစ်အောင် ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

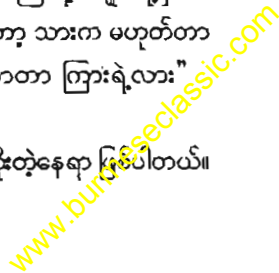
ကျွန်ဂိုဏ်းများသည် ကျောက်တောင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်၏။ သရေစိယံ လူမျိုးတစ်စုသာလျှင် ကျန်ရစ်လေသည်။ အုပ်ထိန်းသူ ခြောက်ယောက်ခန့်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် သူတို့၏ ကြာပွတ်များကို သံပေါ်၌ တရွတ်တိုက်၍ ဆွဲလာကြပြီး နောက်ဆုံးရောက်လာသော သရေစိယံ လူမျိုးများအနီးသို့ ကပ်လာကြ၏။ အုပ်ထိန်းသူတစ်ဦးက “ဟေ့ သရေစိယံ လူမျိုးတွေ၊ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ဘယ်သူလဲ”-ဟု ဝန်းစကားနှင့် လျှာလေးအာလေး မေးလိုက်၏။

အဖြေပေါ်မလာချေ။
“ဟေ့ သရေစိယံတွေ... . ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်ရမှာ စောလွန်းသေးသနော်” ဤတွင် စပါးတားကပ်စ်က “သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ကို အဖေလို ခေါ်ကြပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

အုပ်ထိန်းသူက စပါးတားကပ်စ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရင်း “မင်းဟာ (အဖေ)လို အခေါ်ခံရအောင်တာက ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တို့ တိုင်းပြည်မှာတော့ အဲဒီလိုခေါ်တာဟာ ထုံးစံပဲ”
ထိုအခါ အစောင့်က“ဟဲ... . ဟဲ၊ ဒီမှာ အဖေကြီးရဲ့၊ ကျွန်တို့မှာလဲ အုပ်တို့ရဲ့ ထုံးစံတွေ ရှိသဗျ ဟဲ... . ဟဲ၊ အဲဒီထုံးစံကတော့ သားက မဟုတ်တာ လုပ်ရင် အဖေကို ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ရတဲ့ထုံးစံပဲ၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား”
“ကြားပါတယ်”

“ကိုင်း-ဒါဖြင့် သရေစိယံတွေ၊ ဒီနေရာဟာ ဆိုးတဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခြေအနေဟာ ပိုပြီးတော့ အများကြီး ဆိုးနိုင်သေးပါတယ်။ မင်းတို့ အသက်ရှင်နေခိုက်မှာ တို့ခိုင်းသမျှအလုပ်ကို လုပ်ပေးပြီး အမိန့်ကို နားထောင် ကြရမယ်။ မင်းတို့သေသွားရင်တော့ ဘာမှမခိုင်းတော့ပါဘူးကွာ။ တခြားတခြား နေရာတွေမှာဆိုရင် အသက်ရှင်ပြီးနေရတာက သေရတာထက် ပိုပြီးတော့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ သေရတာဟာ နေရတာထက် အများကြီးပိုကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို တို့က ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ ဟေ့- သရေစီယံတွေ၊ ငါပြောနေတာကို နားလည်ရဲ့လား။”

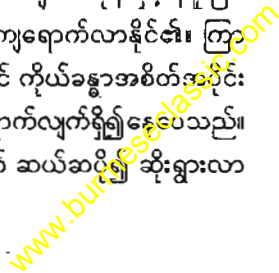
ဤအချိန်၌ နေမင်းသည် မြင့်တက်၍ လာပြီဖြစ်၏။ ကျွန်များအား သံကြိုးကိုယ်စီ ခတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်များသည် တောင်ကုန်းအထိ သံကြိုးကို သယ်၍ သွားကြရလေသည်။ ရောက်သောအခါ သံကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်၏။ တို့ တောင်းလှသော နံနက်ခင်း၏ အေးမြသောအချိန်ကာလသည် ကုန်လွန်၍ သွား ချေပြီ။ သရေစီယံများအား သံပေါက်ချွန်းများ၊ တူကြီးများနှင့် သံစို့များကို ပေး လိုက်၏။ ပြီးလျှင် တောင်ခြေ၌ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုတွင် ပေါ်၍နေ သည့် အဖြူရောင်အစင်း အကြောတစ်ခုကို ပြလိုက်၏။ သို့နေရာသည်ကား ရွှေ ကြော၏အစ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဘာမျှမရှိသောနေ ရာလည်း ဖြစ်ချင်လျှင်ဖြစ်၍ နေနိုင်သေးသည်။ ကျွန်များ၏တာဝန်မှာ မည်းနက် နေသောကျောက်သားကို တူးဆွ၍ ရွှေကြောကိုဖော်ထုတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤအချိန်တွင် နေမြင့်၍ လာပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တာ၏ ကြောက်စရာ ကောင်းသော အပူရှိန်သည် စတင်လောင်ကျွမ်းစ ပြုလာလေသည်။ ကျွန်များ သည် ပေါက်ချွန်းများ၊ စို့များ၊ တူများနှင့် အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ စပါးတားကပ်စ သည် တူထူ၍ နေရလေသည်။ တစ်နာရီကြာ၍ သွားတိုင်း လက်ထဲရှိ တူသည် အလေးချိန်တစ်ပေါင်ပို၍ လေးလံလာသည်-ဟု ထင်မှတ်ရချေသည်။ သူသည် မာကျောသန်စွမ်းသော သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဤမျှ ကြမ်းတမ်း သောအလုပ်မျိုးကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးပေ။ မကြာမီပင်သူ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားတိုင်းပင် နာကျင်ကုန်ကဲ၍ လာကြလေတော့သည်။ တူတစ်လက်သည် (၁၈) ပေါင်လေးသည်-ဟူသောစကားမှာ သာမန်အားဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားမျိုးသာ ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် ထိုတူမျိုးကို တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ အရပ်အနားမရှိ လွှဲကာလွှဲကာ ထူ၍နေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခမှာကား ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ပင်ပန်းကြီးမားလှပေတော့သည်။ ဤကန္တာရ

အတွင်း၌ ရေသည် အဖိုအနဂ္ဂထိုက်တန်လှ၏။ စပါးတားကပ်စသည် ခွေးများ ထွက်၍ လာ၏။ သူ၏အရေပြားမှာ ခွေးများစီးဆင်း၍လာရာ၊ နဖူးပြင်မှ ခွေး များသည် သူ၏မျက်လုံးထဲသို့ စီးဝင်ကြ၏။ သူသည် ခွေးမထွက်အောင် စိတ် ကိုကြိုးစား၍ တင်းထား၏။ ဤကဲ့သို့သော ပုပြင်သည်ရာသီဥတုတွင် ခွေး ထွက်လွန်ပါက သေရတတ်သည်ဆိုသည်ကို သူသိ၍ထား၏။ သို့သော် ခွေး အထွက်သည်ကား ရပ်၍မသွားခဲ့။ ရေငတ်သော ဝေဒနာသည် ရက်စက် ကြမ်း ကြုတ်၍ သူ၏ကိုယ်တွင်း၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘိရစ္ဆာန်တစ် ကောင် ဝင်ရောက်နိုင်စက်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ပြင်းထန်၍ လာလေတော့သည်။

လေးနာရီ အချိန်ကာလသည် မဆုံးနိုင်သော သံသရာ ဖြစ်၍နေ၏။ ကျွန်များသည် အနားယူချင်သောဆန္ဒကို မနိုင်မနင်း ထိန်းချုပ်၍ နေကြရ၏။ သို့သော် လေးနာရီဆိုသည်မှာ ကြာလှသောအချိန်ကာလ ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအ ခါတွင် ရေထည့်၍ထားသော ရေအိတ်များကို လက်ဆင့်ကမ်း၍ သောက်ကြရ ၏။ သရေစီယံများသည် ရေကို အငမ်းမရ သောက်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ပြီးကာမှ ရေကုန်အောင် သောက်၍ပစ်မိခြင်းသည် အများကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည် ကို တွေးမိကြရလေတော့သည်။

ဤဒေသသည်ကား နူးဘီးယား ရွှေတွင်းများသာလျှင် ဖြစ်၏။ နေ့ လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်များ၏ ခွန်အားမှာ ဆုတ်ယုတ်၍ အလုပ်နှေးကွေးစ ပြုလာ၏။ ဤအချိန်တွင် အလုပ် မြန်မြန်ပို၍လုပ်အောင် သားရေကြာပွတ်များက တစ်စခန်းထ၍ လာကြလေတော့သည်။ အုပ်ထိန်းသူ တစ်ဦး၏ ကြာပွတ်လက်သံမှာ ပြောင်မြောက်လှပပေ၏။ ကျွန်တစ်ယောက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိနေရာများကို ခပ်သာသာကလေး ရိုက်သည့်အခါရိုက်၏။ ခြိမ်း ခြောက်သည့်အနေဖြင့် စပ်စပ်ကလေး ရိုက်သည့်အခါ ရိုက်၏။ သတိပေးသည့် အနေဖြင့် ရိုက်သည့်အခါရိုက်၊ ကြာပွတ်သည် ကျွန်တစ်ယောက်၏တင်ပိုးကို သော်လည်းကောင်း၊ ပါးစပ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းနှင့် နဖူးပြင် ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ကြိုက်သည့်နေရာပေါ်သို့ ကျရောက်လာနိုင်၏။ ကြာ ပွတ်သည် တူရိယာတစ်မျိုးသဖွယ် ဖြစ်၍နေပြီးလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း အမျိုးမျိုးတို့၏အပေါ်၌ အသံအမျိုးမျိုးပြုကာ ကျရောက်လျက်ရှိ၍နေပေသည်။ ဤအချိန်တွင် ရေငတ်သောဒဏ်မှာ ယခင်ကထက် ဆယ်ဆပို၍ ဆိုးရွားလာ

ခဲ့၏။ သို့သော် တစ်နေ့တာအလုပ်ပြီးခါမှ ရေကို ထပ်၍ရပေမည်။ ယင်းသည် တစ်နေ့တာသည်ကား သံသရာတမျှ ရှည်လျားလှပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ တစ်နေ့တာသည် ကုန်ဆုံး၍ သွား၏။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကုန်ဆုံးရသည်ချည်းသာ မဟုတ်ပါလား။ အစရှိလျှင် အဆုံးသည် ရှိစမြဲပင်ဖြစ်၏။ ဒုတိယအကြိမ်အားဖြင့် စည်တိုများခေါက်သံကို ကြားရပြန်လေသည်။ တစ်နေ့တာအလုပ်သည် ကုန်ဆုံးချေပြီ ဖြစ်၏။

စပါးတားကပ်စ်သည် တူကိုလက်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် သွေးများယိုစီး၍ နေသော သူလက်ကိုကြည့်လိုက်၏။ တစ်ချို့သော သရေစီယံများသည် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်သည် တစောင်းလဲ၍ သွားပြီးနောက် ဝိုက်ထဲကနာကျင်လွန်းသဖြင့် ဒူးများကို ကွေး၍ထား၏။ သူ့အနီးသို့ စပါးတားကပ်စ်သည် ချဉ်းကပ်သွား၏။

“အဖေ... အဖေ၊ အခုလာတာ အဖေလား။”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”-ဟု ပြောရင်း စပါးတားကပ်စ်သည် လူငယ်၏နဖူးကို နမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် သေရတော့မှာပါ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ် အကြွင်းအကျန်ကလေးကို အဖေတို့ပေးထားခဲ့ချင်လို့ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းတွေကို နမ်းစမ်းပါ အဖေ”

စပါးတားကပ်စ်သည် ပြောသည့်အတိုင်း နမ်းလိုက်၏။ သို့သော် သူသည် မငိုနိုင်ချေ။ အကြောင်းမှာ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးလောင်ထားသော သားရေပြားကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ကာ နေလောင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဘားတီးယားတပ်စ်သည်၊ စပါးတားကပ်စ်နှင့် အခြားသော သရေစီယံလူများ၊ နူးဘီးယား ရွှေတွင်းများသို့ သွားရောက်လာခဲ့ပုံကို ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ရွှေတွင်းတူးရပုံကို အဆုံးတိုင် ပြောပြလေသည်။ သူ့စကားမှာ ရှည်လျား၍ အချိန်ကုန်သွား၏။ မိုးခဲပြီး အမှောင်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကောင်းကင်မှာ မည်းညို၍နေ၏။ လူသတ်ပွဲသမားများကို လေကျင့်ပေးသူနှင့် တစ်နေ့တွင် လူလောက၌ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်မည့်သူ တစ်ဦးသည် မီးရောင်ဖြင့်ထိုင်၍ စကားကောင်းလျက် ရှိနေကြ၏။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ထားသောကြောင့် ပါးရေတွန့်များ ပို၍

တူနေလေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ သနားတတ်သလောက် ရက်စရာများ၏အကြောင်းကို ပြောရလျှင်မူ မြိန်ရေရက်ရေပြောနိုင်သူ ဖြစ်လေရာ တွင်းများ၏ အကြောင်းကို ပြောပြရာ၌ သူသည် တခမ်းတနားပြောပြနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကရက်ဆပ်စ်၏စိတ်တွင်ပင် လှုပ်ရှား၍ နေရလေသည်။

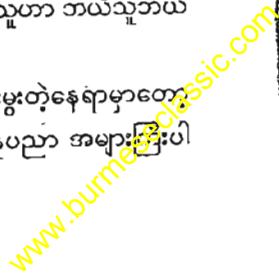
ကရက်ဆပ်စ်သည် အသိမြန်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စာပေကျမ်းအဖတ်များသူလည်း ဖြစ်၏။ ရောမနိုင်ငံ၏အင်အားကို အန်တုရန် ကျေးဇူးတင်စားကို ခေါင်းဆောင်သည့်စပါးတားကပ်စ်လို လူတစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်ခြင်း၏ အချက်အလက်များကို သူသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် နေမိလေသည်။ သူသည် စပါးတားကပ်စ်၏အကြောင်းကို ခရာစေ့တွင်းကျ သိချင်၍နေသဖြင့် ထို့ကြောင့်ပင် ဘားတီးယားတပ်စ်အား ကျေးဇူးတင်၍နေကာ ဘားတီးယားတပ်စ်နှင့်အတူ ဤညအဖို့တွင် အိပ်ရာဝင်ဖို့စခန်းရှိ ကျွန်မကလေးများထံမှ ညွှန်သူကို လွှတ်ပေးရပါမည်နည်း-ဟု တွေးတော၍နေမိလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် မိန်းကလေးမရွေး လိုချင်တပ်မက်သောသူ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဘားတီးယားတပ်စ်အား စပါးတားကပ်စ်၏အကြောင်းကို ပြောပြသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ညတာအဖို့ လက်ဆောင်ပေးလိုလျက် ရှိနေပေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် “စပါးတားကပ်စ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ ရွှေတွင်းက ဆက်သွားသလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် “သူဟာ ရွှေတွင်းက ထွက်ပြေးလို့ ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနေရာမျိုးက ဘယ်သူမှ ထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီနေရာက ရင် ကျွန်တွေဟာ သာမန်လောကကိုပြန်ပြီး ဝင်လာချင်တဲ့စိတ်ဓာတ် မပျက်သုဉ်းသွားရတော့တာပဲ။ အဲဒီ ချွေးတပ်စခန်းကနေပြီးတော့ စပါးတားကပ်စ်ကို ကျုပ်က ဝယ်ယူလိုက်တယ်”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဝယ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ သူ့ချွေးတပ်စခန်းက ချွေးတပ်စခန်းကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ။ သူဟာ ဘယ်သူဘယ်သူ ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျားဘယ်လို သိသလဲ”

ဘားတီးယားတပ်စ်က “လူသတ်သမားတွေ မွေးတဲ့နေရာမှာတော့ ကျွန်တို့ အထင်မသေးလေနဲ့ဗျို့။ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်မှာ အနုပညာ အများကြီးပါ သေးဗျ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ ပြလိုက်ပြီးလျှင် “ကျုပ်တ

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် အရက်ကုန်၍နေသော ပုလင်းကို မြှော

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်ယူလိုက်ပါဦးမယ်”-ဟု ပြောကာ သူ့အိပ်ခန်း

“သွေးနဲ့အရက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေပဲဗျို့”-ဟု ဘားတီးယ

“တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်တာတွေကို ကျုပ်အများကြီးမြင်ခဲ့ဖူးပါပြီ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် လူသတ်ကွင်းမှာ သ

ဤတွင် ကရက်ဆပ်စ်က “မှန်ပါတယ်”-ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

ဘာတီးယားတပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ကို ဘယ်သူလေ့ကျင့်ပေးသ

ကော နားလည်တာဟာ အရမ်းကာရော သတ်ဖြတ်ဖို့ကိုသာ နားလည်တာ

တကယ်တမ်းတိုက်ပွဲဟာ ကာပူအားမြို့နဲ့ စခွလီကျွန်းမှာသာ ရှိတယ်။

တေးစစ်သားတွေဟာ ချပ်မိန်ညိုတွေဝတ်ဆင်ပြီး တိုက်ကြလေတော့ ဝါးလုံး

တေးစစ်သားတွေဟာ ချပ်မိန်ညိုတွေဝတ်ဆင်ပြီး တိုက်ကြလေတော့ ဝါးလုံး

တေးစစ်သားတွေဟာ ချပ်မိန်ညိုတွေဝတ်ဆင်ပြီး တိုက်ကြလေတော့ ဝါးလုံး

တေးစစ်သားတွေဟာ ချပ်မိန်ညိုတွေဝတ်ဆင်ပြီး တိုက်ကြလေတော့ ဝါးလုံး

ဒါကြောင့် အဲဒီလူမျိုးတွေကို ရှာဖွေတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ရဲ့ လူအဝယ်

အဲဒီနေရာတွေကတော့ သဲခွာ ပျော့ညှဲတဲ့လူတွေဟာ ခပ်မြန်မြန် အလိုလိုသေကြပြီး

တယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်လူတွေကို နျူးဘီယား သတ္တုတွင်းတွေမှာ တစ်နှစ်နှစ်

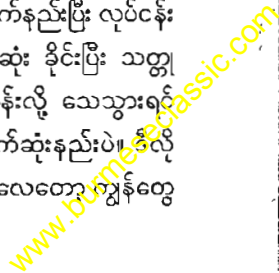
တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် ရောက်သွားဖူးသေးတယ်။

အဲဒီတစ်ခါနဲ့ပဲ ကျုပ်ဟာ အကျိုးအကြောင်း စုံလင်အောင် သိပြီးတော့

ကျုပ်တို့ သုံးပစ်ရတယ်။ ကျွန်တစ်ယောက်ဟာ အများဆုံးနှစ်နှစ်လောက်ပဲ

ကျုပ်တို့ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် ရောက်သွားဖူးသေးတယ်။

ကျုပ်တို့ သုံးပစ်ရတယ်။ ကျွန်တစ်ယောက်ဟာ အများဆုံးနှစ်နှစ်လောက်ပဲ

တာ သေလမ်းကို သွားရမယ်မှန်း မုချသိနေတဲ့အတွက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်-ဆိုပြီး ကန်ချင်တတ်ကြတယ်။

အဲဒီစိတ်မျိုးဟာ ကူးစက်တတ်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာမျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် သတ္တုတွင်းတွေမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပုန်ကန်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာတဲ့လူနဲ့ မြန်မြန်သတ်ပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင် တင်ပြထားရတယ်။ ဒါမှ တခြားကျွန်တို့ ကျသွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုသတ်ပစ်ရတာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် လူကိုယ်ကာယလဲ အလဟဿဖြစ်ပြီး ကျွန်တို့ပေးရတဲ့ ငွေလဲဆုံး-ဆိုတော့ ကျွန်တို့ ရွှင်မှာ နှစ်ဖက်နာတော့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ကျုပ်က သတ္တုတွင်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်အုပ်ထိန်းသူတွေနဲ့ အစဉ် လုပ်ပြီးတော့ထားတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ (ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့) တဲ့ စိတ်ရှူးပေါက်စပြုတဲ့ ကျွန်တွေပေါ်ပေါက်လာရင် အဲဒီကျွန်မျိုးတွေကို တကစ ဈေးကောင်းကောင်းပေးပြီးတော့ ဝယ်လိုက်တာပဲဗျ။ ကျုပ်ပေးတဲ့ငွေကို အုပ်ထိန်းသူတွေ ရတယ်လေ။ ကျုပ်မှာလဲ လူသတ်တိုက်ပွဲတွေအတွက် ထူပေပြီးသားလူကို ရတော့တာပေါ့။ အဲဒီလို ငဖယ်တေ၊ တေပြီးသား မာကျောနေလူစားမျိုးကသာ လူသတ်ပွဲသမား ကောင်းကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တာဗျ။

“ခင်ဗျား အဲဒီနည်းနဲ့ စပါးတားကပ်စိတ်ကို ဝယ်ခဲ့တာပေါ့လေ”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ စပါးတားကပ်စိတ်နဲ့အတူ ဂင်နီကပ်စိတ်ဆိုတဲ့ တခြားသရေစိတ် တစ်ယောက်ကိုလဲ ဝယ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သရေစိတ်လူမျိုးတွေဟာ ဓားမြှောင်နဲ့ အတိုက်အခိုက်ကောင်းကြတဲ့အတွက် အထူးလူကြိုက်များခဲ့ကြတယ်။ တစ်နှစ်နဲ့တစ်နှစ် လူကြိုက်များတဲ့ လက်နက်ချင်းဟာ မတူကြဘူး။ ပထမနှစ်မှာ ဓားမြှောင်ကို လူကြိုက်များပေမယ့် နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ ဓားရှည်ကို လူကြိုက်များလာပြန်တယ်။ ဟိုတစ်ခုကျတော့ မှိန်းကို လူကြိုက်များပြန်တယ်။ စင်စစ်ပြောရရင် သရေစိတ်တွေထက် ဓားမြှောင်ကို ကောင်းကောင်း ကိုင်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်သတိက ပြေးနေလေတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် မိန်းမသားတွေကိုယ်တိုင်က ဓားမြှောင်ကို ပြီး တိုက်ပွဲလုပ်ဖို့ကိုသာ တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်”

“စပါးတားကပ်စိတ်ကို ခင်ဗျားတို့ယ်တိုင် ဝယ်သလား”

“ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေက တစ်ဆင့်ဝယ်ရပါတယ်။ သူနဲ့ဂင်နီကပ်စိတ်တို့ နှစ်ယောက်ကို သံကြိုးနဲ့ ချည်ပြီးတော့၊ အလက်ဇန္ဒရီးယားမြို့ကနေပြီး

သော်လည်းကောင်း တင်ပို့လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ကို နေပယ်မြို့က ကျုပ်ကိုယ်စားလှယ်က ခေါ်ကြိုပြီး နိုင်ငံအတွင်းပိုင်းကို ပို့လိုက်တာပါပဲ”

ဤတွင် ကရက်ဆပ်စ်က “ခင်ဗျားလုပ်ငန်းဟာ မသေးဘူးဗျ” ဟုပြောလိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် မလွဲတမ်း သေချာပေါက် အမြတ်ထွက်မည့်အလုပ်တွေကို ငွေရင်းမြှုပ်နှံလိုသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်လိမ္မာတဲ့လူပဲ”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စစ်က ခြောက်လိုက်၏။ သူ၏ပါးစောင်များမှနေ၍ အရက်များစီးကျ၍ နေပေသည်။

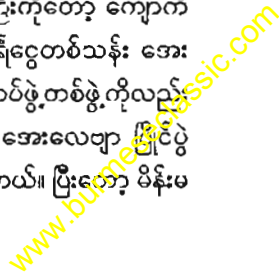
သူ့အပေါ် သူကပင် “ကာပူအားမှာရှိတဲ့ ကျွန်ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ ငွေရင်းဘယ်လောက် မြန်နှံထားရတယ် ထင်သလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီးလျှင် “ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုး ကျုပ်ဘာမှ မတွေးမိပါဘူး။ လူသတ်ပွဲသမားတွေကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ ငွေရင်းစိုက်ရပုံကို ဘယ်မှာစဉ်းစားနိုင်ပါ့မလဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် သူ့မြှုပ်နှံထားသော ငွေရင်းကို ကရက်ဆပ်စ်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ရှိ၍နေသည့်အတွက် ကျေနပ်သွားလေသည်။ သူ၏ဖန်ခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီးနောက် ကရက်ဆပ်စ်အား စိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် သူ၏နာခေါင်းပွပွကြီးကို လက်ညှိုးနှင့်ပွတ်ရင်း “စိတ်က မှန်းကြည့်စမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ငွေတစ်သန်းလောက် ရှိလေမလား”

“ဒီနာရီ ဒဂိုးငါးသန်းခင်ဗျ”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စစ်က ဟန်ပါပြောလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ငါးသန်းခင်ဗျ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျုပ်က နိုင်ငံငါးနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး လူသတ်သမားတွေကို ဝယ်ရတယ်။ နေပယ်မြို့မှာလဲ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ထားရတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူသတ်တိုက်ပွဲသမားတွေကို အစားအစာကောင်းကောင်း ကျွေးထားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ကစားပြိုင်ဝင်းမှာ တိုက်ပွဲကလေးတွေလုပ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားပြီး ပြည်သူ့အများကြည့်ရတဲ့ ကစားပြိုင်ဝင်းကြီးကိုတော့ ကျောက်ခိုင်ထိုင်ခဲ့တွေကို ဆောက်တာ တစ်ခုထဲနဲ့တောင် ဒီနာရီငွေတစ်သန်း အေးအေးကလေး ကုန်သွားတယ်။ ပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ဖို့ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုလည်း ချွေးထွေးထားရတဲ့အပြင် လာဘ်လဲထိုးရသေးတာပေါ့။ အေးလေဗျာ ဖြိုင်ပွဲသမားတွေကို ဒီနာရီ ဒဂိုးငါးသောင်း နှစ်စဉ်လာဘ်ထိုးရတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမ

တွေ့ရဲ့ စရိတ်ကလဲ ရှိသေးတယ်”-ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဘယ်လိုမိန်းမတွေလဲဗျ”-ဟု ကရက်ဆပ်က မေးလိုက်၏။

“လူသတ်သမား ဆိုတာဟာ စိုက်ပျိုးခင်းက လယ်ထွန်သမား မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူသတ်သမားကို အားကောင်းစေချင်လို့ရှိရင် သူနဲ့အိပ်စရာမိန်းမတွေထားရတယ်။ ဒီတော့မှ လူသတ်သမားဟာ ဆန္ဒပြေပျောက်ပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်တယ်။ ကောင်းကောင်းစားတယ်။ ကောင်းကောင်းလဲ တိုက်ခိုက် သတ်ပစ်တယ်။ အဲဒီမိန်းမတွေအတွက် ကျုပ်အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီမိန်းမတွေကို ဝယ်ရမှာ ဖွာစလီကျနေတဲ့ မိန်းမမျိုးတွေကို ကျုပ်မဝယ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးကိုမှ ကျုပ်ကဝယ်တာ။ ဝယ်တဲ့မိန်းမတိုင်းဟာ ကျန်းမာရတယ်။ သန်စွမ်းရတယ်။ ပြီးတော့ အပျိုစစ်မှန်လဲ ကျုပ်ကဝယ်တာ။ အပျိုစစ်မစစ်ပဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်တာပဲ။ ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျာ”-ဟု ပြောပြီးနောက် ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် အရက်ခွက်ကိုမော့၍ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သပ်လိုက်၏။ သူသည် မျက်လုံးခပ်မှေးမှေးထားကာ အရက်ထပ်ငှ်ရင်း “ကျုပ်ဟာ မိန်းမမရှိရင် မနေတတ်ဘူးဗျ။ တခြားလူတွေတော့ နေချင်နေနိုင်ပေမပေါ့”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“စပါးတားကပ်စံရဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကကော” ကရက်ဆပ်က မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘားတီးယားတပ်စစ်က “အဲဒီမိန်းမရဲ့နာမည်က ဟရီးနီးယားတဲ့ဗျ”-ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာတွင် မုန်းတီးခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် ရမ္မက်ပြင်းထန်ခြင်းတို့၏ အရိပ်အယောင်များ ဖုံးလွှမ်း၍ လာလေသည်။

“ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် ခဏကြာမျှ ငြိမ်၍နေ၏။ ကရက်ဆပ်သည် ယင်းသို့ ငြိမ်သက်နေခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိ၏။ ဘားတီးယားတပ်စစ်က “ဟရီးနီးယားကို ကျုပ်ဝယ်တုန်းက အသက်(၁၉)နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ဂျာမန်လူမျိုးပဲဗျ။ ဆံပင်ဝါဝါနဲ့ မျက်လုံးပြာပြာရှိပြီးတော့ ကြည့်ပျော်ပျော် အရှိသားကျုပ်ထံ သူ့ကို စပါးတားကပ်စံ လက်ထဲအပ်လိုက်တယ်။ အကောင်က မိန်းမမလိုချင်ဘူး။ အကောင်မကလဲ အကောင်နဲ့ မအိပ်ချင်ဘူး။ အဲဒါဟာ ကျုပ်အဖို့မှာတော့ ပြုက်လုံးတစ်ခုပေါ့ဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“ပြောပြီးပြီဗျ”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စစ်က ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့ထိုင်ရာမှထကာ တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး ဆီးသွား၍နေသည့် အခါ ကရက်ဆပ်စံ ကြားရလောက်သည်။ ကရက်ဆပ်စံသည် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို စိုက်စိုက်မတ်မတ် လိုက်တတ်သောသူ ဖြစ်၏။ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် ဒီဒီဒီလိုင်နှင့် စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကရက်ဆပ်စံက သူ့အား အပြစ်မဆိုဘူး။ ကရက်ဆပ်စံအဖို့တွင် လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို လူကြီးလူကောင်းအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ပြုပြင်ပေးရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိချေ။

ကရက်ဆပ်စံက “ခင်ဗျားအကောင်မအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”-ဟု နှုတ်ဆက်၍ မေး၏။

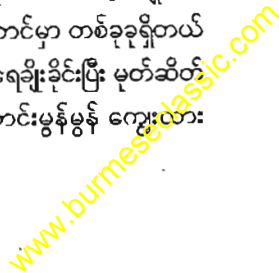
ဘားတီးယားတပ်စစ်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီးလျှင် “ကျုပ်အရက်မူးရင် ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးမှာလား”-ဟု မေးလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စံက ကျုပ်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ခင်ဗျား သောက်ရက်ကို သောက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားခုနစ်က ပြောနေတဲ့အကြောင်းက ပြီးတားကပ်စံနဲ့ ဝင်နီကပ်စံတို့ကို သံကြီးနဲ့ချည်ပြီး ခေါ်လာတဲ့အကြောင်း ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျား သူတို့ကို အရင်ကမမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

“မမြင်ဖူးပါဘူး။ ခင်ဗျားသာ သူတို့ကိုမြင်ရရင် ဝရစိုက်ပေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ လူတွေကို တန်ဖိုးတစ်မျိုး ဖြတ်တတ်တဲ့သူပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပဲ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရှည်နေပြီးတော့ တစ်ကိုယ်တည်း အနာတွေ ပေါက်နေကြတယ်။ ဒြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံးအထိပဲ ကြာပွတ်ရိုက်ခံရတဲ့ အရွီးတွေထင်နေတယ်။ သူတို့ကိုယ်က နံလိုက်တာလဲ အနားကိုသွားရင် အာအန်ချင်စရာပါပဲ။ သူတို့ကိုယ်မှာ သူတို့ချေးတွေပေးပြီးတော့ ခြောက်နေတယ်။ အဆုံးစွန်သောဘဝကို ရောက်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသာဆိုရင် သူတို့ကို အိမ်သာအဆေးတောင် ခိုင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကျုပ်ရဲ့ အနုပညာနဲ့ ကျုပ်ကြည့်တာကိုးဗျ။ ဒီနှစ်ကောင်မှာ တစ်ခုခုရှိတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ကို ရေချိုးခိုင်းပြီး မှတ်ဆိတ်စေရန် ဆံပင်လဲဖြတ်ခိုင်းရမယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးထားရမှာပေါ့ဗျာ”

တရက်ဆပ်စ်က စကားဖြတ်၍ "တရီးနီးယားရဲ့အကြောင်းကို ပြော
တော့ဗျာ"-ဟု မေးလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ၏အရက်ခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်
ဤတွင် လက်တုန်နေသောကြောင့် အရက်ခွက် ဖိတ်၍သွား၏။ သူသည် စာ
ပေါ်၌ မှောက်လျက်ကြီးဖြစ်၍နေကာ၊ အနီရောင် အစွန်းကွက်ကြီးကို ငေးစို
၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးတွင် မည်သည့်အရာများကို မြင်၍
သည်ကိုကား မည်သူမျှမသိနိုင်။ သူသည် သူ၏အတိတ်နှင့် အနာဂတ်တို့
မြင်၍နေလေသလား မသိရပေ။ ရောမဟူးရားတို့၏ အတတ်ပညာမှာ မသေ
လှပေ။ ထိုပညာကို လူသားများသာလျှင် တတ်ကြပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်
ဘားတီးယားတပ်စ်သည် စပါးတားကပ်စ်ကို လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူသည်
အဆုံးမရှိသော အနာဂတ်အတွက် ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်
ထို့ကြောင့် သူ၏အမည်မှာ ရာဇဝင်တွင်၍ ကျန်ရစ်ပေမည်။ စပါးတားကပ်စ်
လေ့ကျင့်ခန်းပေးခဲ့သော ဘားတီးယားတပ်စ်နှင့် စပါးတားကပ်စ်အား ဖျက်
သတ်ဖြတ်ရမည့် ကရက်ဆပ်စ်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက်သားရှိ
၏။ သူတို့နှစ်ဦးတည်း၏ စိတ်ထဲ၌ စပါးတားကပ်စ်ကိုသတ်၍ ရနိုင်လိမ့်မည်
ဟု နားလည်ထားကြပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကရက်ဆပ်စ်က ဘားတီးယားတပ်စ်၏ အကြောင်းကို ပြော
ပြ၍နေ၏။ သို့သော် ကေးယပ်စ်သည် ငိုက်မြည်း၍ နေသောကြောင့် မကြား
ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်၍နေလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် စိကာပတ်ထံ
ပြောတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ဆာလားနီးယားစံအိမ်သည် ရောမနိုင်ငံ၏ ငြိမ်းချမ်း
မှုနှင့် ကြီးပွားမှုကို ဖော်ပြ၍နေပေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် ရောမမြို့မှ ကာပူအားမြို့အထိ သွယ်တန်းနေသော
လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား
နေမိလေသည်။ သူသည် လုံးဝအိပ်မပျော်သေးချေ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ စပါးတား
ကပ်စ်၏ အကြောင်းသည် တရစ်ဝဲဝဲပေါ်၍နေလေသည်။ ကေးယပ်စ်၏စိတ်ထဲ
၌ ယခင်လေးနှစ်အခါက သူ့မိတ်ဆွေ ဘရက်ကပ်စ်နှင့်အတူ အက်ပီယန်လမ်း
ကြီးအတိုင်း ကာပူအားမြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရပုံများကိုလည်း သတိရ၍ နေမိလေ
သည်။ ဘရက်ကပ်စ်က သူ့အား ပြုစုခဲ့ပုံများကို သတိရမိလေသည်။ ထိုအချိန်က
ဘရက်ကပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်အား တိုက်ပွဲများကို ပြခဲ့လေသည်။ သူတစ်ပါး၏

သွေးမြေကျသည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ကြပြီးနောက်၊ အရက်ကိုခိမ်ခံ၍
သောက်ခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဘားတီးယားတပ်စ်
၏လူသတ်ကျောင်းကို သွား၍ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်အခါက ကျေးကျွန်များ
၏ပုန်ကန်မှုလည်း မဖြစ်ပွားသေး။ စပါးတားကပ်စ်၏ အမည်မှာလည်း မကြား
ရဖူးသေးချေ။ ယခုမူကား ဘရက်ကပ်စ်ရာ၊ စပါးတားကပ်စ်ပါ သေကြလေပြီ။
ယခုအချိန်ဝယ် ကေးယပ်စ်သည် ရောမပြည်၏အကြီးဆုံးသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်နှင့်
တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်လျက်ရှိလေသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

(ဤကဏ္ဍသည် ဟားရီးယပ်စ် ဘရတ်ကပ်စ်နှင့် ကေးယပ်စ် ကရတ်ဆပ်စ်တို့ ကာပူးအားပြုသို့ ပထမအကြိမ် ခရီးသွားခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်အချိန်က ငွေဝယ် ကျွန်များ၏ တိုက်ပွဲအကြောင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။)

နွေဦးရာသီ သာယာသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ လင်တူးလပ်စ် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ၏အလုပ်ခန်းထဲ၌ ကြီးထိုးကာ ထိုင်၍ နေ၏။ သူ၏ဗိုက်ထဲ၌ နံနက်စာအပြည့် စားထားပြီးဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဂရိလူမျိုးစာရင်းကိုင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ လာကာ၊ ရောမလူမျိုးငယ်နှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာနေကြောင်း လူချင်းတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးလိုသည်-ဟု ဆိုကြောင်းများကို ပြောလာလေသည်။

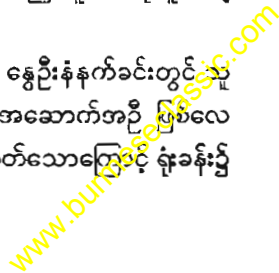
ရုံးခန်း သီးသန့်ထား၍ စာရင်းကိုင်ပါ ထားနိုင်ခြင်းသည် ဘားတီးယားတပ်စ်၏ ပစ္စည်းအခြေအနေကို ဖော်ပြ၍ နေလေသည်။ သူသည် နိုင်ငံရေး၌ ကပ်ပါးယပ်ပါး လုပ်ခဲ့ပြီးလျှင် လေလွင့်နေသော လူတေလူပေများကိုလည်း ရိုက်နှက်ဖွဲ့ကာ တိုက်ပွဲများ လုပ်စေခဲ့သည်။ သူသည် အတော်အတန် ပစ္စည်းစုမိခဲ့သောအခါ၌ ကာပူးအားပြုတွင် လူသတ်ပွဲအတွက် သင်ကြားပေးသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဖွင့်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ဤမျှအထိ ကြီးပွားလာခဲ့၏။ အခြားသောရိုက်နှက်မှုများသည် နောက်ထပ်၍ တက်လာသောအစိုးရ၏ ဖြိုခွင်းခြင်းကိုခံရသဖြင့် မှေးမှိန်၍ သွားရလေသည်။

ထိုအချိန်က လူအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည်ကို ရဲ့ပွဲသွင်း၍ ပြသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အဦးအစမှသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် ထိုပွဲမျိုးကို ဥပဒေနှင့်အညီ ခွင့်ပြုထားသော ပွဲမျိုးဖြစ်၏။ လူတိုင်းက အသိအမှတ်ပြုသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ ပထမတွင် သာမန်မျှသာဖြစ်သော်လည်း နောင်အခါ၌ လူသတ်ပွဲများသည် တစ်နိုင်ငံလုံးက ကြည့်လိုသော ပွဲကြီးလမ်းကြီးဖြစ်၍ လာခဲ့၏။ နိုင်ငံရေးသမားများသည် နိုင်ငံခြားသို့သွား၍ စစ်မတိုက်ရသောအခါ

၌ လူသတ်ပွဲများတွင် လူအတွဲပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ သတ်ပွဲများကို နေ့ဆက်ရက်ဆက် ကျင်းပခြင်းအားဖြင့် သွေးဆာသောအာလယကို ဖြေဖျောက်နေကြလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ကျင့်သားရပြီးသော လူသတ်သမားများမှာ လူသတ်တွင်းများအတွက် ပေးသွင်း၍ မလောက်နိုင်လောက်အောင် ရှိ၍ လာခဲ့၏။ တိုက်ပွဲဝင် လူသတ်သမားများ၏ ပေါက်ဈေးမှာလည်း မြင့်မားသည်ထက် မြင့်မားလာခဲ့၏။ မြို့တိုင်းမြို့တိုင်းလိုလို၌ လူသတ်ပြိုင်ဝင်းကြီးများ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြပေသည်။ အီတလီတစ်ပြည်လုံးတွင် အလှဆုံးနှင့်အကြီးဆုံး လူသတ်ပြိုင်ဝင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်သောအခါ၌ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ကာပူးအားပြုသို့ သွားကာ လူသတ်ပြိုင်ပွဲ အတတ်သင်ကျောင်းကို စတင်ဖွင့်လှစ်လေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ကျောင်းဖွင့်စတင် အိမ်ငယ်တစ်ဆောင်နှင့် လူသတ်ကွင်း ခပ်စုတ်စုတ်တစ်ခုကိုသာ ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။ လူသတ်သမားနှစ်ယောက် တစ်တွဲစီသာလျှင် လေ့ကျင့်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ ယင်းသည်မှ ပါးနှစ် ကြာခဲ့ပြီး သည်နောက် ယခုအခါတွင် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ကြီးမားသော အဆောက်အဦကြီးနှင့် လူသတ်သမား အတွဲပေါင်းတစ်ရာကျော်တို့ကို ထားနိုင်ခဲ့သည့်အထိ ကြီးပွား၍ လာခဲ့လေသည်။ သူ၏အဆောက်အဦကြီးထဲ၌ ကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အခန်းများ၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ရုံနှင့် ရေချိုးရုံ၊ သူကိုယ်တိုင်တည်ထွင်သော သင်တန်းများ-စသည်တို့ကို ဖွင့်လှစ်သင်ကြားနိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ပုဂ္ဂလိက လူသတ်ပြိုင်ဝင်းကိုလည်း သီးခြားဖွင့်နိုင်၏။ သူ့မိတ်ဆွေများကို သီးသန့်ဧည့်ခံ ခန့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကိုယ်ပိုင်ပြိုင်ဝင်း၌ လူသတ်သမားသုံးတွဲတို့ကို တစ်ကြိမ်တည်း ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်စေသည်။ တဖန် သူသည် နယ်၌ရှိသော စစ်တပ်ကို လာဘ်ထိုး၍ သူ့လုပ်ငန်းများတွင် အစောင့်အရှောက် ပေးစေသည်။ သူ၏စားဖိုဆောင်မှာ စစ်တပ်ကလေးတစ်တပ်ကို ကျွေးမွေးလောက်သော အစားအသောက်များ နေ့စဉ်ချက်ပြုတ်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသတ်ပြိုင်ပွဲဝင်များ၊ သူတို့၏မယားများ၊ လေ့ကျင့်ပေးသူများ၊ ကျွန်ကြီးကျွန်ငယ်များနှင့် အိမ်သူအိမ်သား စုစုပေါင်းမှာ လူလေးရာကျော် ရှိလေသည်။ သူသည် သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်၍ နေသောသူဖြစ်၏။

ယခုဖော်ပြ၍ နေသော နေရောင်ရွန်းသည့် နွေဦးနံနက်ခင်းတွင် သူထိုင်၍ နေသည့် ရုံးခန်းမှာ၊ သူ၏ နောက်ဆုံးရရှိသော အဆောက်အဦ ဖြစ်လေသည်။ လက်ဦးအစ၌ သူသည် အထက်တန်းလွှာ မဟုတ်သောကြောင့် ရုံးခန်း၌

အဆောင်အယောင်များ မထားချေ။ သို့သော် သူသည် သူ့လုပ်ငန်းမှ အမြတ် အစွန်း ပို၍ ဝိုင်းရလာ၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းအခြေအနေနှင့် လိုက်လျောအောင် နေထိုင်ဖို့ လိုအပ်လာပေသည်။ သူသည် ဂရိလူမျိုး ကျွန်များကို စတင်ဝယ်ယူ ၏။ ဝယ်ယူရာတွင် ဗိသုကာတစ်ယောက်နှင့် စာရင်းကိုင်ပညာ တတ်မြောက်သူ တစ်ယောက်တို့ ပါဝင်လေသည်။ ဗိသုကာက သူ့အား ဂရိပုံနှင့် အလုပ်ရုံခန်း အဆောက်အဦတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ အဆောက်အဦမှာ အမိုးပြန့်ရှိ လျက် ကျောက်တိုင်များ စိုက်ထူထားသည်။ သုံးဘက်မျက်နှာတွင်သာ နံရံရှိပြီး၊ စတုတ္ထမျက်နှာမှာ ဖွင့်၍ထား၏။ ပွင့်နေသည့်ဘက်တွင် လှပသော ရှုမြင်ခင်းရှိ လေသည်။ ထိုမျက်နှာစာတွင် ခန်းအိုးများကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပါက လေကောင်း လေသန့်နှင့်နေရောင်ကို ရရှိနိုင်လေသည်။ ကြမ်းအခင်းမှာ ကျောက်သားဖြစ်ပြီး သူ့အလုပ်လုပ်သော စားပွဲမှာလည်း လှပသောစားပွဲ ဖြစ်၏။ သူသည် စားပွဲ၌ ထိုင်၍နေခိုက်၊ သူ၏စာရင်းကိုင် ရောက်လာပြီး “ဈေးသည်နှစ်ယောက် ရောက် လာပါတယ်။ သူတို့မှာ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ပါလာတယ်။ တစ်ယောက်က အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်လောက် လူငယ်ပါပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စစ်က “ဝင်လာပါစေ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ခဏကြာသောအခါ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဝင်၍လာ၏။ ဘား တီးယားတပ်စစ်က နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်လေသည်။

လူနှစ်ယောက် ထိုင်ကြသောအခါ ဘားတီးယားတပ်စစ်က လျင်မြန် စွာ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကြွယ်ဝပုံရ၏။ မျိုးကောင်းဆွေကောင်းမှ ဆင်းသက်လာပုံလည်း ရသည်။ သို့သော် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော သူများကား မဟုတ်တန်ရာ-ဟု ထင်ရပေသည်။ လူငယ်ဧည့် သည်မှာ ကေးယပ်စ် ကရက်ဆပ်စ်ဖြစ်လျက် မိန်းမချော့ချော့သူဖြစ်၏။ အခြား တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘရက်ကပ်စ်မှာ ပို၍ အသက်ကြီးပြီး ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် ပြုသူ ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။ မျက်လုံးပြာ၍ ဆံပင်ဝါပြီး နှုတ်ခမ်းပါးလျားကာ စဉ်းလဲသော မျက်နှာပေါက်မျိုးရှိ၏။ ဘရက်ကပ်စ်က စကားဆို၏။ ကေးယပ်စ် ကမူ ဘေးမှနားထောင်၍နေ၏။ ဘရက်ကပ်စ်က လူသတ်သမား၏အကြောင်း ကို သိကျွမ်းနားလည်သောဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေ၏။

ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဧည့်သည် များထံမှ ငွေရအောင်ချူရန် စိတ်ကူးနေလေသည်။

ဘရက်ကပ်စ်က “ကျုပ်တို့ကြည့်ဖို့ လူသတ်သမားနှစ်တွဲ စီစဉ်ပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ထဲ ကြည့်မှာလား”

“ကျုပ်တို့နဲ့ တခြားမိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ကြည့်ဖို့ပဲ”

ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် သူ့လက်၌ရှိသော စိန်လက်စွပ် နှစ်ကွင်းနှင့် သက်စွပ်၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်တို့ကို ဧည့်သည်များ မြင်သာအောင်ဟန်ပြင်လိုက် နောက် “စီစဉ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘရက်ကပ်စ်က “သေတဲ့အထိ တိုက်ကြပါစေ”-ဟု တောင်းဆိုလိုက် သည်။

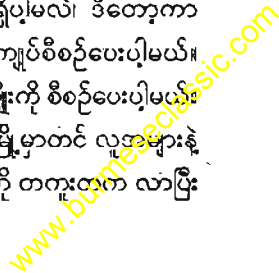
“ဘယ်လို. . .”

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော၊ လူသတ်သမားနှစ်စုံ လိုချင်တယ်။ သရေစီယံ သူ့မျိုးတွေလဲ ဖြစ်ရမယ်။ သေတဲ့အထိလဲ တိုက်ခိုက်ကြရမယ်”

ဤတွင် ဘားတီးယားတပ်စစ်က “ဘာဖြစ်လို့ သေတဲ့အထိ တိုက်တာကို ကြည့်ချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို ရောမမြို့ကလာတဲ့ လူတွေဟာ သေတဲ့အထိ ကြည့်လို့ တိုက်စေချင်တာလဲ။ အရုံးအနိုင်ပေါ်တဲ့အထိ သွေးအများဆုံးထွက် အောင် ထိုးကြခတ်ကြတာတွေကို ကြည့်ရရင် မကျေနပ်ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ သေတဲ့အထိ တိုက်ခိုက်စေချင်တာလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က သေတာကို ပိုကြည့်ချင်လို့ပေါ့”

“ဒီအဖြေဟာ အဖြေမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကဲ. . ဒီမှာ. . .”-ဟု ဆိုလိုက် သည့် ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် သူ့လုပ်ငန်းကို သူ့ကျွမ်းကျင်သော အမှုအရာ မှာဖြင့် စကားဆက်၍ “ခင်ဗျားတို့က သရေစီယံလူမျိုးတွေ သတ်တာကို ကြည့် ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်မှာ အကောင်းဆုံး သရေစီယံလူမျိုး လူသတ်သ မားတွေ ရှိပါတယ်။ အသေသတ်မှ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာပွဲ ဘာငါးကောင်း ကြည့်ရတော့မှာလဲ၊ ဇွက်-ဆိုပြီး ခါးနဲ့တစ်ခုခုထဲထိုးလို့ သေလဲ မင်းရော ပွဲလဲပြီးရော၊ ဘယ်မှာကြည့်ရတာ စည်းစိမ်ရှိပါမလဲ၊ ဒီတော့ကာ ခင်ဗျားတို့ကို ကြာကြာကြည့်ရအောင် ရေရွည်တိုက်ပွဲ ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါမယ်။ သူမမြို့တော်မှာ တစ်ခါမှ ခင်ဗျားတို့မမြင်ဖူးတဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးကို စီစဉ်ပေးပါမယ်။ သူ့ကုန်ချင်းသတ်၊ ချက်ချင်းသေ-ဆိုတဲ့ပွဲမျိုးကိုတော့ ရောမမြို့မှာတင် လူအများနဲ့ ကြည့်ပြီး အကြည့်ရသားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီကာယအားမြို့ကို တကူးတက် လာပြီး

ကြည့်ကြရတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလဲ အထူးပဲစိစဉ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ အဲဒီ
မှ စိစဉ်မေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်နာမည် ပျက်ကရောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်နာမည်ပျက်
မခံနိုင်ပါဘူး။ ခုသတ်ခုသေဆိုရင် ကျုပ်ဟာ နွားသတ်သမားနဲ့ ဘာထူးဦးမှား
ခင်ဗျားတို့ကို ငွေကုန်ရကျိုးနပ်လောက်တဲ့ တိုက်ပွဲကို ကြည့်စေချင်လို့ ပြောတာ
ပါ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘရက်ကပ်စ်က ဖြူးရယ်ရင်း “တိုက်ပွဲကောင်းကောင်းလဲ ကြည့်ချင်
တယ်။ သေတဲ့အထိ တိုက်ခိုက်တာကိုလဲ ကြည့်ချင်တယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။
“သေတာကတခြား တိုက်ပွဲကောင်းတာက တခြားပဲ”

ဘရက်ကပ်စ်က အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် “အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့နည်း
ခင်ဗျား တွေးကြည့်တာကိုးဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့အကြံက ကျုပ်တို့ပိုက်ဆံကိုလဲ ယူမယ်။
ခင်ဗျားရဲ့လူသတ်သမားတွေကိုလဲ မသေဘဲ ကျန်ရစေမယ်ဆိုတဲ့ အကြံမျိုးထ
လား။ ကျုပ်တို့အခု ပိုက်ဆံပေးထားတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ လူသတ်သမားတွေနဲ့
အသက်ကို ဝယ်ယူလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဟာ သေတဲ့အထိ သတ်ပြု
ဖို့ လူဝယ်တာပဲ။ ကျုပ်တို့နဲ့ခင်ဗျား အလုပ်မဖြစ်ရင် အခြားတစ်နေရာကို သွား
ရုံပေါ့”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“အို မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်က အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောရသေး
ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပွဲကောင်းကောင်း ကြည့်စေချင်လို့ပါ။ လူသတ်သမား နှစ်
တွဲကို တစ်လှည့်စီ မနက်ကညနေအထိ (၈)နာရီလုံးလုံး အသတ်ခိုင်းပေးမယ်
ဗျား။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရသွားရင်လဲ
လူသစ်လဲပေးမယ်ပေါ့။ ခင်ဗျားတို့စိတ်ကြိုက် သွေးများများထွက်စေရမယ်။ ငြိ
တော့ ကြည့်လဲကောင်းစေရမယ်။ အဲဒီပွဲအတွက် ဒီနာရီဒီနာရီ ရှစ်ထောင်ပေး
လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့အတွက် အစားအသောက်နဲ့အရက်ရော လိုချင်တာမှန်သ
မျှရော ရစေရမယ်”

ဘရက်ကပ်စ်က “ကျုပ်တို့လိုချင်တာကို ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ကျုပ်တို့
က ဈေးမရှောင်ဘူးဗျ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒဂီးနစ်သောင်းငါးထောင် ပေးရလိမ့်
မယ်”

ကေးယပ်စ်သည် ဈေးကြီးလွန်းလှသဖြင့် ရင်ထဲ၌ထိတ်၍ သွား၏။
သို့သော် ဘရက်ကပ်စ်က ပခုံးကိုတွန်းလိုက်ပြီးနောက် “ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်

မယ်။ လူသတ်သမားတွေဟာ ကိုယ်လုံးတီးနှင့် တိုက်ခိုက်ကြရမယ်”-ဟု
ဘာင်းဆိုလိုက်၏။

“ဘယ်လိုကိုယ်လုံးတီးလဲဗျာ”

“ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော . . .”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ပြီးတော့ ကျုပ်က ဟန်ဆောင်တိုက်ပွဲကို မလိုချင်ဘူး။ တစ်ယောက်
တစ်ချက်စီ ခုတ်ကြထစ်ကြပြီး သေချင်ယောင်ဆောင်တာမျိုးကို မလိုချင်ဘူး။
အဲဒီကောင်စလုံး လဲကျသွားလို့ရှိရင် သူတို့ရဲ့ လည်ပင်းကို သင်တန်းဆရာတွေ
က ဓားနဲ့လှီးပစ်ရမယ်။ ဒီလိုလုပ်မယ့်အကြောင်းကို တိုက်ပွဲဝင်တဲ့လူတွေလဲ
သိလည်ထားပါစေ”

ဘားတီးယားတပ်စ်က ခေါင်းငြိမ်၍ပြလိုက်၏။

ဘရက်ကပ်စ်က “အခု ကျုပ်စရင့်ငွေအဖြစ်နဲ့ တစ်သောင်းပေးခဲ့မယ်။
ကျန်တဲ့ငွေကို နှစ်ဦးစလုံး သေပြီးတဲ့အခါကျမှ ပေးမယ်”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

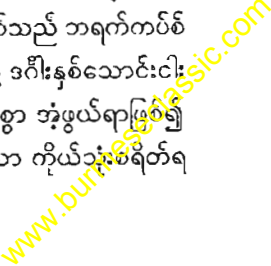
“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ ငွေကိုင်စာရေးကိုသာ ဧဇးပါတော့။ သူကစာ
ရေးပြီး ငွေရကြောင်းပြောစာ ပေးပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ မသွားခင် တိုက်ပွဲ
ဝင်မယ့် ကျန်တွေကို ကြည့်သွားချင်သေးလား”

“တိုက်ပွဲကို ကျုပ်တို့မနက်ကစပြီး လုပ်မှာလား”

“မနက်က စမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုလိုသေတဲ့အထိ တိုက်တဲ့တိုက်ပွဲ
က မြန်မြန်ကြီး ပြီးသွားတတ်သနော်”

“ကျုပ်ကို ဒီအပေါက်မျိုး မချိုးစမ်းပါနဲ့ဗျာ”-ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက်
ဘရက်ကပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်ဘက်သို့ လှည့်၍ “လူသတ်သမားတွေကို ကြည့်
လဲလားကွယ့်”-ဟု မေးလိုက်၏။

ကေးယပ်စ်ကပြုံး၍ ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်၏။ သူတို့သည် နူးခန်းမှထွက်ခဲ့
ပြီး ကြောမီ လူသတ်ပွဲငှားသည့်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးကာ သူတို့စီးလာသော
ကားစင်များပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ ထမ်းစင်ဖြင့် လူသတ်သမားများ လေ့
ကျင့်ခန်းယူသော နေရာသို့ သွားကြလေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ဘရက်ကပ်စ်
ထံမှန်နာကို ကြည့်၍ နေ၏။ ဘရက်ကပ်စ်က ယခုကဲ့သို့ ဒဂီးနစ်သောင်းငါး
ထောင်စရိတ် အကုန်ခံခြင်းမှာ ကေးယပ်စ်၏အဖို့၌ များစွာ အံ့ဖွယ်ရာဖြစ်၍
မကောင်း။ ကေးယပ်စ်သည် တစ်လလျှင် ဒဂီးတစ်ထောင်သာ ကိုယ်သုံးစရိတ်ရ

သူ ဖြစ်လေသည်။ လူ့အသက် သေရသည့်ပွဲမျိုးအတွက် ဒဂိုးနှစ်သောင်းထောင်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သုံးစွဲပစ်နိုင်သည်မှာ အားကျစရာလိုလို ဖြစ်၍ နေသည်။ ပက်ပက်စတ်စက် ငွေကိုသုံး၍ လူသတ်သမားများအား ကိုယ်လုံးတီး အတိုခိုင်းပုံမှာ ကေးယပ်စ်၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်နိုင်မကိစ္စမျိုး မဟုတ်ချေ။

လေ့ကျင့်ကွင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်များသည် ထမ်းစင်မှုကို ချလိုက်ကြ၏။ လေ့ကျင့်ကွင်းမှာ သံတိုင်များ သုံးပတ်ဝိုင်း၍ ဝိုက်ထားစတုတ္ထဘက်တွင်ကား လူသတ်သမားများ နေထိုင်ကြသော ထောင်တန်းလူများ ရှိလေသည်။ ဤနေရာသည်ကား တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ခြံလှောင်လေ့ကျင့်ပေးသော လုပ်ငန်းထက် များစွာပိုမို၍ ဘေးအန္တရာယ် ပေးနိုင်စွမ်းသောလူများကို အတိုက်အခိုက် လေ့ကျင့်ပေးရာဌာန ဖြစ်လေသည်-ဟု ကေးယပ်စ် တွေးနေမိလေ၏။ အကြောင်းမှာမူကား လူသတ်သမားများသည် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများထက်ပင် ပိုမို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။ အဘကြောင့်ဆိုသော် ဤလူသတ်သမားများသည်ကား တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တတ်မှု မကသေး၊ တိရစ္ဆာန်နှင့်မတူ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်သော သူများလည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ လေ့ကျင့်ကွင်းထဲ၌ရှိနေသော လူသတ်သမားများကို မြင်သောအခါ၌ ကေးယပ်စ်သည် စိတ်ထဲကလှုပ်ရှား၍ လာရလေသည်။ လေ့ကျင့်ကွင်းထဲ၌ လူတစ်ရာခန့်ရှိ၏။ ခါးတွင် ခါးတောင်းကျွတ်ကလေးများ ပတ်ထားသည်မှလွဲ၍ အခြားအဝတ်အစား မရှိကြ။ မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ် စင်ကြယ်စွာပိုထားပြီး ခေါင်းတုံး တုံးထား၏။ လူသတ်သမားများသည် သစ်သားတုတ်များ၊ လေ့ကျင့်ခန်း ယူ၍နေကြပေသည်။ လေ့ကျင့်ပေးသူ နည်းပြဆရာခြောက်ဦးသည် တိုမှသည်မှ သွားလာလျက် ရှိနေကြ၏။ ထိုသူများမှာ စစ်ပြန်များဖြစ်လေသည်။ နည်းပြဆရာတစ်ဦးသည် လက်တစ်ဖက်က ဓားတိုတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် ကျန်တစ်ဖက်တွင်ကား ကြေးလက်စွပ်လက်သီးကို စွပ်၍ ထား၏။ သူသည် ကျွန်များ၏အရိပ်အကဲကို မျက်စိရှင်ရှင်နှင့် အကဲခတ်လျက် ရှိနေသည်။ စစ်တပ်မှ တပ်ဖွဲ့တပ်ဖွဲ့ကို လေ့ကျင့်ဝင်းပတ်လည်၌ အစောင့်ချ၍ ထား၏။ သူတို့၏လက်ထဲ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လှံကြီးများကို ကိုင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်များသည် စည်းကမ်းကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာနေကြရလေသည်။ ဤကဲ့သို့ စရိတ်စက အကုန်အကျ များစွာခံကာ လေ့ကျင့်

နေသောကြောင့် လူ့အသေခံပြီးပြီရသည့် လူသတ်ကစားပွဲများမှာ ဤမျှစေ့စေ့ရပေသည်-ဟု ကေးယပ်စ်က တွေးနေမိ၏။

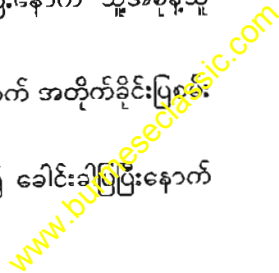
လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများမှာ ကြွက်သားအပြိုင်းပြိုင်း ထ၍နေကြသူတို့ သွားလာလှုပ်ရှားရာတွင် ကျားသစ်များနှင့် တူ၍နေပေသည်။ အကြမ်းအပြိုင် လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများကို သုံးစွဲခဲ့ခြားနိုင်၏။ ထိုသုံးစွဲသည် ထိုအချိန်အခါက အီတလီပြည်တွင် လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်၍ နေပေသည်။ တစ်စုမှာ သရေစီယံလူမျိုးအစုဖြစ်၏။ သို့သော် လူမျိုးနွယ်အားဖြင့် စုထားသော မဟုတ်ဘဲ သရေစီယံတွင် ဝယ်၍ရသော ဂျူးလူမျိုးနှင့် ဂရိလူမျိုးတို့လည်း ဝယ်ပေးသည်။ ထိုအစုသည် လူကြိုက်အများဆုံး အစုဖြစ်၏။ သူတို့သည် အများကောသော ဆစ်ကာခေါ် ဓားမြှောင်တစ်မျိုးနှင့် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ လူသတ်နက်မိုးမှာ သရေစီယံနှင့် ဂျူးဒီယာနယ်များတွင် အများဆုံး အသုံးပြုသော လူသတ်နက်များ ဖြစ်ပေသည်။ ရေတီအာရီအစုမှာကား နာမည်ရစပြု၍ လာသော အစုဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ငါးဖမ်းပိုက်တစ်ခုနှင့် အစွယ်သုံးစွယ်ပါသော သိုးမိုန်းတစ်မျိုးကို ကိုင်စွဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဤအစုအတွက် ဘားကီးအစုတစ်ခု နှစ်နှစ်သက်သက် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသူများမှာ အာဖရိကလူမျိုးများဖြစ်ကြပေသည်။ ၎င်းတို့ကို အီသီယိုးပီးယားပြည်မှ ဝယ်ယူခဲ့၏။ ထိုသူများကို ခေါ်လုံးခေါ် အခြားအမျိုးအစား လူသတ်သမားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ မာမီလုံးများမှာ အမြဲအားဖြင့် ဂျာမန်လူမျိုးများနှင့် ဂေါလ်လူမျိုးများဖြစ်ကြလေသည်။

အရက်ကပ်စ်သည် လူမည်းများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြပြီးနောက်၊ ကြည့်ကွယ် အဲဒီကောင်တွေဟာ အင်မတန်ကျင့်လည်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကတော့လဲ ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ အကောင်းဆုံးတိုက်ပွဲကို ကြည့်ချင်ရင် သရေစီယံလူမျိုးတွေ တိုက်ပွဲကိုသာ ကြည့်ပေတော့ မဟုတ်ဘူးလား"-ဟု ကေးယပ်စ်က တားတီးယားတပ်စ်အား မေးလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပြီးနောက် "သူ့အစုနဲ့သူတစ်မျိုးစီ ကြည့်ကောင်းတာပါပဲဗျာ"-ဟု ဆိုလိုက်၏။

"သရေစီယံတစ်ယောက်နဲ့ လူမည်းတစ်ယောက် အတိုက်ခိုင်းပြန်ခဲ့တော့"-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ပြော၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် တစ်ချက်ကြည့်၍ ခေါင်းခါပြပြီးနောက်

“လက်နက်ချင်း မမျှဘူးဘူး။ သရေစီယံမှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပဲ ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘရက်ကပ်စ်က “ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”-ဟု ဇွတ်ပြော၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီးနောက် နည်းပြဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဆတ်ပြကာ ခေါ်လိုက်၏။ ကေးယပ်စ်ကမူ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုခု နေကြသော သရေစီယံနှင့် ဂျူးလူမျိုးတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိ၏။ သူတို့၏လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်အစား တုတ်တိုများကို ကိုင်ထား၍ တကယ်တမ်း ခိုင်းအစား သစ်သားခိုင်းများကို ကိုင်ထားကြပေသည်။ လူမည်းများသည် ပိုမိုကွန်များနှင့် သုံးခွလုံအစား တုတ်ရှည်များကို ကိုင်၍ ထားကြလေသည်။ သူတို့သည် သမားများသည် လေ့ကျင့်ခန်းများကို အကြိမ်ကြိမ် မမောနိုင်မပန်းနိုင်လုပ်၍ နေကြပုံမှာ များစွာသိုင်းကွက်ကျန၍ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လျက် ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ ဤမျှ သန်မာထွားကျွင်း၍ အတိုက်အခိုက်ကောင်းသူ လူသတ္တဝါများ၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး သေကြရပုံကိုကြည့်ကာ စည်းစိမ်ခံခြင်းသည် သေရသူများအား သနားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်-ဟု ကေးယပ်စ်တွေးမိ၏။ သို့သော် သူ၏ကရုဏာတရားမှာ လျှပ်တပြက်မျှသာ ဖြစ်ပေသည့်သူသည် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော လူသတ်ပွဲလေ့ကျင့်ခန်းကို ပထမအကြိမ် မြင်၍ နေရသဖြင့် စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှား၍ နေ၏။

နည်းပြဆရာက “ဓားမြှောင်ဆိုတာဟာ အသွားတစ်ဖက်ထဲပဲရှိတယ်။ ဓားမြှောင်ကို ပိုက်ကွန်နဲ့ဖမ်းလို့ မိသွားရင် ခါးမြှောင်ကိုင်သရေစီယံဟာ ကိစ္စတို့တော့တာပဲ။ လက်နက်အားချင်း မမျှပါဘူး”-ဟု ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်က “ခေါ်ခွဲကွာ”-ဟု သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဂျာမန်တစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင်ကောဗျာ”

“တို့က သရေစီယံတွေကို ကြည့်ချင်လို့ ပိုက်ဆံပေးတာကွ။ အပိုစကားပြောမနေနဲ့”-ဟု ဘရက်ကပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

“ကြားပြီ မဟုတ်လား”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စ်က ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

နည်းပြဆရာသည် သူ့လည်ပင်းတွင် ဆွဲ၍ထားသော ငွေပိစီကလေးကို သုံးကြိမ်မုတ်လိုက်၏။ လူသတ်သမားများသည် လှုပ်ရှားမှုရပ်၍ သွားကြပေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို လိုချင်ပါသလဲ”-ဟု နည်းပြဆရာက ဘားတီးယားတပ်စ်ကို မေး၏။

“ဒရာဘာကို ငါလိုချင်တယ်”

နည်းပြဆရာက “ဒရာဘာ လာခွဲ”-ဟု အော်လိုက်၏။

လူမည်းတစ်ယောက်သည် ပိုက်ကွန်နှင့်တုတ်ကို ဆွဲကိုင်လျက် အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။ လူမည်းမှာ အလွန်ထွားကျွင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသံရွဲရွဲနေလေသည်။

“ဒေးဗစ်လာခွဲ”-ဟု အော်လိုက်ပြန်၏။

ဒေးဗစ်ဆိုသူမှာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်၍ ပိန်ပိန်ပါးပါး မျက်နှာကောက်ကောက်နှင့် နှုတ်ခမ်းပါးလျားကာ ခေါင်းတုံးနှင့်အသားညှိမောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲ၌ သစ်သားဓားမြှောင်တစ်ခုကို ကိုင်၍ထား၏။ သူသည်ညှည့်ညှည့်များကို စိုက်၍ ကြည့်နေသော်လည်း တကယ်မြင်နေဟန် မတူပေ။

ဘရက်ကပ်စ်က “ဂျူးလူမျိုးကို မြင်ဖူးသလား”-ဟု ကေးယပ်စ်အား မေးလိုက်၏။

ကေးယပ်စ်က ခေါင်းခါ၍ ပြုလိုက်လေသည်။

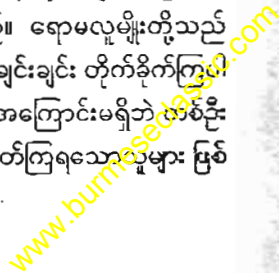
“ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ ဓားမြှောင်နဲ့ အတိုက်အခိုက် ကောင်းတယ်။ အဲဒီညည်းကိုသာ သူတို့တတ်ကြတယ်”-ဟု ဘရက်ကပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

နည်းပြဆရာလဲ “ပိုလီမတ်စ် လာခွဲ”-ဟု အော်လိုက်ပြန်၏။

ထိုသူမှာ သရေစီယံ လူမျိုးဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်နုပျို၍ ချောမောသောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

“စပါးတားကပ်စ် လာခွဲ”-ဟု ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

စပါးတားကပ်စ်သည် အခြားလူသတ်သမား သုံးဦးတို့အနီးတွင် လာ၍ ရပ်၏။ လူသတ်သမားလေးဦးတို့နှင့် ဘားတီးယားတပ်စ်တို့ လူစုအကြားတွင် သံဝင်းထရံသာ ခြား၍ နေလေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် အသေခံသမားများကို ကြည့်ရင်း ထိုသူများသည် မိမိတို့ရောမလူမျိုးများနှင့် လုံးဝမတူသော သူတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကို သတိထားမိလေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် ခပ်တိုသာ တိုက်ကြ၏။ တိရစ္ဆာန်များသည်လည်း အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြပေ၏။ သို့သော် ဤအသေခံသမားများမှာမူ တိုက်စရာအကြောင်းမရှိဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြောင်းမဲ့သက်သက် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြရသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ကြပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာလေးတို့ကို ကြည့်၍ နေမိလေသည်။

“ဘယ့်နယ့်လဲ သဘောကျရဲ့လား”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စက လိုက်၏။

ကေးယပ်စ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မီ ဘရက်ကပ်စ်က “နာခေါင်းကနီးနေတဲ့လူကတော့ တယ်ပြီးဟန်ပုံ မရပါဘူးဗျာ”-ဟု လေအေးနှင့်ပြောလိုက်၏။

ဘားတီးယားတပ်စက “ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦးလေဒီကော့နာမည်က စပါးတားကပ်စ်တဲ့ ဒီကောင်ဘာ သိပ်တော်တယ်၊ သိပ်အားကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်မြန်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တမင်ရွေးတာ”-ဟုပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့ အတိုက်ခိုင်းမလဲ”

“လူမည်းနဲ့ အတိုက်ခိုင်းမယ်”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စက ပြောပြ၏။

“အေးဗျာ၊ ပိုက်ဆံကုန်ရကျီးတော့ နပ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”-ဟု ဘရက်ကပ်စ်က ဆို၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ကေးယပ်စ်သည် စပါးတားကပ်စ်အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောက်လေးနှစ် ကြာသောအခါတွင်မူကား သူသည် လူသတ်သမားများ၏ အမည်များကို မမှတ်မိတော့။ လူသတ်ပြိုင်ပွဲ၏ ခပ်ရေးရေးမျှသာ အမှတ်ထင်ထင် ရှိမိလေတော့သည်။

ဗာရီနီးယားသည် အမှောင်ထဲ၌ လဲလျောင်းရင်း အိပ်မပျော်ဘဲရှိနေ၏။ ထိုညအဖို့ တစ်ဖော့မျှ အိပ်မပျော်ရှာချေ။ သို့သော် သူ့ဘေး၌လဲလျောင်းနေသော စပါးတားကပ်စ်မှာကား အိပ်မောကျ၍ နေလေသည်။ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို မှန်မှန်ရှု၍နေ၏။ ထွက်သက်ဝင်သက်သည် အသက်တည်း-ဟူသော မီးတောက်အတွက် လောင်စာပင် ဖြစ်ပေသည်။ အသက်ရှူနေပုံမှာ မှန်လှသဖြင့် ဗာရီနီးယား၏အဖို့၌ လူတို့၏အသက်သည် ဒီတက်ဒီကျတဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုတဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မိန်းမတစ်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ သန္ဓေသားကဲ့သို့လည်းကောင်း အချိန်မှန်လှပေသည်-ဟု တွေးတောနေမိလေသည်။

သို့သော် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါတွင် စပါးတားကပ်စ်သည် တိုက်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ပွဲဝင်ရတော့မည် ဖြစ်လေရာ စပါးတားကပ်စ်သည် အဘယ်နည်းဖြင့် ဤကဲ့သို့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေနိုင်ဘိသနည်း။ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်နေသူ တစ်ဦးသည် အဘယ်နည်းဖြင့် အိပ်မောကျနေနိုင်ပါဘိသနည်း။ သူသည် ခည်သည့်နည်းဖြင့် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရယူနိုင်ဘိသနည်း။

ဗာရီနီးယားသည် စပါးတားကပ်စ်ကို အသာအယာ တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်သပ်ပေးနေရှာသည်။ စပါးတားကပ်စ်၏အဖို့၌ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ရခြင်းသည် အသက်တည်မြဲရေးအတွက် များစွာ အရေးကြီးလှပေသည်။

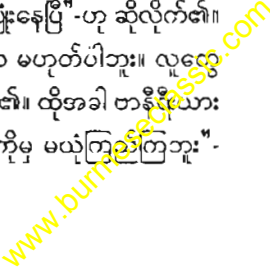
ဗာရီနီးယား၏စိတ်ထဲ၌ “အိပ်ပါအချစ်ရယ်၊ အားရှိအောင် အိပ်လိုက်ပါ လင်ရယ်”-ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်းနေမိလေသည်။

ဗာရီနီးယားသည် အသာအယာ လူးလွန်လိုက်ပြီးနောက် စပါးတားကပ်စ်အား တိုးကပ်၍ ဖက်ထားလိုက်သည်။ အသားချင်း ပိုမိုထိစပ်နေပြီးနောက်၊ သူ၏ဖို့ထွားသော ရင်သားတို့သည်လည်း စပါးတားကပ်စ်နှင့်ဖိကပ်ကာ ထွေးထွေးအိအိ ရှိနေကြပေသည်။ ပါးချင်းလည်း အပ်၍ထား၏။ သူ၏ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်များသည် သူ့လင်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဝဲ၍နေကြသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခမှန်သမျှတို့သည် အချစ်ကြောင့် လွင့်စဉ်ကွယ်ပ၍ သွားကြရလေတော့သည်။

(မှတ်မိပါသေးသည်။ တစ်ခါတုန်းက ဗာရီနီးယားသည် စပါးတားကပ်စ်အား “ကျွန်မတို့ လူမျိုးစုမှာ ထုံးစံတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီထုံးစံအတိုင်းလုပ်ပေးပါလားဟင်”-ဟု ပြောဖူးလေသည်။ ထိုအခါ စပါးတားကပ်စ်က ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “မင်းတို့ လူမျိုးစုက ဘာကိုယုံကြည်သလဲ”-ဟု ပြန်၍မေး၏။ ဗာရီနီးယားက “ပြောရင် ရှင်ရယ်မှာပါ”-ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။ စပါးတားကပ်စ် “ကိုယ်ရယ်တာများ မင်းမြင်ဖူးလို့လားကွာ၊ ကိုယ်မရယ်တတ်တော့ဘူး”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် ဗာရီနီးယားက “ကျွန်မတို့ လူမျိုးစုမှာ နာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်က အသက်ရှူလိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ်ကာယထဲကို ဝိညာဉ်အသစ်အသစ် ဝင်ပြီးတော့ သွားတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဟော . . . ရှင်က ပြုံးနေပြီ”-ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ စပါးတားကပ်စ်က “ကျွန်မင်းကို ရယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ အမျိုးမျိုး ယုံတတ်ကြပုံကို ပြုံးနေမိတာပါ”-ဟု ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ဗာရီနီးယားက “ရှင်က ဝရီလူမျိုးပေကိုး၊ ဝရီလူမျိုးတွေဟာ ဘာကိုမှ မယုံကြည်ကြဘူး”-

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ဟု ပြောလိုက်၏။ စပါးတားကပ်စံက “ကိုယ်ဟာ ဂရိလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သရေစိယ လူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ဂရိ(စ်)တွေဟာ ယုံကြည်ကိစ္စတွေ အများကြီးပဲ ရှိကြပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။ ဗာရီနီးယားက “ဂရိ(စ်)တွေယုံတာ မယုံတာ အသာထားပြီးတော့ ကျွန်မတို့လူမျိုးစု လုပ်သလိုလုပ်စမ်းပါ။” စပါးတား ကပ်စံက “ကိုယ်ကြောက်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းမသိဘူးလားကွယ်”-ဟု မေးလိုက်သည်။ ဗာရီနီးယားသည် သူတို့၏ အကျဉ်းခန်းကလေးအတွင်း၌ မြက်ဖျာပေးပေးကလေး ပေါ်တွင် စပါးတားကပ်စံနဲ့အတူ တင်းကျပ်စွာဖက်၍ လဲလျောင်းနေ၏။ ဤအ ကျဉ်းခန်းသည်ကား သူတို့၏ “အိမ်ဂေဟာ”ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏ “ရဲတိုက် လည်း ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦး အတူနေသမျှသော အချိန်တို့မှာ ဤကျောက်တိုက် ခန်းကလေးတွင်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အခန်းမှာ အခန်း၅-ပေ၊ အလျား၇-ပေသာရှိ သည်။ ဆီအိုးတစ်ခုနှင့် မြက်ဖျာတစ်ချပ်သာ ရှိ၏။ ဗာရီနီးယားသည် စပါးတား ကပ်စံအား တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ထားရင်း တအိအိငိုကြွေးနေရှာလေသည်။ သူငိုသည်ကို နေ့အချိန်၌ မည်သူမျှ မမြင်ဖူးကြချေ။

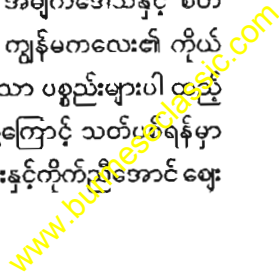
(ဘားတီးယားတပ်စံက “ကျုပ်ဟာ မိန်းမတွေကို ပေးလို့မဖြစ်ဘူးဗျ။ ခေတ္တခဏသာ ငှားတာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ အသေခံလူသတ်သမားတွေကို မိန်းမတွေ အငှားပေးရမယ်။ ပေးမထားရင် အသေခံသမားဟာ တိုက်ပွဲမှာ သွက်သွက် လက်လက် မရှိဘူးဗျ။ အသေခံသမားဟာ ထမ်းစင်ထမ်းတဲ့ကျွန်နဲ့ မတူဘူး။ သူဟာ ယောက်ျားကောင်းစစ်စစ် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် တိုက် ပွဲကို ဘယ်သူက ဝိုက်ဆံပေးပြီး ကြည့်ကြမှာလဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမရှိမှ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ မိန်းမဆိုးတွေကို လိုက်ဝယ်တာပဲဗျ။ ဈေးကပေါပေ သကဲ့။ သူတို့ကို ဟောပျောင်းအောင် လုပ်လို့မရရင် ကျုပ်အကောင်တွေရဲ့လက် ထဲကို ဝကွက်ပြီး အပ်လိုက်တာပဲ။ တစ်ခါထဲ ဦးကျိုးသွားတာပေါ့ဗျာ”ဟု အားရ ပါးရ ပြောဖူးလေသည်။)

ညသည် ကုန်လွန်လာခဲ့၏။ အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်စွေစွေသည် အကျဉ်းခန်းထဲသို့ ဝင်၍လာ၏။ ဗာရီနီးယားသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျှင်တစ် ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်နှင့် သူ၏ဦးခေါင်းတို့မှာ တပြေးတည်း ညီ၍နေ၏။ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လျှင် သံတိုင်များနှင့် ဝင်းခတ်ထားသောလှေ ကျင့်ကွင်းကြီးများနှင့် နေ့ညမပြတ် ကင်းစောင့်ကြရသဖြင့် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ် ၍နေသော အစောင့်များကို မြင်နိုင်ပေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် စပါးတား

တပ်စံကဲ့သို့ အကျဉ်းခန်းနှင့် သံကြိုးများကိုသာ ဘဝတွင် အဖော်ပြု၍ နေရသူ မဟုတ်ချေ။

(ဤမိန်းမကို မြင်ရလျှင် ဘားတီးယားတပ်စံသည် ပျော်မြူး၍ စိတ်အား ထက်သန်လာရမမြဲ ဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုယ်စားလှယ်သည် ဗာရီနီးယားအား ရောမမြို့ကျွန်စေ့၌ ဒဂါးငါးရာမျှသာ ပေး၍ဝယ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမ သည် သဲလဲစင်မဟုတ်မှန်း သူသိလေသည်။ သို့သော် ကြည့်လိုက်တိုင်းပင် အားရစရာဖြစ်၏။ ဗာရီနီးယားသည် ဂျာမန်လူမျိုးနွယ်ပီပီ အရပ်ရှည်၍ ကိုယ် လုံးကိုယ်ထည် ဖွံ့ထွားတောင့်တင်း၏။ ဘားတီးယားတပ်စံသည် ဤသို့သော တိုက်ကာယမျိုးရှိသည့် မိန်းမမျိုးကိုမှ နှစ်သက်တတ်လေသည်။ ထို့အပြင် အ ခြားအချက်တစ်ချက်မှာကား ဗာရီနီးယားသည် အသက်နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်ခန့် သာ ရှိသေး၏။ ဘားတီးယားတပ်စံသည် ငယ်ရွယ်သူ အမျိုးသမီးများကိုသာ နည်းစိမ့်ခံချင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် ရုပ်ရည်လည်း လှပ၏။ ဆံပင်ဝါများ တထွေးကြီးရှိ၏။ ဘားတီးယားတပ်စံသည် ဆံပင်ဝါဝါနှင့် မိန်းမ ချောများကို နှစ်သက်တတ်သူဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘားတီးယားတပ်စံက ခက်မော၍ ရမ္မက်လောကြွခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(သို့သော်လည်း သူငယ်မအား အိပ်ရာထဲသို့ ခေါ်သွားသောအခါတွင် သူငယ်မသည် တောကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အပြင်းအထန် ခုခံကာကွယ်လေ တော့သည်။ သူငယ်မသည် ခြေနှင့်တန်၏။ တံတွေးနှင့်ထွေး၏။ လက်သည်း နှင့် ကုတ်ခြစ်၏။ သူငယ်မမှာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမား၍ သန်စွမ်းသောသူ ဖြစ်လေ သည်။ နောက်ဆုံး၌ မတတ်သာသဖြင့် ဘားတီးယားတပ်စံသည် သူငယ်မအား သုတိလစ်သွားအောင် ရိုက်နှက်ရ၏။ အိပ်ခန်းထဲ၌ အလှအပထားသော အဖိုး တန်ပစ္စည်းများမှာ နှစ်ယောက်သား နပန်းလုံးရသောကြောင့် ကွဲရှကုန်၏။ သူသည် သူငယ်မအား ဦးခေါင်းကို အဖိုးတန်ကြွေအိုးတစ်လုံးနှင့် ရိုက်ချလိုက် ၏။ ထိုအခါတွင်မှ သူငယ်မသည် သူ့အလိုဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်၍ပြု သမျှ နုရရှာလေတော့သည်။ ဘားတီးယားတပ်စံ၏ အမျက်ဒေါသနှင့် စိတ် ဖျက်ခြင်းတို့မှာ ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမား၍လာ၏။ ကျွန်မကလေး၏ ကိုယ် စာယတန်ဖိုးမှာလည်း လူ၏တန်ဖိုးအပြင် ကွဲရှကုန်သော ပစ္စည်းများပါ ထည့် ၍ တွက်လိုက်သောအခါ၌ တန်ဖိုးတက်၍လာ၏။ ထို့ကြောင့် သတ်ပစ်ရန်မှာ ထိုတန်ဖိုးများ ဆုံးရှုံးရန်သာ ရှိလေသည်။ ထိုတန်ဖိုးများနှင့်ကိုက်ညီအောင် ဈေး

တင်၍ ပြန်ရောင်းပစ်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ရောမ မြို့တော် လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် မောင်းခိုကုန်ကူးသူဖြစ်သော်လည်း အရမ်း စော့တင်၍ ပစ္စည်းများကို ရလျှင်ရသလို ရောင်းတတ်သူမဟုတ်။ သူသည် ကုန်ရောင်းဝယ်ရာ၌ လိမ်၍ ရောင်းတတ်သူ မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူလေသည်။ ထို့အပြင် သူသည် ကြမ်းတမ်းသော ထိုသူငယ်အား ငြိမ်ဝပ် ၍ သွားအောင် ကြမ်းတမ်းသော လူသတ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သူ စပါးတားကပ်စ် နှင့် ပေးစားလိုက်ပြီး အပိုးသေကာ ဝပ်ဆင်းသွားလိမ့်မည်-ဟု ယူဆမိလေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ဗာရီနီးယားအား စပါးတားကပ်စ်၏ လက် သို့ ပေးအပ်ရင်း “ဒါဟာ မင်းနဲ့တူတူ အိပ်ဖို့အဖော်ပဲ၊ ကလေးရချင်လဲရ၊ မရချင် လဲနေပေါ့၊ မင်းသဘောပဲ မင်းစကားကို နားထောင်အောင်တော့လုပ်၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့”-ဟု ပြောလိုက်၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် သူငယ်မကို ကြည့်ကာ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မတုန်မလှုပ် ရပ်၍နေလေသည်။ ဤအချိန်၌ ဗာရီနီးယားမှာ မလှတော့ချေ။ သူ့မျက်နှာတွင် ရှုနထားသော ဒဏ်ရာနှစ်ခု ရှိနေ၏။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ရောင်ပြီး ပိတ်ခါ သွေးချော့၍နေ၏။ သူ၏နဖူး၊ လည်ပင်းနှင့်လက်မောင်းများတွင် အညှို့ အမည်းများ စွဲ၍နေလေသည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦးကွ၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ရတယ်ဆိုတာ”-ဟု ပြောဆို ပြီးလျှင် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ဗာရီနီးယား၏ စုတ်ပြနေသော အဝတ်ကို ထပ်မံ၍ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင်ပင် စပါးတားကပ်စ်သည် ဗာရီနီးယားအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ချစ်ခင်မိလေတော့သည်။ ရိုးရိုးနှင့် မာနကြီးစွာ တည်တည်ခန့်ခန့် ကြည့်ရရ ခြေစုံရပ်၍ နေနိုင်သောသတ္တိနှင့်မာန ရှိသောကြောင့် ချစ်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဘားတီးယားတပ်စ်တို့ကို မကြည့်။ သူ၏စိတ်မှာကား ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း-ဟုသာ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ လောကဓံကို ဖြစ်သလိုကြုံကြုံခံမည်-ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်နိုင်သောသတ္တိ ရှိသဖြင့်ပင် စပါးတားကပ်စ်သည် ဗာရီနီးယားအား မေတ္တာသက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင် ဗာရီနီးယားသည် စပါးတားကပ်စ်၏ အခန်းထဲ၌ နှစ် ယောက်ထဲ နေရ၏။ သူသည် အခန်းထောင့်၌ ကွေး၍နေ၏။ ညသည် တဖြည်း ဖြည်း အေး၍လာ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် ဗာရီနီးယား၏အနီးသို့ မကပ်ဘဲ

“လက်တင်စကား ပြောတတ်သလား”-ဟု မေးလိုက်၏။ သို့သော် အဖြေမရ ချေ။ စပါးတားကပ်စ်က “ငါဟာ ဂျာမန်စကားကို မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တတ်တင်စကားနဲ့ပဲ ပြောမယ်၊ ညဟာ အေးလာပြီ။ ငါ့မြက်ဖျာပေါ်မှာ အိပ်ပါ”- ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စပါးတားကပ်စ်က ဖျာကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ နံနက်လင်းသောအခါ သူတို့သည် ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ် ၌ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗာရီနီးယားသည် ယခင် တစ်နှစ်ခွဲခန့် အချိန်မှစ၍ သူ့အား ဂျာမင်ီပြည် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းမှ နှစ်ဆီးခေါ်လာကတည်းက ဤသို့သော ကြင်နာမှုမျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ရ ခဲ့သေးချေ။

စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေသော ညသည် မိုးသောက်စ ပြုလာ၏။ တစ်ညလုံး မိုးအား ထောက်ထားညှာတာခဲ့သော စပါးတားကပ်စ်အား မေတ္တာစိတ်ဝင်၍ ဆွဲခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ဗာရီနီးယား၏ အသည်းနှလုံးတွင် မေတ္တာရည် စိမ့်ဝင်လာ သည်ကို အလိုအလျောက် သိရှိ၍လာသည့်အလား စပါးတားကပ်စ်သည် လူး နှစ်၍လာ၏။ သူသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်ရာ မိုးသောက်အလင်း အောက်မှေးမှေးတွင် ဗာရီနီးယားကို မထင်မရှား မြင်ရလေသည်။ သူသည် သူ့ နှလုံးမအား ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းယူလိုက်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံးကို ယုယစွာ နှစ်သပ်ပေးနေလေသည်။

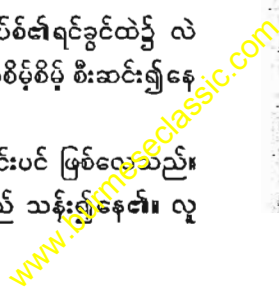
ဗာရီနီးယားက “အချစ်ရယ်... အချစ်ရယ်...”-ဟု တီးတိုးညည်း ညည်း၍ နေရှာ၏။

“ချစ်ပါရစေတော့ကွယ်...”
 “ဒီလိုဆိုရင် ဒီကနေ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ လေ့ကျင့်ရာမှာ အင်အားကုန်ခန်း မမှာပေါ့”

“ချစ်ပါရစေလားကွယ်... ကိုယ့်မှာ အားတွေ အပြည့်အဝ ရှိနေပါ သေး”

ထိုအခါတွင် ဗာရီနီးယားသည် စပါးတားကပ်စ်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ လဲ ကျောင်းလိုက်၏။ ငိုသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်များသည် တစ်မှိတ်မှိတ် စီးဆင်း၍နေ သောတော့သည်။

နံနက်ခင်းမှာကား တိုက်ပွဲဝင်ရမည့် နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ နံနက်ခင်းကျင့်တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်မည့် အရိပ်အငွေ့များသည် သန်း၍နေ၏။ လူ

သတ်ပြင်ပွဲသမား နှစ်ရာကျော်တို့သည် အခြေအနေကို လျှပ်စစ်ဓာတ် အလို့ငှာ ခံရသလို အလိုလိုသိ၍ နေကြပေသည်။ ရောမမြို့မှ ငွေကြေးကြွယ်ဝသော လူငယ်နှစ်ယောက် ငွေနှင့်လာ၍ ကြမ်းကြုတ်သော အပျော်အအပါးမျိုးကို ဝယ်ယူကာ အရသာ ခံစားလိုကြသောကြောင့် ပြိုင်ပွဲသမားနှစ်စုံတို့သည် သွေးထူးသံယို ဖြစ်ကြရပေတော့သည်။ ထိုနှစ်စုံတို့မှာကား သရေစီယံလူမျိုးနှစ်ဦး ဝတ်လူမျိုးတစ်ဦးနှင့် အာဖရိကလူမျိုးတစ်ဦး ပေါင်းလေးယောက် ဖြစ်လေသည်။ အာဖရိကတိုက်သားမှာ ပိုက်ကွန်နှင့်ခရင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အားညီ၍မနေချေ။ သော တိုက်ပွဲမျိုးကို လူသတ်ပြိုင်ဝင် တည်ထောင်ထားသူများသည် ခွင့်ပြုမရှိကြ။ ခွေးတစ်ကောင်ကို မွေးထားသောသူတစ်ယောက်သည် ခွေးခြင်္သေ့နှင့်ပြိုင်၍ အကိုက်ခိုင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် ဘာတီးယားတပ်စစ်ပိုက်ဆံရမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်သောသူသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

လူမည်းမျိုးဖြစ်သော အာဖရိကတိုက်သား ဒရားဘားသည် ဤနံနက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၌ သူ၏ဘာသာစကားဖြင့် “သေနေငါကြိုဆိုပါတယ်”-ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ဒရားဘားသည် လဲလျောငါးရင်းက သူ၏ဘဝကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးတောနေမိလေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မည်မျှပင် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရာကမူ ဘဝသက်တမ်းတလျှောက်၌ ချစ်ခင်ယုယခဲရပ်၊ ပိုက်ထွေးနမ်းရှုံ့ခွဲပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုကခုန်ခဲရပ်များကို တွေးမိတတ်ကြစမြဲ ဖြစ်၏။ လူတိုင်းပင် ရမည့်အရေးကို ကြောက်ရွံ့တတ်ကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်ချေသည်။ မိမိဘဝတွင် ဘာကိုမျှတွယ်တာစရာ လုံးဝမရှိစေကာမူ လူတို့သည် ဘဝကို မရမကတွယ်တတ်၍ အသက်ရှင်နေအောင် ကြိုးစားကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ပွဲသမားများသည် နေရင်းဇာတ်နှင့် အလွန်ကွာဝေး၍ ဘယ်အခါမျှ ပြန်ရောက်ရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘဲ အမျိုးမျိုး အနှိပ်စက်အညှဉ်းပန်းကိုခံရကာ တိရစ္ဆာန်လို အစားအသွေးဖြီး သွေးဆာသူများ ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် အသက်အသေခံ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြရသော်လည်း မသေချင်သောစိတ်ကား လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားခြင်း မရှိပေ။

ဒရားဘားသည် တစ်ခါက နိုးသားဖြောင့်မတ်စွာလုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့သော ယာသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာနှင့် သားမယားများရှိပြီး ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ်ပွဲများတွင်လည်း ဂုဏ်ယူလော

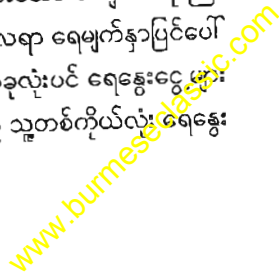
တိုက်ခိုက်နိုင်ခွမ်း ရှိခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေသည်။ ယခုမူကား အား ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်နှင့် ငါးထိုးမှိန်းတစ်လက်ကို ပေးကာ လူအများက အား လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ လှောင်ပြောင်ရယ်မောနိုင်ကြစေဖို့ လူသတ်ပွဲ ဝင်ခိုင်းလျက် ရှိနေချေပြီ။

သူသည် သူ့လူမျိုး၏ တရားသဘော အယူအဆအတိုင်း “လူဆိုတာ သူမျိုးပေပဲ”-ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေ၏။

သို့သော် သူသည် စိတ်ချမ်းသာရာကား မရနိုင်ဘဲ၊ အလဟဿ ရှိရပေသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှထလိုက်၏။ သူ၏အရိုးများနှင့် ကြွက်သားများမှာ တဖြည်းဖြည်း ကိုက်ခဲလျက် ရှိနေပေသည်။ ဤနေ့အဖို့တွင် သူသည် စပါးတားကပ်စံအား သတ်ဖြတ်ရပေတော့မည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဒရားဘားသည် စပါးတားကပ်စံအား အခြားသောသူများထက် ပိုမို၍ ချစ်ခင်လေးစားသောသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် “လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားဆိုတာဟာ မိတ်ဆွေမထားရဘူး”-ဟု သော ဆိုခိုးစကားရှိရသည် မဟုတ်ပါလော။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည့် လူလေးယောက်အနက် သူသည် စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရေချိုးကန်များရှိရာသို့ သွားကြ၏။ သူတို့အဖို့တွင် စကားအထူး ပြောစရာမရှိသောကြောင့် ဘာမျှပြောစရာမလိုတော့။ သူတို့သည် ရေချိုးကန်မှတက်၍ ပြိုင်ပွဲဝင်ထဲသို့ ရောက်သည့်အထိ အသက်ရှင်၍ နေကြရမည့်သူများ ဖြစ်လေရာ စကားပြောခြင်းသည် အားနည်းစရာ အဖြစ်ဆိုးကို ပို၍ ဆိုးအောင်ပြုသကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချိမ့်မည်တည်း။

ရေချိုးကန်များ၌ ရေနွေးငွေ့များသည် တထောင်းထောင်းထ၍ နေကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်များသည် ညစ်ထေးထေးနေသော ရေနွေးထဲသို့ ဘာကိုမျှ ထွေထွေထူထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ရေချိုးခန်းကြီးမှာ မှောင်၍နေ၏။ အလျားပေလေးဆယ်နှင့် အနံပေနှစ်ဆယ်ရှိ၏။

တံခါးများကို ပိတ်လိုက်သောအခါ၌ အလွန်မှောင်၍သွား၏။ လူကြေးပြား ကောင်းကင်ပေါက် တပ်ဆင်ထားသောနေရာမှ အနည်းငယ်မျှသာ အလင်းရောင်ဝင်၍နေ၏။ အားနည်းသော ထိုအလင်းရောင်တွင် ရေနွေးများမှာ မွဲညိုညိုအရောင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ မီးဖုတ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ရေထဲ၌ ချထားခြင်းအားဖြင့် ရေကိုပူနွေးစေလေရာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ပူနွေးသော မီးခိုးများ ဝေ့၍နေပြီး ရေချိုးရုံမှာ တစ်ခုလုံးပင် ရေနွေးငွေ့များ ပြည့်သိပ်၍ နေချေတော့သည်။ စပါးတားကပ်စံသည် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေနွေး

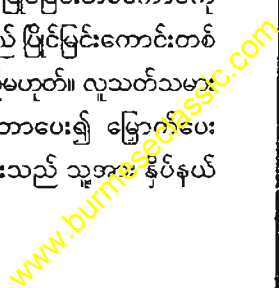
စိမ်လိက်ရသောအခါ၌ ကြွက်သားများ ပျော့ပျောင်းသွားလေသည်။ သူ့အဖို့ စည်းစိမ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။ သို့သော် သေရမည့်အရေးကိုကား အထောက်အပံ့မပြုပေ။ သေရမည့်သူများကို ပြိုင်ပွဲရှင်တို့သည် ဤသို့သေရခါနီး ဆဲဆဲ၌ အထူးဂရုစိုက်ကြပေသည်။ မိမိတို့သည်ကား သေရန်နှင့်သတ်ရန်အလျှင် လူလာ၍ ဖြစ်ကြရသည်တကား-ဟု စပါးတားကပ်စံ တွေးနေမိသည်။ ယခင်က သူသည် အသက်ဓာတ်ကို ဖြစ်စေသော ဂျုံ၊ ဘာလီဆန်နှင့် ရွှေတို့ကို တူးဖော်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က သူ၏ကိုယ်ကာယမှာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် အစိုက်ခံခဲ့ရ၏။ အကန်ခံခဲ့ရ၏။ ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်ပြီး အစာငတ်ထားခြင်းသည်လည်း ခံခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က သူသည် အသက်ဓာတ်အားကို တည်ဆောက်ပျိုးထောင်၍ပေးသောသူ ဖြစ်ခဲ့ချေသည်။ ယခုမူကား သူသည် အသက်သေရမည့်သူ၊ အသက်ထိသတ်ဖြတ်ရမည့်သူ ဖြစ်၍လာခဲ့ချေပြီ။ ဤအချိန်ကာလ၌ ရွှေတွင်းမှာတုန်းက တန်ဖိုးမဲ့ခဲ့သော သူ၏ကိုယ်ကာယသည် သူယခင်က တူးဖော်ခဲ့ရသော ရွှေနှင့် အမျှ တန်ဖိုးရှိလျက်နေချေပြီ ဖြစ်၏။

ဤအခိုက်အတန့်တွင် ထူးခြားသော အပြောင်းအလဲတစ်ရပ်သည် သူ၏ရင်ထဲ၌ ပေါက်ဖွား၍လာ၏။ ယင်းသည်မှာကား အမုန်းတရားပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခင်အခါက သူသည် မုန်းတီးဖို့ အချိန်မရခဲ့။ မုန်းတီးသောစိတ်ကိုထားနိုင်သူတို့မှာ ထမင်းဝဝစားရပြီး အင်အားပြည့်ဖြိုးနေပြီးလျှင် တွေ့ရာလေးပါးစိတ်ကူးနိုင်ဖို့ အချိန်ပိုရှိနေသော သူများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့သော အချိန်ပိုမျိုးကို ယခုအခါမှ ရရှိခဲ့၏။ သူ၏ အမုန်းတရား မြားပြီး တည်၍ထားသည်မှာ လင်းတူးလပ်စံ၊ ဘားတီးယားတပ်စ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ရောမပြည်ကို ကိုယ်စားပြုသူ ဖြစ်လေရာ ရောမပြည်ကို မုန်းသည်နှင့်အမျှ ဘားတီးယားတပ်စ်ကိုလည်း မုန်းမိ၏။ စပါးတားကပ်စံသည် မွေးလာကတည်းက လယ်ထွန်၍ ကျွဲနွား မွေးမြူကာ သတ္တုတွင်း တူးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရောမမြို့ကြီးတွင်မူကား ကျွဲ၊ နွားကို မွေးသလို လူတွေကို မွေးထားပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်စေကာ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်၍ အမျိုးကောင်းသားသမီးတို့ ရယ်မောကာ စည်းစိမ်ခံကြလျက် ရှိကြပေသည်။

ရေချိုးကန်ထဲမှနေ၍ သူတို့သည် အနှိပ်ခံ စားပွဲများပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရ၏။ ယခင်အခါများကနည်းတူ စပါးတားကပ်စံသည် စားပွဲပေါ်၌ မှောက်

၍ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မွှေးကြိုင်သော သံလွင်ဆီတို့ လောင်းချလိုက်ပြီးလျှင် အနှိပ်ဆရာတို့က သူ၏ကြွက်သားတိုင်းကို ပျော့သောင်းအောင် နှိပ်နယ်ပေးကြ၏။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဤနည်းအတိုင်း သူအနှိပ်ခံရဖူးစဉ်အခါက သူသည် သူ၏တစ်ဦးတည်းပိုင် ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းမျှသာဖြစ်သော သူ့အသားကို သူ့စိမ်းများက ကိုင်တွယ်ဖျစ်ညစ်သည်ကို လုံးဝကြိုက်ခဲ့ချေ။ ယခုမူကား သူသည် အကြောများကို ဖြေလျှော့ထားပြီးလျှင် အနှိပ်ဆရာများ နှိပ်ပေးသည်ကို စည်းစိမ်ခံတတ်လျက် အရသာတွေ့နေချေပြီ။ သူသည် ဤနည်းနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခါနီး အနှိပ်ခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်း(၁၂) ကြိမ်တိုင်အောင် အနှိပ်ခံဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ (၈)ကြိမ်မှာ ကာပူအားမြို့ရှိ အများနှင့်ဆိုင်သည် သူသတ်ပြိုင်ပွဲဝင်းကြီးတွင်ဖြစ်၍ ကျန်(၄)ကြိမ်တို့မှာ ဘားတီးယားတပ်စ်၏ ဘိုယိုပိုင် လူသတ်ပြိုင်ပွဲဝင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုပြိုင်ပွဲဝင်းသို့ ရောမမြို့တော်မှ စည်းစဉ်ကကြွယ်ဝသော မြို့တော်သားတို့သည် သူတို့၏ချစ်သူများကို ခေါ်လာကာ လူအချင်းချင်း အသေသတ်ကြသည်ကို စည်းစိမ်ခံ၍ ကြည့်ခဲ့ကြပေသည်။ အနှိပ်ခံစားပွဲပေါ်၌ လဲလျောင်းနေရင်း သူသည် ယခင်အကြိမ် တိုက်ပွဲဝင်ရစဉ်အခါက ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသမျှကို တသီတတန်းကြီး ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိ၏။ တိုက်ပွဲတိုင်းပင်လျှင် သူ့စိတ်၌ တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားဘိသကဲ့သို့ စွဲမြဲ၍ နေလေသည်။ ယာတောနှင့် သတ္တုတွင်းများရှိ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လုပ်ခင်းဆောင်တာများမှာ မဖြစ်စလောက်သာရှိ၏။ ကစားပြိုင်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရသောအခါ၌ ဖြစ်ပေါ်၍လာအပ်သော အကြောက်တရားသည် အခြားမည်သည့်အကြောက်နှင့်မျှ မတူချေ။ လူသတ်ရမည့် လုပ်ငန်းကဲ့သို့ ရွံရှာမုန်းတီးဖွယ်ဆောင်းသော အလုပ်မျိုးသည်လည်း အဘယ်တွင်မျှ မရှိချေ။

ဤနည်းဖြင့် သူသည် လူသတ်သမား၏ ဘဝလောက် နိမ့်ကျလှသော ဘဝသည် မရှိ-ဟု သိလာရပေသည်။ ထိုဘဝမျိုးသည် တိရစ္ဆာန်ဘဝနှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်၏။ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားတို့ကို ဂရုစိုက်ပုံမှာ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်ကို ဂရုစိုက်ပုံမျိုးနှင့် မခြားပေ။ သို့သော် ရောမလူမျိုးတို့သည် ပြိုင်မြင်းကောင်းတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်၍ပစ်ရန် မည်သူမျှ စိတ်ကူးထည့်ကြမည်မဟုတ်။ လူသတ်သမားတစ်ဦးကိုမူကား အသေခံ၍ သွားစေရန် လက်ခုပ်ဩဘာပေး၍ မြှောက်ပေးအပ်ကြသည်။ သို့တွေး၍နေစဉ်ဝယ် အနှိပ်သမားများသည် သူ့အား နှိပ်နယ်ခင်း အနာရွတ်များကို စမ်းသပ်လျက် ရှိနေပေသည်။

၁၃၈

တင့်တယ်

စပါးတားကပ်စ်သည် ကံကောင်းသူဖြစ်၏။ သူသည် ဒဏ်ရာကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မရစေဘဲ။ တချို့သူများမှာ အကြောပြတ်ခြင်း၊ အရိုးထိအောင် ဓားခုတ်ခံရခြင်း၊ မျက်လုံးကိုခွက်ထုတ်ခံရခြင်း၊ နှာခေါင်းအထိ မီးမြှောင်နှင့် အထိုးခံရခြင်း၊ လည်ပင်းပေါက်အောင် ဓားစူးနှင့် အထိုးခံရခြင်း-စသောဒဏ် ရာမျိုးကို ခံကြ၏။ သူနှင့်တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်များသည် ထိုဒဏ်ရာမျိုးကို တွေ့မိ လျှင် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ တစ်ညလုံး ဇောချွေးပြန်လျက် အိပ်မဟုတ် နိုင်မှီတတ်ပေသည်။ သူသည် ဒဏ်ရာကြီးကြီး မရစေဘဲ။ သူ့ရဲ့ဗူးသောဒဏ်ရာ များမှာ အပရိကဖြစ်၏။ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမရခြင်းသည် သူ့တိုက်ခိုက်မှု အစွမ်းအစ ရှိကာ ကျင်လည်သောကြောင့် ဖြစ်သည် -ဟု ယူဆမိ၏။ ကျွန်ဆိုသည်မှာ ကျွမ်း ကျင်မှုမရှိ၊ စစ်သားသာလျှင် ကျွမ်းကျင်မှုရှိသည်-ဟု ရောမလူမျိုးတို့က ယူဆ ကြပေသည်။ သို့သော် စပါးတားကပ်စ်သည် အလွန်လျင်မြန်၏။ သူ့အနီးက စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဝတီလူမျိုးနှင့်အလားတူပင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်သည်။ ရေဝတီသည် စဉ်းစား၍ နေပုံရ၏။ စဉ်းစားသောအခါတွင် ဒေါသစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်၍ လာတတ်၏။ လူသတ်ပြိုင်ဝင်းထဲ၌ ဂေါသကြီးသောသူသည် လော ကြီးသဖြင့် ခြေလှမ်းများကာ သေရသည်သာ ဖြစ်၏။ ကြောက်စိတ်ရှိခြင်းက ဒေါသပိုခြင်းထက် အသက်ရှင်နိုင်ရေးအတွက် ပို၍ကောင်းလေသေးသည်။ သူသည် သေရမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် စဉ်းစဉ်းစားစား အမြဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မသေ၊ တင်ကျန်၍နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချက်ကို သိမြင်နိုင်သူ နည်းပါး၏။ အခြားလူများ၏အဖို့၌ “ကျွန်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ပါဘူးကွာ၊ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားဟာ တိရစ္ဆာန်ပါပဲ”-ဟု ပြောလေ့ ရှိကြသည်။ ထိုစကားမှာ အပေါ်ယံကြောအားဖြင့် မှန်သော်လည်း သေသေ ချာချာ စဉ်းစားလျှင်မူကား ပြောင်းပြန်ဖြစ်၍နေ၏။ သာမန်လူတို့သည် အသက် ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် တစ်ခါတစ်ခါမှသာ စဉ်းစားမိကြသည်။ လူသတ်ပြိုင် သမားများမှာမူကား အချိန်နှင့်အမျှ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးကိုသာ အမြဲတစေ စဉ်းစားကြဆဲ၍ နေကြရ၏။ စပါးတားကပ်စ်၏ အဖို့၌ အသက်ရှင်ရေးမှအစ အခြားမည်သည့်အတွေးမျိုးမှ ထား၍မဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စပါးတား ကပ်စ်သည် ဤနေ့နံနက် တရီနီးယား၏အနီးမှ ထလာခဲ့သောအခါ၌ သူငယ်မ ကို အတင်းမေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်၏။ သံယောဇဉ်တင်းနေ၍ မဖြစ်။ သူ့အသက် ရှင်၍နေခိုက်တွင်သာ တရီနီးယားသည် သက်ရှိထင်ရှား ဖြစ်၍နေရပေလိမ့်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

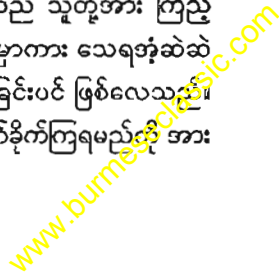
သည်။ လောလောဆယ်၌ကား စပါးတားကပ်စ်သည် သေသည်လည်းမဟုတ်။ နှင်သည်လည်း မမည်ချေ။

အနိပ်ဆရာများသည် နိပ်နယ်၍ ပြီးစီးသွားကြ၏။ ငွေကျွန်လေး အသက်တို့သည် စားပွဲများပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ကြပြီးလျှင် ရှည်လျားသော ခြံမိုးဝတ်ရုံကြီးများကို ခြံကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ အ ခြံသော လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများသည် နံနက်စာ စတင်၍ စားနေကြပြီဖြစ် သည်။ သူတို့သည် စားပွဲအနိမ့်ကလေးများကိုယ်စီကို ရှေ့၌ချထားပြီး ကြမ်း ဖြင့်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ စားသောက်နေကြ၏။ လူတိုင်းပင် ဆိတ်နို့အချဉ် တစ်ခွက်စီနှင့် အဆီများသောဝက်သားကို ဂျုံနှင့်ရောကချီထားသည့် အစား အစာတစ်ခွက်စီ ရရှိကြလေသည်။ ပြိုင်ပွဲရုံပိုင်ရှင်သည် လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများ နှင့် အစားအသောက် ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးပေး၏။ ထိုသူများသည် သူ့ထံသို့ မရောက်မီက ဝဝလင်လင် စားသောက်ကြရသောသူများ မဟုတ်ကြချေ။ သူတို့ အား ကျွေးမွေးပုံမှာ သေဒဏ်ခံရမည့်သူအား နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြင့် နှစ်သက် မှ အစားအသောက်ကို အဝကျွေးသည့်နည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာ တွင် ဤနေ့အဖို့၌ ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည့်သူများကိုမူ ဝိုင်အရက်အနည်းငယ်နှင့် ကြက် သား အနည်းငယ်တို့ကိုသာ ကျွေးမွေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစားများ နှင့် ဝိုင်လေးနေပါလျှင် တိုက်ခိုက်ရာ၌ သွက်လက်လျင်မြန်ခြင်း မရှိတတ်သော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ စပါးတားကပ်စ်သည် ဆာလောင်ခြင်း မရှိ သူတို့လေးဦးသည် အခြားသောသူများနှင့် တခြားသတ်သတ် ထိုင်ကြရ၏။ ထိုပွဲဝင်ရမည်ဖြစ်၍ လေးဦးစလုံးပင် ခံတွင်းပျက်၍ နေကြပေသည်။ သူတို့ သည် အရက်ကို ဖြည်းဖြည်းသောက်ကြ၏။ ကြက်သားကိုလည်း အနည်းငယ် သောက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြပေသည်။ သို့သော် စကားမပြောကြ။ အဆောင်ကြီးထဲတွင် အခြားသူများက စကားဖောင်လောက် အောင် ပြောဆိုနေကြသော်လည်း သူတို့ဝိုင်းတစ်ခုထဲမှာ ကွက်၍ ငြိမ်သက်နေ ကြပေသည်။ အခြားသော လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများသည် သူတို့အား ကြည့် မည်မကြည့်၊ ဂရုစိုက်ဟန်လည်း မရှိချေ။ ယင်းသည်မှာကား သေရအံ့ဆဲဆဲ သူတို့၏နောက်ဆုံး ထမင်းစားပွဲကို အလေးအမြတ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့လေးဦး မည်သူနှင့်မည်သူ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြရမည်ဆို အား

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

လုံးက သိပြီးဖြစ်သည်။ စပါးတားကပ်စ်နှင့် လူမည်းတို့သည် အားမြှောင်နှင့်ပိုက်ကွန်၊ ခရမ်းကိုင်ခွဲကာ တိုက်ကြရလိမ့်မည်-ဟု သိကြသည်။ သရေစိယံလူမျိုးနှင့် ဂျူးလူမျိုး တိုက်ခိုက်ရန် တွဲ၍ထားသည်ကိုလည်း အများသိကြ၏။ စပါးတားကပ်စ်နှင့် သရေစိယံလူငယ်တို့မှာ အသေခံကြရမည့်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်နက်အညံ့များကို အကိုင်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ စပါးတားကပ်စ်၏အဖြစ်ကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် ဂျာမန်မိန်းကလေးနှင့် အိပ်စက်ခဲ့သည်သာမကသေး၊ ထိုမိန်းကလေးကို သူ့မယားဟုလျှောက်ပြောနေခဲ့သေး၏။ ထို့အပြင် သူသည် အခြားသော ဝယ်ကျွန်များ၏ ခင်မင်ခြင်းကိုလည်း ခံရသူဖြစ်လေသည်။ လူသတ်သမားများသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ခင်မင်မိကြသည်-ဟု အသေအချာ မပြောတတ်ကြ။ စပါးတားကပ်စ်၏ ရုပ်ရည်နှင့် အမူအရာတို့မှာ သိမ်မွေ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသူများသည် သူ၏အဆုံးအဖြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ နှစ်သိမ့်စကားများကိုလည်းကောင်း နာယူကြလေသည်။ သူသည် စိတ်ပျက်၍နေသောသူ မဟုတ်။ ဦးခေါင်းကိုမထိမတ်ထား၏။ ဘယ်တော့မျှ ခေါင်းငုံ့လျှိုးနှင့် မနေချေ။ ယင်းသည်ကား ကျွန်တို့၏ ယောက်အဖို့တွင် ထူးဆန်းသော အမူအရာတစ်မျိုး ဖြစ်၍နေ၏။ သူသည် အဘယ်ကွယ်လောင်စွာ မပြောဆိုတတ်။ ဒေါသလည်း မထွက်တတ်။ သူ၏စိတ်ငြိမ်မိသည် လူသတ်သမားများ၏ အလယ်၌ တစ်မူထူးခြား၍ နေပေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စ်က “လူသတ်သမားတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေပဲ”-ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်၏။

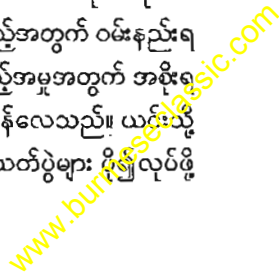
စပါးတားကပ်စ်သည် တိရစ္ဆာန်အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်အောင် မနေတတ်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘားတီးယားတပ်စ်အဖို့၌ ကြောက်စရာကောင်းသောကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စပါးတားကပ်စ်မှာ ဇီးရေးကျင်လည်ပြီး တန်ဖိုးရှိသော ကျွန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ့အား သေတွင်းပို့ရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသွားကြ၏။ “အထူးအခွင့်အရေးရသူများ”-ဟု ဗန်းစကားနှင့် အခေါ်ခံရသော အသေခံကျွန်လေးယောက်တို့သည် သူတို့ဘာသာ သီးခြားထွက်လာကြ၏။ အခြားသူများက သူတို့အား ထိလည်းထိမပျစကားလည်း မပြောရချေ။ သို့သော် ဝင်နီကပ်စ်သည် စပါးတားကပ်စ်ဆီသို့သွား၍ ဖက်ရမ်းလိုက်ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းလိုက်၏။ သို့ပြုမူခြင်းမှာ ဆန်းသည့်အ

ပြင် ကြာပွတ်နှင့် အချက်၃၀-အရိုက်ခံရမည့် အဖြစ်ဒဏ်ကလည်း ရှိသေး၏။ သို့သော် လူသတ်သမားများသည် သူ့အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်ကို နားမလည်နိုင်ကြချေ။

နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ထိုနေ့နံနက်ခင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုနေ့၏နောက်ပိုင်းတွင် ကမ္ဘာမြေတုန်ဟီးမျှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အရေးတော်ပုံကြီးသည် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်နှင့် မည်သို့သက်ဆိုင်၍ နေသည်ကိုလည်း မကြိုမကြိမ် အဖန်ဖန် ကြိုးစား၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိခဲ့၏။ သို့တိုင်အောင် နာမလူမျိုး လူကုထံနှစ်ဦးတို့ လူသတ်ပွဲကြည့်ချင်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤအရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာရသည်မှာ ဆန်းလှ၏။ ဤကဲ့သို့သော သီးခြားပုဂ္ဂလိက လူသတ်ပြပွဲများမှာ တစ်သီတင်းလျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ အမြဲဖြစ်နေခဲ့၏။ ဤပွဲသည်လည်း အခြားပွဲများနှင့် မခြားလှချေ။ ထိုပွဲကို ပြုလုပ်ချခိုန်က ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ရောမမြို့တော်တွင် သူပိုင်သော တန်းတန်းအိုကြီးများ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ရှိခဲ့ပေသည်။ တန်းလျားကြီးများမှာ အခြားငွေရင်းမြှုပ်နှံသည့် ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကဲ့သို့ နှိုးတစ်ခါတစ်လှည့် ရှိသည်မဟုတ်။ ဝင်ငွေအလွန်မှန်၏။ ဝင်ငွေတိုးသည်ထက်သာ နှစ်ပေါင်းချီလာ၏။ လက်ဦးအစတွင် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် လေးထပ်အိမ် တစ်ခုနှင့် ငါးထပ်အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ခဲ့၏။ အထပ်တစ်ထပ်လျှင် အခန်း(၁၂)ခန်းရှိသည်။ တစ်ခန်းကို တစ်နှစ်လျှင် ရောမသုံး ဆတ်စတားစက် ဒဂါးကိုးရာလျှင် ငှားရမ်းလေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် အိမ်များ၌ အထပ်များထပ်၍ တိုးရန်စိတ်ကူးစက်၍ လာခဲ့၏။ သို့မှ ဝင်ငွေပို၍ များပြားလာမည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ငါးထပ်အိမ်ကို ခုနစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်အောင် ဖြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် လေးထပ်အိမ်ကို နောက်ထပ်၍ အထပ်တစ်ထပ် ဖြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူကား အိမ်အိုကြီးသည် အလေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ကျဆုံးပျက်စီးသွားရလေတော့သည်။ သူသည် အိမ်ပြုရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းရသည်သာမကသေး၊ အိမ်ငှားနှစ်ဆယ်ကျော် သေဆုံးရသည့်အမှုအတွက် အစိုးရက လာဘ်ထိုးကာ ဖုံးဖိရသဖြင့် ထပ်၍ ပိုက်ဆံကုန်ရပြန်လေသည်။ ယင်းသို့ ဝင်ငွေကုန်ရသောအခါ၌ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် လူသတ်ပွဲများ ပို၍ လုပ်မိ

ကြီးစားရလေတော့သည်။ သို့မှသာ ကုန်သွားသော ငွေများကို ပြန်၍ဖာထေးနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဤနေ့နံနက်သည်ကား အတိတ်နိမိတ် မကောင်းသောနံနက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ပထမနိမိတ်ဆိုးမှာကား ဂင်နီကပ်စ်ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို ရိုက်နှုတ်ရခြင်းသည် ထိုသူ၏ တိုက်ခိုက်မှုအင်အားကို လျော့ပါးစေသဖြင့် မကောင်းလှချေ။ သို့သော် လူသတ်သမားအစုအဖွဲ့တွင် စည်းကမ်းကို အနည်းငယ်ဖောက်ခါဖျာနှင့် အပြစ်ဒဏ်ကို အပြန်ဆုံးနှင့် အပြင်းထန်ဆုံး ပေးရမည် ဖြစ်၏။ နောက်အတိတ်နိမိတ် ဆိုးရွားသော အချက်တစ်ချက်မှာကား ဓားမြှောင်သမားနှင့် မိန်းသမားတို့အား မမျှမတ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်စေခြင်းသည် မတရား-ဟူ၍ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားအားလုံးက မကျေမနပ်ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တတိယအားဖြင့် နိမိတ်ဆိုးသည်မှာကား လူသတ်ပွဲ ကျင်းပခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်သည်တော်များ၏အလာကို ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ထုသတ်ကွင်းမှနေ၍ စောင့်၏။ သူသည် ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ရောမလူမျိုးတို့အားမည်ကဲ့သို့ပင် ထင်မြင်ယူဆစေကာမူ ပိုက်ဆံနှင့်ပတ်သက်၍ လာလျှင်မူကား သူ့ထရဖိုရိုလျှင် များစွာ ကျိုးနွံတတ်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရပါက သူ့ကိုယ်သူ ရေခိုင်ထဲကဖားသူငယ်ပမာ အောင်ကျသည်-ဟု ထင်မိခဲ့လေသည်။ သူသည် လမ်းကြိုလမ်းကြား၌ ကျင်လည်ခဲ့စဉ်က သူ့တွင် ငွေလေးသိန်းရှိလျှင် ဘော်ပြီ-ဟု မျှော်မှန်းခဲ့၏။ ငွေလေးသိန်းလျှင် သူသည် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ရသူတစ်ဦး ဖြစ်၍ လာကာ ဂုဏ်အလွန်ရှိသောမည်-ဟု မျှော်မှန်းခဲ့ပေသည်။ သို့သော် သူသည် ချမ်းသာလာ၍ ဘွဲ့ရပြီးသော အခါ၌ ငွေကြေး၏တန်ဖိုးကို ပို၍သိမြင်လာကာ သူ့တွင် ရှေ့သို့ တက်လမ်းမဆီနိုင်အောင် ရှိသေးသည်-ဟု စတင်သိမြင်ကာ လောဘတက်သည်ထက် တက်လာခဲ့လေသည်။

ဂုဏ်ပြုထိုက်သောသူတို့ကို ဂုဏ်ပြုရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်နှင့် ဘရက်ကပ်စ်တို့ လူသိုက်အလာကို စောင့်၍ ကြေခြင်း ဖြစ်၏။ ဂင်နီကပ်စ်အား ကြာပွတ်ဒဏ် အချက်သုံးဆယ် အပေးသည့်အကြောင်းကို သူမသိလိုက်ချေ။ သူသည် ဧည့်သည်များ ရောက်လာသော အခါ၌ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ စင်မြင့်ပေါ်

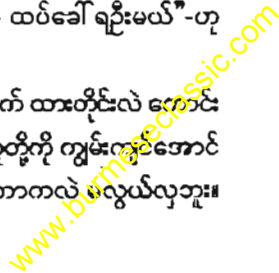
နေ၍ ကြည့်ပါလျှင် လည်ပင်းမကိုင်းရဘဲ သီးသန့် လူသတ်ပြိုင်ကွင်းကို နေရာအနှံ့ မြင်နိုင်ပေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ဧည့်သည်များ သက်သောင့်သက်သာ လူသတ်ပွဲကြည့်နိုင်စေရန် မှီအုံးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် နေရာပြုပြင်၍ အဆင်သင့် လုပ်ပေး၏။ ဧည့်သည်များအတွက် အရက်နှင့် ချိုချို၊ ခဲဖွယ်များကို လူလာစေသည်။ နံနက်နေရောင်ခြည် အထိုးမခံရအောင် ရွက်ဖျင်အမိုးအကျားတစ်ခုကိုလည်း တပ်ဆင်ထား၏။ အိမ်စေကျွန်နှစ်ယောက်တို့က မတော်တဆ နေရင့်၍ ပူအိုက်လာမည်ဆိုလျှင် ယပ်ခပ်ပေးရန် ငှက်မွေးယပ်တောင်များနှင့် အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြရလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ၏အစီအစဉ်ကို ကျေနပ်၍ နေ၏။ ဧည့်သည်များက သူ၏အစီအစဉ်ကို ချီးမွမ်းလိမ့်မည်-ဟုလည်း မျှော်လင့်နေပေသည်။ ဧည့်သည်များ ရောက်ချိန်နှင့် လူသတ်ပွဲဧည့်အချိန်တို့၏ကြားကာလတွင် အဖျင်းပြေစေရန် အတီးအမှုတ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် ကချေသည်မတစ်ဦးကိုလည်း ကွင်းထဲ၌ အသင့်ထားရှိ၏။

ဧည့်သည်များသည် အတီးအမှုတ်နှင့်အကကို များစွာ ဂရုမစိုက်ကြ။ ဘရက်ကပ်စ်၏မိတ်ဆွေ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကော်နဲလီးယပ်စ်(စ်) လူးစီးယပ်စ် ဆိုသူသည် ရောမမြို့၌ အဆင့်အတန်းမီမီနေနိုင်ရန် ငွေမည်မျှ သုံးစွဲရသည်အကြောင်းကို တတွတ်တွတ် ပြော၍ နေ၏။ လူးစီးယပ်စ်သည် ထမင်းချက်အသစ်တစ်ယောက်ကိုငှားရာ ငွေငါးထောင်ကုန်ကျကြောင်းကိုပြော၍ နေရာ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် နားအစွင့်ကြီးစွင့်၍ ထားနေမိလေသည်။

လူးစီးယပ်စ်က “လူဆိုတာ အဆင့်အတန်းရှိရှိ နေနိုင်မှ ကောင်းတာဗျာ အနည်းဆုံး ထမင်းချက်သမား လေးယောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မယ်။ ကိုယ်စားချင်တဲ့ အစားအသောက်ကို အိမ်မှာ အချက်အပြုတ်သမား မထားနိုင်လို့ ဈေးမှာသွားပြီး ဝယ်စားရမယ်ဆိုရင် မစားဘဲနေတာကပဲ ဂုဏ်ရှိပါသေးတယ်”-ဟု ပြော၍ နေ၏။

သူ၏ဝန်းကလည်း “ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မတောင်မှပဲ နောက်ထပ် အပို ဆံပင်ကောက်သမားနဲ့ အနှိပ်သည်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ရဦးမယ်”-ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ဘရက်ကပ်စ်ကမူ “အခိုင်းအဝတ်စုံရာလောက် ထားတိုင်းလဲ ကောင်းအယ်ရယ်လို့ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ အရေးကြီးဆုံးက သူတို့ကို ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ကြားပေးထားဖို့သာ အရေးကြီးတယ်။ သင်ပေးရတာကလဲ မလွယ်လှဘူး။

တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်မှာ ဆိုက်ပရပ်စ်ကျွန်းက ဂရိလူမျိုးလက်ပါးစေတစ်ယောက်
ငှားထားဖူးတယ်။ သူဟာ တိုးမားရဲ့ လက်ာ်ရည်ကြီးတွေကို အလွတ်ရတဲ့လူပါ။
ဒါပေမယ့် သူဟာ အဝတ်လျှော်၊ ပန်းကန်ဆေး မလုပ်ရပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ အဝတ်
အစားတွေကိုသာ နေရာတကျ အသိမ်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ
အကျီအဝါယူခဲ့လို့ ခိုင်းလိုက်ရင် ချက်ချင်းယူမလာတတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ သူ့ကို
ခိုင်းရတာထက် ကိုယ့်ဟာကိုထပြီး ယူလိုက်ရတာက သက်သာသေးတယ်”-
ဟု ပြောနေ၏။

ကေးယပ်စ်က “ဟာ . . . ကိုယ်တိုင်ထလုပ်လို့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ”-ဟု
ပြောလိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွယ် . . . ကဲ . . . ပြိုင်ပွဲဆရာက ဘယ်လိုအရက်မျိုးနဲ့များ
ညှော်ခံမှာပါလိမ့်”

ဤတွင် ဘားတီးယားတပ်စ်က အရက်ချိုင့်ကိုယူ၍ ပြုရင်း “စည်ဆယ်
ပိုင်းအရက်ဗျ”-ဟု ခပ်ကြားကြား ပြောလိုက်လေသည်။

ဘရက်ကပ်စ်သည် တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီးနောက် “ခင်ဗျား
မှာ ဂျူဒီယံ အရက်မရှိဘူးလား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ရှိပါခင်ဗျာ . . . အကောင်းဆုံးရှိပါတယ်။ အရောင်က နှင်းဆီရောင်
ဖျော့ဖျော့ကလေး ခင်ဗျ”-ဟု ပြန်ပြောပြီးနောက် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ကျွန်
တစ်ယောက်အား ဂျူဒီယံအရက်ယူလာခဲ့ရန် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

လူးစီးယပ်စ်သည် သူ၏မိန်းမနှင့် တီးတိုးစကားပြော၍ နေ၏။

ဘရက်ကပ်စ်သည် လူးစီးယပ်စ် မိန်းမ၏လက်ကို ယူ၍ နမ်းလိုက်ပြီး
နောက် “ဘာများလဲကွယ့်”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ တိုးတိုးပြောမယ်”-ဟု ဆိုကာ လူးစီးယပ်စ်၏မိန်းမက တီးတိုး
ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ဘရက်ကပ်စ်က “ကောင်းပြီ”-ဟု ဆိုကာ ဘားတီးယား
တပ်စ်၏ဘက်သို့ လှည့်၍ “ဂျူးလူမျိုးကို တိုက်ပွဲမစခင် ဒီကိုခေါ်လိုက်စမ်းပါ”-
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် အထက်တန်းလွှာမှ လူတန်းစားတို့၏ အမှု
အကျင့်များကို အတုခိုးလိုပါသော်လည်း တစ်ဦးလျှင် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေသော
ကြောင့် မည်သူ့အတုကို ယူရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ဂျူးလူမျိုးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

ဂျူးလူမျိုးသည် လေ့ကျင့်ပေးသူနှစ်ဦးတို့နှင့်အတူ ရောက်လာ၏။ သူ
သည် သိုးမွေးဝတ်ရုံကြမ်းကို ဝတ်၍ ထားဆဲဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အစိမ်းနုရောင်
အင်္ကျီလုံးများမှာ ကျောက်ခဲများနှင့် တူ၍နေ၏။ သူသည် ဘာကိုမျှဖြင်ပုံမရ။

အမျိုးသမီးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်သည် ကြောက်၍
ထွက်လာ၏။ လူသတ်သမားတစ်ယောက် လက်တစ်ကမ်းအနီးသို့လာ၍ ရပ်နေသည်
ဤမျှနီးကပ်စွာတွေ့ရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဆရာလုပ်သူနှစ်ယောက် ရှိသော်လည်း စိတ်မအေးချေ။ လူသတ်သမား
ဂျူးလူမျိုးမှာ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ နှာရောင်ကောက်ကောက်နှင့်
ခြေထိုးတုံးဖြစ်ရာ လူသတ္တဝါနှင့်ပင် မတူချေ။

ဘရက်ကပ်စ်က “သူ့ဝတ်ရုံကို အချွတ်ခိုင်းလိုက်စမ်းပါ”-ဟု ပြောလိုက်

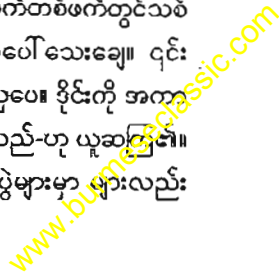
ဘားတီးယားတပ်စ်က “အဝတ်ချွတ်လိုက်”-ဟု အမိန့်ပေး၏။

ဂျူးလူမျိုးများသည် ခဏကြာ တွေ့၍ရပ်နေပြီးသည့် နောက်မှ ရုတ်
တည်းဝတ်ရုံကို ချွတ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကြေးရုပ်သဖွယ် မလှုပ်မယှက် ရပ်၍နေ
၏။ ကေးယပ်စ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ လူးစီးယပ်စ်သည်
အလှူလာဟန်ဆောင်၏။ သို့သော် နီးသည်ကမူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
ညှော်ရင်း အသက်ရှူ မြန်၍လာ၏။

ဘရက်ကပ်စ်က “ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် အမွှေးအတောင်မရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်
ကဲ့သို့”-ဟု ငြီးငွေ့စွာ ပြောလိုက်၏။ ဂျူးလူမျိုးသည် သူ့ဝတ်ရုံကို ကောက်လိုက်
နောက် လှည့်ထွက်သွား၏။ သင်တန်းဆရာနှစ်ဦးတို့က သူ့နောက်မှ လိုက်
ကြည့်လေသည်။

“ဒီအကောင်ကို အရင်ဆုံး အသတ်ခိုင်းပါ”-ဟု ဘရက်ကပ်စ်ကပြော
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဥပဒေအားဖြင့် သရေစီယံနှင့် ဂျူးလူမျိုးတို့သည်
မြောက် မားကောက်များနှင့် တိုက်ခိုက်ပါသော် အခြားလက်တစ်ဖက်တွင်သစ်
သစ်ခိုင်းတစ်ခုကို ကိုင်တွယ်စေရမည်ဆိုသော ဥပဒေမပေါ်သေးချေ။ ၎င်း
အမျိုး ပေါ်၍လာသောအခါမှာပင် လိုက်နာခြင်း မရှိလှပေ။ ဒိုင်းကို အကာ
အကွယ်ယူခြင်းသည် ဝါးမြောင်၏ အစွမ်းသတ္တိကို တုံးစေသည်-ဟု ယူဆကြ၏။
ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်အချိန်အထိ ပြိုင်ပွဲများမှာ များလည်း

မများသေး။ ကျင်းပသော တိုက်ပွဲများတွင်လည်း ဒိုင်းရှည်ကြီးများ၊ သံချပ်များနှင့် ခါးရှည်များကို ကိုင်ဆွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤတိုက်နည်းများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဒဏ်ရာမြန်မြန်မရစေဘဲ ရေရှည်ဆွဲနေသောကြောင့် ယင်းနည်းဖွယ်ပင် ကောင်း၍ လာတတ်လေသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်းပိုင်ရှင်များမှာလည်း ကောင်းစောက်ထွို မရှိလှသေး။ လူမိုက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဘဝလောက်တွင်သာ ရှိ၍ နေလေသေးသည်။ ထိုသူများသည် တစ်ဖက်က လူသတ်သမားများကို မွေး၍ တစ်ဖက်ကလည်း ပြည့်တန်ဆာများကို မွေးကြသောသူများ ဖြစ်လေ့ရှိပေသည်။

သို့သော် လူသတ်ပြိုင်ပွဲများ ပို၍ လူကြိုက်များလာပြီး ပြိုင်ပွဲပိုင်ရှင်များ ကြွယ်ဝချမ်းသာကာ လွှတ်တော်တက်နိုင်သည့်အထိ ကြီးပွားလာစေရန် အကြောင်းနှစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ပထမအကြောင်းမှာကား ရောမလူမျိုးတို့ အာဖရိကတိုက်ကို စစ်ရေးကုန်သွယ်ရေးနှင့် ဝင်ရောက်နယ်ချဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လူမည်းများကိုဖမ်းကာ၊ ကျွန်စေ့တွင် ရောင်းစပြုလာကြသည်။ နီဂရိုးလူမည်းများသည် အရပ်ရှည်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကောင်းသောလူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ပြိုင်ပွဲပိုင်ရှင်များသည် လူမည်းများအား ပိုက်ကွန်နှင့်ခက်ရင်းခွကို ကိုင်၍ တိုက်ခိုက်စေခြင်းအားဖြင့် သတ်နည်းအသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တီထွင်လိုက်သည်။ ဤတွင် ရောမလူမျိုးများတို့က သဘောကျကြလေသည်။ နောက်တီထွင်မှုတစ်ရပ်မှာကား သရေစနယ်နှင့် ဂျူဒီယာနယ်များကို ရောမတို့က သိမ်းယူပြန်ရာ တောင်ပေါ်သားနှစ်မျိုးတို့ကို ကျွန်လုပ်ခိုင်းခဲ့ပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တောင်ပေါ်သားများမှာ ခါးကောက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း၌ အထူးကျွမ်းကျင်ကြသည်။ သံချပ်ကာများကို လုံးဝမသုံးဘဲ လျှပ်ပြက်သလို လျှင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသောကြောင့် တိုက်ပွဲများမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လာပြီးလျှင် ဒဏ်ရာများမှာလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိရှိ၍ လာလေတော့သည်။

ဘရက်ကပ်စ်သည် သူ၏လူငယ်အဖော်တို့အား “သရေစီယံလူမျိုးတွေကို ကြည့်ပြီးရင် တခြားတိုက်ပွဲကို မကြည့်ချင်တော့ဘူးကွယံ၊ သရေစီယံတိုက်ပွဲဟာ ကြည့်၍ အကောင်းဆုံးပဲ”-ဟု ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် အတွဲလိုက်တိုက်ပွဲများ ကျင်းပရန်အချိန်သို့ ရောက်၍လာ၏။ ဂီတဆရာနှင့် အကမိန်းကလေးတို့ ထွက်သွားကြပေပြီ။ လူသတ်ပြိုင်ပွဲမှာ နံနက်ခင်းနေရောင်၌ ရှင်းလင်း၍နေ၏။ ရောမလူမျိုးသုံးဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့သည် အရက်သောက်ရင်း တိုက်ပွဲအစကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိနေကြ

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

လေသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းအမျိုးမျိုးတို့ ပေါ်ပေါက်ရာ အိမ်ထဲ၌ သရေစီယံနှစ်ဆောက်တို့နှင့် လူမည်းတို့သည် ဂျူးလူမျိုး၏အလာကို စောင့်၍နေကြလေသည်။ နေရာကား လူသတ်ပြိုင်ပွဲဝင်းအနီးက အိမ်ကလေးတစ်အိမ် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်၌ ပျော်ရွှင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာ ထိုင်၍နေကြလေသည်။ အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ်၍နေရာက လူမည်းနီဂရိုးက စကားစ၊ ထိုက်၏။

“နတ်၊ ဘုရားတွေဟာ သင့်ကိုချစ်ရင် မင်းဟာ ကလေးဘဝမှာသေအာပဲ”

စပါးတားကပ်စ်က “မဟုတ်ဘူး”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

“မင်းက နတ်ဘုရားတွေကို မယုံလို့လား”

“မယုံဘူး”

“ဒီဘဝက သေသွားရင် တခြားဘုံကို ရောက်နိုင်သေးတယ်လို့ကော ဆိုသလား”

“မယုံဘူး”

“နို့ -မင်းဘာကိုများ ယုံသေးသလဲ စပါးတားကပ်စ်ရယ်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုယုံတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်ကိုလဲ ကျုပ်ယုံတယ်”

ပိုလီမတ်စ် ဆိုသူ သရေစီယံလူမျိုးက “ကျုပ်တို့ဟာ ပြိုင်ပွဲပိုင်ရှင်ရဲ့ အမဲသားစဉ်းတုံတုံးပေါ်က အမဲသားတွေပဲ”-ဟု ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

“ဒီအပြင် ဘာကိုယုံသေးသလဲ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့” လူမည်းက ထပ်မံမေးပြန်သည်။

“ဘာကိုယုံရမလဲ၊ လူတွေဟာ အိပ်မက်မက်တယ် မဟုတ်လား။ သေရသည့်လူဟာ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးကို မက်တတ်သလဲ”

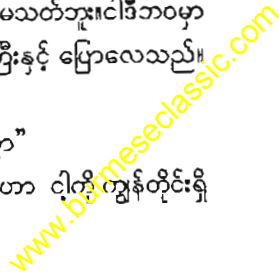
“ဒီမှာ စပါးတားကပ်စ်၊ ငါအရင်က ပြောဖူးတာကို ထပ်ပြောဦးမယ်။ ငါဟာ သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ညစ်နေတယ်။ ဇာတိရပ်ရွာနဲ့လည်း အဝေးကြီးရောက်နေတယ်။ ပြန်လဲ မပြန်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ ငါမင်းကို မသတ်ဘူး၊ ငါဒီဘဝမှာ သတ်မနေချင်တော့ဘူး”-ဟု လူမည်းက ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ပြောလေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ညှာလို့မရဘူးနော်”

“ဒီနေရာဟာ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလှပါပြီကွာ”

စပါးတားကပ်စ်က “ငါအဖေဟာ ကျွန်ကွ၊ သူဟာ ငါ့ကို ကျွန်တိုင်းရဲ့

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

အပ်တဲ့ ပညာတစ်ရပ်ကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီပညာကတော့ မသေအောင် ဖို့ပဲကွ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒို့နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်ပြီးတော့ မနေနိုင်ပါဘူး။”

“အေး... ဘယ်အချိန်မှာ သေရမှန်းမသိတာက ကောင်းပါသလားတယ်ကွာ”

အစောင့်များသည် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေသံများကို ကြားရသောအခါ၌ လှံရိုးများနှင့် တဲခံရံကိုဆောင့်ကာ အတိတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ဂျူးလူမျိုးသည် ပြန်ရောက်လာ၏။ သူသည် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ စစ်ခရာသံကြား၏။ သရေစီယံလူငယ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းများမှာ တုန်ခါနေနေလေသည်။ သူနှင့်ဂျူးတို့သည် ဝတ်ရုံများကို ခွာချလိုက်ကြပြီးနောက် ပြင်ပဝင်းထဲသို့ ယှဉ်တွဲကာ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လူမည်းကမူ ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားပုံ မပြုချေ။ သူသည် ပိုက်ကွန်နှင့် မိုန်းကိုကိုင်ကာ ငါးဆယ့်နှစ်ကြိမ် တိုက်ခဲ့ဖူးပြီး အသက်မသေခဲ့။ သို့ဖြစ်၍ အသက်မှာ စတေးပြီးသားကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခတ်ငိုငိုငိုထိုင်ထိုင်မြဲထိုင်၍နေ၏။ သို့သော် စပါးတားကပ်စ်ကမူ ခုန်၍ထလိုက်ကာ တံဆိပ်ရွက်အကြားမှ ချောင်း၍ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် သရေစီယံနှင့် ဂျူးတို့တို့ကဲ့သို့ မည်သူ့ကိုမျှ ဘက်မလိုက်ချေ။ သရေစီယံနှင့် လူမျိုးချင်းတူသော်လည်း ဂျူးတို့ကား သနားစရာ ကောင်းနေပြန်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သေသည့်အထိ တိုက်ခိုက်ကြလေတော့မည်။ အသက်ဆိုသည်မှာကား ရှင်နေခိုက်တွင်သာလျှင် အဖိုးတန်သည် မဟုတ်ပါလား။ စပါးတားကပ်စ်သည် သူ့အသက်ကို မြတ်နိုးသည်။ လူတိုင်းကလည်း ထိုအချက်ကို သိလေသည်။ သူသည် အသက်မသေချင်သောဇော ထက်သန်၍နေသည်။ သူသည် တံခါးရွက်အကြားမှနေ၍ လူသတ်ပြိုင်ကွင်း၏ မြင်သာသောနေရာကို ကြည့်၍နေလေသည်။

လက်ဦး၌ သရေစီယံနှင့် ဂျူးတို့၏ ကိုယ်ကာယများကို နီးကပ်စွာမြင်ရသည်။ နောက် သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား သူတို့၏အသွေးအသက်ကို ပိုက်ဆံပေး၍ ဝယ်သူတို့အား သွား၍ အလေးပြုကြသည်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ သူတို့၏အရိပ်များသည် သူတို့နောက်ထလိုက်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခြေဆယ်လှမ်းအကွာ၌ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ပွဲကြည့်ဆောင်တွင်ကား ရောမလူမျိုးဧည့်သည်များ

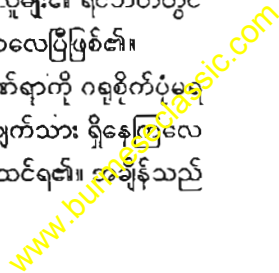
ကျွန်များက ယပ်ခတ်ပေးနေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုရောမလူများကား လူ့အသက်ကို ငွေနှင့်စက်၍ ဝယ်ကာ အရသာခံကြသောသူများဖြစ်ကြပေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် အတွေးပေါင်းထောင်သောင်းနှင့် ချာချာလည်၍နေရလေသည်။

မကြာမီ လူသတ်သမားများကို လေ့ကျင့်ပေးရသူသည် ပြောင်လက်သော သစ်သားလင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်၌ ခါးနှစ်စင်းကို တင်၍ယူလာ၏။ ခါးများမှာ အလွန်ထက်မြက်ပြီး နေရောင်တွင်ပြောင်လက်၍ နေလေသည်။ ခါးများမှာ မြေကောက်ကောက်ရှိ၏။ အနည်းငယ်ထိရုံမျှနှင့် ရှုနိုင်သောခါးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဘရက်ကပ်စ်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးနတ်ကျသလို တုန်ရီကာ ဒေါသဖြစ်၍ လာလေတော့သည်။ သူသတ်သမားနှစ်ဦးတို့သည် နှစ်သက်ရာ ခါးများကိုရွေးယူကာ မြင်ကွင်းမှလွတ်သောနေရာများသို့ ခွာထွက်သွားကြ၏။ သို့သော် လူသတ်သမားနှစ်ဦးတို့သည် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ် အကွာအဝေးမှနေ၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသေသတ်ရန် မည်သို့စိုက် ကြည့်ရှုနေကြမည်ဆိုသည်ကို စပါးတားကပ်စ် သိပြီးဖြစ်လေသည်။ သူသတ်သမားနှစ်ဦးတို့သည် လက်ဖဝါးနှင့် ခါးရိုးကို သဲနှင့်ပွတ်လိုက်ကြသေးကြသည်။ သူတို့သည် ခါးကို ခပ်ကိုင်းကိုင်းထားကာ ရင်တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ရင်း အသစ်ကို ချောင်းနေကြ၏။

လေ့ကျင့်ပေးသူက ငွေဒီစီကလေးကို မှုတ်လိုက်၏။ လူသတ်သမားနှစ်ဦးတို့သည် စပါးတားကပ်စ်၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကိုယ်လုံးတိုနှင့် ခါးကိုင်ကာ ခပ်ကုန်းကုန်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ရန်ချောင်းမြောင်းနေကြရာမှ လူ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီးသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် တူ၍နေတော့သည်။ သူတို့သည် တိရစ္ဆာန်ချင်း တိုက်ခိုက်ရန် အတွက်ရှာသလို လှည့်ကာ ပတ်ကာ အတွက်ရှာနေ၏။ ထို့နောက် လူချင်းပူးသွားပြီး ချက်ချင်း ပြန်ခွာလိုက်သည်။ သူ့အခါ၌ ရောမလူမျိုးတို့က ဩဘာပေးလိုက်ကြ၏။ ဂျူးလူမျိုး၏ ရင်ဘတ်တွင် သေလွယ်သိုင်း ဒဏ်ရာရလျက် သွေးများ ထွက်စပြုလာလေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် လူသတ်သမားနှစ်ဦးစလုံးပင် ထိုဒဏ်ရာကို ဂရုစိုက်ပုံမရှိဘဲ တစ်ဦးအပေါ်၌တစ်ဦး အပြင်းအထန် အာရုံစိုက်လျက်သား ရှိနေကြလေသည်။ သူတို့အား တစ်လောကလုံးက ဂရုစိုက်နေသည် ထင်ရ၏။ တချိန်သည်

ရပ်၍နေသည်-ဟုလည်း ထင်ရ၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခုန်ဝင်၍ ပူးလိုက်ကြပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ မှု သတ်လျက် ခြံကြလေသည်။ တစ်ဦး၏လက်ကိုတစ်ဦးက ဖမ်းကိုင်ထားပြီးနောက် အားကုန်အုတ်ညစ်ကာ သတ်ပုတ်နေကြ၏။ ကိုယ်ကာယနှစ်ခုမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လို ခြစ်၍ နေလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မချုပ်ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လူချင်းပြန်၍ နှာလိုက်ကြပြန်သည်။ ဤအချိန်တွင်မူကား သရေစိယံ၏လက်မောင်းတစ် လျှောက်၌ သွေးများရဲရဲနီလျက် ရှိနေလေတော့သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြေ လှမ်းကွာ ရပ်၍စောင့်နေကြပြန်သည်။ သူတို့ ကိုယ်ကာယများမှာ ဆီနှင့်သွေး များ၊ ခွေးများ ပေကျနေ၏။

ထို့နောက် သရေစိယံက ထိုးစစ်ဆင်လိုက်၏။ ခါးကိုရွှေ့သို့ထုတ်ကာ ဂျူးအား တအားပြေး၍ထိုးလိုက်သည်။ ဂျူးက ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ရှောင် လိုက်ပြီး သရေစိယံအား သိုင်းတွက်နှင့်ကျွမ်းပျံသွားစေသည်။ ထို့နောက် ဂျူး သည် သရေစိယံ မြေကြီးပေါ်သို့မကျမီပင် အတင်းဝင်၍ ခါးအချက်ပေါင်းများ စွာ သွင်းလိုက်၏။ သရေစိယံသည် အမျိုးမျိုး လူးလိမ့်ကာကွယ်နေရ၏။ ဂျူးက လည်း သေလောက်သောစားချက်ကို မသွင်းနိုင်ဘဲ ရှိ၍နေ၏။

သရေစိယံသည် ကြိုးစား၍ထလိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများ စီးဆင်းနေသည်မှာ အသက်အင်အား ယိုဆင်းထွက်ကျနေသည်နှင့်ပင် တူလေ တော့သည်။ သူသည် ကြိုးစားအားခဲ၍ ထလိုက်ရသောကြောင့် ရှိသမျှအင်အား ကုန်၍ သွားသည်-ဟု ထင်ရ၏။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ကိုဆန့်ကာ မလဲအောင် ကိုယ်ကိုဟန်၍ ထားရ၏။ ကျန်တစ်ဖက်၌ ခါးကိုကိုင်၍ထားပြီး ဂျူးက ထပ်မံ တိုက်ခိုက်နိုင်စေရန် ဝှေ့ရမ်း၍နေလေသည်။ သို့သော် ဂျူးသည် နောက်ထပ်၍ ပူးဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အတေးကသာ ကြည့်နေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် တိုက်စရာလည်း မလိုတော့ချေ။ သရေစိယံမှာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်၍ နေလေ ပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဒဏ်ရာများမှသွေးများက သွင်သွင်ယိုစီးနေ၏။

သို့တိုင်အောင် အသက်ကား မသေသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ရောမလူမျိုး တို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြရာက ရိုးရိုးရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။

“သတ်ပါတော့လား... သတ်ပါတော့လား”-ဟု ဂျူးကို အော်၍ပြော နေကြ၏။

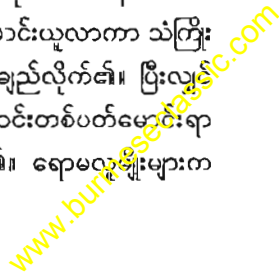
သို့သော် ဂျူးသည် မလှုပ်ချေ။ သူ့တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်မျှသာ ရှိ သည်။ သွေးများကား တစ်ကိုယ်လုံး၌ ပေကျနေသည်။ သူသည် သူ့လက်ကခါး ကို သဲထဲသို့ပေါက်ချကာ စိုက်လိုက်ပြီးနောက်၊ ခေါင်ငိုက်စိုက်ချကာ မတုန်မလှုပ် ရပ်၍နေလေတော့သည်။

ဤအချိန်၌ သရေစိယံမှာ တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်သွေးများနီရဲနေလျက် နှုတ်ထောက်လျက်သွား လဲကျသွား၏။ ယင်းသည့်အချိန်မှာ အပြီးသတ်ခါးချက် ချီ သွင်းရန်အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။ လက်တွင်းက ခါးလည်း ထုတ်ကျသွားပြီ ဖြစ်၏။ သေတွင်းသို့ ရောက်နေချေပြီ။ ရောမလူမျိုး ပွဲကြည့် သူရဲသတ်က အသံတုန်အော်၍ အသက်ခိုင်းနေကြ၏။ လေ့ကျင့်ရေးဆရာတစ် ဦးသည် သားရေကြောပွတ်ကိုကိုင်ကာ ဝင်၍လာ၏။ ရောမစစ်သားနှစ်ယောက် သူ့နောက်မှပါလာ၏။

“ဟဲ့ကောင် တိုက်စမ်း”-ဟု ဆရာကပြောကာ ဂျူးအား သားရေကြော ပွတ်နှင့် ရိုက်တော့သည်။ သို့သော် ဂျူးသည် မတုန်မလှုပ် ရပ်၍နေ၏။ သရေ စိယံသည် သဲပေါ်၌ တစ်ပတ်လိမ့်သွားပြီး မှောက်လျက်သား ဖြစ်နေရကား ညည်းညူနေ၏။ ညည်းညူသံမှာ ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာ၏။ နောက်ဆုံး၌ အသံစဲ၍သွား၏။ ထိုအခါတွင်မှ လေ့ကျင့်ရေးဆရာသည် ဂျူးကို အရိုက်ရပ်လေတော့သည်။

လူမည်းသည် စပါးကပ်စ်နှင့်အတူ ချောင်းကြည့်နေ၏။

စစ်သားများသည် သရေစိယံ၏အနီးသို့သွားကာ လှံများနှင့်ထိုးကြည့် ကြ၏။ ဤတွင် စစ်သားတစ်ယောက်သည် သူ့ခါးတွင်ချိတ်ထားသော လေးလံ သည့် တူတစ်လက်ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ အခြားစစ်သားတစ်ယောက်က လှံတံနှင့် ထုတ်ကော်၍ သရေစိယံကို ပက်လက်လှန်လိုက်၏။ ပထမစစ်သားသည် သူ၏ ထက်တွင်းကတူဖြင့် သရေစိယံ၏နားထင်ကို တအားလွဲ၍ ထုလိုက်ရာ၊ ဦးခွံကွဲ ခြဲ ဦးနှောက်များ ထွက်လာလေသည်။ စစ်သားသည် ဦးနှောက်များပေကျနေ သော တူကိုမြှောက်၍ ရှုစားသူများအား အလေးပြုလိုက်၏။ နောက်တစ် ယောက်က မြည်းတစ်ကောင်ကို ကြိုးအစုံအလင်နှင့် မောင်းယူလာကာ သံကြိုး နှင့် သရေစိယံ၏အလောင်းက ခြေထောက်အစုံကို ချည်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် စစ်သားများသည် မြည်းကို လှံရိုးများနှင့် ရိုက်၍ ပြိုင်ဝင်းတစ်ပတ်မောင်းရာ အလောင်းကောင်သည် တရွတ်တိုက်၍ ပါသွားနေ၏။ ရောမလူမျိုးများက

လက်ခုပ်တီးပြီး မိန်းမပျိုကလည်း လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ဝေ့ရမ်းပြနေ၏။
ပြီးလျှင် သွေးလူးနေသော သဲမြေကို အထက်အောက် လှန်ပြီးနောက်
တစ်တွဲမတိုက်မီ ကချေသည်ကို ပွဲထုတ်ရန် စီစဉ်ကြပြန်လေသည်။ ဘားတီးယား
တပ်စ်သည် သူ့ဖောက်သည်ကြီးများ ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ဂျူးလူမျိုး
အဆုံးတိုင်အထိ မသတ်ဖြတ်သည့်အတွက် ရွှေပွဲလာများကို အားနာမိကြောင်း
ကောင်းပန်၍ နေလေတော့သည်။ သို့သော် အရက်ခွက်ကို လက်တစ်ဘက်က
ကိုင်၍ ထားသော မားရီးယပ်စ်က “စကားမများစမ်းပါနဲ့လေ။ ဒီ
လောက်ကြည့်ရတာကပဲ အတော်ဟန်နေပါပြီ”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းနာခဉ်ကလဲ ရှိသေးတယ်ခင်ဗျာ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... တော်တော်၊ ဂျူးကိုဒီခေါ်ခဲ့စမ်း၊ ထပ်ပြီးတော့
အပြစ်မပေးနဲ့ သူဟာ ကောင်းကောင်းကြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ထံ
ဒီခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ဒီကိုလား... ”-ဟု လူးစီးယပ်စ်က စကားစလိုက်၏။
“ခေါ်ခဲ့... သူ့ကို၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်မလာနဲ့၊ ဒုအတိုင်းခေါ်ခဲ့”
ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ထွက်သွား၏။ ဘရက်ကပ်စ်သည် တိုက်ပွဲ
အကြောင်းကို နားလည်ပါးလည်ဟန်ဖြင့် စကားဖောင်ဖောင်ပြော၍ နေထေ
သည်။

“ဒီတိုက်ပွဲမျိုးကို အကြိမ်တစ်ရာမှာ တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်ဆိုရင် ငါ
ကောင်းတာပဲ။ တိုက်ပွဲဟာ အလှကစားတာ မဟုတ်ဘူး။ အသေတိုက်ရတဲ့ပွဲဖြစ်
တယ်။ ပြိုင်ပွဲသမားဟာ ဒီသေနည်းမျိုးနဲ့သေရတာ အင်မတန်မွန်မြတ်ပါတယ်။
သရေစီယံဟာ စောစောကထဲက ဂျူးကို ရှုံးမယ်ဆိုတာကို သိနေခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် သရေစီယံက လက်ဦးဆုံး သွေးထွက်အောင် တိုက်နိုင်ခဲ့
တယ် မဟုတ်လား”-ဟု လူးစီးယပ်စ်က ဆို၏။

“အဲဒီခားချက်က အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ဟာ အရင်
တုန်းက တိုက်ပွဲမဝင်ခဲ့သေးဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ချင်ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့ပက
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးရဲ့ပျော့ကွက်ကို ရှာတဲ့ပဏာမအတိုက်အခိုက်နဲ့ အစမချီခဲ့ကြ
ဘူး။ သူတို့ချင်း အရည်အသွေးတူနေရင် တိုက်ကွက်ကို လက်ဦးမှရမယ်။ အဲဒီ
အခါမှာ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ အပန်းခံနိုင်မှုကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်
ယောက် လူချင်းပူးမိတဲ့အခါမှာ ဂျူးကခွာထွက်ပြီး သရေစီယံရဲ့ လက်ဝဲလက်ဘက်

ခုတ်တယ်။ အဲဒါမှားတယ်။ ညာဘက်လက်ကိုသာ ခုတ်နိုင်ရင် ဒီနေရာမှာတစ်
ခုတ်ထဲ ပွဲပြီးမီးသေဖြစ်မှာပဲ။ သရေစီယံဟာ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး ကြိုးပမ်းချက်
အနေနဲ့ ကိုယ်ကိုခားချက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီခားချက်မျိုးဟာ ကိုယ့်မှာ
ဒဏ်ရာရမယ်ဆိုရင်တောင် ဆီးပြီးတော့ ဆိုပိတ်ထားနိုင်တဲ့ ခါးချက်မျိုးဖြစ်
တယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ အလေးချိန်နဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့ခါးချက်ကို ရှောင်ရတာ
ဥယ်တယ်မှတ်သလား။ ဟောကြည့်၊ ဂျူးကို ကိုယ်ခေါ်လိုက်တာဟာ အဲဒါကိုပြ
နိုင်လို့”

ဤသို့ပြောနေချိန်တွင် ဂျူးကိုခေါ်လာကြသည်။ ဂျူးမှာ သွေးနဲ့ ခွေးနဲ့
နံ့စေ့၍ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့်ပင် ရှိဆဲဖြစ်သည်။ အရိုင်းအစိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်
ကောင်နှင့်ပင် တူ၍နေလေတော့သည်။

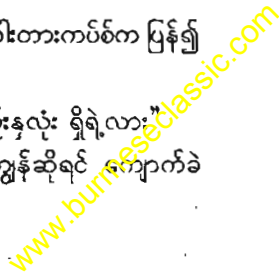
ဘရက်ကပ်စ်က ဂျူးအား “ကုန်းလိုက်စမ်း”-ဟု အမိန့်ပေး၏။
ဂျူးက မတုန်မလှုပ် ရပ်၍နေ၏။
“ကုန်းလိုက်”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စ်က အော်၏။

နည်းပြဆရာနှစ်ယောက်တို့က ဂျူးကိုအတင်းဖမ်းချုပ်ကာ ဒူးထောက်
စုန်းပြစေသည်။ ဘရက်ကပ်စ်သည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသော အမူအရာဖြင့် ဂျူး
ကျောက်ကုန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း “ကြည့်-ကြည့်၊ ကြာပွတ်ဒဏ်ရာတွေ မဟုတ်
ဘူး။ ဟို-ခါးရှုတဲ့ နေရာကိုကြည့်၊ သရေစီယံက ထိုးလိုက်တဲ့ခါးချက်ဟာ အဲဒီ
အထက်ကလေးပဲ ထိသွားတယ်။ ကဲ-ဘားတီးယားတပ်စ်၊ ဒီကျွန်ကို နောက်
သို့မရိုက်နဲ့တော့၊ ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားချမ်းသာလိမ့်မယ်။ သူ့နာမည်
ကြီးအောင် ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်။ ကဲ-လူသတ်သမားရေး မင်းကို ခိုးကျွေးပြီး
အရက်သောက်လိုက်မယ်”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဂျူးသည် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေ၏။
“ကျောက်တုံးတွေက ငိုလိမ့်မယ်။ တို့နင်းပြီးလျှောက်ရမယ့် သဲတွေ
ပဲ ညည်းတွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကတော့ မငိုပါဘူး”-ဟုလူမည်း
ပြော၍နေ၏။

“တို့ဟာ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားတွေကပဲ”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က ပြန်၍
ဆို၏။

“သင့်မှာ ကျောက်ခဲလို မာကျောတဲ့ အသည်းနှလုံး ရှိရဲ့လား”
“ငါဟာ ကျွန်တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ကျွန်ဆိုရင် ကျောက်ခဲ

အသည်းနှလုံးရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင် ဘယ်အသည်းနှလုံးမျိုးမှ မရှိရဘူး။ ငါက တစ်ကောင်ကြွက်၊ လွမ်းစရာ ဘာမှမရှိရဘူး”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က ပြော၏။

“ဒုလို မြင်ရတာတောင်မှ စိတ်မလှုပ်ရှားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“လှုပ်ရှားလို့ကော ဘာအကြောင်းထူးဦးမှာလဲ”-ဟုစပါးတားကပ်စ်က ပြီးငွေ့သံနှင့် ပြောသည်။

“မင်းကို ငါဘယ်လို စဉ်းစားရမလဲမသိဘူး စပါးတားကပ်စ်ရေ၊ မင်းက လူဖြူ၊ ငါက လူမည်း၊ ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဝမ်းနည်းရင်တိုင်း ဝါသ၊ မင်းတို့ သရေစီယံလူမျိုးတွေကတော့ မျက်ရည်ခန်းခြောက်နေကြတဲ့လူမျိုးတွေပဲ။ ကဲ-ငါ့ကိုကြည့်ခမ်း၊ ငါဘာဖြစ်နေသလဲ”

“မင်းငိုနေတာပေါ့”-ဟု စပါးတားကပ်စ် ပြော၏။

“ဒီလိုငိုတဲ့အတွက် ငါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ မထင်ပါနဲ့၊ ငါတစ်ခုပြောမယ် စပါးတားကပ်စ်၊ ငါမင်းကို မတိုက်ဘူး၊ သူ့ဘာခိုင်းခိုင်း ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါမင်းကို မသတ်ဘူး”

“တို့နှစ်ယောက်မတိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကိုသတ်ပါ။ ငါ လူ့ဘဝမှာ မနေချင်တော့ပါဘူး”

စစ်သားများက နံရံကိုထုရင်း . . .

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်း”-ဟု အော်ကြ၏။ လူမည်းသည် နံရံကို သိမ်းသိမ်းခါအောင် လက်သီးဆုပ်များနှင့် ထုနှက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်း အထုရပ်ကာ ထိုင်ခုံပေါ် ရှိလက်ပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်၍ နေလိုက်၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် လူမည်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းကိုညင်သာစွာ မလိုက်၏။ လူမည်း၏ နဖူး၌ ချွေးများသီး၍နေလေသည်။

“လူသတ်သမားဆိုတာ မိတ်ဆွေမထားရဘူးကွဲ့”

“စပါးတားကပ်စ်ရယ် . . . လူဆိုတာ-ဘာကြောင့်မွေးလာပါလိမ့်”

“အသက်ရှင်နေဖို့ပေါ့”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပဲ”

“ငါနားမလည်ဘူး”

“အို . . . လူမွေးလာရင် အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုတာကို မွေးစကလေးတောင် သိပါတယ်။ အလွယ်ကလေးပဲ”

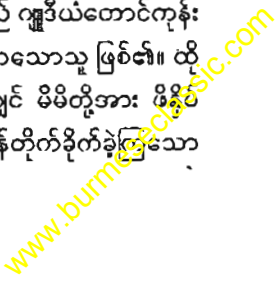
လူမည်းက “ဒါဟာ ငါ့အဖို့တော့ အဖြေအစစ်မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကိုယ့်ခင်ထဲမှာ မချီဘူး”

“ဒီလောက် အားမငယ်ပါနဲ့လေ”

“ဆုံးပြီ . . . ဆုံးပြီ”-ဟု လူမည်းက ငိုလေ၏။

နောင်ကာလနှစ်များကို ရောက်သောအခါ ကာပူအားမြို့၌ လူသတ်သမားနှစ်စုံကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြပုံများကို ကေးယပ်စ်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား မမှတ်မိတော့ချေ။ ကေးယပ်စ်၏ဘဝ၌ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ငွေပေးဝယ်ခဲ့တာခဲသည်။ စပါးတားကပ်စ်ဆိုသော နာမည်မှာ သရေစီယံလူမျိုး နာမည်ဖြစ်သည်။ ရောမလူမျိုးတို့၏အဖို့တွင် သရေစီယံလူမျိုးနာမည်များမှာ အတူတူတည်းပင် အသံထွက်နေသည်။ ထိုအမည်များမှာ ဂင်နိုကပ်စ်၊ စပါးတားကပ်စ်၊ ငိုနိုကပ်စ်၊ ဖလော်ချာကပ်စ်၊ လီယာကပ်စ်-စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ဤအကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြောရာ၌ ဂျူးကိုပင် သရေစီယံနယ်သား-ဟု ပြောကောင်းပြောပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရောမလူမျိုးတို့သည် လူသတ်သည့်ပုံများနှင့်ပတ်သက်၍ အယူအဆနှစ်မျိုး ကွဲပြားလာကြသည်။ ပထမအယူအဆမှာကား သရေစီယံလူမျိုးဆိုသည်မှာ ဘော်လကန်သရီ လူမျိုးစုတစ်ရာကျော်တို့ကို စုပေါင်းခေါ်ဝေါ်သောအမည် ဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယအယူအဆမှာကား ဘော်လကန်ဒေသမှ ပင်လယ်နယ်အထိ နေထိုင်ကြသော လူများကို အစိုင်းအစိုင်းတွေချည်း-ဟု ယူမှတ်ကြသည်။ မက်စီဒိုးနီးယားပြည်နယ်၌ နေထိုင်ကြသော လူမျိုးစုတို့သည် ဂရိစကားကို ပြောကြသည်။ သို့သော် သရေစီယံ-ဟု အခေါ်ခံရသော လူမျိုးစုတိုင်း ဂရိဘာသာစကားကိုတတ်မြောက်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ မီးကောက်သည်လည်း လူမျိုးစုအားလုံး သုံးသောလက်စွဲမျိုး မဟုတ်ချေ။

တစ်နည်းဆိုရလျှင်ကား၊ မြိုင်ပွဲထဲ၌ မီးကောက်ကိုင်၍ သတ်ပုတ်သူတို့ကို သိမ်းကြုံး၍ သရေစီယံ-ဟု ခေါ်တတ်သော ဗန်းစကားလည်း ရှိနေလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကေးယပ်စ်၏အဖို့၌ ဂျူးမှာ သရေစီယံတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေရလေတော့သည်။ စင်စစ်မှာကား ဂျူးသည် ဂျူးဒီယံတောင်ကုန်းဒေသရှိ မာကျောသော လယ်သမားမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသောသူ ဖြစ်၏။ ထိုလယ်သမားများသည် ရှေးအထက်ကျော်ကာရီကပင်လျှင် မိမိတို့အား မိန့်ပေးသည့်ဇာတိလူသော အခြားလူမျိုးများကို အမြဲတစေ ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော

သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ဣဒီယာနယ်၏အကြောင်းကို သိသူ မဟုတ်ချေ။ သူ့အဖို့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲအပြီးတွင် နောက်ထပ်လာမည့် တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရမိရန်သာ အရေးကြီးလေသည်။ ဒုတိယအတွဲ သေတလင်းသို့ ထွက်လာ ပုံကို ကေးယပ်စ်ကောင်းစွာ မှတ်မိနေလေသေးသည်။

ကေးယပ်စ်သည် မှတ်မိသည်မှာကား သရေစိယံသည် လူမည်းနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ၌ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဟန့်သေး၍နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ ထိုစဉ်က ဘရက်ကပ်စ် ပြောခဲ့သောစကားများကို ကေးယပ်စ်သည် အချိန်ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ချေ။ ဘရက်ကပ်စ်က လူသတ်ပွဲနှင့် ဧည့်ခံသည်ကို ကေးယပ်စ်သည် အထင်မသေးဘဲ အထင်ပင်ကြီး ခဲ့လေသည်။

တိုက်ပွဲသမား နောက်တစ်တွဲတို့သည် အလေးပြုကြစဉ် ရောမလူမျိုး တို့က အရက်သောက်၍ အချို့မုန်များကို စားကြသည်။ ပြီးလျှင် လက်နက်ငွေ သူ ရောက်လာ၏။ စပါးတားကပ်စ်အတွက် ဓါးကိုပေး၍ လူမည်းအတွက် သုံးစွဲ ခရင်းနှင့်ပိုက်ကွန်ကို ပေး၏။ သူတို့နှစ်ဦးကား ရောမလူမျိုးတို့၏ စည်းစိမ်ခံ လောကတွင် ပျော်တော်ဆက်များသာ ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။

တိုက်ပွဲဝင်နှစ်ဦးတို့သည် သက်ဆိုင်ရာလက်နက်များကို ယူလိုက်ကြ လေသည်။ ထို့နောက် လူမည်းသည် ရုတ်တရက်ရှူးသွပ်သွားသည်-ဟု ကေး ယပ်စ် မြင်မိလေသည်။ ကျွန်လူမည်း ရှူးသွပ်၍သွားမည်မှန်း ကြိုတင်သိထားနိုင် ခဲ့ပါမူ ကေးယပ်စ်၊ ဘရက်ကပ်စ်နှင့် လူးစီးယပ်စ်တို့သည် ဤခရီးကို ထွက်လာ ခဲ့ကြမည် မဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် လူမည်း၏ ပထမ လွတ်လပ်သောဘဝကို နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိကြသောသူများ မဟုတ်ကြချေ။

လူမည်းသည် ပိုက်ကွန်နှင့် မှိန်းကိုရသောအခါ၌ ရှူးသွပ်၍သွား၏။ သူသည် ပိုက်ကွန်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် စစ်မက်ကြွေးကြော်သံကို အော် လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အထူးဧည့်သည်များ ထိုင်နေရာဆီသို့ ပြေးလာလေတော့ သည်။ နည်းပြဆရာတစ်ဦးက ဓားလွတ်ကိုင်ကာ လူမည်းကို ဆီး၍ တားရန် ကြိုးစားသည်။ ဤတွင် လူမည်းက နည်းပြဆရာအား ငါးတံစို့ထိုးသလို သုံးခွဲမှိန်း နှင့် ထိုးသတ်လိုက်လေသည်။ လူမည်းနှင့်ဧည့်သည်များအကြားတွင် ခြောက်စေ မြင့်သော ဝင်းထရစ်တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ သို့သော် လူမည်းသည် ဝင်းထရ် ကို အတင်းဆွဲဖျက်ပစ်လိုက်၏။ သူသည် ထူးဆန်းစွာ အင်အား ကြီးမားနေပေ

သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးသည်ပင် လက်နက်တစ်ခုနှင့်တူ၍ နေလေတော့သည်။

ဤအချိန်တွင် စစ်သားများ ပြေးလာနေကြပြီဖြစ်၏။ ရှေ့ဆုံးမှ စစ် သားသည် သူ့လှံဖြင့် လူမည်းအား ပစ်၍ထိုးလိုက်၏။ လှံသည် လူမည်း၏လျှောက် ညှန်မှဝင်၍ ရင်ဘတ်သို့ ဖောက်ထွက်ကာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် လူမည်းသည် လဲကျမသွားဘဲ ရောမလူမျိုးဧည့်သည်များထံ ဦးတည် တာ ပြေးမြဲပြေး၏။ ဒုတိယလှံတစ်စင်းသည် လူမည်း၏နံတောင်တို့ ဖောက်ထွင်း ၍ စိုက်နေ၏။ သို့သော် လူမည်းမလဲသေး။ တတိယလှံတစ်စင်းက တော့ကို ဖောက် ပြီး၊ စတုတ္ထလှံက လည်ပင်းကိုဖောက်ကာ စိုက်နေသည်။ သည်တွင်မှ လူမည်းသည် လဲကျသွား၏။ သို့သော် သူ့လက်ထဲကမှိန်းကြီးမှာ ရောမဧည့် သည်များ ရှေ့က ဝင်းထရ်လှံလှံ မေးတင်နေလေသည်။ ရောမလူမျိုးများမှာ ကြောက်လွန်း၍ ထကာပင် မပြေးနိုင်ကြဘဲ ရှိ၏။ လူမည်းသည် လဲကျသော ရောမဧည့်ပင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ကာ သေဆုံးသွားလေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်ပျက်နေချိန် တစ်ချိန်လုံးတွင် စပါးတားကပ်စ်သည် အ ညည်းယံမျှပင် မလှုပ်ရှားခဲ့ချေ။ လှုပ်ရှားပါက သူလည်း သေရမည်ဝင် ဖြစ် သည်။ သူသည် ဓားကို သဲထဲ၌ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီးနောက်၊ တည်ငြိမ်စွာရပ်နေ၏။ ဤနည်းဖြင့် စပါးတားကပ်စ်သည် အသက်တည်၍ နေရေးကိုရရှိအောင်ကြိုး စားခဲ့ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း(၄)

(ဤအပိုင်းတွင် ဟားကပ်စ်တူးလီးယပ်စ်ဆီဆာရီနှင့် ဆာဒီစစ်ဝွဲကြီးတွင် သူစိတ်ဝင်စားပုံအကြောင်း ဖီဝင်သည်။)

ဗီလာဆာလားနီးယားစံအိမ်သို့ အမျိုးကောင်းသား ရောမလူမျိုးများ စုဝေးမိသောအခါတိုင်းပင် စပါးတားကပ်စ်ခေါင်းဆောင်သော ပုန်ကန်မှုကြီး အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြစမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ရောက်လာကြသောသူများသည် အက်ပီယံလမ်းမကြီးအတိုင်း ရောမမြို့မှနေ၍ တောင်ကြောင်း ဆင်းလာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆီဆာရီကမူ စိစလီကျွန်းမှနေ၍ မြောက်ကြောင်းခရီးထွက်ခဲ့သောသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အစိုးရအလုပ်တစ်ခုတွင် အမှုထမ်း၍နေသောသူ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ပေးထားသောအထိမ်းအမှတ်များနှင့် ပြည့်နှက်၍နေပြီးလျှင် ရောမတို့၏ တရားဥပဒေသည် အညှာအတာကင်းမဲ့၍ တရားမျှတသည် ဆိုသော အချက်ကိုလည်း ဖော်ပြ၍ နေလေသေးသည်။

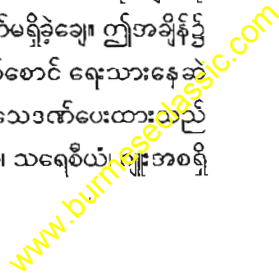
ဤအထိမ်းအမှတ်များကို မြင်ရသူတိုင်းပင် ကျွန်များနှင့် လွတ်လပ်သူများ၏ တိုက်ပွဲအကြောင်းကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိကြရလေသည်။ ဤတိုက်ပွဲကြီးသည် ရောမနိုင်ငံကြီးကို အောက်ခြေမှဆွဲကိုင်၍ လှုပ်ခါခဲ့လေသည်။ စိုက်ပျိုးခြံကြီးအတွင်းရှိ ကျွန်များသည် လက်ဝါးကပ်တိုင် တင်၍ထားသော အလောင်းများ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်း အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ကြရလေသည်။ လူပေါင်းခြောက်ထောင် တဖြည်းဖြည်းသေရသော တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ အရိပ်အငွေ့တို့သည် နယ်တခွင်လုံး၌ ပြန့်နှံ့၍ နေလေတော့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အစဉ်းစားကြီးသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ တူးလီးယပ်စ် ဆီဆာရီမှာလည်း စိတ်မထိခိုက်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။

သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသော ဆီဆာရီနှင့် ပတ်သက်၍ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက လေးလေးစားစား

ဆက်ဆံပုံမှာလည်း သတိထားမိစရာကောင်း၍ နေ၏။ ဆီဆာရီသည် မျိုးရိုးနှင့်ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမွန်သည်ကား မဟုတ်။ သူသည် ရုပ်ရည်ချောမော၍ လိမ္မာတတ်သိခြင်းအရာ၌ ထူးသူလည်း မဟုတ်ချေ။ သို့တိုင်အောင် ဆီဆာရီသည် သူ၏တက်လမ်းကို အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေသောသူ တစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ သို့ကြိုးစားရာ၌ ခက်ခဲတစ်ခါတွင် ဆီဆာရီသည် အဆီအငေါ့မတည့်သော ကိစ္စများနှင့် ကြုံဆွဲရတတ်လေသေးသည်။

ယခုလောလောဆယ် အချိန်တွင်မူကား ဆီဆာရီသည် ထိုကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံသေး။ သူသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်က ဥပဒေပညာကို လိုက်စားခဲ့သောသူ ဖြစ်သည်။ စစ်ထွက်ရာတွင်လည်း ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ အသက်သုံးဆယ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သောအခါ၌ သူသည် အစိုးရအပိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေးရာထူး တစ်နေရာကို ရရှိခဲ့လေသည်။ အစိုးရနှင့် ယထာဘူတညာဆိုင်ရာ သူ၏ရေးသားချက်များကို လူအများကကျေနပ်စွာဖတ်ခဲ့ကြသည်။ သူသည် ရှေးဆရာကြီးများ၏ အဆိုတို့ကို ပုံတူကူး၍ ချသော်လည်း မူရင်းများကို အတိအကျမသိဘဲ များပြားလှသဖြင့် ဆီဆာရီအား အထင်အမြင် ကြီး၍နေကြလေသည်။ သူသည် ကပ်ရှ်ပေါင်းသင့်သူကို ရွေးတတ်၏။ အလိုကျအောင် ပေါင်းသင်းတတ်လေသည်။ ဤခေတ်က ရောမမြို့သားများသည် "အကပ်" ဆောင်းကို ရှာဖွေကြသည်။ ဆီဆာရီသည် ဤကိစ္စမျိုး၌ လည်ပတ်ကျွမ်းကျင်သောသူ ဖြစ်လေသည်။

ခပ်စောစောပိုင်းကပင် ဆီဆာရီသည် တရားမျှတခြင်းနှင့် စာရိတ္တခြင်းဝခြင်းတို့၏ ခြားနားချက်ကို နားလည်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။ တရားမျှတခြင်းဆိုသမျှမှာ ထိုခေတ်က အာဏာရရှိထားသူများ၏ စိတ်ပိုင်းချက်သာဖြစ်၍ စာရိတ္တတရားဆိုသည်မှာလည်း ပျော့ညံ့သူတို့၏ ခိုလှုံရာတစ်မျိုးသာ ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ကျေးကျွန်စနစ်သည် တရားမျှတသည်-ဟု ယူဆသောခေတ်ဖြစ်လေသည်။ မြောက်ကြောင်းခရီး လာခဲ့ရာ၌ ဆီဆာရီသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်များကို ခြည့်ကာ လမ်းမှန်သည်-ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်မရှိခဲ့ချေ။ ဤအချိန်၌ သူသည် ကျွန်များပုန်ကန်သည့် ရာဇဝင်ကို စာတမ်းတစ်စောင် ရေးသားနေဆဲဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်များအား ပုံအမျိုးမျိုးနှင့် သေဒဏ်ပေးထားသည်ကို တွန့်စွာ လေ့လာခဲ့၏။ သူသည် ဂေါ်(လ်)၊ အာဖရိက၊ သရေစီယံ၊ ရူးအစရှိ

သော လူအဖို့အဖို့ကို အဘယ်ပုံ သေဒဏ်ပေးသည်ဟု လေ့လာခဲ့၏။ သူမ၏ ဝိတ်မပေါ်ခဲ့ပေ။ ဆီဆာရီက ဤသို့ အစုလိုက်အပြစ်ပေးခြင်း ခံရမှုသည် ရာဇဝတ်အကြောင်း အသစ်တစ်ခု၏ သရုပ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်-ဟု ယူဆသည်။ ရာဇဝတ်အကြောင်း အသစ်နှင့်ပျော့၍ အလိုက်သင့် လိုက်သွားနိုင်သောသူသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်-ဟုလည်း သူယုံကြည်သည်။

ဤကဲ့သို့သော အရည်အချင်းများ ဆီဆာရီ၌ ရှိနေသည်ကို သိမြင်ရသူများရှိသလို မသိမမြင်ကြသူများလည်း ရှိလေသေးသည်။ ဆာလာရီးယားစံအားဖြင့် သို့ ကလော်ဒီယာ ရောက်လာသောအခါတွင် ဆီဆာရီ၏ အရည်အသွေးကို မမြင်မိချေ။ ကလော်ဒီယာသည် ခပ်ရိုးရိုးသာ အမြင်ရှိသူဖြစ်၏။ ဟယ်လင်နာကမူ ဆီဆာရီ၏အရည်အသွေးကို သိမြင်ကာ ဆီဆာရီအား မက်မောနေ၏။ ဟယ်လင်နာသည် သူ့အစ်ကိုက စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် အိပ်စက်နေစဉ် ဆီဆာရီ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့လေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် သိက္ခာ ကြီးစား၍ တင်တင်သို့သော် ညဉ့်အချိန် ကုန်လွန်ပြီးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဟယ်လင်နာသည် နောင်အခါ၌ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်မိသည့်အမှုမျိုးကို မပြုဘဲမနေနိုင်ခဲ့ချေ။

ဆီဆာရီ၏အဖို့တွင်မူ ဟယ်လင်နာသည် မက်မောဖွယ်ရာအဖို့သမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်၍နေချေသည်။ ဟယ်လင်နာ၏ရုပ်ရည်သည် မျိုးရိုးကောင်းခြင်းကို အတိအလင်းဖော်ပြ၍နေသော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်လေသည်။ ဆီဆာရီသည် အထက်တန်းလွှာသို့ရောက်အောင် ကြိုးစားနေသောသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မရောက်နိုင်သေးချေ။ သို့သော် အထက်တန်းလွှာ အဖို့သမီးတစ်ဦးက မိမိ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ တစ်ခုတည်းသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်ကျမှ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် ဆီဆာရီ၏အဖို့၌ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၍နေလေသည်။

ဤခေတ်၌ ရောမလူမျိုးတို့သည် ညအချိန်တွင် အလုပ်လုပ်ကြသည် မရှိ။ ဓရာမလူနေမှုစနစ်တွင် ထူးခြားသော အချက်တစ်ချက်မှာကား မီးမိန့်မိန့်ထွန်းတတ်သောအလေ့ ဖြစ်ပေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် ဆီဆာရီ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သောအခါ၌ ဆီဆာရီ အိပ်ရာပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စာရွက်တစ်ရွက် ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အခြား အဖို့သမီးတစ်ဦးသာဆိုလျှင် ဆီဆာရီသည် ဟန်ဇေးဝါရေး ပြနေခြင်းဖြစ်သည်-ဟု နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း

ဆက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သာ ရှိသေးသောဟယ်လင်နာသည် ဆီဆာရီကို အထင်ကြီး၍ သွားလေသည်။

ဟယ်လင်နာက တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်စဉ် ဆီဆာရီက ကုတင်ခြေခြင်းတစ်နေရာ၌ထိုင်၍ မေးဝေါ့၍ပြလိုက်လေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် တံခါးပိတ်ပြီးသောအခါ၌ အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာသည် ယခင်က သူ့အားချဉ်းကပ်ခဲ့သော အဖို့သားများနှင့်တစ်ဦး နိဗ္ဗာန်ချင်းမတူသည်ကို သတိရမိ၏။ ယခုမူ ဆီဆာရီက ချဉ်းကပ်ခြင်းမပြု။ ခဏကြာသောအခါ၌ ဟယ်လင်နာကပင် စ၍မေးမိတော့သည်။

“ဘာတွေရေးနေတာလဲရှင်”
ဆီဆာရီက “ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။
“သိချင်လို့ပေါ့ရှင်”

“ကျုပ် ကျွန်စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကို ရေးနေတာပါ”
“ဪ... ကျွန်သမိုင်းဆိုပါတော့”

ဤခေတ်တွင် သမိုင်းရေးသော အလေ့အထသည် ခေတ်မီသော အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူဌေးဖြစ်လာသောသူများကပင် မိမိဆွေစဉ်က ဆက် ရာဇဝင်များကို ရေးသားနေကြလေသည်။

“သမိုင်းဆိုတာက နှစ်တွေသတ္တရာဖ်တွေနဲ့ ရေးထားရတာပါ။ ကျုပ်တို့ရေးနေတာကတော့ အကျိုးအကြောင်း ကွင်းဆက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာရုံကို ရေးနေတာပါ။ ဥပမာ- ကျွန်တွေကို အပြစ်ပေးရတဲ့သမိုင်းကိုရေးရတာမှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုအပြစ်ပေးခြင်းဟာ တရားမျှတယ်-ဆိုတဲ့အကြောင်းအရင်းကိုရှာဖွေရေးသားရပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“တချို့ကပြောတော့ ဒီကျွန်တွေကို မသတ်ဘဲ ဝေးမှာရောင်းရင်ငွေအများကြီးရမယ်လို့ ပြောကြပါတယ်လားရှင်”

“ဒီစကားဟာ မမှန်လှပါဘူး။ ကျွန်သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းပစ်ရာမှာ အချို့ ဖုံးကွယ်ဖုံးကွယ် လုပ်ချင်ကြတယ်”

“လူတိုင်းက စပါးတားကပ်စ်ရဲ့အကြောင်းကို သိနေကြတယ် မဟုတ်ဘူး”

“အမှန်မှာတော့ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့အကြောင်းကို လူတွေက သေသေချာချာ မသိကြပါဘူး။ အစိုးရမှတ်တမ်းများအရတော့ သူဟာ သရေစိယကြေး

ငေးစစ်သားဖြစ်ပြီး လမ်းစားပြုလဲ လုပ်သတဲ့၊ ကရက်ဆပ်ရဲ့ ပြောစကားအတိုင်း တော့ သူဟာ နူးဘီးယားနယ်က ရွှေတွင်းကျွန်တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှာတုန်း၊ ဘားတီးယားတပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကာပူအားပြိုင်ပွဲပိုင်ရှင်ကလဲ သူ့တပည့်ကို စာရင်းတင်ပေး က သက်လို့သေသွားပြီ။ ဒီတော့ စပါးတားတပ်စစ်အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိတဲ့လူ မရှိသလောက်ဘဲ။ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူက ရေးမှာလဲ”

“တခြားလူတွေကော မရေးနိုင်ဘူးလား”

“ကျုပ်က စပါးတားတပ်စစ်ရဲ့ အကြောင်းကို သိမှမသိဘဲ၊ စပါးတားတပ်စစ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ဘဝကနေပြီးတော့ ဒီလောက်နာမည်ကြီးလာရတာလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျုပ်က ရှာဖွေနေတာပါ”

“ဆက်ပြောပါဦးရှင်”

ဟယ်လင်နာက ထောက်၍ ပေးလိုက်၏။

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ကျွန်တွေ ထောင်ထားပုန်ကန်တာကို တချို့က အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒါဟာ အမှားပဲ။ ကျုပ်တို့ ရောမလော့ဟာ ကျွန်တွေရဲ့ ခွန်အားပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီထောက်ကျွန်သူပုန်အရေးဟာ စစ်ပွဲကြီးတွေ တိုက်ရတာထက်တောင်မှ အရေးကြီးသေးတယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

ဟယ်လင်နာက ခေါင်းခါ၍ပြ၏။

“နားထောင်-ကျုပ်ပြောပြမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက ကာသေ့ဂျီနီယံကျွန်တွေ ပုန်ကန်ခဲ့တယ်။ နောက်အနှစ်ပေါင်း ဆယ်လောက်ကြာတော့၊ ဂရိ(စ်)ပြည်၊ လော်ရီယံနယ်မှာ ကျွန်တွေပုန်ကန်တယ်။ နောက် စပိန်ပြည်ကကျွန်တွေ ပုန်ကန်တယ်။ တစ်ခါ စစ္စလီယာ ပုန်ကန်တယ်။ နောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာတော့ ဆဗီး(လ်)ကျွန်တွေ ပုန်ကန်ပြန်တယ်။ အသေးစား ပုန်ကန်မှုကလေးတွေကလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ပုန်ကန်သူအားလုံးဟာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေတဲ့ အရေးတော်ပုံကြီး တစ်ရပ်ပဲ။ ဒီအရေးတော်ပုံကြီးဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် အရေးတော်ပုံကြီးတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်မတော့ ကြောက်လာပြီ”

ဆီဆာရီသည် ဟယ်လင်နာအား ဖူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ဟယ်လင်နာက ဆီဆာရီ၏လက်ကို အုပ်၍ ကိုင်ထားလေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

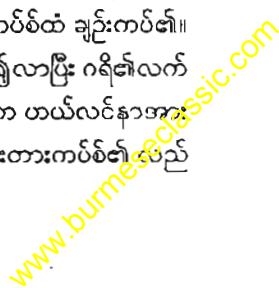

ဟယ်လင်နာသည် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်း ရှိပြီးနောက် အိပ်ပျော်၍ လေ၏။ သူသည် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို ဆက်၍ မက်နေလေ၏။ တကယ်တမ်း အပျက်နှင့်အိပ်မက်ဆိုးတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခွဲခြား၍ မရအောင် ဆက်၍ နေတိသကဲ့သို့လည်း ရှိ၍ နေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်များထဲတွင် ယောက်ျားတို့ သောက်သောက်သည် အမြဲပါ၍ နေတတ်လေသည်။ အိပ်မက်မက်ရာ၌ ဟယ်လင်နာနှင့် သူ့အစ်ကို ကေးယပ်စ်တို့သည် ရောမမြို့တွင် လန်တူးလပ်စ်၊ ဘားတီးယားတပ်စစ်အား တွေ့ရပုံကို မြင်မက်ခဲ့သည်။ တွေ့ရချိန်မှာ ယခင်ခုနှစ်လအချိန် ဖြစ်၍ ဘားတီးယားတပ်စစ်အား သူ၏ ဂရိလူမျိုးစာရင်းကိုင်က မသတ်မီ အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။ ဂရိစာရင်းကိုင်သည် ဘားတီးယားတပ်စစ်၏ ငွေများကိုခိုး၍ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဝယ်ခဲ့သည်မှအစ ရန်ဖြစ်၍ ဖြစ်ခြင်းသည်-ဟူသော သတင်းအနှံ့များထွက်၍ နေလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် စပါးတားတပ်စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကြီးလာသောသူ ဖြစ်သည်။ အသတ်ခံရချိန်ဝယ် သူသည် အိမ်မှတစ်ခွက်ခွက်နှင့် ရောမမြို့သို့ရောက်နေသည့် သူ၏ အိမ်ပြိုကျရာ၌ သေဆုံးသူများ၏ ကျန်ရစ်သောမိသားစုများက သူတို့၏ တရားစွဲဆိုထားကြလေသည်။

ဟင်လင်နာ၏ အိပ်မက်ထဲ၌ ဘားတီးယားတပ်စစ်မှာ ဖောသွပ်သွပ်လူတို့ ဖြစ်သောကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ သူသည် ဝေါစီးလေမရှိ၊ အကျီဖားဖားကြီးကို ဝယ်ဆင်ကာ လမ်းတကာကို သွားလာနေသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် ဟယ်လင်နာနှင့် ကေးယပ်စ်တို့သည် ဘားတီးယားတပ်စစ်အား အိမ်ပြိုမှုနှင့် တရားစွဲထားခြင်းခံရသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ တရားမဲ့မှာ ပြင်ပတွင်ဖြစ်၍ အရောက်နားထောင်သူ များပြားလှပေသည်။

ထို့နောက် အိပ်မက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟယ်လင်နာသည် ဘားတီးယားတပ်စစ်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေလေသည်။ ဂရိစာရင်းစစ်က မီးနှင့်လာသည်ကိုလည်း မြင်၏။ စားမှာ သရေစီယံတိုက်ပွဲတွင် ကိုင်ခဲ့သောမီးဖြစ်လေသည်။ အိပ်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်မှာ သဲပြင်အတိုင်း ဖြစ်နေ၏။ ဂရိစာရင်းကိုင်သည် အိပ်မက်တိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဘားတီးယားတပ်စစ် ဆူဗီးကပ်၏။ အဲဒါ သံချပ်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော စပါးတားကပ်စစ်ပေါ်၍ လာပြီး ဂရိ၏လက်ထဲ၌ သိမ်းချိုးလိုက်ရာ မီးလွတ်ကျသွား၏။ စပါးတားကပ်စစ်က ဟယ်လင်နာအား မြင်ဆင်ပြလိုက်ရာ ဟယ်လင်နာသည် မီးကိုယူ၍ စပါးတားကပ်စစ်၏ ဖိတ်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ပင်းကို ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဂရိနှင့် ဘားတီးယားတပ်စစ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဟယ်လင်နာက လက်ဆန်တန်း၍ စပီးတားကပ်စ်ကို ခေါ်သည်။ စပီးတားကပ်စ်က ဟယ်လင်နာအား မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထွေး၍ ထွက်သွား၏။ ဟယ်လင်နာတစ်ဦးတည်း သံပြင်ပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဤကား ဟယ်လင်နာ၏ အိပ်မက်ဖြစ်၏။

ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် ကိုယ့်အစေခံ၏အသတ်ကို ခံရခြင်းမှာ ဇာပေါလွန်းလှပေသည်။ အကယ်၍သာ သူမသေခဲ့လျှင် ရာဇဝင်ကြောင်းသည် ပြောင်းကောင်းပြောင်း၍ သွားမည်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် စပီးတားကပ်စ်အသတ်ပစ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် မသတ်ဘဲနေခဲ့သည်။ စပီးတားကပ်စ် သေသော် ရာဇဝင်အကြောင်းသည် ပြောင်းလိုမှ ပြောင်းပေမည်-ဟုလည်း တစ်ဖက်တစ်ညိုနိုင်ပြန်လေသည်။

စပီးတားကပ်စ်၏မယား ကျမန် ဗာရီနီးယားသည် အိပ်ပျော်ရာမှ ယောင်ရမ်း၍ စကားပြောနေသော စပီးတားကပ်စ်၏အနီးတွင် ထိုင်၍နေသေးသည်။ အမျိုးမျိုးယောင်ရမ်းနေရာက သူသည် ဓါးထိသည်-ဟု အိပ်မက်မထင်ကာ ယောင်၍အော်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ဗာရီနီးယားက နားမခံနိုင်သောကြောင့် စပီးတားကပ်စ်ကို လှုပ်၍နှိုးလိုက်ရလေ၏။ ဗာရီနီးယားသည် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်တတ်ပုံကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် နားလည်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် အဖမ်းခံရသောအခါတွင်မူကား သူသည် အချစ်ကိစ္စများကို မေ့လျော့သွားခဲ့ရလေသည်။

ယခုမူကား ဗာရီနီးယားသည် စပီးတားကပ်စ်ကို ပုံ၍ ချစ်နေလေပြီဖြစ်၏။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပင် စပီးတားကပ်စ်အား ပုံ၍အပ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်ဘာကို အိပ်မက်မက်နေတာလဲ”-ဟု ဗာရီနီးယားက မေးလိုက်၏။

စပီးတားကပ်စ်က ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်၏။

“ကျွန်မက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားရင် ရှင်အိပ်မက် မက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

စပီးတားကပ်စ်က ဖက်ထားလိုက်ရင်း “ငါသေသွားရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

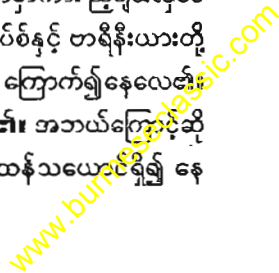
“ကျွန်မလဲ သေမှာပါပဲ”
“မင်းမသေရပါဘူးကွယ်”
“နို့ ကျွန်မသေရင်ကော ရှင်ဘယ်နှယ်နေမလဲ”
“ကိုယ်တော့ ဆက်ပြီးအသက်ရှင်နေချင်တယ်”
“ဘာပြုလို့လဲ”
“အသက်မရှိရင် လောကမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးပေါ့”
“ရှင်မရှိရင်တော့ ကျွန်မအဖို့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”
“ဒါဖြင့်ရင် ကတိတစ်ခု ပေးပါကွယ်”
“ကတိပေးရင် ကျွန်မထိန်းရပါလိမ့်မယ်”
“မင်းကိုမင်း သတ်မသေပါဘူးလို့ ကတိပေးပါကွယ်” ဗားရီနီးယားသည် ငြိမ်၍နေ၏။

“ပြောလေကွယ်... ကတိပေးနော်”

“ပေးပါပြီရှင်”-ဟု သူမက နောက်ဆုံးတွင်မှ ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စပီးတားကပ်စ်သည် အိပ်ပျော်သွားပြန်လေတော့သည်။ နံနက်ခင်း ဝတ်စုံခေါက်သံများ ပေါ်လာကာ လူသတ်သမားများအား ဘုန်းမာလေ့ကျင့်ခန်းယူရန် နှိုးဆော်လိုက်လေသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းမှာ နံနက်စာစားမီ မိနစ်၅၀ ပြုလုပ်ရ၏။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ၌ လူတိုင်းကို ခေ့အေးအေးအစ်ခွက်တိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ထိုသူတွင် မိန်းမအဖော်ရှိပါစေ ၎င်းမိန်းမသည် အကျဉ်းခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် အခြားစေကျွန်များနှင့် အတူသွား၍ အလုပ်လုပ်ရလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စစ်၏ လုပ်ငန်း၌ ညီညွတ်မှု အလကားမနေရ။ ပြိုင်ပွဲသမားများ၏ မယားများသည် တိုက်ချွတ်ဆေးကြော ချက်ပြုတ်ကြရ၏။ စားဖို့ဆောင်ပွဲယျာဉ်ကိုလည်း တူးဆွစိုက်ပျိုးကြရ၏။ ရေချိုးခန်းများ၌ အလုပ်လုပ်ရပြီး ဆိတ်များကိုလည်း ကျောင်းရလေသည်။ ထိုကျွန်မများအပေါ်၌ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် အလွန်ရက်စက်၏။ ကြာပွတ်နှင့် ပညာမတာရှိက်၏။ ကျွေးမွေးသော အစားအသောက်မှာကား ညံ့ဖျင်းလှပေသည်။ သို့သော် ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် စပီးတားကပ်စ်နှင့် ဗာရီနီးယားတို့ လင်မယားကိုမူ အဘယ်ကြောင့်မသိ အလိုလို စိတ်ထဲက ကြောက်၍နေလေ၏။

ဤယနေ့နံနက်မှာ မှတ်မိစရာ ကောင်း၍နေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝတ်စုံအသံများကပင်လျှင် ရှေးကထက်ပို၍ ခက်ထန်သယောင်ရှိ၍ နေသည်။

ဤယနေ့နံနက်မှာ မှတ်မိစရာ ကောင်း၍နေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝတ်စုံအသံများကပင်လျှင် ရှေးကထက်ပို၍ ခက်ထန်သယောင်ရှိ၍ နေသည်။

လေသည်။ လေ့ကျင့်ရေးဆရာများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တန်းစီစေ၍ အာဖရိက လူမည်းကြီး သေဆုံးနေသော သံဝင်ဏရံဆီသို့ မျက်နှာမူခိုင်းထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ များကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏နည်းတူ အညှာအတာမရှိ ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်နှက်ခိုင်းစေလျက် ရှိနေလေသည်။ အထူးသဖြင့် တရိနိုးယားအား ညအချိန်က သူတော်ကြီးနှင့် အိပ်ရလေသောသူ-ဟူ၍ ဆိုကာ ပိုမိုရိုက်နှက်ပြီး မီးဖိုဆောင်၍ အလုပ်လုပ်ရန် ခေါ်သွားလေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စစ်၏ အမျက်ဒေါသသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ဖျံ့နှံ့နေ၏။ ဤဒေါသမှာ ဘရက်ကပ်စ်သည် ပြိုင်ပွဲအခကြေးငွေကို ထပ်ဝက် မပေးဘဲ ချန်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောဒေါသပင် ဖြစ်၏။ ထိုငွေတစ်ဝက်ကိုရရန် တရားစွဲရဦးမည်ဖြစ်ရာ ငွေကုန်ကြေးကျ ခံရသည်ကို အောင် ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် တရားရှုံးဖို့ သေချာ၍ နေ၏။ မီးဖိုဆောင်စားဖိုဖျားသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တုတ်နှင့်ရိုက်ခိုင်းနေ၏။ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် တန်းဆရာများကို ရိုက်နှက်၍ ဆရာများက လူသတ်သမားများကို ရိုက်နှက်နေကြသည်။ လူမည်း၏ အလောင်းကောင်မှာ... ကားရားကြီးဖြစ်နေလျက် ပြိုင်ပွဲသမားများ၏ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေလေသည်။

စပါးတားကပ်စ်သည် ဂင်နီကပ်စ်နှင့် ခရစ်ဆပ်စ်တို့၏အကြားတွင် နေရာယူလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကျဉ်းစခန်း အဆောက်အဦရှေ့၌ နှစ်တန်းတန်း၍ နည်းပြဆရာများမှာ ဤနေ့နံနက်တွင် လက်နက်အပြည့်အစုံ စွဲကိုင်ထားကြပေသည်။ ပြိုင်ဝင်းကြီး၏တံခါးများမှာ ဖွင့်ထားလျက် စပါးသားလေးဆယ်တို့က လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် နံနက်ခင်းနေရောင်ထဲ၌ ရောက်နေသော်လည်း မနွေးချေ။ ဂင်နီကပ်စ်အား ဤနေ့စီစဉ်ပုံကို သိလိုသဖြင့် တီးတိုးမေးလိုက်၏။ သို့သော် ဂင်နီကပ်စ် ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်သည်။

ဂင်နီကပ်စ်က “မင်း သတ်ပွဲဝင်သလား”-ဟု မေး၏။
“မဝင်ဘူး”-ဟု အဖြေလာ၏။
“ကိုယ်ကမသတ်ရင် သူကသတ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ တိုက်ရင်းခိုက်ရင် သေရတာက ပိုပြီးတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဤတွင် စပါးတားကပ်စ်က “ပိုပြီးကောင်းတဲ့ သေနည်းကော မရှိဘူးလား”

ထိုအခါ စစ်ဇင်္ဂင်ဆီသို့ ဂေါလ်လူမျိုးက “ဘယ်သူမဆို ရင်ပွင့်ပြီး ခွေးသေဝက်သေ သေရမှာပါပဲ”-ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် စပါးတားကပ်စ်သည် သူ့ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည့်အချက်ကို စတင်သိမြင်လာလေသည်။ ဤကိစ္စကို သူ့စွဲ၍ တွေးခဲမိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုမှ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချနိုင်လေတော့သည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် ဒဏ်ရာများပြည့်နှက်၍နေသော နီဂရိုးလူမည်း၏ အလောင်းကောင်ကို ကြည့်၍ နေမိ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ရောမလူမျိုးတို့၏ ရက်စက်ပုံကို တွေးမိနေမိလေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် မိမိကဲ့သို့သော တော့ကျွန်တို့၏အသက်အသွေးခဲကို အရင်းပြုကာ ပျော်ရက်ပါးရက်ကြပေသည်။ ကော့ကျွန်များကို လက်ထိပ်တိုင်တင်၍ သတ်ခြင်း၏အရသာကို ကာသေ့ချ်ဒေသမှ ရောမလူမျိုးတို့ အမွေရ၍ လာခဲ့ပေသည်။

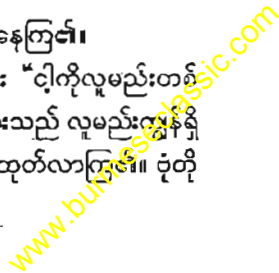
ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် ပြိုင်ပွဲဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ပြိုင်ပွဲသမားများ၏ရှေ့၌ နေရာယူလိုက်၏။ ပြီးလျှင် စစ်သားများခြံရံလျက်မိန့်ပြော၏။ သူ့မိန့်ခွန်းမှာ “မင်းတို့ကို ငါအကောင်းဆုံးကျွေးတယ်၊ ဗိုက်ခွဲလာအောင်ကျွေးတယ်၊ ရေချိုးပေးပြီး နှိပ်နယ်ပေးတယ်၊ မင်းတို့ကို သတ္တုတွင်းတွေမှာ ငါကယ်ဆယ်လာခဲ့ပြီး ရှင်ဘုရင်တွေလို ငါထားတယ်” စသည်ဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

စပါးတားကပ်စ်က ဂေါလ်လူမျိုးအား “မင်းဟာ ငါ့မိတ်ဆွေလား” ဟု မေးလိုက်၏။ ဂေါလ်လူမျိုးက “တို့မှာ မိတ်ဆွေမထားအပ်ဘူး”-ဟု တီးတိုးပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

စပါးတားကပ်စ်က “ငါတော့မင်းကို မိတ်ဆွေလို့ ခေါ်မယ်”-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် “ဘာပီသေသွားတဲ့ အသားမည်းခွေးကောင်ရဲ့ အသည်းနှလုံး မည်းမည်းထဲမှာ သူ့လူတင်တဲ့စိတ် နည်းနည်းမှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ကော ဒီလိုပဲလား”-ဟု ဆက်သတ်၍ ပြောနေလေသည်။

လူသတ်သမားများသည် အသံမပြုဘဲ ရပ်၍နေကြ၏။
ဘားတီးယားတပ်စစ်က နည်းပြဆရာများအား “ငါ့ကိုလူမည်းတစ်ကောင်ပေးစမ်း”-ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ နည်းပြဆရာများသည် လူမည်းကျွန်ရဲ့ အသို့ သွားပြီးလျှင် လူမည်းတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်လာကြ၏။ ဗိုတို့

များတီးခတ်သံ ဆူညံ၍လာ၏။ စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ဆွဲခေါ်လာခြင်း
ရသော လူမည်းအား လှံရှည်ကြီးများနှင့် ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်ကြရာ၊ လူ
သည် သဲပေါ်၌ ဖက်လက်လှန်၍ လဲသွားပြီး၊ လှံရိုးနှစ်ခုတို့သည် ကြောက်
ဖွယ်ရာ ထောင်၍နေကြလေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စစ်က သူ့အနီး၌ရှိသော စစ်ဗိုလ်အား “နောက်ဆုံး
ဒီအကောင်တွေ လှုပ်ပုံတွေမှာ မဟုတ်ဘူး”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဂင်နီကပ်စ်သည် စပိတားကပ်စ်အား “မင်းကိုလည်း မိတ်ဆွေ
ငါခေါ်မယ်”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဂေါလ်လူမျိုးများမှာမူ ဘာမျှမပြော
လည်း အသက်ရှူပြင်းထန်၍ နေလေတော့သည်။

ထို့နောက် နံနက်ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများ စတင်လေသည်။
ဘားတီးယားတပ်စစ်အား လွှတ်တော်စုံစမ်းရေးအဖွဲ့က ခေါ်ယူစစ်ဆေး၏။
က ကျေးကျွန်များပုန်ကန်ရန် အကြံအစည် မရှိကြောင်း အစီရင်ခံပြီး၊ သူသည်
ကျွန်များအထဲတွင် သူလျှိုနှစ်ယောက် လွတ်၍ထားကြောင်း၊ သူလျှိုများအ
ကျွန်ဘဝမှ လွတ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသောကြောင့် ထိုကျွန်နှစ်ယောက်
ကို ဟန်ဆောင်တိုက်ပွဲ လုပ်စေပြီး တစ်ယောက်ကို လွတ်ပေးကာ ကျန်တစ်
ယောက်ကို တတိယကျွန်အသစ်တစ်ယောက်နှင့်တွဲ၍ သူလျှိုလုပ်ခိုင်းရကြ
ကြောင်း၊ သိမြစ်၍ ပုန်ကန်မည်အကြံ ရှိလျှင် မိမိသိရမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း
စသည်ဖြင့် အစီရင်ခံ၏။

ကျွန်များပုန်ကန်ခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ဆီးနိတ်လွတ်တော်
သည် မည်သည့်အခါမျှ အကြောင်းရှာ၍ မရခဲ့ချေ။ သစ်ပင်ကို မြင်သော်လည်း
သစ်မြစ်ကို မမြင်ရဘိသကဲ့သို့ ရှိ၍နေချေသည်။ စဝ္စလီကျွန်းတွင် ကျွန်များ
အကြီးအကျယ် သူပုန်ထခဲ့ကြ၏။ စိုက်ခင်းတွင်လည်း ကြိုကြား-ကြိုကြား ပုန်
ကန်ကြသည်။ သို့သော် အမြစ်ပြတ်အောင် မည်သို့မျှ မပြုနိုင်ခဲ့ကြချေ။ ရော-
လူမျိုးတို့သည် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်၍နေသော နယ်ပယ်များကို အားလုံးတို့ထံ
ယူ ပေါင်းစည်းကာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရစေခဲ့၏။ လမ်းကြီးများဖောက်သော
ကြောင့် နယ်ပယ်များ စုစည်းမိခဲ့သည်။ ရောမမြို့ကြီးသည်လည်း ‘လိုတရ
မြို့တော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ဆီးနိတ်လွတ်တော်က ဘားတီးယားတပ်စစ်အား “ပုန်ကန်မယ့် အချိန်
လက္ခဏာများ မရှိဘူးလား”-ဟု မေး၏။

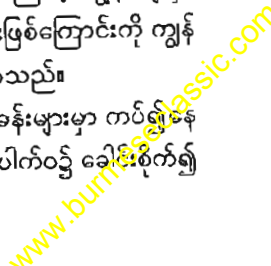
“လုံးဝမရှိပါဘူး”-ဟု သူကပြော၏။
“လူမည်းကို သေဒဏ်ပေးလိုက်တာ မှန်တယ်။ ကန့်ကွက်တဲ့လူ ရှိသ

“မရှိပါဘူး”
“ဒီကျွန်တွေကို နိုင်ငံခြားက မြှောက်ပေးတဲ့ ကိစ္စမျိုးကောရှိသလား”
“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”-ဟု ဘားတီးယားတပ်စစ်က ပြောလိုက်၏။

“စပိတားကပ်စ်၊ ဂင်နီကပ်စ်နဲ့ ခရစ်ဆက်စ်ဆိုတဲ့ ကြိုခေါင်းဆောင်
တွေကို နိုင်ငံခြားကအကူအညီနဲ့ ငွေထောက်ပံ့တာ ရှိသလား”
“လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောရပါတယ်”

ဘားတီးယားတပ်စစ်၏အဆိုသည် လုံးဝမမှန်ကန်ချေ။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် မနုဿလူသားဆိုသည်မှာ အထီးတည်းတစ်ကိုယ်တည်း-ဟူ၍
မဟုတ်။ စပိတားကပ်စ်သည် မိမိတစ်ဦးတည်း ဒုက္ခခံ၍ နေရသည်-
မည်သည်အခါမျှ မယူဆခဲ့။ ဝမ်းနည်းကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် တစ်ဦးတည်း
မဟုတ်ခဲသော်လည်း မဟုတ်။ ရောမသူဌေးကလေး မားရီယပ်စ်ဘရက်
အတွက် လူနှစ်တွဲ တိုက်ပွဲမလုပ်မီ အချိန်အနည်းငယ်ခန့်က စဝ္စလီကျွန်း
သို့သော စိုက်ပျိုးခင်းကြီးသုံးခုတို့တွင် ကျွန်များပုန်ကန်ထကြွခဲ့ကြ၏။ စုစု
ပေါင်း ကျွန်ပေါင်းကိုးရာ ပါဝင်ထကြွရာ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော ကျွန်များအပ
ပျိုးသားပုန်ကန်သူများ နှိမ်နင်းသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ သတ်ဖြတ်၍
နှိုးတွင်မှ ကျွန်ပိုင်ရှင်များသည် သူတို့၏အမှားကို သိမြင်လာကြ၏။ ကျွန်
တို့ သတ်ပစ်ခြင်းသည်ကား ငွေရင်းငွေနှီးကို ရေစုန်မျှော၍ ပစ်လိုက်ခြင်း
ကြောင့်ကြောင်း၊ သိမြင်လာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်သေးသော ကျွန်
တို့မှာခန့်ကို ပင်လယ်ကူးလှေကြီးများ လှော်ခတ်သည့် လှေကျွန်များအဖြစ်ဖြင့်
ဆင်းချလိုက်ကြ၏။ ထိုလှေကျွန်များအနက်မှ ဆံပင်နီနီနှင့်ဂေါလ်လူမျိုး ကျွန်
တို့ဆပ်စ်ကို ဘားတီးယားတပ်စစ်၏ ကိုယ်စားလှယ်များက တွေ့ရှိလာခဲ့ကြပေ
သည်။ လှေကျွန်များမှာ ပဲ့ပြင်၍မရနိုင်-ဟု ယူဆသောကြောင့် ကျွန်ဈေးမှာ
သိလှပေသည်။ ခရစ်ဆပ်စ်သည် ပုန်ကန်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်
တို့အယ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များက ဖုံးဖိ၍ထားခဲ့ကြပေသည်။

စပိတားကပ်စ်နှင့် ခရစ်ဆပ်စ်တို့၏ အကျဉ်းခန်းများမှာ ကပ်စ်မြို့ခန့်
ညအချိန်သို့ရောက်လျှင် နှစ်ဦးသားကိုယ်စီ အခန်းပေါက်ဝ၌ ခေါင်းစိုက်၍

လဲလျောင်းကြပြီး ခရစ်ဆပ်စ်က စစ္စလီကျွန်းတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းငါးဆယ်
တော်ကမ္ဘာပျိုး ကျွန်များပုန်ကန်ထကြွပုံများကို ပြောပြနေတတ်လေသည်။ စပိန်
တားကပ်စ်သည် ကျွန်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မျိုးဆက်များထဲ၌ သမိုင်းထဲ
လောက်သော သူရဲကောင်းများ ရှိကြသည်ကိုလည်း သူနားလည်၍ လာရောက်
သည်။ ခရစ်ဆပ်စ်၏ ပြောချက်အရ ကျွန်ခေါင်းဆောင် ယူးနပ်စ် အမည်ရှိ
သည် စစ္စလီကျွန်းရှိ ကျွန်များကိုခေါင်းဆောင်၍ မသေမချင်းပုန်ကန်ကာ ဆေး
တပ်ကြီးသုံးတပ်တို့ကို ချေမှုန်းခဲ့ဖူး၏။ အေသီနီယွန်၊ ဆာလဗီးယပ်စ်၊ အွန်ဒေး
ဘင်ဂိုးအတ်(ရ်)-အစရှိသောသူများသည် ကျွန်သူပုန်ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်
ကြပေသည်။

ဤအကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရင်း စပိန်တားကပ်စ်သည်
စိတ်အားတက်ကြွ၍ လာရေမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တို့၏အဖို့၌ လူမျိုး၊ မြို့ရွာ၊ ထို
ပြည်စသည်တို့မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ သူတို့၏ ကျွန်အဖြစ်သည်ကား ကမ္ဘာအနှံ့
ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တို့သည် ပုန်ကန်ထကြွတိုင်း အမြဲရှုံးကြရ၏။ ရုံးလျှင်
ဒဏ်ပေးခြင်းကိုသာ ခံကြရပေသည်။ ကျွန်ဘဝ၌ မနေလိုသောကျွန်တို့၏
အပ်သော ဆုလာဘ်မှာကား သေဒဏ်ပင်လျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေ့နံနက်လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြီးသောအခါ နံနက်စာသွား၍ မစား
မီ ကျွန်များသည် သင့်ရာအစုအဖွဲ့ကလေးများစုကာ တီးတိုးစကား ပြောနေ
၏။ သူတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင်ကား လူမည်းအသေကောင်နှစ်ခု ရှိ၍နေချေသည်။
ဒုတိယသတ်ထားသော လူမည်းအလောင်းကောင်မှ သွေးများကျဆင်းနေ
ရာ ငှက်ရဲများသည် သွေးစေးများကို နှုတ်သီးနှင့်ကောက်၍ သောက်ယူနေ
၏။ ကျွန်များသည် စိတ်မချမ်းသာကြ။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်
စိတ်မလုံတိုင်း တိုက်ပွဲများကို ဆက်တိုက်လုပ်၍ ပိုက်ဆံရနိုင်သမျှရအောင်
ရှာလေတော့မည်-ဟု နားလည်ထားကြပေသည်။

စစ်သားများသည် ပြိုင်ဝင်းဘေးရှိ ချောင်းငယ်၏တစ်ဖက်က တောအ
ကလေးတွင်သွား၍ စားသောက်နေကြသည်။ သူတို့၏ သံခမောက်များ
လက်နက်များကို စုပုံ၍ ထားကြပေသည်။ စပိန်တားကပ်စ်သည် စစ်သားများ
စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၍နေ၏။ မျက်စေ့တစ်ချက်မျှ မလွှဲချေ။

“ဘာကိုမြင်သလဲက”-ဟု ဂင်နီကပ်စ်က မေး၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ
စဉ်ကလည်းအတူ သတ္တုတွင်းမှာလည်း အတူကြီးပြင်း၍လာခဲ့ကြသော

မင်းကြီးဖော် ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“ငါမသိဘူး”-ဟု စပိန်တားကပ်စ်က ပြော၏။

“မင်း အတုန်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သရေစိယံကျွန်တွေက မင်းကို

လေ့လို့ ဝိုင်းခေါ်ကြတာပေါ့”

“မင်းဘယ်သူ့ကို မုန်းသလဲ”

“လူမည်းဟာ မင်းကိုအဖေ-လို့ခေါ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လူမည်းကို
သတ်ခဲ့တာလဲ၊ အလှည့်ကျလို့ရှိရင် မင်း-ငါနဲ့ကော သတ်ဦးမှာလား”

ဤတွင် စပိန်တားကပ်စ်က “ငါနောက်ထပ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မသတ်
ဘူး။ ဒါကို ငါသိပြီ၊ ခုနကတော့ သေသေချာချာ မသိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
တော့ ငါသိပြီ”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

သူ့စကားများကို အခြားကျွန်ခြောက်ယောက်ခန့်က ကြား၍သွား၏။

သူများသည် စပိန်တားကပ်စ်၏အနီးသို့ ဝိုင်းလာကြ၏။ သို့သော် စပိန်တား

ကပ်စ်က ဘာမျှမပြော။

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲအဖေ”-ဟု ဂင်နီကပ်စ်က မေးလိုက်၏။

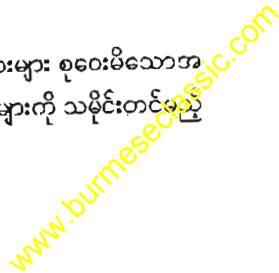
“တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့၊ က-

ခွဲကြ’

ကျွန်များသည် ပြိုင်ဝင်း၏ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားကြတာ နံနက်စာ
ရန် ထမင်းစားခန်းကြီးဆီသို့ သွားကြလေသည်။

ဤအချိန်တွင် ဘားတီးယားတပ်စ်နှင့် သူ့စာရင်းကိုင်တို့သည် ကျွန်
ထောက်ထမ်းသောဝေါဖြင့် အစားအသောက်များဝယ်ရန် ကာပူအားမြို့ရှိ
သူ့သို့ သွားနေခိုက် ဖြစ်လေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ညီညီညာညာ
ပြင်းတမ်းသေဝပ်စွာ သွားနေကြသော ကျွန်များကိုကြည့်ပြီး လူမည်းတစ်
ယောက်ကို ကျွန်ဖိုးအဆုံးခံကာ သတ်ပြလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စည်းကမ်းသေဝပ်မှု
ဆုံးရှုံးရပုံကိုတွေးကာ ကျေနပ်၍နေလေသည်။ ယင်းသည်မှာကား၊ စာရင်း
ကိုင်က ဘားတီးယားတပ်စ်အား လည်ပင်းကို ဓားနှင့်လှီး၍ မသတ်ခင်ကအဖြစ်
ပျက်များပေတည်း။

ထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်းစားရန် ပြိုင်ပွဲသမားများ စုဝေးမိသောအ
ချိန်၌ သူမည်ပုံဖြစ်ပျက်သည်ဆိုသော အချက်အလက်များကို သမိုင်းတင်မညီ
သူမည် မည်သူမျှ အသေအချာ မသိရချေ။

သို့သော် တရားနီးယားသည် မီးဖိုဆောင်တွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ပျက်သမျှကို ကိုယ်တိုင်လှမ်း၍ မြင်ရ၏။ ကာလကြာသောအခါ သူ့မြင်ရသမျှ အခြားသူများအား ပြန်ပြောခဲ့၏။ ကြီးမားလှသော အသံကြီးတစ်သံသည် ဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ သွားသော်လည်း လေသံသဲ့သဲ့မျှ ကျန်သည်အထိ ပျောက်ပျက်သလို သမိုင်းဆိုသည်မှာလည်း ပျောက်လေမရှိ။ မီးဖိုဆောင် ထမင်းစားခန်း၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ရှိ၏။

ထမင်းစားခန်းကြီးဆောက်ထားပုံမှာ ဘားတီးယားတပ်စ် အထွတ်ထွတ်လိုက်သော ပုံစံဖြစ်၏။ ဤရောမခေတ် အဆောက်အဦပုံစံများမှာ နေရာများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူသတ်ပြိုင်ပွဲများ ခေတ်စား၍လာသောအခါ၌ သတ်သမားကျွန်များကို ကျွေးမွေးရန် အဆောက်အဦအသစ် လှို၍လာဘားတီးယားတပ်စ်သည် ခေတ်ဟောင်းက ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခု၌ မျက်နှာသုံးဘက်ထပ်၍ ဖြည့်လိုက်၏။ ဤသို့ လေးဘက်ဝိုင်းမိသွားသော အဆောက်အဦကို နံရံထိပ်မှအတွင်းဘက်သို့ ရှစ်ပေခန့်အနံရှိသည့် အမိုးတပ်ဆင်ပေးထား၏။ ထို့ကြောင့် အမိုးအလယ်ခေါင်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း နေရောင်ဝင်းအပေါက်ကြီးဖြစ်၍ နေလေသည်။ အတွင်းရှိ ကြမ်းပြင်အလယ်ခေါင်တွင် နေရာများ စီးဆင်းသွားနိုင်စေရန် မြောင်းငယ်တစ်ခု တူး၍ထား၏။ ဤအဆောက်အဦပုံစံများကို ဤခေတ်၏ယခင်က နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ဆီတွင် သို့သော်ပုံစံဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုမျှတသော ကာလအားဖြင့်တွင် အလောဆင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆောင်းအခါ၌မူကား၊ အေးစိမ့်၍ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းပေသည့် ပြိုင်ပွဲသမားများသည် အမိုးရှိရာအောက်ဘက်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ စားသောက်ကြရ၏။ အစောင့်များသည် အလယ်ခေါင်ကွက်လပ်မှနေ၍ အရပ်လေးမျက်နှာကို လွယ်ကူစွာကြည့်လျက် စောင့်ကြပ်ကြ၏။ ရှည်လျားသောမီးဖိုကြီးနှင့် အဆောက်အသောက်များ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရာ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးကို မီးဖိုဆောင်တွင် ရလေသည်။ လေးထောင့်စပ်စပ် ထမင်းစားခန်းကြီးတွင် သစ်သားတစ်ပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်ရှိပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်များ ဝင်ပြီးသောအခါ၊ မင်းတုံးထိုး၍ စားထားလိုက်လေသည်။

လူသတ်သမားများသည် နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့အား တွေ့မိန်းမများက အစားအစာများ ကျွေးရ၏။ နည်းပြဆရာလေးယောက်တို့သည် အလယ်ခေါင်၌ စားများနှင့် ကြာပွတ်များကိုကိုင်ကာ စောင့်ကြပ်ကြရသည်။

စားကြီးများကို အပြင်ဘက်ရှိ အစောင့်တပ်မှ စစ်သားနှစ်ယောက်တို့က မင်းတုံးထိုး၍ ပိတ်ရ၏။ ကျန်စစ်သားများသည် ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသော တောအုပ်ကလေးထဲ၌ စားသောက်ကြရ၏။

စပါးတားကပ်စ်သည် ထိုအခြေအနေများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားနေ၏။ သူသည် အာခေါင်ခြောက်၍ ရင်တုန်နေသောကြောင့် ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ချေ။ လူတစ်ယောက်သည် ဓာတ်စုံတစ်ခုကို အကြီးအကျယ် မကြံစည်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိတတ်။ သို့သော် အကြံကြီးသူတစ်ဦး၏ နှုတ်ထံ၌ “ငါဟာ ဒီကိစ္စကို မလုပ်ရင်မဖြစ်တော့ဘူး၊ လုပ်မှပဲဖြစ်တော့မယ်။ လုပ်ရင်တော့ လူ့ဘဝမှာဆက်ပြီး နေဖို့မကောင်းတော့ဘူး”-ဟု၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ပထဝီမြေကြီးသည် နှစ်ထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားလေတော့သည်။

ဤယနေမကုန်မီ၊ ဤနံနက် မွန်းမတည့်မီတွင် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် သွက်သွက်ခါလေတော့မည်။ ထိုအချက်ကို စပါးတားကပ်စ်သည် မသိသေး။ သူသိသည်မှာကား လူသတ်သမားတို့အား အကြောင်းစုံ ပြောပြရမည့်အရာ ဖြစ်၏။ သူသည် ခရစ်ဆပ်စ်အား တီးတိုးပြောနေစဉ် သူမိန်းမ တရားများ ထားအား မြင်မိ၏။ သူမိန်းမသည် မီးဖိုအနီးတွင်ရပ်ကာ သူ့အားလှမ်းကြည့်နေလေသည်။ အခြားကျွန်များသည် စပါးတားကပ်စ်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူ့လူမျိုးဒေးဝစ်ဂင်နီကပ်စ်တို့သည် နားထောင်၍နေကြ၏။

စပါးတားကပ်စ်က “ကျုပ်စကား ပြောချင်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှကို နှုတ်ထုတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စကားပြောပြီးရင် နောက်ကိုပြန်ပြီးဆုတ်ဖို့လမ်း မရှိတော့ဘူး။ နည်းပြဆရာတွေက ကျုပ်ကို တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒီအကောင်တွေ မနှောင့်ယှက်စေရဘူး”-ဟု ထွားကျွင်းသော ဆံပင်ဖြူဖြူ (လိ)လူမျိုး ခရစ်ဆပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

အခြေအနေသည် တင်းမာ၍လာလေရာ နည်းပြဆရာနှစ်ယောက်တို့သည် စပါးတားကပ်စ်နှင့်တကွ တီးတိုးပြောနေကြသူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကြာပွတ်များကို အသံပေးကာ ခါးများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

“အခုပြောတော့ဟေ့”-ဟု ဂင်နီကပ်စ်(စ်)က အော်လိုက်၏။

လူမည်းတစ်ယောက်က “ကြာပွတ်သံပေးရအောင် တို့ကို ခွေးမှတ်သ

လားကွ"-ဟု အော်ပြန်လေသည်။

စပါးတားကပ်စံသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အခြားသော လူသုတ် သမားများသည်လည်း အလားတူ ထလိုက်ကြလေသည်။ နည်းပြဆရာများထ ကြာပွတ်နှင့်ရိုက်၍ မီးနှင့်ခုတ်ကြ၏။ သို့သော် လူသတ်ကျွန်များသည် နည်းပြ ဆရာများကိုဝိုင်းတံ့၍ လျင်မြန်စွာ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်မိန်းမများက လည်း စားဖိုမှူးကိုဝိုင်း၍ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ဤသို့သတ်ကြပုံမှာ အသံ များစွာ မကြားရ၊ ဝိုင်းအုံသတ်ဖြတ်နေကြသော လူသတ်ဖြင့်ပွဲသမားများ၏ အသံခပ်အုပ်အုပ်ကိုသာ ကြားရပေသည်။ ဤတွင် စပါးတားကပ်စံက သူ၏ ပထမအမိန့်ကို သူ့ရဲဘော်လေးဦးတို့အား အေးဆေးစွာပင် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်စကားပြောမယ် တံခါးကိုသွားပြီးတော့ စောင့်ပိတ်နေပါ"

ခဏကြာမှ ငြိမ်၍နေကြပြီးနောက် သူ့ရဲဘော်များသည် သူ့အမိန့်ကို နာခံကြပေသည်။ ယင်းသည်နောက်တွင်လည်း သူ့ခေါင်းဆောင်သမ္မ ကိစ္စများ ၌ သူ့ရဲဘော်များသည် သူ့စကားကိုနာခံကြ၏။ ရဲဘော်များသည် သူ့အား ခုန် ကြည်ညိုကြပေသည်။ သူတို့သည် ဤသို့ပုန်ကန်ထကြရာ၌ မုချမသွေ သေရ လိမ့်မည်-ဟု သိကြသော်လည်း လုံးဝမမှုကြတော့ချေ။

စပါးတားကပ်စံက "ငါ့ဘေးနားကိုဝိုင်းကြ"-ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်များက သူ့အားဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ စစ်သားများထံမှ မည်သည့် အသံကိုမှ မကြားရသေးချေ။ မီးဖိုချောင်မှ ကျွန်များနှင့် မိန်းမများသည်လည်း ရောက်လာကြသည်။ ဗာရီနီးယားသည် စပါးတားကပ်စံ၏အနီးသို့ တိုးလာရာ ဆီး၍ဖက်ထားလိုက်၏။

စပါးတားကပ်စံ၏စိတ်ထဲ၌ "ငါ၏ဘိုးဘွားဖခင်တို့ မလွတ်လပ်သော် လည်း ငါကား ယခုလွတ်လပ်ချေပြီ"-ဟု တွေး၍နေမိလေသည်။ ထိုအတွေးသည် သူ့အား ယစ်မူးသကဲ့သို့ ဖြစ်စေလေသည်။ သို့သော် ကြောက်စိတ်ကလည်း ဝင် ၍လာလေသည်။ ကျွန်အဖြစ်နှင့် အနေကြာ၍လာသောအခါ၌ လွတ်လပ်ရ သည့်အရေးမှာ ကြီးမားလှသောကိစ္စကြီး ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ရှေ့တစ်လျှောက် ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် ဘေးအန္တရာယ်များနှင့်သေမင်းသာ ရှိ၍နေချေသည်။ ကျွန်များသည် စပါးတားကပ်စံကိုကြည့်ရင်း ကြည်ညိုလာသည်။ အားတတ် လာကြသည်။ အားကိုးလာကြသည်။ စပါးတားကပ်စံကလည်း ထိုသူများတို့ အနာဂတ်ရေးအတွက် ခေါင်းဆောင်မှု ပေးရတော့မည်-ဟု နားလည်၍ လာ

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

လေသည်။

"မင်းတို့ဟာ ငါ့လူတွေမဟုတ်လား၊ ငါဟာ နောက်ထပ်ပြီး လူသတ် ဖြင့်ပွဲသမား မဟုတ်တော့ဘူး"-ဟု စပါးတားကပ်စံက ကြေညာ၏။

ဘေးကလူများသည် မျက်ရည်လည်၍ လာကြလေသည်။ တစ်ချို့က ကြောက်နေကြ၏။

"အခု တို့တတွေဟာ ရဲဘော်တွေ ဖြစ်ကြပြီ။ ငါတို့လူမျိုးတွေဟာ ချေးအခါကဆိုရင် စစ်တိုက်ထွက်တဲ့အခါမှာ မိမိဆန္ဒအရသာ တိုက်ပွဲဝင်ကြ တယ်။ မတိုက်ချင်တဲ့လူက ခွဲထွက်သွားရဲ့ပဲ"-ဟု စပါးတားကပ်စံက ဆိုပြန်၏။

"အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ"-ဟု တစ်ယောက်က အော်၍မေး၏။

"တို့အခု ထွက်ပြီးတိုက်မယ်။ လောကမှာ တို့လောက် အတိုက် ဘောင်းတဲ့လူတွေ မရှိဘူး"-ဟု စပါးတားကပ်စံက အော်ပြော၏။ သူ၏အသံမှာ ကျယ်လောင်ခက်ထန်လာ၏။ အပြင်ဘက်က အစောင့်စစ်သားများ ကြားကြ သည်မှာ သေချာ၏။

"တို့တတွေ စစ်သားတွေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ကြမယ်။ တို့ရဲ့ ဆိုက်ပွဲကို ရောမပြည်ဟာ ဘယ်တော့မှမေ့ပျောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး"

လူတစ်ယောက်၏အဖို့၌ မလုပ်လျှင်မဖြစ်၊ လုပ်ရသောအချိန် တစ် ချိန်သည် ရောက်လာရမူ ဖြစ်သည်။ ဗာရီနီးယားသည် သူ့လင်အတွက် ဂုဏ် သူမိလျက် ရှိနေလေသည်။ သူ့လင်ကို ကမ္ဘာကသိတော့မည်-ဟုလည်း တွေး၍ နေ၏။

"လက်ဦးဆုံး စစ်သားတွေကို တိုက်ရမယ်"-ဟု စပါးတားကပ်စံက ဆို၏။

"ကျုပ်တို့က အင်အားငါးဆပိုတယ်။ ဒီကောင်တွေ ထွက်ပြေးချင် ပြေးလိမ့်မယ်"

ဤတွင် စပါးတားကပ်စံက စိတ်တိုစွာဖြင့် "သူတို့ဟာ စစ်သားတွေ ဖြစ်တယ်။ ထွက်ပြေးကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ကြမှာပဲ။ ဒါ ပေမယ့် သူတို့ဟာ အဆုံးအစမရှိ စစ်ကူလွတ်ပြီး တိုက်လိမ့်မယ်"

အားလုံးက မျက်လုံးဝိုင်းသွားကြ၏။

"ဒါပေမယ့် ကျွန်ဦးရေတလည်း အစအဆုံး မရှိပါဘူး"-ဟု စပါး တားကပ်စံက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် သူတို့သည် အသင့်ပြင်ဆင်သောအားဖြင့် သေသွားသော နည်းပြဆရာများ၏ မိခင်များကို ယူကြသည်။ စားဖိုဆောင်မှ သားလှီးမိခင်များ အသားကင်တံပို့များက အစ ချွန်ထက်သော အသုံးအဆောင်များနှင့် ထင်ချောင်းများကိုပါ ယူကြသည်။ တစ်ယောက်ကမူ အမဲခိုးကြီး တစ်ခုကို လက်နက် အဖြစ် ယူလိုက်သည်။ အိုးအဖုံးများကို ဒိုင်းအဖြစ် အသုံးပြုရန် ယူကြသည်။ လက်နက်ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်များသည် တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ထွက်ကြတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်များသည် ထင်သလောက် မမြန်ကြချေ။ အဆောင်တံခါးစောင့် စစ်သားနှစ်ယောက်တို့က ကြိုတင်သတိပေးသဖြင့် ချောင်းတစ်ဖက်က စစ်သားများသည် အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်နေကြသည်။ စစ်သားများနှင့် နည်းပြဆရာပေါင်း ငါးဆယ့်လေးယောက်တို့မှာ မိ၊ လှ၊ ဒိုင်းများနှင့် လက်နက်အပြည့်အစုံ ရှိနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်များမှာကား နှစ်ရာရှိသည်။ စစ်သားများက ချောင်းကိုဖြတ်ကူးလာကာ တိုက်ပွဲစ၍ ဆင်ကြလေတော့သည်။ အခြားဆရာများ၌ ရှိနေသောကျွန်ုပ်များသည် ပြေးလာကြကာ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ကြလေသည်။

ရောမ၏အင်အားသည် မည်မျှပင် ကြီးမားစေကာမူ ဤတိုက်ပွဲတွင်ကား အောင်နိုင်ဖို့မှာ ဒိဋ္ဌမသေချာသေးချေ။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် နောက်လိုက်များက အမိန့်ကို နာခံအောင် အမိန့်ပေးနိုင်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ စပါးတားကပ်စ်တွင် အမိန့်ပေးနိုင်သော စွမ်းရည်ရှိလေသည်။ စပါးတားကပ်စ်က ကျွန်ုပ်များကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် နေစေသည်။ စစ်တပ်လေးတစ်တပ်သည် ခြေလှမ်းနေသွားပြီး ရပ်သွား၏။ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများသည် လှုပ်မြန်စွာသည်။ ကျွန်ုပ်များမှာ အဝတ်မပါ၍ လှုပ်ရှားရာ၌ မြန်သည်။ ရောမစစ်သားများမှာ သံချပ်တာများ ဝတ်ထား၍ လေးလံလျက်ရှိသည်။

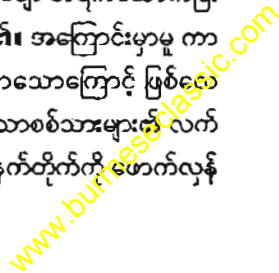
ရောမစစ်သားများသည် အပွဲပွဲ နှဲခွဲကြူးသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်များက ဝိုင်း၍ထားလိုက်ကြသောအခါတွင်မူကား မည်သည့်ဘက်က စစ်မျက်နှာဖွင့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရပြန်၏။

“ခဲနဲ့ပေါက်ကြ၊ ခဲနဲ့ပေါက်ကြ”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျောက်ခဲမိုးရွာချလိုက်သောအခါ စစ်သားများသည် လဲပြိုကုန်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မိန်းမများကလည်း ဝင်၍ပစ်ခတ်ကြသည်။ အိမ်စေကျွန်ုပ်နှင့် စိုက်ခင်း

ကျွန်ုပ်များလည်း ပါ၍လာကြသည်။ စစ်သားများသည် ဒိုင်းများနှင့် ကျလာသော ကျောက်ခဲများကို ကာကွယ်နေကြလေရာ ကျွန်ုပ်များက အလစ်တွင် ဝင်၍ ထိုးခတ်ကြ၏။ စစ်တပ်အဖွဲ့က လှံများနှင့်ပစ်၍ ထိုးစစ်ဆင်၏။ လူသတ်ပြိုင်သမားတစ်ယောက်သာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာရသွား၏။ ကျန်သောကျွန်ုပ်များက ထိုစစ်တပ်ဖွဲ့ကို အတင်းဝင်၍တိုက်ကာ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကျန်တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က စက်ဝိုင်းပုံအနေအထားဖြင့် ခုခံပြန်သည်။ သို့သော် အားလုံးပင် သေကြရ၏။ စတုတ္ထအဖွဲ့သည် ဖောက်ထွက်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော်လည်း မရွံ့မလှုပ်ပင် ကျွန်ုပ်၏လက်ချက်ဖြင့် သေကြရပြန်လေသည်။ နည်းပြဆရာများမှာလည်း ကျွန်ုပ်မများက ဝိုင်းအံ့၍ ကျောက်ခဲများနှင့် ထုသတ်ခြင်းခံကြရ၏။

ထမင်းစားဆောင်အနီး၌ စတင်ခဲ့သော စစ်ပွဲကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာ၏။ ပြိုင်ပွဲဝင်းနှင့် ကာပူအားမြို့သို့ သွားသောလမ်းများအထိ ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်ုပ်များသည် တွေ့သမျှစစ်သားများကို ဝိုင်းအံ့သတ်ဖြတ်ကြသည်။ စုစုပေါင်း စစ်သားငါးဆယ့်လေးယောက် သေသွား၏။

သို့သော် တိုက်ပွဲကား အစမှသာ ရှိလေသေးသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုပေါ်မှတက်၍ ကာပူအားမြို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြို့ထဲ၌ တပ်ချထားသောစစ်သားများ ရှိလေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်များသည် စစ်နား၍မရနိုင်သေး။ ကျွန်ုပ်များပုန်ကန်ခြင်းမှာ ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ စပါးတားကပ်စ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည်။ ခရစ်ဆပ်စ်သည် အားရပါးရ ရယ်နေ၏။ ဂင်နီကပ်စ်နှင့် ဒေးဗစ်မှာလည်း အားတက်၍ နေကြသည်။ နီဂရိုးများသည် သူတို့၏ဘာသာဖြင့် စစ်ချီသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုနေကြသည်။ စပါးတားကပ်စ်က ဗာရီနိုးယားကို ဖက်၍ထားလိုက်လေသည်။ အခြားသောသူများကလည်း သူတို့၏မယားများကို နမ်းရွပ်နေကြလေသည်။ အိမ်စေကျွန်ုပ်များသည် ဘားတီးယားတပ်စ်၏ အရက်သားရေအိတ်များကို ယူလာကြသည်။ ဒဏ်ရာရသူများကပင် မညည်းတွားကြချေ။ အရက်သောက်ပြီး ကြသောအခါ၌ စပါးတားကပ်စ်သည် သတိပေးလိုက်၏။ အကြောင်းမှာမူ ကာပူအားမြို့မှ စစ်တပ်သည် မြို့တွင်းမှစတင်၍ ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် ဂင်နီကပ်စ်အား သေနေသောစစ်သားများ၏ လက်နက်များကို စုစေသည်။ လူမည်း နော်ဒိုကိုလည်း လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်လှန့်

ရနိုင်မရနိုင် ကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ စပါးတားကပ်၏ နူးညံ့မှုသည် လုံးဝ ခေါ်တော့၊ ဤတိုက်ပွဲအတွက် သူသည် အချိန်နှင့်အမျှ စီစဉ်လာရသည် မဟုတ် ပါလော။ နောက်သို့ဆုတ်၍ မရနိုင်တော့ပြီ။

စပါးတားကပ်သည် ရောမလက်နက် ကိုင်တတ်သူများကို ရွေးကာ တပ်ဖွဲ့လေးဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်လေသည်။

“မိန်းမသားတွေကို အလယ်မှာထားပါ။ သူတို့တိုက်ဖို့ မလိုဘူး။”

ကျွန်မိန်းမများသည် သူတို့ပါဝင်၍ တိုက်ပါရစေ-ဟု အပူတပြင် တောင်းဆိုကြတော့သည်။ စပါးတားကပ်က ငြင်းလိုက်သောအခါ မိန်းမများ သည် ခါးပိုက်ထောင်များထဲ၌ ကျောက်ခဲများ ကောက်၍ ထည့်ကြလေသည်။

အနီးတွင်ကား စိုက်ပျိုးခင်းလုပ်ထားသော တောင်ကုန်းများ ရှိသည်။ စိုက်ပျိုးခင်းမှ ကျွန်များသည်အစတွင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ ကြည့်နေကြ၏။ စပါးတားကပ်က ဒေးဝစ်ကို လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်သောအခါ လေးပုံသုံးပုံ မျှ လိုက်ပါ၍ လာကြလေသည်။

သူတို့လက်ထဲ၌ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားများ ပါ၍လာလေသည်။ လက် နက်တိုက်ကို အဖောက်ခိုင်းလိုက်သော နီဂရိုးများ ပြန်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဖောက်၍မရခဲ့ချေ။ သို့သော် အသစ်ရောက်လာ၍ တိုက်မသွင်းရသေးသော ခက်ရင်းခွသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖောက်ဖျက်၍ အသွားသုံးခုရှိသော ခက်ရင်းခွ များကို ယူလာကြ၏။ ထိုခက်ရင်းခွများကို စပါးတားကပ်က နီဂရိုးများအား ဝေငှပေးလိုက်လေသည်။ နီဂရိုးများသည် လက်နက်များကို နမ်းရှုပ်ကြ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်များသည် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။ စပါး တားကပ်၏တာဝန်မှာ ကြီးလှသည်။ သူတို့သည် ကာပူအားမှဝေးရာသို့ အမြန် ဆုံးသွားမှ ဖြစ်ပေမည်။ စပါးတားကပ်က “ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ”-ဟု အော် ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ တရီနိုးယားက နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်လာရင်း “ကျွန် ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ကျွန်မလဲတိုက်နိုင်ပါတယ်”-ဟု ပြောနေ၏။ ကျွန်များသည် တောင်ကုန်းများဆီသို့ ရှေ့ရွံ့ချီတက်သွားကြလေသည်။

ကာပူအားမြို့မှထွက်ခွာ၍ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသော စစ် သားများကို မြင်ကြရသည်။ စစ်သားများသည် ကျွန်တပ်ကြီးက တောင်ကုန်း များရှိရာသို့ ချီတက်မှန်းသိသောအခါ လမ်းမှဖြတ်တောက်ရန် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍ လာနေကြ၏။ ကာပူအားမြို့သူမြို့သားတို့သည် ကျွန်များနှင့်စစ်သားများ

၏တိုက်ပွဲကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ကြည့်ရမည်ဖြစ်၍ မြို့တွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တပ်ကြီးသည် ထွက်ပြေးမည်ဆိုပါက၊ မည်သူမျှ ချမ်းသာရာရမည် မဟုတ်ကြောင်းကို စပါးတားကပ်က နားလည်လာသည်။ ထွက်ပြေးရုံနှင့် ရန်မပြိုနိုင်ကြကြောင်းကို သိလာသည်။

စပါးတားကပ်သည် အပြေးရပ်လိုက်ပြီးနောက် “စစ်သားတွေကို တို့ရင်ဆိုင်တိုက်ရမယ်”-ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

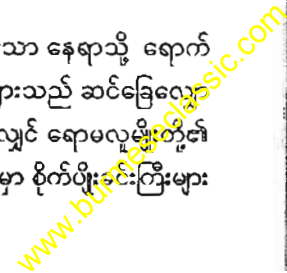
နောင်အခါမှာ စပါးတားကပ်သည် မိမိတို့၏အကြောင်းကို မည် သူကများ မှတ်တမ်းတင်မှာပါလိမ့်-ဟု တွေးမိ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပုံမှာကား စစ်သားများသည် ကျွန်များက ခုခံလိမ့်မည်ဟု ထင်သဖြင့် ခတ်ကျဲကျဲပြေး၍ ချီတက်လာကြရာ ကျွန်များက အတင်းလိုမ့် ဆင်းကာ ဖိတိုက်ကြသဖြင့် စစ်သားများတပ်လှန်၍ ပြေးရလေတော့သည်။

ဤတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ နေ့ထားသော မှတ်တမ်းတင်ခဲ့မှာကား “ဘားတီးယားတပ်၏ ကျွန်စခန်းတွင် ပုန်ကန်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အချို့ကျွန်များ သည် တောင်ကြားသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြသည်။ စစ်တပ်များ စေ သွတ်သော်လည်း ပိတ်ဆို့၍မရခဲ့။ ကျွန်ခေါင်းဆောင်များ မည်သူဖြစ်သည်ဟု သိရ။ သို့သော် အခြားသောကျွန်များသည် မကျေမနပ် ဖြစ်လာကြသည်။ ထို့ ကြောင့် ရောမလွတ်တော်က ကာပူအားစစ်စခန်းကို အားထပ်၍ ဖြည့်သင့် သည်”-စသည်ဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

ဘားတီးယားတပ်သည် ဤအဖြစ်အပျက်များကို ကာပူအားမြို့ သားများကို ပြောပြလေ့ရှိလေသည်။ မြို့သားများက အရေးမစိုက်လှ။ သို့သော် ဘားတီးယားတပ်မှာမူကား ကျွန်များလွတ်သွား၍ များစွာနစ်နာရ၏။ ထို့အ မြင် တောတောင်တစ်ခွင်၌ လွတ်ထွက်သွားသော ကျွန်များရှိနေသမျှ စိတ်ချရ မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်များကို အားလုံးမိအောင် ဖမ်းကာ လက်ဝါးကပ်တိုင်တင် ၍ သတ်ပစ်မှသာ အေးချမ်းမှုရပေမည်။ ဤအဖြစ်အပျက်များကို အဆက်ဆက် ထုတ်ဆင့်ကမ်းကာ ပြောလာခဲ့ကြသည်။

ကာပူအားမြို့၏ တောင်ဘက်ငါးမိုင်ခန့်ကွာသော နေရာသို့ ရောက် ခဲ့သောအခါတွင် ကျွန်များနှင့် သူတို့၏ မိန်းမသားများသည် ဆင်ခြေလျှောက် ထပ်ခဲ့ပေါ်၌ စုရုံး၍ နားနေကြ၏။ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လျှင် ရောမလူမျိုးတို့၏ ထူးစိမ်ခံအိမ်ကြီးများကို မြင်ရလေသည်။ အိမ်ကြီးများမှာ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးများ

အတွင်း၌ ရှိနေ၏။ အချိန်မှာ နေ့လယ်ချိန်ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲနှစ်ပွဲပြီးခဲ့၍ တောင်ကြောင်းအိမ်၌ လာခဲ့သော အခါ ကျွန်ုပ်များမှာ စစ်တပ်တစ်တပ်ဖြစ်၍ လာခဲ့ပေသည်။ အထူးကြည့်လျှင် လူမည်းများသာ မပါပါက ရောမစစ်တပ်-ဟုပင် ထင်စရာရှိ၏။ အကြောင်းမှာမူ ကျွန်ုပ်များသည် စစ်သားများ၏ သံခမောက်ကိုယ်ချုပ်တန်ဆာ လှံတံနှင့်ဒိုင်းများကို စွဲကိုင်ဝတ်ဆင်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဤအချိန်၌ တော်ရုံတန်ရုံစစ်တပ်သည် သူတို့အား ပြိုခွင်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ မိန်းမသားများမှအပ၊ ကျွန်ပေါင်းနှစ်ရာငါးဆယ် ပါရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်များသည် ဂေါ်(လ်)လူမျိုး၊ အာဖရိကလူမျိုးနှင့် သရေစိယံလူမျိုး-ဟူ၍ အစုအဖွဲ့စုတပ်ဖွဲ့ကာ ခေါင်းဆောင်ကိုယ်စီနှင့် ချီတက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် ခေါင်းဆောင်နေရာကို အလိုအလျောက် ရခဲ့ပေသည်။

စပါးတားကပ်စ်သည် တပ်၏ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်၏။ ဗာရီနိုးယားသည် သူ့ဘေးမှလိုက်၍ ချီတတ်ပေသည်။ လက်ထဲတွင် အားကိုးကိုင်၍ ထား၏။ သူသည် စစ်တိုက်ဝါသနာပါသော ရှေးဒဏ္ဍာရီတွင်ပါသော အမေဇွန်မိန်းမစစ်သားတစ်ယောက်နှင့်ပင်တူ၍ နေလေတော့သည်။

နေသည် အတန်ငယ်စောင်း၍ နေလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာယာလှပေသည်။

“ကျုပ်တို့အခု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

စပါးတားကပ်စ်သည် သူ၏ရဲဘော်များကို မေးလိုက်၏။ နောက်ဆက်၍ “ဘယ်သူဘာပြောမလဲ၊ ခေါင်းဆောင် လုပ်ချင်တဲ့လူရှိရင် မတ်တတ်ထပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်ပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ အခုလွတ်လပ်တဲ့လူတွေ ဖြစ်ကြပြီ”-ဟု ကြေညာလိုက်၏။

သရေစိယံလူမျိုးများက ဒိုင်းများကို ခါးနှောင့်နှင့်ထု၍ ဩဘာပေးကြ၏။ လူမည်းများလည်း လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးကြသည်။ ဂင်နီကပ်စ်ထံ “သူ့ရဲကောင်းများ အောင်ပါစေ”-ဟု ကြွေးကြော်လိုက်လေသည်။ ဒဏ်ရာရသောသူတစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် စပါးတားကပ်စ်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင် လူစုလူဝေးကြီးကြည့်လျက် “ကျုပ်ဟာ သေရမှာတို့ကြောက်တော့ပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ နောက်ကိုလိုက်ရင်း သေရတာဟာ လူသတ်ပြိုင်ဝင်းမှာ သေရတာထက် မွန်မြတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ နောက်ကို ကျုပ်လိုက်မယ်၊ ကျုပ်သေရင် ကျုပ်ကိုအမှတ်ရတဲ့အနေနဲ့

ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ စကားကို အားလုံးနားထောင်ကြပါ။ သစ္စာရှိကြပါ။ ကျုပ်က သေမကြာခင် သေရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ သန့်ရှင်းတဲ့လူ ဖြစ်ပါပြီ၊ သေပျော်ပါပြီ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒဏ်ရာရသူ ဂေါ်လ်လူမျိုးကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ခွေ၍ ကျလှူ၏။

စပါးတားကပ်စ်က “မင်းသေပေမယ့် မင်းနာမည်ဟာ ဥဒါန်းမကျေမာ့ပါဘူး”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဂေါ်(လ်)လူမျိုးက “ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးပါနဲ့နော်”-ဟု တောင်းဆိုကာ ခေါင်းပန်ပန်ပြော၍ နေ၏။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်တုန်းက အရှုံးပေးဖူးလို့လဲ၊ သေတဲ့အထိ တိုက်ခိုက်နေကြမှာပါ။ ကျုပ်တို့ စိုက်ပျိုးခင်း တစ်ခုကတစ်ခု တစ်အိမ်တစ်အိမ် သွားပြီးတော့ ကျွန်တွေကို လွတ်ပစ်မယ်။ အဲဒီအခါမှ ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်အား ကြီးထွားလာမယ်။ ရောမတွေက စစ်တပ်တွေစေလွှတ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ရင်ဆိုင်တိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ နတ်ဘုရားများက ရောမစနစ်မှန်သလား၊ လွတ်လပ်တဲ့ကျုပ်တို့စနစ် မှန်သလားဆိုတာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးဝေလိမ့်မယ်”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“လက်နက် ဘယ်ကရမလဲ”-ဟု တစ်ယောက်က မေး၏။

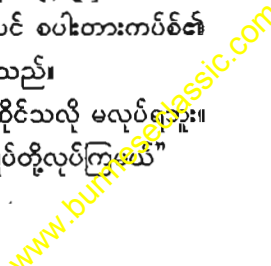
“စစ်သားတွေဆီက လုယူမယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့လဲပဲ လက်နက်မရှိမယ်။ ရောမတာကလဲ ကျွန်တွေရဲ့ ခွေးနဲ့သွေးနဲ့ဒုက္ခနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ မလုပ်နိုင်တာ ဘာများရှိခဲ့ဖူးသလဲ”

“ရောမဟာ ကျုပ်တို့ကို စစ်ခင်းလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ စပါးတားကပ်စ်က “ကျုပ်တို့ဟာ ရောမကို တော်လှန်မယ်၊ ရောမကို ဖျက်ပစ်မယ်၊ ကျွန်မရှိ သခင်မရှိတဲ့ လောကသစ်တစ်မျိုးကို တည်ဆောက်ကြရမယ်”

သူတို့သည် စိတ်ကူးယဉ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ဤအချိန်မျိုးမှာကား စိတ်ကူးယဉ်စရာ အချိန်မျိုးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အားလုံးကပင် စပါးတားကပ်စ်၏ အဆို၌ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ကိုးစားလျက် ရှိနေကြပေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ရောမလူမျိုးတွေ ကျင့်ကြံနေထိုင်သလို မလုပ်ရဘူး။ ကျုပ်တို့ပဒေကိုလဲ မနာခံရဘူး။ ကျုပ်တို့ဥပဒေကို ကျုပ်တို့လုပ်ကြမယ်”

“ကျုပ်တို့ ဥပဒေဟာ ဘာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ရသမျှပစ္စည်းကို အားလုံးအတူတူ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့လက်နက်နဲ့ အဝတ်အစားကလွဲပြီး ဘာမှအပ ပိုင်ဆိုင်ရမှာ”

“အားလုံး ချမ်းသာကုန်မှာပေါ့”-ဟု သရေစိယံက ပြောလိုက်သည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ပြော၍နေကြပြန်၏။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်များသည် သူတို့လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းအချို့ကို ရေးဆွဲလိုက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် စံအိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ချီတက်ကြ၏။ အိမ်ရှင်များကား ပြေးကြလေပြီ။ ကျန်ရစ်သောကျွန်များသည် ကျွန်တပ်ဖွဲ့ကြီးနှင့်အတူ ပူးပေါင်းလိုက်ပါလာကြ၏။

ကာပူအားမြို့၌ အိမ်တစ်ဆောင် မီးလောင်သည်ကို မြင်ရ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် ကျွန်များတောင်ပေါ်သို့ ဟက်သွားပြီး ပုန်းနေကြလိမ့်မည် ထင်ကြ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့က အကျိုးအကြောင်းကို အစီရင်ခံရန် မြင်းသည် တစ်ဦး စေလွှတ်၍ အခြေအနေကို ရောမမြို့သို့ အစီရင်ခံစေ၏။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ကျွန်များကို နှိမ်နင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြ၏။ ကျွန်များသည် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဒဏ်ခတ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

မားရီယားစ် အာကာနပ်စ်ဆိုသော ရောမမြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦးသည် သူ၏စိုက်ပျိုးခင်းမှ ကျွန်များကို ကာပူအားမြို့တွင်း၌ သိမ်းဆည်းထားရန် လာ၏။ သို့သော် လမ်းတွင် စပါးတားကပ်စ်တို့၏ လူအုပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လေတော့သည်။ မြေပိုင်ရှင်၏ကျွန်များသည် မြေပိုင်ရှင်နှင့်တကွ ဇနီး၊ခမည်းတမ်းနှင့်သမက်တို့ကို သတ်ဖြတ်ကြပြီးနောက်၊ စပါးတားကပ်စ်တို့၏လူနှင့် ပူးပေါင်းကြလေသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးကား မကောင်းမှုကို လုပ်သောကြောင့် သူ့အကုသိုလ်အကျိုးပေးကို သူခံ၍ သွားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ စပါးတားကပ်စ်ပင် မကယ်နိုင်ချေ။ ကျွန်များ၏ ပုန်ကန်မှုကြီးသတင်းသည် တောမီးဝေပြန်နေ၏။ ကျွန်တပ်ကြီးမှာ ထောင်နှင့်ချီ၍ ကြီးမားလာပြီး တောင်ကြောင်း ဆက်၍ ချီကြလေသည်။ လယ်ကျွန်များနှင့် ဆိတ်ကျောင်းကျွန်များသည် လယ်နက်များ၊ ဆိတ်အုပ်သိုးအုပ်များနှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။ စံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ထမင်းချက်ကျွန်များက မီးများနှင့်

ပေါင်းလာကြပြီး အိမ်တွင်းကျွန်များက ရောမတို့ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပိုးထည်၊ စာထည်များနှင့် ပေးအပ်ကြိုဆိုကြသည်။ ခုခံတိုက်ခိုက်သော ရောမများမှာ ထည်း မရူမလှ ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံကြရလေသည်။

လူအုပ်ကြီး များလှသောကြောင့် ချီတက်ရေး နှေးကွေးလာ၏။ ကာပူအားမြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ဝေးကွာသော နေရာသို့ရောက်သောအခါ၊ မှောင်မီဖြစ်၍ စမ်းချောင်းတစ်ခု၏ဘေးတွင် စခန်းချကာ မီးများဖို၍ ဆိတ်သား၊ ခဲသားအကင်များ စားကြ၏။ သူတို့သည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဟင်းရွက်များနှင့် ချိုထားသော ပြူးစာကိုသာ စားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေရာ၊ ယခုမှ အသားဝဝစား ဖြစ်၍ လည်ချောင်းတွင် ဝိုင်အရက်နှင့် အစားအစာကို မျှောချနေကြပေသည်။

ယခင်က လူမျိုးစုတို့သည် စိတ်တစ်ကွဲတပြားစီ ရှိခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါ တွင်မူကား ကမ္ဘာမိသားစုကြီးဖြစ်၍ နေကြပေသည်။ သူတို့သည် စပါးတားကပ်စ်အား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တညီတညွတ်တည်း တင်မြှောက်ထားကြ၏။

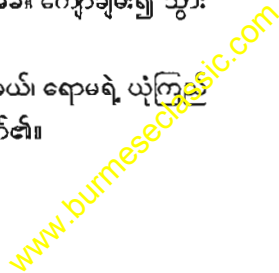
ဤအချိန်တွင် စပါးတားကပ်စ်သည် သူ့ရဲဘော်များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက် ရှိ၏။ ဂင်နိုကပ်စ်က “ခုနေဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲလွန်ပစ်နိုင်ပြီ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် ရောမစနစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်မှသာ ကျွန်တပ်ကြီး ပျက်စီးနိုင်မည် ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို တွေးတောနေမိပေသည်။

စပါးတားကပ်စ်၏ စိတ်ထဲ၌ “ရောမကို ဖျက်ဆီးပစ်မှဖြစ်မယ်။ တို့တပ်အားလုံး အင်အားတောင့်တင်းပြီးလာအောင် လေ့ကျင့်ပေးရမယ်။ နောက်ကို ခြေပြီးဆုတ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ရောမကိုဖျက်ဆီးပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကမ္ဘာတရားလွှမ်းမိုးတဲ့ ဘဝသစ်ကို တည်ဆောက်ရမယ်”-စသည်ဖြင့် အတွေးတည်ခဲ့၍ နေမိ၏။

ထိုစဉ် ဗာရီနိုးယားက “ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။ လောကသစ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ စဉ်းစားနေတာကွဲ့” ဗာရီနိုးယားသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ၊ ကျော့ချမ်း၍ သွားလေသည်။

စပါးတားကပ်စ်က “ရောမကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်၊ ရောမရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကိုလဲ ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”-ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သူက ဖျက်ဆီးပစ်မှာလဲ”

“ကျွန်တောကပေါ့၊ အရင်တုန်းက ကျွန်တွေ ပုန်ကန်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါနဲ့မတူဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကကျွန်တွေ တော်လှန်အောင် နှိုးဆော်ရပေလိမ့်မယ်”

ဤညချမ်းသည်ကား မေတ္တာတရားကို အခြေပြုသော ညချမ်းနှင့် ဖြစ်လေသည်။

* * *

အပိုင်း(၅)

(အောက်ပါအကြောင်းအရာများသည် ထင်းတူးလုပ်စ် ဂရက်ချပ်၏ ပုတ်ပိဋ်နေသော အကြောင်းအရာများဖြစ်သည်။)

လင်းတူးလုပ်စ်ဂရက်ချပ်သည် သူ့ကိုယ်သူ လူတော်တစ်ယောက်-ဟု ကြာခဏ ကြားဝါလေ့ရှိသည်။ ကြားလည်း ကြားလောက်ပါပေ၏။ သူ့ အသက် ၅၆-နှစ်အတွင်းတွင် သူသည် ၃၇-နှစ်တိုင်တိုင် ရောမနိုင်ငံရေးတွင် အောင်မြင်စွာ လိုက်စားထင်ရှားခဲ့သောသူ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံရေးကို လိုက် လျှင် အောင်မြင်ရန်မှာ အခြေခံချက် သုံးချက်ရှိကြောင်း၊ ပထမအချက်မှာ အနိုင်ရမည့်ပါတီကို ရွေးချယ်လာတတ်၍ ပါဝင်ခြင်း၊ ဒုတိယအချက်မှာ ရှုံးမည့် ပါတီကို ဝင်နေမိလျှင် ပါးနပ်စွာ ထွက်နိုင်ခြင်းနှင့် တတိယအချက်မှာ ရန်သူတစ် ဦး မရှိအောင် နေတတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် သူ့လက်သုံး ကျင့်စဉ်များကို လိုက်ခဲ့သောသူဖြစ်၏။ ဦးကြောင့် ကြီးပွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ဦး၏သား ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အသက်(၁၉)နှစ်အရွယ်ကပင် လွတ်တော်၌ မဲအရောင်း အယ် ဆွယ်သော မဲပွဲစားတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့၏။ အသက် ၂၅-နှစ်အရွယ်တွင် ဝန်ကြီးများ၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။ (၂၈)နှစ်အရွယ်တွင် အင်အားကောင်းသော နိုင်ငံ အစိုးရတစ်ခု၏ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာ၏။ အသက်(၃၀) အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ ကေလီယန်နယ်မြေ၏ ပြိုင်ဘက်မဲ့သော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရပြီး ငါး နှစ်ကြာသောအခါ တရားသူကြီးဖြစ်လာသည်။ အသက်(၄၀)အရွယ်၌ ဆီးနိတ် သူတော်အမတ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် လူသိများလှ၏။ သူ့ရန်သူများ နှစ်စဉ် စောင်မကြည့်ရှုတတ်၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ ပုံ၍ ယုံကြည်ခြင်းမရှိခဲ့။

သူသည် မိန်းမများကိုလည်း အယုံအကြည်မရှိ။ သူ၏ တစ်ခုတည်း သော ပျော့ကွက်မှာကား အစားအသောက် ခုံမင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို ကြောင့် သူသည် ဝိုက်ကြီး၍ လာ၏။ ဝတ်ရုံကြီးဝတ်မထားဘဲ ပကတိကိုယ်ဖြင့် ဖြစ်မခံဝံ့သော ရောမလူမျိုးများအနက်တွင် သူသည်လည်း တစ်ယောက်အ

www.burmeseclassic.com

ပါအောင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်လုံးဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် ဝတ်ရုံကြီး ပတ်ထားလိုက်သော အခါ ခန့်ညားသောအသွင်ကို ဆောင်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်ကို ခင်မင်၏။ အကြောင်းမှာမူ သူသည် အထက်တန်းလွှာကို အားကျနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် အထက်တန်းလွှာ လူတန်းစားများ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားသော လူများ ဖြစ်သည်ဟု ဖြစ်လည်း တစ်ဖက်က အထင်သေး၍ နေသေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် အထက်တန်းလွှာနှင့် သင့်အောင်ပေါင်းပြီး ဆားလားရိယား စံအိမ်ထဲ သို့သော ဂေဟာများသို့ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရလျှင် အလွန်ကျေနပ်ဝင်ရက်ယူခဲ့စေသည်။ သူသည် ဟန်ဆောင်မှုမရှိ၊ သူ့ကိုယ်သူ အထက်တန်းလွှာပုံ ဟန်မျိုးတို့လည်း ဂိုက်မဖမ်း။ အထက်တန်းလွှာတို့ သုံးစွဲသော ဘာသာစကားကိုလည်း မပြော။ အလယ်တန်းစားမျိုးတို့၏ စကားမျိုးကိုသာ ပြောလေသည်။

ဤနေ့ညတွင် ဂရက်ချပ်သည် နည်းသည့်များနှင့် ပတ်သက်၍ အစဉ်ဖမ်းလျက်နေ၏။ သူသည် ကေးယပ်စ်အား မနှစ်မြို့လှ။ ချမ်းသာသော စစ်ကိုင်းကြီး ကရက်ဆပ်စ်ကိုမူ ကျေနပ်၍နေ၏။ ဆီဆာရီနှင့်ပတ်သက်၍မူ သူက “ဆီဆာရီဟာ ရသာလျှင် ဘနဖူး သိုက်တွေးမယ့်လူ”-ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

ဤနေ့ညတွင် ဂရက်ချပ်သည် အခြားသူများ အိပ်ရာဝင်သွားကြသော်လည်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိ၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် ခြံထဲသို့ထွက်၍ လမ်းလျှောက်နေ၏။ လျှောက်ခဲ့ရင်း သူသည် ဂျူလီယာအား ကျောက်ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

- “ညက သာယာလိုက်တာ ဂျူလီယာ”-ဟု ပြောလိုက်၏။
- “စိတ်ချမ်းသာရင်ပေါ့ရှင်”
- “စိတ်မချမ်းသာဘူးလား ဂျူလီယာ၊ ကျုပ် ခဏထိုင်မယ်နော်...”
- “ထိုင်ပါရှင်”

သူသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်၍နေ၏။
“ရှင် ဟရီနီးယား၏ အကြောင်းကို ကြားဖူးသလား”-ဟု ဂျူလီယာက မေးလိုက်၏။

“ကြားဖူးပါတယ်၊ ဟောဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ စပီးတားကပ်စ်ရဲ့ အကြောင်းကို အားကြီးပြောကြတာပဲ”
“ပြောဆို ဒီစံအိမ်ကို စပီးတားကပ်စ်က ဝင်ပြီးမတိုက်ခဲ့ဘဲကဲ့၊ ဒါပေ

ယ့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမတင်ရ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါနဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်က လူသေကောင်တွေဟာ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းသလား။ ကျွန်မ မမြင်ဖူးသေးဘူး...”

“ကြောက်စရာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တွေဟာ ဘာမှအဖိုးစာန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နေပါဦး တရိနီးယားအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

- “တော်တော်သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းမပဲနော်”
- “အဲဒီလို ကျွန်မတလေးမျိုး လိုချင်ရင် နက်ဖြန်ကာ ကျွန်ဈေးမှာဝယ်ဦး ပို့လိုက်မယ်”

“ရယ်စရာ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်”
“ဟရီနီးယားက ညစ်ပတ်ပြီး ဝက်ခြံထူလှပျစ်နဲ့ ကျွန်မကလေးပဲ”
စကားအနည်းငယ် ဆက်လက်၍ ပြောဆိုပြီးသည့်နောက် ဂျူလီယာသည် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆီဆာရီ၏နည်းတူပင် ဂရက်ချပ်သည် သမိုင်းဉာဏ်ရှိသူပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ထိုင်၍နေရင်း ဂျူလီယာကဲ့သို့သော ရောမအဖိုးသမီးတစ်ဦးက ဟရီနီးယားသို့သော ကျွန်မတစ်ယောက်၏အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားနေပုံကို စဉ်းစား၍နေလေသည်။

ဂျူလီယာ၏အကြောင်းမှဆက်၍ ဂရက်ချပ်သည် အတွေးမျိုးစုံများ၍ နေ၏။ ဤခေတ်၌ ကမ္ဘာတွင် အသစ်အဆန်းအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ အား ကျွန်များ၏ပခုံးပေါ်တွင် ရောမနိုင်ငံကြီးကို တည်ဆောက်ထားသောစနစ်ပင် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသနည်း။ ဂျူလီယာ၏စကားမှာ နေသည့် အဓိပ္ပာယ် ထွက်လေသနည်း။ ဂျူလီယာသည် ဟရီနီးယား၏ အချစ်ကို ကြည်ညို၍ နေသလော။ ဂရက်ချပ်သည် တစ်ခါမျှ လက်ထပ်ဖူးသူ မဟုတ်။ သို့သော် သူ့အလိုရှိလျှင်ရအောင် ကျွန်အဖိုးသမီးများကို ဝယ်၍ထား၏။ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည်လည်း အလားတူပင် အနောက်ဆောင်ဖွင့်၍ထားသူဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများက မိန်းမဆောင်ဖွင့်၍ထားသလို သူတို့၏ဇနီးများကလည်း ယောက်ျားကျွန်များနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်နေကာ ကလဲစားချေ၍ နေကြပေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့ ဤမျှအကျင့်ပျက်စီးနေကြသည်မှာ သာမန်တုတ်။ ကမ္ဘာကို စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်စေမှု အကျင့်ပျက်မှု ဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆာလားရီးယားအိမ်၌ ဤညအဖို့ရှိနေကြသော သူများသည် စပါးတားကမ်း
၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိကြ၏။ သို့စဉ်းစားမိခြင်းမှာ အခြားကြောင့်
ဟုတ်။ အခွင့်ဖြစ်သူများက အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားကာ စပါးတားကမ်းထဲ
သောတူန့်များက စာရိတ္တကောင်း၍ နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်၍မသွား
ဘဲ ရှိ၍နေသည်။ သူသည် သူ့လွတ်တော်တော်နေချိန်၌ ကာပူအားမြို့တွင် တွေ့
မိပြီးနောက်ကြောင်း သတင်းရပုံကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိ၏။ ထိုအချိန်က လွတ်တော်
အမတ်များသည် ကြောက်ရွံ့သော ဘဲငန်းများကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ညွှတ်ပြောဆို၍နေကြလေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ထိုသူများအား “သတိထား
ကြပါဦး လူကြီးမင်းတို့”-ဟု လှမ်းအော်၍ သတိပေးခဲ့ရဖူး၏။

ထိုအခါ အမတ်များသည် စကားသံတိတ်သွားပြီး ဂရက်ချပ်အား
ပိုင်း၍ကြည့်ကြ၏။ ဂရက်ချပ်က အမတ်များအား “ဒီကံ့စွဟာ လက်တစ်ဆုပ်
ကျွန်တစ်စုရဲ့ကိစ္စပါ။ နိုင်ငံခြားကဝင်ပြီးတော့ စစ်တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အေး
အေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြပါ”-ဟု သတိပေးခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့ကို ဂရက်ချပ်သည် မှတ်မိ၍နေ၏။ သူသည် လက်ဦး၌ အနည်း
ငယ်ကြောက်ရွံ့သလို ရှိခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းနိုင်သောသူ
ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဆီးနိုတ်လွတ်တော်၌ ကလန်ကဆန်ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း
ကြောက်တတ်သောစိတ်ကား ရှိလေသည်။

ဂရက်ချပ်မှာ ရောမမြို့တွင် မွေးဖွား၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရသောသူ ဖြစ်
သည်။ သူသည် ရောမမြို့၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသူ ဖြစ်၏။ ရောမမြို့
တွင် လူချစ်လူခင်ပေါသောသူလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် ကရက်ဆပ်စ်လောက်နီးပါး ချမ်းသာသော်လည်းဖြစ်
ကမ်းပါးရှိ နေရာကောင်းများ၌ အခြားသူများလို သီးသန့်အိမ်ဆောက်၍မနေဘဲ
သူ၏ငှားအိမ် တန်းလျားအောက်ဆုံးထပ်တွင်သာ အခန်းယူ၍ နေခဲ့သောသူ
ဖြစ်လေသည်။

ဤအတွေးများသည် သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ ချာချာလည်၍ နေကြလေ
သည်။ ထိုခဏ၌ တံခါးခေါက်သံကြားရ၏။

“ဘာလဲဟေ့”-ဟု သူက မေးလိုက်၏။

ရောက်လာသူက “လူကြီးလူတောင်းတစ်ချို့က တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

ဟု ဖြေ၏။

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး”-ဟု ဂရက်ချပ်က ကလေးဆန်ဆန်
ပြောလိုက်၏။

“လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆီးနိုတ်လွတ်တော်ကပါ-တဲ့ခင်ဗျ”
ထိုစကားကို ကြားရသောအခါတွင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဧည့်သည်
များအား မျက်နှာထားချိအံ့နှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ရောက်လာသော ဧည့်သည်အဖွဲ့တွင် အမတ်နှစ်ယောက်နှင့် အထက်
အဆင့်တန်း လူသုံးယောက်ပါ၍ လာလေသည်။

ဂရက်ချပ်က ကုလားထိုင်များယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ရောက်
လာသောအခါ ဧည့်သည်များ ထိုင်ကြ၏။ ဂရက်ချပ်က အရက်နှင့်အချိုအချဉ်
များ မှာ၍ဧည့်ခံ၏။ အမတ်ဖြစ်သူ ကက်စ်စပီးယပ်စ်က ဦးဆောင်၍စကားပြော
၏။ သူသည် အစိုးရဦးစီးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ထိုကဲ့
သို့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လို၏။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်သောအရည်အချင်းကား
မရှိချေ။

ကက်စ်စပီးယပ်စ် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးနောက် “ကာပူအားမှာ
အတဲဲ့သူပုန်ဟာ သိပ်ပြီး အရေးကြီးနေပြီ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် ဂရက်ချပ်က “ဒီကံ့စွနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်
တယ်လောက် သူပုန်ထတယ်။ ဘယ်သူတွေပါတယ်။ ကျွန်တွေ ဘယ်ကိုထွက်ပြေး
ကြတယ်။ အရေး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါဦး”-ဟု မေး
လိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ကက်စ်စပီးယပ်စ်က မေးခွန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြေ
ကြား၏။ ဖြေကြားရာ၌ “ကျုပ်တို့ဆီကို သတင်းတွေက အမျိုးမျိုးရောက်လာ
တာပဲ။ လက်ဦးတော့ အသတ်ပြိုင်ပွဲသမား (၇၀)ထွက်ပြေးကယ်လို့ သိရတယ်။
နောက်အစီရင်ခံစာမှာတော့ နှစ်ရာကျော်တယ်လို့ သိရတယ်။ နောက်ထပ်လာ
တဲ့ သတင်းတွေမှာတော့ ပုန်ကန်တဲ့ကျွန်ဦးရေဟာ ပိုမိုပြီးတော့ လာတာပဲ။
အားလုံး ငြောင်းဆန်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ပုန်ကန်တဲ့ကျွန်တွေဟာ ဝီဆူးဝီ
ဆပ်စ်တောင်ထိပ်ဆီဘက်ကို သွားနေကြပုံရသတဲ့” ပြောလိုက်၏။

ဂရက်ချပ်က “ကာပူအားမှာရှိတဲ့ စစ်တပ်က မဒိမ်းနင်းနိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“ကာပူအားမှာ တပ်ခွဲတစ်ခုသာ ရှိတယ်”-ဟု ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်တွေကို နှိမ်ဖို့ စစ်သားဘယ်လောက်များ လိုလို့လဲ”

“ဒါတိုတော့ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော သိပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ် မသိပေါင်ဗျာ... ကျုပ်နားလည်သမျှတော့ မြို့စောင့်တပ်တို့တွေဟာ လာဘ်စားပြီး အားပြိုင်ဝင်းပိုင်ရှင်တွေ ကျေနပ်အောင် စစ်သားနည်းနည်းစီ ပြန်ချထားတာနဲ့ တူတယ်။ ကာပူအားမြို့မှာ စစ်သားအားလုံး ဘယ်လောက်ရှိနေသလဲ”

“နှစ်ရာငါးဆယ် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနားလည်ရမှာကတော့ စစ်သားတွေကို ကျွန်တွေက တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းပြီး လွတ်ထွက်သွားကြတယ်။ မြို့တော်က တပ်တွေကို ချက်ချင်း ထပ်လွတ်ရမဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လောက်များများ လွတ်ရမလဲ”

“၆-တပ်လွတ်ပါ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ချက်ချင်းလွတ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဂရက်ချပ်သည် သူ့ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်၏။ သူ့အခြားသူများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်လေ့ ရှိသည့်အတိုင်း “အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာပြုလို့လဲ”-ဟု အားလုံးက ပိုင်းမေးကြ၏။

“မြို့ကတပ်တွေကို ကျုပ်မယုံဘူး။ ကျွန်တွေ စိတ်အရှိန်သေသွားအောင် ခဏအချိန်ယူလိုက်ပါဦး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တပ်တွေကို လွတ်မလဲ”

“နိုင်ငံခြားသွားပြီး တိုက်နေတဲ့ တပ်မကြီးတစ်ခုကို ပြန်ခေါ်ပေး”

“စပိန်ပြည်က ပြန်ခေါ်ရမလား။ ဒီလိုဆိုရင် စစ်ဗိုလ်ချုပ် ပွန်စေတဘာပြောမလဲ”

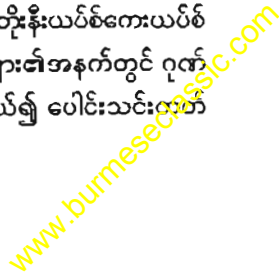
“ပွန်စေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အေးလေ... ဒါဖြင့် စပိန်ကတပ်တွေကို အသာထားလိုက်၊ စီဆယ်ပင့်ဒေသက တတိယတပ်ကြီးကို ပြန်ခေါ်ပေါ့။ အဲ... အလျင်စလိုတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် ကျွန်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်ပြီးတော့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေပါနဲ့”

ဤကဲ့သို့ အတန်ကြာအောင် ငြင်းခုံခဲ့ရ၏။ ဂရက်ချပ်သည် မြို့တော်

၆-တပ်ကို စေလွှတ်ရန် ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်ပြန်သည်။ ထိုညအဖို့၌ သူသည် အိပ်၍ ကောင်းကောင်းမပျော်ခဲ့။ အရက်တက်အချိန်တွင် သူ့အလေ့အတိုင်း အိပ်ရာထရပြီး စားစရာသောက်စရာများကိုယူကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

နေရောင်ခြည်ပေါ်ထွက်လာ၍ နေအလင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် အကြောက်ပြေလည်၍ သွားရသောသူများ ရှိကြ၏။ ထိုသို့ ရှိကြသည့်နည်းတူပင် သူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကြောက်ပြေတတ်သော သူများလည်း ရှိတတ်သေးသည်။ ထိုသူများသည်ကား အကျဉ်းသမား ဖြစ်ကြပေသည်။ ညဉ့်၏ အမှောင်သည် သူ၏အဖို့၌ သူ့အား ပိုက်ထွေး၍ထားသော ခြံကမ္မလာထည်နှင့် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများပင်လျှင် ညဉ့်အမှောင်၏ အကျိုးကိုခိုကာ၊ မကောင်းမှုဟူသမျှတို့ကို ကျူးလွန်တတ်စမြဲ ဖြစ်လေသည်။ နံနက်သောက် အလင်းသို့ရောက်သောအခါတွင်မူကား လူကြီးလူကောင်းများအဖြစ် ပြန်၍ရောက်သောအသွင်ကို ဖော်ကြပြန်လေတော့သည်။ ဂရက်ချပ်သည် သူ့အဖွဲ့ကို ခြံ၍ထားပြီးနောက် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ အသွင်ကို အောင်ကြီးဆောင်၍ နေလေသည်။ သူ၏မျိုးရိုးမှာ အပ်ကျမပ်ကျ မရှိလှသော်လည်း သူသည် အလွန်တရာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ရောမနိုင်ငံတွင် လူတစ်ယောက်၏အဆင့်အတန်းကို မျိုးရိုးလိုက်၍ သတ်မှတ်သည့်နည်းတူပင်လျှင် လောက၌ မည်မျှအောင်မြင်သည်-ဆိုသောအချက်ကို သတ်မှတ်လိုက်လည်း လိုက်၍သတ်မှတ်လေ့ ရှိကြပေသည်။ နတ်ဘုရားများက သူတစ်ယောက်အား ကြွယ်ဝချမ်းသာအောင် စောင့်မ၍ထားခြင်းသည် ထင်ရှားသော သာဓကဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ချမ်းသာသောသူ နည်းပါး၍ ဆင်းရဲသောသူ များပြားခြင်းသည် နတ်ဘုရားများက အများထံမှ အနည်းစုကိုသာ နှုတ်ချယ်စောင့်မကြောင်းမှာ ထင်ရှား၍ နေပေတော့သည်။

ဂရက်ချပ်၏အနီးသို့ ဆာလားဇီးယားစံအိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ကြသောသူများ ရောက်၍လာကြလေသည်။ သူတို့အားလုံးသည်ပင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီး၍ နေကြသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် သူ၏စိတ်ပျိုးခင်းကြီးသို့ ရောက်လာကြသောသူများ၏အနက်တွင် ဂုဏ်သရေရှိပြီး ပိုက်ဆံချမ်းသာသောသူများကိုသာ ငွှေချယ်၍ ပေါင်းသင်းတတ်ကြောင်းကို လူအများ သိကြပြီးဖြစ်ပေသည်။

ဤနေ့နံနက်ခင်းတွင် ဂုဏ်သရေရှိ လူတစ်စုသည် ဂရက်ချပ်၏အိမ်၌ ဝန်းရံ၍နေကြလေတော့သည်။ ဂရက်ချပ်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရောမတစ်ရံကို ဝတ်ဆင်၍ထားလေသည်။ ယောက်ျားသားများသာမက မိန်းမသားများပါ အားလုံးပင် သင့်တင့်အောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံ၍ အလှခြယ်ထားကြလေသည်။ သူတို့သည် ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြရာ ဆီဆာရိုက လူတတ်လုပ်၍ ပြောနေလေတော့သည်။

“ဂရိလူမျိုးတွေ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာဟာ အီဂျစ်လူမျိုးတွေ ဟိုအရာနဲ့ပေါင်းတစ်ထောင်က ယဉ်ကျေးမှုကိုတောင် မမီသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂရိတွေရော အီဂျစ်လူမျိုးတွေပါ ယဉ်ကျေးမှုရှေ့ကို မတိုးဘဲ နောက်ကို ဆုတ်နေကြလေလို့တွေ့ပါ။ အဲဒါကို ရောမအနုပညာတွေက သက်သေခံပြနေတာပါပဲ”-ဟု ဆီဆာရိုက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာကမူ “သူတို့ ယဉ်ကျေးမှုစကားကလဲ ပျင်းစရာကြီး တွေဆိုလိုက်၏။ ဂရက်ချပ်သည် အီဂျစ်အနုပညာပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။ ကရက်ဆပ်စ်ကမူ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ချက်ထားကောင်း၍ နေလေသည်။ ဆီဆာရို၏ တစ်ဖက်သတ်စကားကိုလည်း နားမဝင်နိုင်အောင် ရှိ၍နေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်က “ကျုပ်တော့ ဂရိရုပ်တုတွေရဲ့ အနုပညာကို သဘောကျတယ်။ ဈေးလဲပေါတယ်”-ဟု ပြောနေပြန်၏။

ဆီဆာရိုက “ဒီလိုဆိုရင်တော့ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ရုပ်တုတွေကို ခင်တင်ဝယ်ထားလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”-ဟု သရော်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်က ရုပ်တုတွေလဲ”-ဟု ဟယ်လင်နာက မေးလိုက်၏။ ဆီဆာရိုက “ဂရက်ချပ် ဖြိုအချခိုင်းတဲ့ ရုပ်တုတွေပေါ့”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီရုပ်တုတွေဟာ အမ္မိတ်သရိုက်တွေကပဲ ဖြစ်မှ ဖြစ်တော့မပေါ့”-ဟု ဂရက်ချပ်က ဟယ်လင်နာအား ရှင်းပြနေ၏။

“ဘယ်လို ရုပ်တုမျိုးတွေလဲ” -ကလော်ဒီယာက မေး၏။

ဂရက်ချပ်က ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးရင်း “အဲဒီရုပ်တုတွေကို ကျုပ်မမြင်ရပါဘူး။ ကရက်ဆပ်စ်ကတော့ မြင်ဖူးတယ်။ သူ့ကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ကရက်ဆပ်စ်က “ရုပ်တုနှစ်ခုရှိဖူးတယ်။ လူနဲ့တော်တော်ကြီး

ရုပ်တုတစ်ခုကတော့ သံကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်ပြီးတဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်က ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဘက်နဲ့ပိုက်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဓားလွတ်ကိုင်ထားတဲ့ရုပ်ထုပ်ပဲ။ ရုပ်တုမှာ ကြာပွတ်ရာတောင် ပါအောင် ထုထားတာပဲ။ ဂေးယပ်စ်တာနေ့ရီးယား-ဆိုတဲ့လူက ဒီရုပ်တုကို တော်တော်ကြိုး ချိုးမွမ်းတယ်။ စပါးတားကပ်စ်နဲ့တူသူ ဂရိလူမျိုးတွေ ပါကြတယ်။ ကလေးတွေဟာ ရုပ်တု ထုလုပ်ရာမှာ အများကြီး ကျွမ်းကျင်ကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်တုကို ဆေးခြယ်ဖို့အချိန် မရကြပါဘူး။ ဆေးပျတ်နေတဲ့ ရုပ်တုလို ဖြစ်နေတော့တယ်”-ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဗာခြားရုပ်တုတစ်ခုကတော့ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမား သုံးယောက်ရဲ့ ရုပ်တုပဲ။ သရေစိယံတစ်ယောက်၊ အာဖရိကလူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ဂေါ်(လ်)လူတစ်ယောက်တို့ရဲ့ ပုံပဲ။ အဲဒီ ရုပ်တုကတော့ တော်တော်ကလေး ကောင်းတယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်ပါးမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်တုရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းမရုပ်တုပုံဟာ ဗာရီနီးယားလို့ ပြောကြတာပဲ”

ဂရက်ချပ်က “ဗာရီနီးယားရဲ့ ပုံတဲ့လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာက “ဒီရုပ်တုတွေကို ဘာကြောင့်များ ဖျက်ဆီးပစ်ကြပါလိမ့်”-ဟု စပ်စုလိုက်ပြန်လေသည်။

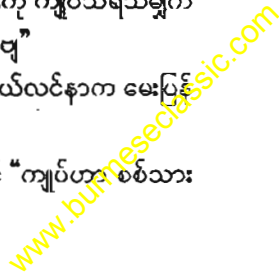
ကရက်ဆပ်စ်ကမူ ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို တွေး၍နေ၏။ သူ၏အကောင်းစစ်သားတစ်သောင်းတို့ကို ကျွန်တပ်ကြီးက သတ်ဖြတ်ထားခဲ့ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဗာရီနီးယားရဲ့ ရုပ်တုကကော။ ဘယ်ပုံ ဘယ်ပန်းများ ရှိနေသတန်း”-ဟု ဂရက်ချပ်က မေးပြန်၏။

“သိပ်တော့ မမှတ်မိဘူးဗျ။ ဂျာမန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းပဲ ဆိုတာကိုသာ သိရတယ်။ ကျွန်တို့မှာ လွယ်လွယ်ဝယ်လို့ ချောမန်ကျွန်မမျိုးလို့ပေါ့။ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ အကြောင်းကလဲ တော်တော် သိရခက်တယ် မဟုတ်လား။ ဗာရီနီးယားရဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်သိရသမျှကလဲ ဘားတီးယားတပ်စ် ပြောပြသလောက်သာ သိရတာဗျ”

“ဒီရုပ်တုကိုကော ဖျက်ပစ်သေးသလား”-ဟု ဟယ်လင်နာက မေးပြန်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က ခေါင်းဆတ်၍ပြလိုက်ပြီးလျှင် “ကျုပ်ဟာ စစ်သား

တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ဆီးနိတ်လွတ်တော်က အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ စင်စစ်မှာတော့ ဘယ်လူတွေက ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျုပ်ကတော့ တော်ရဲ့အမိန့်အတိုင်း ပျက်ဆီးရတဲ့လူပါပဲ။ အဲဒီရုပ်တုတွေ ပျက်စီးသွားရလို့ တားတင်ရဲ့ရာဇဝင်ဟာလဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားရမှာပါပဲ။ လူတွေ မိုး မြိုကြတဲ့အနက်မှာ အုပ်စိုးသူနဲ့ အုပ်စိုးခြင်းခံရသူ-ဆိုတဲ့နှစ်ပိုင်းဟာ သူများများရဲ့ အလိုအတိုင်း ကွဲပြားနေရမှာပါပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် စကားပြောကောင်းသည်နှင့်အမျှ ရောမနီဇာ သရုပ်သကန် ပီသသောသူလည်း ဖြစ်ချေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် သူ့အနီး၌ ရှိနေကြသောသူများကို အကဲအခတ်လျက် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်အရေးတော်ပုံကြီး၏ အစဉ် ဆီးနိတ်လွတ်တော်သည် မြို့စောင့်တပ်များကို ကာပူအားဖြို့သို့စေလွှတ်ကာ ကျွန်သူပုန်များကို နှိမ်နင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ထိုအဆိုကို ကန့်ကွက်ခဲ့သောသူ ဖြစ်လေသလို သို့သော် သူကန့်ကွက်ချက်သည် မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ စစ်ရှုံးသွားသောအခါ ဂရက်ချပ်သည် ကျေနပ်မှုကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရစရာဖြစ်၍ လာလေသည်။

မြို့စောင့်တပ်တစ်တွင် စစ်သားခြောက်ရာငါးဆယ်စီ ပါလေသော် တပ်များမှာ လက်နက်ပြည့်စုံစွာ တပ်ဆင်ပေးထား၏။ အဝေးရောက် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်အထိ ကြာအောင်ပင် နိုင်ငံခြားသို့သွား၍ အမှုကြေရပေသည်။ ထိုတပ်များသည် စားရေရိက္ခာ နည်းပါးစွာဖြင့် ခရီးဝေးသွားတိုက်ခိုက်ကြရသောတပ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ကိုယ်လမ်းကိုယ်ဖောက်၍ ကိုယ့်ဆီကိုယ်တည်ကာ တိုက်ခိုက်ကြသောသူများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ မြို့စောင့်တပ်များကား စည်းစိမ်ခံ၍ နေသောတပ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ မြို့စောင့်တပ်များသည် လာဘ်စားတတ်သောအကျင့်လည်း ရှိကြသည်။ အိမ်ကောင်းတွေနှင့်နေ၍ ကျွန်မိန်းမခြောက်ယောက်အထိ ထားနိုင်သူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ အမြောင်မယား ဆယ့်လေးယောက်ထိ ယူထားသော စစ်သားများရှိသည်ဟု ကြားရဖူး၏။

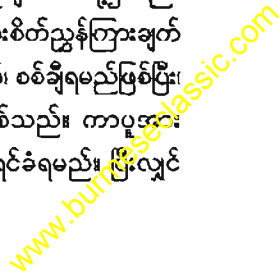
မြို့စောင့်တပ်များသည် လှပသောဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြသော် တပ်ငိုလ်များမှာ မျိုးကြီးဆွေကြီးထဲမှ လူငယ်များ ဖြစ်လေ့ရှိကြသည်။ စစ်ထဲမှ ခို၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရှာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝိလ်အများ

ယပ်စ်၏မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည်။ ကေးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဗိုလ်လုပ်ချင်သည်။ သို့သော် အဆင်မသင့်ခဲ့ချေ။ မြို့စောင့်တပ်များမှာ အစိုးရအခမ်းအနားတွင် စစ်ရေးဟန်တချို့ ပြုခြင်းအားဖြင့်သာ ဂုဏ်တုဂုဏ်ဖြင့် လုပ်၍ ဖြစ်လေသည်။ တပ်ဖွဲ့ချင်း စစ်ဝတ်စုံအလှ ပြိုင်ရသည်မှာလည်း အစောပင် ဖြစ်နေ၏။ မြို့စောင့်တပ်များ၏ သံချပ်ကာတန်ဆာများမှာ အီတလီပြည်တွင် ထားစားများ ဖြစ်၍ နေကြလေသည်။

သို့သော် မြို့စောင့်တပ်များနှင့် နိုင်ငံခြားရှိတပ်များကား မတူကြချေ။ မြို့စောင့်တပ်များ၏တာဝန်မှာ ပုလိပ်အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရခြင်းသာဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားရှိတပ်များမှာကား အခြားနိုင်ငံများသို့ စစ်ချီတိုက်ခိုက်ရသောတပ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် မြို့စောင့်တပ်များကို မြို့ထဲ၌သာ အမှုထမ်းစေချင်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မြို့စောင့်တပ် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်တပ် ရှိလာသောကြောင့် ဂရက်ချပ်သည် ကျွန်များကို နှိမ်နင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်လေသည်။ သို့သော် ဘေးအန္တရာယ်များမှာ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်စီးနေရသောကြောင့် စိတ်မချလှချေ။

မြို့စောင့်တပ် ခြောက်တပ်တို့သည် ဆီးနိတ်လွတ်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ချီတက်ကြလေသည်။ ခေါင်းဆောင်အုပ်ချုပ်ရသူ ဗာရီနီယပ်စ် ဂလက်ဆပ်စ်ကမူ လွတ်တော်အမတ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ့အား လွတ်တော်၏ကိုယ်စားလှယ် အထိမ်းအမှတ် တံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်ပေးလေသည်။ သူ့ထက်ပို၍ စစ်သက်ဝါရင့်သော သူများကား ရှိကြပါ၏။ သို့သော် ရောမအုပ်ချုပ်ရေးမှာ သပ္ပတ်အူလိုက်လျက် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးစေရမှာ ဆီးနိတ်လွတ်တော်သည် အမတ်မဟုတ်သောသူကို ဝိလ်ခန့်၍ ခန့်အပ်ရန် မရဲဖြစ်နေလေသည်။ ဂလက်ဆပ်စ်မှာကား ဆီးနိတ်လွတ်တော်၏ နှိုးဆော်ရေးအရ ယုံကြည်ခြင်းကို ခံရသူဖြစ်လေသည်။

သူသည် အသက်သုံးဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးကောင်း၍ စစ်သက်အသွယ်များသည်။ ဤရာထူးကိုရသောအခါ ရှေးအလားအလာများစွာ သာအခြေသို့ ရောက်သည်။ လွတ်တော်ရှိ အမတ်လူများ၏အဖို့၌လည်း အခြေခိုင်ခံ့သွားသည်။ သူ့အား လွတ်တော်က အသေးစိတ်ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးလိုက်သည်။ သူသည် တစ်နေ့လျှင် မိုင်နှစ်ဆယ်၊ စစ်ချီရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ခိုကွယ်ရာများကို ကားလှည်းများနှင့် သယ်ဆောင်မည်ဖြစ်သည်။ ကာပူအား အခြေခိုင်ရောက်လျက် စစ်ခခန်းချပြီး အခြေအနေကို အစီရင်ခံရမည်။ ပြီးလျှင်

ဆီးနိုတ်လွတ်တော်၏ အတည်ပြုချက်ကို စောင့်ရန်မလိုဘဲ စတင်တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ကာပူအားမြို့က တောင်းဆိုလျှင် ကျွန်ဆယ်ယောက်ကို ပြန်ပို့ဘက်၌ လက်ဝါးကပ်တိုင် တင်ရမည်။ ကျွန်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုင်ရှင်များထံ အစိုးရထံမှ လျော်ကြေးတောင်းဆိုခွင့် မရှိကြောင်းလည်း မှာကြားလိုက်ရမည်။

ဤအချိန်ဝယ် ကျွန်များကို ခေါင်းဆောင်သူမှာ စပါးတားကပ်စ် ဖြစ်သည်-ဟု ရောမမြို့က မသိသေးချေ။ သူပုန်ထခြင်း၏ အကြောင်းစုံကိုလည်း မသိကြသော မြို့စောင့်တပ်များသည် သူ့ရှေ့ကနေမည်၊ ငါ့ရှေ့ကနေမည်ဟု နေရာလုရင်း အချိန်ဖင့်သွားသဖြင့် နေအတော်မြင့်မှ တပ်ထွက်ရလေသည်။ စစ်တီးဝိုင်းနှင့် ချီတက်ကြရာ၊ မြို့သူမြို့သားအများပင် မြို့တံခါးဝမှ လာကြည့်ကြသည်။

ဂရက်ချပ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေလေသေးသည်။ စစ်သားများ စစ်ချိပ်နှင့် ဗာရီနီယပ်စ်က မြင်းဖြူကြီးစီးကာ ကြည့်သူများအား လက်ဝှေ့ရမ်းပြသွားပုံကိုပါ မှတ်မိနေ၏။

စပါးတားကပ်စ်၏ နာမည်ကို မကြာမီ ဆီးနိုတ်လွတ်တော်က ကြားရလေတော့သည်။ ထိုအမည်သည် ဗာရီနီယပ်စ်၏ အစီရင်ခံစာ၌ ပါ၍လာ၏။ အစီရင်ခံစာထဲတွင် ထွေထွေထူးထူးမပါ။ အက်ပီယံ လမ်းမကြီးအတိုင်း စစ်ချီရပုံနှင့် ခြေသလုံးကာ ကြေးပြားများကြောင့် စစ်သားများ ခြေနာ၍ ကြေးပြားများကို လှည်းနှင့် ရောမမြို့သို့ ပြန်ပို့ရန်စီစဉ်ကြောင်း၊ သို့သော် စစ်ဗိုလ်များထံ ခြေထောက်ကို အမဲဆီသုတ်ပေးလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ဆို၍ မပိုရကြောင်း၊ ခြေနာသော စစ်သားတစ်ရာကျော်ကို ကာပူအားမြို့မှာ ထားခဲ့ရကြောင်း၊ ကျန်စစ်သားများ ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေကြောင်း၊ မကြာမီ အသားကျ၍ သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပါဝင်လေသည်။

ပုန်ကန်မှုနှင့်ပတ်သက်၍မူ ဗာရီနီယပ်စ်၏အစီရင်ခံစာထဲ၌ “ပုန်ကန်မှုကို စပါးတားကပ်စ်ဆိုသူနှင့် စစ်ဗိုလ်ဆိုသူတို့က ခေါင်းဆောင်ကြောင်း၊ နှစ်ဦးစလုံးပင် အသတ်ပြင်ပွဲသမားများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ပုန်ကန်သူ မည်မျှရှိသည်ကို မသိရသေးကြောင်း၊ စိုက်ပျိုးခင်းသုံးခု မီးရှို့ခံရကြောင်း၊ စိုက်ပျိုးခင်းရှိ ကျွန်များသည် သခင်ကို သစ္စာစောင့်ကြသော်လည်း သူပုန်များက သတ်ပစ်မည်-ဟုမြှိမ်းခြောက် ခေါ်သွားကြောင်း” စသည်ဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအပြင် စိုက်ပျိုးခင်းပိုင်ရှင်နှစ်ဦးတို့သည် ကာပူအားမြို့၌ ခိုလှုံရန် ဤစားရာ ကျွန်သူပုန်များက သတ်ပစ်ကြကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်များ၏ ကျွန်များကို သည်း သူပုန်ကျွန်များက အတင်းခေါ်သွားကြောင်း စသဖြင့် အစီရင်ခံစာ၌ ဆက်လက်ပါရှိပြီး ဗာရီနီယပ်စ်က သူပုန်များ၏ရက်စက်မှုများကိုလည်း စာရင်းထုတ်၍ ပြလိုက်လေသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်များသည် ဝိဆူးဗီးယပ်စ်မီးအောင်နား၌ တပ်ချ၍နေရာ မိမိက ချက်ချင်း သွားရောက်နှိမ်နင်းနိုင်မည့်အကြောင်းကိုလည်း အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

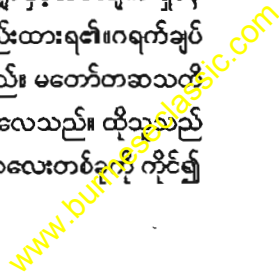
ဆီးနိုတ်လွတ်တော်က အစီရင်ခံစာကို လက်ခံအတည်ပြုလိုက်ပြီး သူ့ထွက်ပြေးရာမှ ပြန်ဖမ်းမိသော ကျွန်ရှစ်ဆယ်တို့ကို စံပြုအဖြစ်ဖြင့် ဒဏ်ခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။ ကျွန်ရှစ်ဆယ်တို့ကို အားကစားပြိုင်ဝင်းကြီး၌ မြင်းပွဲများ ဆင်းပနေစဉ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် တင်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် နောက်ထပ်၍ ခြောက်ရက်ကြာသည့်တိုင်အောင် ဗာရီနီယပ်စ်နှင့် မြို့စောင့်တပ်များ၏သတင်းသည် ပျောက်၍နေပြန်၏။ နောက်ဆုံးကျ မြို့စောင့်တပ်များကို သူပုန်ကျွန်များက ချေမှုန်းလိုက်ကြောင်း သတင်းရောက်လာ၏။ ရောမတစ်မြို့လုံး အကြောက်ဖုံး၍ နေလေတော့သည်။

ဆီးနိုတ်လွတ်တော်သည် တံခါးပိတ်၍ အစည်းအဝေးထိုင်သည်။ အခြင်ဘက်ကား မြို့သူမြို့သားများ စုဝေးနေသည်။ သတင်းဆိုးသည် တစ်မြို့လုံး ပြန့်နှံ့လျက်ရှိ၏။

လွတ်တော်တွင်း၌ကား အမတ်များသည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေကြသည်။ အမတ်များသည် လာဘ်ထိုး၍လည်းကောင်း၊ ကလိမ်ဉာဏ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမတ်ဖြစ်၍ လာကြသူများဖြစ်ကြောင်းကို ဂရက်ချပ် ကောင်းစွာသိသည်။

လွတ်တော်က ဂရက်ချပ်အား တိုက်ပွဲမှပြန်လာသော ရောမစစ်သားကို စစ်မေးရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ စစ်သားမှာ တေလေဘာဝမှ စစ်သားဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် လွတ်တော်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အလိုထို သွေးလန်၍နေကာ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုလည်း မကြာခဏ လျှာနှင့်သပ်လျက် ရှိနေလေသည်။ သူ့လက်မှာ ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် အဝတ်စည်းထားရ၏။ ဂရက်ချပ်သည် စစ်သား၏အနီး၌ ပိုင်အရက်ကို ချထားစေလေသည်။ မတော်တဆသလို ဆရာက လဲသွားမည်ဖိုးရသောကြောင့် ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် ဆီးနိုတ်လွတ်တော်၏ တံဆိပ်ဖြစ်သော ဆင်ရွယ်နှင်တံကလေးတစ်ခုကို ကိုင်၍

ထား၏။

“နှင်တံတိုယေပါ”-ဟု ဂရက်ချပ် တောင်းလိုက်၏။ စစ်သားကကြောင်
 ခြံနေသောကြောင့် ဂရက်ချပ်ကိုယ်တိုင် လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် စင်မြင့်ကလေး
 ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေသည်။ ဤဆင်ခွယ်နှင်တံကလေးမှာ ရောမအင်အား
 တို့ ကိုယ်စားပြုသော အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်လေသည်။

“နာမည်ပြောပါ”-ဟု ဂရက်ချပ်က စ၍မေး၏။

“အာရာလမ်စ် ပေါသပ်စ် ဖြစ်ပါတယ်”

အမတ်တစ်ဦးက “ကျယ်ကျယ်ပြောပါ”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဂရက်ချပ် “ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ မင်းမှာ
 အပြစ်မရှိစေရပါဘူး။ ကဲ... ပြော”

စစ်သားက ခေါင်းညိတ်ပြုရုံပြန်၏။

“အရက်သောက်လိုက်”-ဟု ဂရက်ချပ်က ဆိုသည်။

စစ်သားသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေပြီးမှ လက်တုန်တုန်နှင့်အရက်
 ကို ငဲ့၍သောက်သည်။ ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျက်နေပြန်၏။

“အသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ”

“ဘယ်မှာမွေးတာလဲ”

“မြို့ထဲမှာပါ”

“ဘာလုပ်စားသလဲ”

စစ်သားက ခေါင်းခါပြန်၏။

“မေးရင်ဖြေပါ”

“မရှိပါဘူး”

“မင်းတပ်ကကော”

“တတိယမြို့စောင့်တပ်ရင်းပါ”

“အမှုထမ်းသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်နှစ်နဲ့ နှစ်လပါ”

“အရင်ကကော”

“အစိုးရကျွေးတာကို စားနေပါတယ်”

“တတိယတပ်ရင်းရဲ့ဦးစီးက ဘယ်သူလဲ”

ငြိမ်းချမ်းရေးဇာပေ

“ဆီးလဗီးယပ်စ် ဆယ်လဘေးရီးယပ်စ်ပါ”

“မင်းရဲ့ဆရာ တပ်မှူးကကော”

“တရီယပ်စ်အယ်လဗီယိုပါ”

“ကဲ-မင်းတို့ ကာပူအားကနေပြီး တောင်ကြောင်းချီတဲ့အခါမှာ ဖြစ်
 ပျက်ပုံအားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပေတော့၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့”

သို့သော် စစ်သားသည် စကားအပေါက်အလမ်းတည့်အောင် မပြော
 နိုင်သေးချေ။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင် ဂရက်ချပ်သည် ဆာလာရီးယား
 ဧအိမ်တွင် စည်းစိမ်ခံနေရင်း ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ကောင်းစွာ မှတ်မိ
 နေလေသေးသည်။ တရီနီယပ်စ်ဂလက်ဆတ်စ် ဦးစီးသောတပ်များသည် ကာ
 ပူအားမြို့မှ တောင်ကြောင်းချီကြရာတွင် နေကုပူ၍လာ၏။ သူတို့သည် နိုင်ငံ
 ခြားချီ တပ်သားများထက် ပေါင်နှစ်ဆယ် အလေးချိန်လျော့၍ သယ်ပိုးနေကြရ
 သော်လည်း နှမ်းနယ်၍လာကြတော့သည်။ မြို့ထဲက စစ်ရေးပြတွင်းတွင် အလှ
 ပြု၍ စီးနင်းခဲ့ကြသော သားရေပြောင်ဖိနပ်များသည် စစ်တကယ်ချီရာ၌ အသုံး
 မဝင်ကြောင်းကို သိလာကြရသည်။ မိုးများရွာချလိုက်သောအခါ၌ အားလုံးပင်
 စိတ်ပျက်စ ပြုလာကြလေတော့သည်။

သူတို့သည် လမ်းတွင် ကျွန်ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် ကျွန်မိန်းမ
 တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ရတာလဲ”-ဟု ဂရက်ချပ်က မေး၏။

“ကျွန်တိုင်း သူပုန်ထင်လို့ပါ”

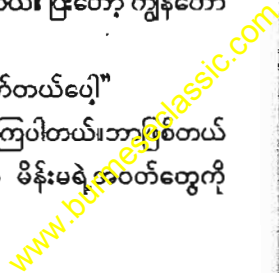
“သူပုန်ဆိုရင် မင်းတို့စစ်ချီတာကို လမ်းဘေးက လာရပ်ပြီး ကြည့်နေ
 ပါမလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒုတိယတပ်ဖွဲ့က စစ်သားတွေဟာ တန်းဖျက်
 ငြီးတော့ ကျွန်မိန်းမကို ဝင်ဆွဲကြပါတယ်။ ကျွန်ယောက်ျားတွေက ကာကွယ်ဖို့
 ကြိုးစားတော့ တပ်သားတွေက လှံနဲ့ထိုးသတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
 ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ... ”

“ဪ... မင်းတို့ တပ်ဖွဲ့ကလဲ တန်းဖျက်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... တပ်အားလုံး တန်းဖျက်ကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်တယ်
 ဆိုတာကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါတယ်။ တပ်သားတွေဟာ မိန်းမရဲ့ အဝတ်တွေကို

ငြိမ်းချမ်းရေးဇာပေ

ချွတ်ပစ်လိုက်ကြပြီတော့၊ မြေကြီးပေါ်မှာ ပေါင်ကိုကားပြီး ဖိထားကြပါတယ်။
ပြီးတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်... ”

ဂရက်ချပ်က “အသေးစိတ် ပြောစရာ မလိုဘူး။ တော်တော့ စစ်ဗိုလ်
တွေက မတားမြစ်ဘူးလား... ”

“မတားမြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်မိန်းမ ဘာကြောင့်သေသလဲ... ”

“စစ်သားတွေရဲ့ ရမ်းကားမှုကြောင့် သေရပါတယ်... ”

နောက်ဆက်လက်၍ စစ်သားက သူတို့တပ်များ ညအချိန်တပ်စခန်း
ချရပုံ၊ အချို့က မြေပြင်ပေါ်၌ အိပ်စက်ပုံတို့ကို ဆက်၍ပြော၏။

“မင်းတို့ဗိုလ်မှူးက ခံကတုတ်လုပ်ဖို့ အမိန့်မပေးဘူးလား”

“ကျွန်တော်သိရသလောက်ကတော့ ဗိုလ်လုပ်တဲ့ တစ်ရီနီယပ်စ်၊ ဂဏထိ
ဘက်စ်က ကတုတ်လုပ်စေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားဗိုလ်တွေက မလိုပါဘူး
လို့ ငြင်းကြပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန် လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ကို တိုက်ရမှာမို့ မလိုဘူးလို့ ပြောကြ
ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခံကတုတ်လုပ်ချင်ရင် နေဝင်တဲ့အထိ စစ်မချိတ် စောစော
တပ်ချဖို့ ကောင်းစာလို့လဲ ပြောကြပါတယ်”

“ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ ဘယ်ကိုရောက်နေကြပြီလဲ”

“တောင်နားကို ရောက်နေပါပြီ”

မှန်၏။ ယင်းသို့ စစ်ချီစဉ်အခါက ညတွင်တပ်ချထားသောအခါ တစ်
နီယပ်စ်က ဗိုလ်များ၏အလိုအတိုင်း ခံကတုတ်များ မလုပ်ဘဲ နေခွင့်ပြုလိုက်သည်။
ရောမစစ်သားသုံးထောင်တို့ကို မညီညွတ်ရန်သူသည် အတုခံအံ့နည်း။ ကျွန်သူမိန်း
များမှာ နှစ်ရာခန့်သာရှိပြီး အချို့လည်း တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မှုစရာ
မလိုလှ။ ထို့ကြောင့် မြို့စောင့်စစ်သားတို့သည် တပ်ချခံကတုတ်များ မလုပ်ကြ
မြေပြင်ပေါ်၌ အိပ်သူအိပ်သည်။ အချို့က ရွက်ဖျင်တဲများထိုး၍ အချို့က ဖိစို
များ ဖိုကြသည်။ ဗာရီနီယပ်စ်သည် သူတို့ကို တပ်အလယ်ခေါင်မှ ဆောက်စေ
ကာ တပ်အလံများ ထောင်ထားလိုက်သည်။ ကာပူအားမြို့သားတို့က အစားအ
သောက်ကောင်းများကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ကြသည်ဖြစ်၍ ညစာကောင်း
ကောင်း စားရန်ကိုသာ စိတ်စော၍နေသည်။ ဤစစ်ပွဲမှာ သာမန် စစ်ပွဲကလေး

ဗျာ မဟုတ်ပါလော့ဟုလည်း ထင်၏။

ဂရက်ချပ်သည် ကြည်လင်သော နေရောင်ခြည်ထဲတွင် ထိုင်လျက်
အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို စဉ်းစား၍ နေလေသည်။ သူ့အတွေးသည်
ဆက်၍ သွားပြန်၏။

မြို့စောင့်တပ်များသည် မောမောပန်းပန်းနှင့် စခန်းချ၍ နေကြ၏။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိပ်ငိုက်၍ လာကြလေတော့သည်။

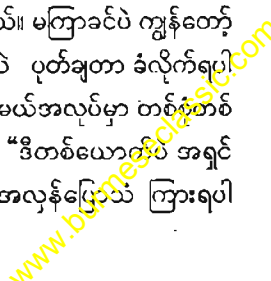
“မင်းကော အိပ်သေးသလား”-ဟု ဂရက်ချပ်က အစစ်ခံစစ်သားကို
မေးလိုက်၏။

“အိပ်မိပါတယ်”

“နောက် ဘာကြောင့် နိုးလာသလဲ”

စစ်သားသည် မျက်လုံးပြူးကာ ကြောင်၍နေ၏။ ပြီးမှ စကားပြောနိုင်
လေသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ နောက်အော်သံကြားလို့ နိုးလာ
ပါတယ်။ အော်သံတွေဟာ မွားလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနားမှာ ကဲလီးယပ်စ်
ဆိုတဲ့ ရဲဘော်အိပ်ပါတယ်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ လည်ပင်းပြတ်ပြီး
သေနေတာကို မြင်ရပါတယ်။ အော်သံတွေကလဲ ဆူညံနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ သွေး
အိုင်ထဲမှာ ထထိုင်ပြီး ဘေးတစ်ဝိုက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ စစ်သားများ သေဆုံး
နေကြပြီ။ ကျွန်သူပုန်တွေက ခါးတွေနဲ့ ခုတ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အိပ်ရာက
ထလိုက်တဲ့ စစ်သားတိုင်း ခါးနဲ့ အပိုင်းခံရပါတယ်။ စစ်သားတစ်ချို့ဟာ စုပြီး
ခုခံကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တွေက စစ်သားတွေကို
တရစပ် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ကြတော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဟစ်အော်မိပြီး
တော့ ခါးနဲ့ ဟိုရမ်းသည်ရမ်းလုပ်ပြီးတော့ တပ်စခန်းရဲ့အစွန်းကို ပြေးပါတယ်။
အဲ့ဒီကိုရောက်တော့ ကျွန်မိန်းမက လှံတွေနဲ့ ဆီးပြီးတော့ ထိုးမလို့ လုပ်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ တပ်စခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပြီး သေချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်
ပါတယ်။ အော်သံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းစဲသွားပါတယ်။ မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော့်
ကိုဆွဲပြီး ထူလိုက်တာကို ခံရပါတယ်။ လက်ကမ်းကိုလဲ ပုတ်ချတာ ခံလိုက်ရပါ
တယ်။ သူပုန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ခါးနဲ့ပိုင်းမယ်အလုပ်မှာ တစ်စုံတစ်
ယောက်က “နေဦး” လို့ အော်ပြီး တားလိုက်ပါတယ်။ “ဒီတစ်ယောက်ပဲ အရှင်
ကျန်တယ် ထင်တယ်” လို့ ကျွန်အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ပြောသံ ကြားရပါ

တယ်။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ပါတယ်။ ကျွန်သူပုန်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဂလက်ဘရပ်စ်ရဲ့ တဲကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ဂလက်ဘရပ်စ်ကတော့ သေနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းက အနာကို သူပုန်တွေက အဝတ်စည်းပေးကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အစောင့်နဲ့ထားပါတယ်။ မိုးကလဲ တဖြည်းဖြည်း လင်းလာပါတယ်”

စစ်သားသည် လေသံမှန်မှန်နှင့် ပြော၍နေ၏။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများမှာ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ အမတ်များကိုပင် မမြင်သလို ဖြစ်၍ နေလေသည်။

“တခြားလူတွေအားလုံး သေကြောင်း၊ မင်းဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ”-ဟု ဂရက်ချပ်က မေးလိုက်၏။

“သူပုန်တွေက မိုးလင်းအထိ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထားကြပြီးတဲ့နောက် ရွက်ဖျင်တဲတွေကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တဲ့အခါ စစ်သားတွေအားလုံး သေနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တွေက ရွက်ဖျင်တဲတွေကို ဖြန့်ခင်းပြီး စစ်သားတွေရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဖြုတ်ယူကြပါတယ်။ အားလုံးယူပြီးတော့ တဲရွက်ဖျင်တွေပေါ်မှာ ဓားတွေရော၊ လှံတွေရော ကျင်းထဲမှာ ရေဆေးယူကြပါတယ်။ သံချပ်ကာ အဝတ်အစားတွေကိုလဲ ယူကြပါတယ်။ အမဲဆီအိုးထဲက အမဲဆီနဲ့ ခါးတွေ၊ ဒိုင်းတွေကို သုတ်ကြပါတယ်။ ဒါးကြီးပဲ တစ်ထောင်လောက် စုမိပါတယ်”

“ကျွန်သူပုန်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိမယ် ထင်သလဲ”

“ရှစ်ရာ အဲ. . . တစ်ထောင်လောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ ဆယ်ယောက်တစ်တွဲ အလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို စုပြီးတော့ လှည်းပေါ်တင်ပြီး မောင်းသွားကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းမတွေက အမဲသားကင်တွေ ယူလာပါတယ်။ ကျွန်တွေက တစ်ဖွဲ့တလှည့်စီ စားကြပါတယ်”

“လူသေတွေကိုကော ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

“ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပါတယ်။ အလောင်းကောင်တွေဟာ ပြန်ကျနေပါတယ်။ တစ်နေရာမှာ ကျွန်ခြောက်ယောက်စုပြီး ရပ်ကြည့်နေတာကို မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အာဖရိက လူမည်းတစ်ယောက်လဲ ပါပါတယ်။ သူတို့ဟာ အသတ်ပြိုင်သမားတွေပါ”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“သူတို့ဟာ ဗဟိုတဲနားကို လာကြပါတယ်။ ဆံပင်တို့တို့ ညှပ်ထားတာ

မြင်ရပါတယ်။ ကိုယ်ပေါ်မှာလဲ အနာရွတ်တွေနဲ့ပါ။ တစ်ယောက်မှာ နားရွက်တစ်ဖက် မရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်က ဆံပင်နီပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကတော့ သရေစီယံလူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့နှာခေါင်းဟာ ကျိုးနေပါတယ်။ မျက်လုံးနက်ပါတယ်”

အမတ်များသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ပို၍ဒေါသဖြစ်လာကြဟန်လည်း ရှိလေ၏။ ဤအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေရသူ ဂရက်ချပ်၏စိတ်တွင် ဤအချိန်သည် စပင်းတားကပ်စ် စတင်ပေါ်ပေါက်သောအချိန်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးလိုက်လေ၏။

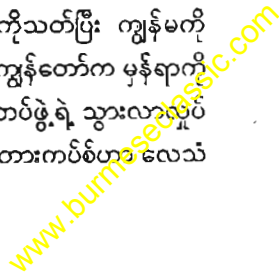
စစ်သားက ဆက်၍ အစစ်ခံပုံကို တွေးမိပြန်သည်။

စစ်သားက “သူ့မျက်နှာက သိုးနဲ့တူပါတယ်။ အကျီတို့နဲ့ ကြေးခါးပတ်ပတ်ထားပါတယ်။ လည်ပင်းရှည် ဖိနပ်ကြီးကိုလဲ စီးထားပါတယ်။ သံချပ်တော့ ဝတ်မထားပါဘူး။ သူ့ခါးမှာ ခါးတစ်ချောင်းချိတ်ထားပါတယ်။ သူ့အကျီမှာ သွေးတွေ စွန်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော် တခြားလူတွေကို မကြောက်ပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ကြောက်မိပါတယ်”-ဟု ဆက်ပြောနေ၏။

“သူဟာ သရေစီယံမှန်း မင်းဘယ်လိုသိသလဲ”

“သူ့စကားသံလေးကြောင့် သိရပါတယ်။ သူဟာ လက်တင်စကားစောင်းကောင်း မတတ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဗဟိုတဲဆီကိုသွားပြီး အထဲကအလောင်းတွေကို အပြင်ဘက်ထုတ်ပါ့မယ်။ ဗါရီနီယပ်စ်၊ ဂလက်ဘရပ်စ်ရဲ့ ကိုယ်ကပစ္စည်းအားလုံး ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ကြပါတယ်။ ဆီးနိုတ်လွတ်တော်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဆင်စွယ်နှင့်တံကိုလည်း တင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စပင်းတားကပ်စ်ဟာ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး. . .

“ဟေ့. . . ရောမလူမျိုး၊ ဒါဟာ ရောမဆီးနိုတ်ရဲ့ ရာဇနှင်တံ မဟုတ်ဘူး”-လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဖြေရပါတယ်။ စပင်းတားကပ်စ်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးတော့ “ငါ့နာမည်ဟာ စပင်းတားကပ်စ်ပဲ။ မှတ်သား၊ မင်းတို့ မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်သုံးယောက်ကိုသတ်ပြီး ကျွန်မကို အစားကျင့်ကြသလဲ။ မင်းပါသလား”လို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က မှန်ရာကို ပြောလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တွေက ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားမှု ဟူသမျှကို သိနေကြကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။ စပင်းတားကပ်စ်ဟာ လေသံ

အေးအေးနဲ့ပြောနေပေမယ့် လူသတ်သမားဖြစ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေပါတယ်။ ပြီးတော့...

ဤနေရာတွင် ဂရက်ချပ်က "ဒီသိချင်တာက မင်းဘာတွေ ဆက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုသာ သိချင်တာ" -ဟု ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

"ဒီတော့ စပါးတားကပ်စ်က ရာဇဝင်တံကို လက်နဲ့စမ်းနေရာက တွန့်တော့ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်း ဒါယူသွား၊ ဆီးနိုတ်ကို ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ မှာတာကိုပဲပြော-လို့ ပြောပါတယ်"

စစ်သားက စကားရပ်သွားပြန်၏။

"ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲ"

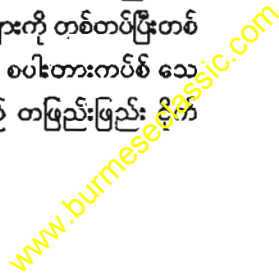
"ကျွန်တော် ပြန်မပြောရဲပါဘူး"

"ပြောသာပြောပါ... ခွင့်ပေးတယ်"

"သူပြောတာက (မင်း ဆီးနိုတ်လွတ်တော်ကို ပြန်သွား၊ ဆင်စွယ်ထဲတံကိုပေး၊ မင်းဒီမှာ တွေ့ရမြင်ရသမျှကို ပြန်ပြောပြ၊ မင်းတို့လွတ်လိုက်တဲ့ တပ်စွဲတွေကို တို့သတ်ပစ်လိုက်ပြီ-ဆိုတာကို ပြောပြပါ။ တို့ဟာ ကျွန်တွေပဲ၊ တို့ဟာ အသိရှိသော ကိရိယာတွေပဲ၊ တို့အသံက အခုပြောပြီ။ လောကကြီးဟာ မင်းတို့ကို ရွံ့မုန်းငြီးငွေ့နေပြီ။ ဆီးနိုတ်နဲ့ရောမကို ရွံ့နေပြီ။ တို့သွေးသားထဲက အဆီဆွတ်ယူထားတဲ့ မင်းတို့စည်းစိမ်တွေကိုလဲ ရွံ့မုန်းနေကြပြီ။ မင်းတို့ရဲ့ ကြာပွတ်သံကိုလဲ မုန်းနေပြီ။ တို့ဆက်ပြီး မကြားလိုတော့ဘူး။ ကမ္ဘာဦးက လူတွေဟာ အားလုံး သဘောတူ ညီမျှနေခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ သခင်တစ်ပါး၊ ကျွန်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ဦးရေက သခင်ဦးရေထက်များတယ်။ လူ့လောကမှာ ကောင်းမြတ်တဲ့စိတ်ထားဟာ တို့ဆီမှာပဲရှိတယ်။ တို့ဟာ တို့အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ ရောမတွေကတော့ ရောမမိန်းမသားတွေကို ပြည်တန်ဆာအဖြစ်ခိုင်းပြီး တို့အမျိုးသမီးတွေကိုတော့ တိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်အောင် လုပ်ကြတယ်။ တို့မှာ ကလေးရလာရင် မင်းတို့က အတင်းယူမသွားခင် သို့အောင်ထဲမှာ ဖွက်ထားရတယ်။ မင်းတို့ဟာ သားသမီးကို တိရစ္ဆာန်သားထိုးသလို နှေးကြတယ်။ တို့အမျိုးသမီးတွေနဲ့ အိပ်ပြီးတော့ ရတဲ့ကလေးတွေကို ကျွန်တို့မှာ ရောင်းတယ်။ မင်းတို့ဟာ လူတွေကို ခွေးဖြစ်အောင် လုပ်ကြတယ်။ ပြိုင်ဝင်းထဲမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အသေသတ်ခိုင်းပြီး စည်းစိမ်ခံကြည့်ကြတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ ရောမအမျိုးသမီးတွေကလဲ လူသတ်ပွဲကို အရသာခံကြတယ်။ ခွေးကိုတော့

ခိုင်ပေါ်တင်ပြီး မုန့်ကျွေးကြတယ်။ မင်းတို့လောက် ဆိုးယုတ်သူတွေ လောကထဲ မရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ လုပ်တဲ့အလုပ်၊ လူတစ်ယောက် နဖူးက ဆုတဲ့ခွေးကို မင်းတို့အလွဲသုံးစား ပြုကြတယ်။ သရော်ကြတယ်။ မင်းတို့လူမျိုးတွေကိုတော့ အစိုးရက ကျွေးထားပြီး လူသတ်ပွဲကြည့်ခိုင်းထားရတယ်။ လူ့သိမ်က သွေးယိုဆင်းတာကို အရသာခံကြတယ်။ ကလေးတွေကို မြန်မြန်သေအောင် ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းကြတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ ကြီးကျယ်မှုဟာ ကမ္ဘာကို ချဉ်းပြီး ခိုးယူလို့ရတဲ့ ကြီးကျယ်မှုပဲ။ ကိုင်း... အခုတော့ မင်းတို့ လောကကြီးဟာ ပျက်သုဉ်းပြီ။ မင်းတို့ ဆီးနိုတ်လွတ်တော်ကို ပြောလိုက်ပါ။ စစ်တပ်တွေ ပျက်လိုက်စမ်းပါလို့ တို့ချေမှုန်းပစ်မယ်။ အဲဒီတပ်တွေက လက်နက်တွေနဲ့ တို့သတ်မှုကို တို့လက်နက် တပ်ဆင်မယ်။ တို့ရဲ့အသံကို ကမ္ဘာကျွန်တွေ ကြားရစေမယ်။ "ကျွန်အပေါင်းတို့ ထကြွ၍ နှောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကြလော့"-လို့ တို့ကြွေးကြော်မယ်။ ကျွန်တွေ တို့နဲ့ပူးပေါင်းလာမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် တို့ရောမမြို့ကို ထခံမယ်။ "ထာဝရ မြို့တော်ကြီး"ဆိုတဲ့ ရောမကို တို့ဖြိုမစ်မယ်။ တို့ကို ကျွန်တို့ဆုတ်တော်ထဲက တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုပဲ မင်းတို့ ဆီးနိုတ်အမတ်တွေကိုလဲ ဆုတ်တော်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်မယ်။ သူတို့လုပ်ခဲ့သမျှကို စွဲချက်တင်မယ်။ ပြီးတော့ ထိုက်တန်တဲ့အဖြစ်ကို ပေးမယ်။ အဲဒီလိုတရားစီရင်ပြီးမှ တို့အတွေ့ဟာ မြို့ရိုး ကာမထားရတဲ့ မြို့ကြီးတွေကို တည်ထောင်မယ်။ ဒါမှ လူအားတွေ ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ ဖျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ ဆီးနိုတ်ကို ခြာပြုဖို့ သဝဏ်စကားပဲ။ ဒီစကား ယူသွားပါ။ ဒီစကားကို စပါးတားကပ်စ်ဆိုသူ ကျွန်က ပေးလိုက်တဲ့စကားသဝဏ်ပဲ"

စစ်သားသည် စပါးတားကပ်စ်၏ စကားလုံးများကို ပြန်ပြောပြနေပြောပြနေလေသည်။ ထိုစကားကို ဂရက်ချပ် ကြားခဲ့ရသည်မှာ အတော်ကြီးပင် ကြာပြီဖြစ်၏။ ဆီးနိုတ်လွတ်တော်က ကြားခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ စပါးတားကပ်စ် စကားလုံးများမှာ မှတ်တမ်းတင်၍ ထားခြင်းမရှိခဲ့။ သို့သော် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် လေးမျက်စိတိုင်တိုင် တော်လှန်၍ နေခဲ့လေသည်။ ရောမစစ်တပ်များကို တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် စေလွှတ်သော်လည်း မနိုင်မန်းနိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့နောက် စပါးတားကပ်စ် သေသွားပြီ-ဟု သတင်းဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့၏။ ဂရက်ချပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ငိုက်ငိုက်နေလေတော့သည်။

“ဂရက်ချပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”-ဟု အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေး ယပ်စ် ပြောလိုက်၏။ ဂရက်ချပ်သည် အိပ်ငိုက်၍နေ၏။ သို့သော်လည်း လက်ထဲက ရေခွက်မှာ မဖိတ်စဉ်ချေ။

“နောက်မနေစမ်းပါနဲ့”-ဟု ဂျူလီယာက ပြောလိုက်၏။ သူတို့၏ စကားပြောသံများကြောင့် ဂရက်ချပ်သည် နိုး၍လာ၏။ မျက်လုံးဖွင့်ချည် ဗိုတ်ချည်လုပ်ရင်း “အို ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အိပ်မက်-မက်သလိုပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“အိပ်မက် ကောင်းရဲ့လား”
“ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပေါ့ကွယ်”
ကရက်ဆပ်စ်သည် “လူတိုင်း ဒီလိုပဲပေါ့”-ဟု ဝင်၍ ထောက်၏။
“ပျော်စရာကောင်းတာတွေကိုကော မမတ်ဘူးလား”-ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မက်ပါတယ်ကွယ်”
အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်က “ခင်ဗျားအိပ်နေတုန်းကလေ”-ဟု စကားဦး ချီလိုက်၏။

ဂျူလီယာက “ရှင်တို့တတွေဟာ အားရှိရင် ဒီစပါးတားကပ်စ်-ဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့အကြောင်းကိုချည်း ပြောနေကြတော့တာပဲ”-ဟု ခူစူအောင့်အောင့် ပြောနေ၏။

ဤတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်က “ဂျူလီယာရယ်. . . ကရက်ဆပ်စ်ဟာ တို့ရဲ့ဧည့်သည်ပါ။ သူပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေဟာ တို့ကြားခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးတွေပါ”-ဟု စကားပြေ ပြောလိုက်၏။

ဂျူလီယာသည် မျက်နှာထားတင်းသွားသော်လည်း မျက်ရည်မှာ လည်၍လာ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းပြောတာမှန်တယ် ဂျူလီယာ၊ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောရတာဟာ ပျင်းစရာပါပဲ”-ဟု လေပြေထိုး၏။

အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်က “ဆက်ပြီး နားထောင်ဦးမလား ဂျူလီယာ”-ဟု မေး၏။

ဂျူလီယာက “ဆက်ပြောပါဦး”-ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် ကရက်ဆပ်စ်တက်သို့လှည့်၍ “ကျွန်တွေက စစ်နိုင်တာဟာ သူတို့အသက်ကို မနှမြောဘဲ အရမ်းဝင်တိုက်ကြလို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးရှင်”-ဟု ဟယ်လင်နာက ရယ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဂရက်ချပ်က “ရောမပြည်ဟာ ကြီးကျယ်တယ်၊ တကယ်တမ်းလဲ ရှိတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ကတော့ အရိပ်အယောင်မျှပင် ဖြစ်တယ်”-ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဆီဆာရိုက “ဒါပေမယ့် စပါးတားကပ်စ်ဟာ စစ်ပွဲကြီးငါးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ သူဟာ လက်ဦးတိုက်ပွဲတွေအပြင် လွှတ်တော်ထပ်ပြီး စေလွှတ်တဲ့ တပ်ကြီးငါးတပ်ကိုလဲ နိုင်ခဲ့သေးတယ်။ လက်နက်တွေပဲ သိမ်းယူသွားခဲ့တယ်။ သူတို့နိုင်တာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အဖွဲ့အစည်းကို မဖြစ်လို့ အသေခံတိုက်ပြီး အနိုင်ရကြတာ ဖြစ်တယ်။ ကရက်ဆပ်စ်ပြောတာ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား”-ဟု ပြော၏။

“ဟုတ်သင့်သလောက်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”-ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဝန်ခံတိုက်ပြီးနောက် ဂျူလီယာဘက်သို့ လှည့်ကာ။ “ဗာရီနီယားရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တားနားထောင်ဦးမလား”-ဟု မေးလိုက်၏။

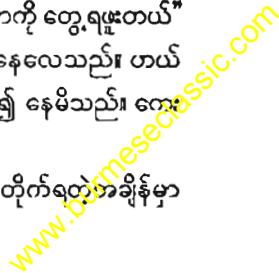
ကလော်ဒီယာက “ဒီမိန်းမအကြောင်းဟာ တစ်ယောက်ယောက်က ထမ်းစကားပြောခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့”-ဟု ဆို၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဒီလို မိန်းမမျိုးမှ လောကမှာ မရှိနိုင်ဘဲ”-ဟု ကလော်ဒီယာက ပြော

“ဪ ဒီလိုထင်သလား၊ အေးကွယ်. . . လောကကြီးက မှန်တာနဲ့ မမှန်တာတွေ ရောပြီးတော့ နေသပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့တိုက်ပွဲတွေအကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ ဆွဲပုံဖတ်ဖူးပါရဲ့။ မှန်တာထက် မမှန်တာက ပိုများနေတာကို တွေ့ရဖူးတယ်”
သူ့အသံတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးသည် ပါဝင်၍ နေလေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် ကရက်ဆပ်စ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ညှိစွာကြည့်၍ နေမိသည်။ ကလော်ဒီယာကလည်း အလားတူပင် ကြည့်နေမိသည်။

ကရက်ဆပ်စ်က “အဲ-ဒီစစ်ပွဲမှာ ကျုပ်ပါဝင်ပြီး တိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ

စစ်ဖြစ်နေတာက တော်တော် ကြာနေခဲ့ပြီ။ ရွှေ့တဲ့စစ်ကို ဝင်ပြီးတိုက်ရတာက တော်တော်ခက်တယ်။ ကျွန်တွေကို ရွှေ့ရရင် သိပ်ရှက်စရာကောင်းမယ်။ နှိပ်စက်ပြန်တော့လဲ ဂုဏ်ယူစရာရယ်လို့ မရှိလှပြန်ဘူး။ ဆီဆာရီပြောသလို စပါးတားကပ်စ်ဟာ တပ်ကြီးငါးတပ်ကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာလဲ ကျွန်တွေထက်ထင်သလောက် မများပါဘူး။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ လူသုံးသိန်းနဲ့တိုက်တာလို့ ပြောကြတယ်။ စင်စစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာသာ ဒီလောက် အကောင်းရင် ရောမမြို့ကြီးကိုတောင် သိမ်းလောက်နိုင်ရောပေါ့။ ကျွန်တွေက ဒီလောက် သတ္တိမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့အများစုကို အင်အား နိုင်ကြတာပေါ့။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ သူ့အတက်ဆုံးချိန်မှာတောင် နောက်ထပ် လေးသောင်းငါးထောင်လောက် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ မြင်းတပ်လဲမရှိဘူး။ နောက်လိုက်တွေက သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီး-ဆိုတဲ့လူစားတွေ ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သူ့စစ်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်စဉ်းစားရတယ်။ အကောင်းဆုံး စစ်သားတွေဟာ ဘာကြောင့်စစ်ရွှေ့ရသလဲဆိုတာကို ကျုပ်စဉ်းစားရတယ်။ ကျုပ်က စီလက်စပိုင်းလောင်ဒေသမှာ တပ်ချနေတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ကျုပ်ကို ဝင်တိုက်မယ်ဆိုရင် တော်တော် စဉ်းစားရမယ့်နေရာမျိုး ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို အကြောင်းသိတဲ့လူတွေကို ခေါ်တွေ့ရတယ်။ စာတမ်းတွေကိုလဲ ဖတ်ရတယ်။ ခေါ်တွေ့တဲ့လူတွေထဲမှာ ဘားစီးယားတပ်စစ်လဲ ပါတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ကို တိုက်ဖူးတဲ့စစ်သားတွေလဲ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကြားရတယ်-ဟု လေ့ရှည်ကြီး လျှောက်ပြောနေ၏။

အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယက်စ် "ခင်ဗျားရဲ့အဖြစ်အပျက်ဟာ သူ့အတွက် သွားတဲ့ နိဒါန်းလောက်များ ရှည်မယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာပဲ နေလယ်စာ စားကြပါ ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်များသည် အစားအသောက်များ ဖြစ်နေကြ၏။ ဤနေ့ပြန်ကြရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော ဧည့်သည်များသည် အထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုကြရသေးချေ။

"ပြောရမယ့်အကြောင်းကတော့ ဂျူလီယာက နားထောင်ချင်တာလို့ပဲ ပြောမယ်နော်"

ဂျူလီယာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဖြစ်ပျက်တာဟာ ဒုတိယ ရောမစစ်တပ်ကြီးကို စပါးတားကပ်စ်က ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကပဲ။ အဲဒီတပ်ကြီးကတော့ အမှတ်၁-တပ်မဟာ

ဖြစ်တယ်။ အားလုံး လူ့ခုနစ်ထောင်လောက်ပါတယ်။ မြင်းတပ်အချို့လဲ ပါသွားတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ စစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဉာဏ်အတော်အတန် ရှိတယ်။ ရောမစစ်တပ် ဘယ်နေရာက အားကောင်းပြီး ဘယ်နေရာက အားကောင်းတယ်ဆိုတာကို သူသိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီး ဝွန်ပေတောင် အဲဒီလို သိမယ်မထင်ဘူး။"

"ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဘာများလဲ"-ဟု ဆီဆာရီက မေး၏။

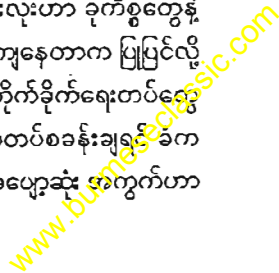
"ပထမအချက်ကတော့ တပ်ဖွဲ့တွေကို ဆုတ်ခွာရာမှာမှတစ်ပါး ဘယ်ဘက်မှာမှ ထပ်မခွဲဘူး။ ဒုတိယအချက်ကတော့ တိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကသာ ပြီး တိုက်ရမယ်။ မတိုက်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ကစပြီး ရှောင်ရမယ်။ တတိယအချက်ကတော့ ကိုယ်တိုက်ချင်တဲ့ နေရာနဲ့အချိန်ကို ကိုယ်ကရွေးရမယ်။ ရန်သူက ဘာမှားထားတဲ့ အချိန်နဲ့နေရာမှာ မတိုက်ရဘူး။ စတုတ္ထကတော့ ရန်သူအပိုင်းကို သိသိတော့မှ မခံရဘူး။ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ရန်သူအားအနည်းဆုံး နေရာကို ဖိတိုက်ရမယ်"

ဆီဆာရီက "ဒီအချက်တွေဟာ ရိုးနေပါပြီဗျာ။ ဘယ်စစ်ပညာကျမ်းမှာ ဆို တွေ့နိုင်ဖတ်နိုင်ပါတယ်"-ဟု သရော်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က "လောကမှာ လူတွေဟာ ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲနဲ့ နေထိုင်ဆဲလဲလဲလဲ လုပ်နိုင်တယ်လို့ထင်တဲ့ အလုပ်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အလုပ်အကိုင်အစားအကွဲအပြားနဲ့ နှင့် စစ်တပ်ကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးခြင်း ဆိုတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကလဲ အဲဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်မိခဲ့သလို"-ဟု ဆိုလိုက်၏။

"ဟုတ်လိုက်တာ"-ဟု ဟယ်လင်နာက ဆို၏။

ကရက်ဆပ်စ်က ဆက်လက်၍ "ကျုပ်တို့စစ်တပ်ရဲ့ ဟာကွက်နဲ့ပျော့ကွက်ဟာ စည်းကမ်းဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့စစ်တပ်တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စည်းကမ်းအကောင်းဆုံးပဲ။ အမြဲစစ်ရေးပြ လေ့ကျင့်တဲ့အတွက် စက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်နေကြတယ်။ စစ်ရေးပြလို့ အသားကျနေတာဟာ တိုက်ပွဲမှာ များစွာအသုံးဝင်တယ်။ သို့ပေမယ့် အားလုံးဟာ ခုကိစ္စတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ စစ်ပရိယာယ်သစ်တစ်ခု ပေါ်လာရင် အသားကျနေတာက ပြုပြင်လို့ မရရင် ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့တပ်တွေက တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ခုခံရေးတပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ညမှာတပ်စခန်းချရင်ခဲက ဘုတ်တွေ ညစဉ်တူးရမြဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တို့တတွေရဲ့ အပျော့ဆုံး အကွက်ဟာ

ညတိုက်ပွဲပဲ။ ကျုပ်တို့တိုက်လိုတဲ့ နေရာမျိုးမှာမှ ရွေးပြီးတိုက်ခြင်းဟာ စစ်တပ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး စစ်ပရိယာယ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် စပါးတားကပ်စ်ဟာ ဒီအနေအထားကို ဘယ်တော့မှ မပေးခဲ့ဘူး။ ပြန်ဘလီးယပ်စ်ဟာ တောင်ကြောင်းသွားတဲ့အခါမှာ ဒီစည်းကမ်းတွေကို အားလုံးဖောက်ဖျက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ စစ်တားကပ်စ်ကို မုန်းတာကလွဲပြီး ဘာမှညာဏ်မရှိဘူး”-ဟု ပြောနေ၏။

“ဗာရီနီးယားရဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ပြောပါဦး”-ဟု ဂျူလီယာက ပြောလိုက်၏။

“ပြောပါတော့မယ်လေ။ အဲဒီစပါးတားကပ်စ်ဟာ ဦးယပ်စ်မီးတားဒေသမှာ တပ်ချနေတယ်။ ပြန်ဘလီးယပ်စ်ဟာ အင်မတန်မိုက်ပြီးတော့ သူ့တပ်ကို သုံးစုခွဲပြီး ချီတက်တယ်။ စပါးတားကပ်စ်က စစ်သုံးပွဲတိုက်ပြီး အားလုံးကို နိုင်လိုက်တာပဲ။ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ရောမစစ်တပ်တွေကို တောင်ကြားလမ်းတွေထဲရောက်မှ ပိတ်ပိတ်ပြီးတိုက်တယ်။ ပွဲတိုင်းနိုင်တာပဲ။ အဲ-စစ်တပ်မှာတော့ ရောမမြင်းတပ်တစ်တပ်ဟာ ပိတ်မိထားရာက လွတ်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီမြင်းတပ်ဟာ ကျွန်တွေရဲ့ စခန်းတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ စခန်းထဲ မိန်းမတွေနဲ့ကလေးတွေပဲ ရှိတယ်။ စစ်သားတွေဟာ ကလေးတွေကို လှုံ့ထိုးပြီး သတ်ကြတယ်။ မိန်းမအချို့ကိုလဲ သတ်ကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ အင်မတန် ရွံ့စရာကောင်းတာပဲ”

“ကဲ... ဗာရီနီးယားရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါဦး”

ဂျူလီယာသည် သမီးကလေးနှစ်ယောက်တို့ကို မြက်ခင်းပေါ်၌ သွား၍ ကစားခိုင်းလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က ဆက်လက်၍ “စခန်းတံခါးဝမှာ စစ်သားတွေနဲ့မိန်းမတွေ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်တယ်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်။ မိန်းမတွေကို ဗာရီနီးယားက ခေါင်းဆောင်သတဲ့လေ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဝတ်မရှိဘဲ လှုံ့ထိုးပြီး တိုက်ပွဲဝင်သတဲ့”

“ကျုပ်တော့ မယုံဘူး”-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြောလေ၏။

“မယုံချင်လဲနေလေ။ ကျုပ်က ဂျူလီယာကို ပြောပြနေတာပဲ”

ဟယ်လင်နာက... “ကဲ... ဆုံးအောင်ပြောစမ်းပါဦး”-ဟု တိုက်တွန်းလိုက်၏။

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်သူပုန်အချို့ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မြင်းတပ်ဟာ

“နွဲ့ပြီး တပ်သားအနည်းငယ်သာ အနိုင်နိုင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီးတော့ ပြေးခဲ့တာပဲ။ သူတို့ဟာ အဲဒီတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ပြန်ပြီး သတင်းပို့ကြတယ်”

“ဗာရီနီးယား မသေဘူးလား”

“မသေပါဘူး။ ရန်ကင်းထပ်ပြီးတော့ သူ့သတင်းကို ခဏခဏ ကြားနေသေးတယ်”

“အခုကော ရှိနေသေးသလား”-ဟု ကလော်ဒီယာက မေးလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဂရက်ချပ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ ထ၍ ပြောလေ၏။

ဟယ်လင်နာက “ဘာဖြစ်လို့ အရေးမကြီးတာလဲ”-ဟု မေးပြန်၏။

ဤတွင် ကရက်ဆပ်စ်က “တိုက်ပွဲက ပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ စပါးတားကပ်စ်ကလဲ သေပြီ။ ဗာရီနီးယားလို ကျွန်မိန်းမတွေဟာလဲ ရောမမြို့ ကျွန်ဈေးက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပါ”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် ဂရက်ချပ်၏နောက်သို့ ထ၍ လိုက်သွား၏။ ဂရက်ချပ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့နှစ်ဦး မသင့်မတင့် ဖြစ်ခြင်းအတွက် ငါ့မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဂျူလီယာနှင့် ပတ်သက်၍ အတွင်းထုတ်အချက်များ ရှိလေသလား-ဟု တွေးရ၏။ သို့သော် ဤသို့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် ဂရက်ချပ်အား ခန်းဆောင်ထဲ၌ ဆွဲဆောင်ရ၏။

“ဘယ်နယ်လဲ ဆရာကြီး”-ဟု ကေးယပ်စ်က စကားစလိုက်သည်။

ဂရက်ချပ်က “ကမ္ဘာကြီးဟာ တစ်နေ့ကျရင် ကရက်ဆပ်စ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ အတူ နေရာသိပ်ကျဉ်းနေလိမ့်မယ်”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အပိုင်း(၆)

ဆာလားရီးယပ်စ်ခံအိမ်မှ ညည်သည်အချို့ ကာပူးအားမြို့သို့ ခရီးသွားခြင်းဖြင့် လှဝခြင်းနှင့် နောက်ဆုံးလူကို လက်ဝါးကပ်တိုင်၌ တားစင်တင်ခြင်းအကြောင်း

ဆီဆာရီနှင့်ဂရက်ချပ်တို့သည် ရောမမြို့သို့ဆက်၍ ထွက်သွားကြ၏။ ကရက်ဆပ်စ်နှင့်အဖွဲ့သည် အင်တိုးနီးယပ်စ် တားထားသောကြောင့် တစ်ရက် ထက်ပို၍ နေကြရလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်က ကေးယပ်စ်အား အတူခရီးသွားရန် အကြံပေး၏။ ဟယ်လင်နာနှင့်ကလော်ဒီယာတို့သည် ကျော်ကြားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ခရီးသွားရမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

နေထွက်တစ်ပြုတွင် စိုက်ပျိုးခင်းကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထမ်းစင်သော ခုတို့နှင့် ပစ္စည်းအထမ်းသမားများသည် ခရီးတွင်တွင် နှင်ခဲ့ကြလေသည်။ အထက်ပီယပ်စ်မကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဘရက်ကပ်စ်သည် စစ်သား ဆယ်ယောက်တို့အား အစောင့်အရှောက်အဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပို့စေလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်အား ကာပူးအားမြို့သို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမှာ ကျွန်သူပုန်များကို နှိမ်နင်းနိုင်သော အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော်ကို ကြည့်ရှုရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ စစ်တားကပ်စ်တို့ စစ်ရှုံးပြီသည့်နောက်၊ အားပြိုင်သမားတစ်ရာတို့ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်သည်အထိ တိုက်ပွဲများ ကျင်းပနေသည်။

“အဲဒီပွဲဟာ ကြည့်လို့သိပ်တောင်းတာပဲ”-ဟု ကေးယပ်စ်က မှတ်ချက်ချ၏။

ထမ်းစင်လေးခုတို့မှာ နှစ်ခုစီယှဉ်တွဲ၍ သွားကြရ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော ခရီးသွားများကို စစ်သားများက လမ်းဘေးသို့ ဖယ်စေ၏။

ကေးယပ်စ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့သည် ယှဉ်၍ သွားနေကြ၏။ ကလော်ဒီယာနှင့်ဟယ်လင်နာတို့သည်လည်း နောက်ကတစ်တွဲ ထမ်းစင်ကိုယ်စီနှင့် လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်က ဧည့်ခံသူအဖြစ်နှင့် ပြုရသည်။ ထမ်းစင်များ သွားနေစဉ်ပင် သူသည် အစားအသောက်များကို မပြတ်စေရအောင် စီမံပေးလျက် ရှိနေလေသည်။

ကေးယပ်စ်၏ မေးခွန်းကို ဖြေသောအားဖြင့် ကရက်ဆပ်စ်က “ကျွန်တော့ ဒီပွဲတွေကို သိပ်ပြီးစိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး ကေးယပ်စ်ရယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျမှသာ ပွဲကောင်းကောင်း ကြည့်ရတယ်”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ တစ်ယောက်ထဲကျန်တဲ့အထိ တိုက်ရသလား”-ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး။ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့လူကို ကားစင်တင် လိုက်ကြသေးတယ်၊ မြို့တံခါးဝခုနစ်ခုရှိတော့ လက်ဦးမှာ တံခါးဝတစ်ခုကို အလောင်းဆောင်တစ်ခု ကားစင်တင်တယ်။ နောက်ဆုံးလူကိုတော့ အက်ပီယံတံခါးဝက အလောင်းကောင်နေရာမှာ အစားထိုးပြီးတော့ ကားစင်တင်တာပဲ၊ ကာပူးအားကို မရောက်ဖူးဘူးလား”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ကလော်ဒီယာအား မေးလိုက်၏။

“မရောက်ဖူးဘူးရှင်”

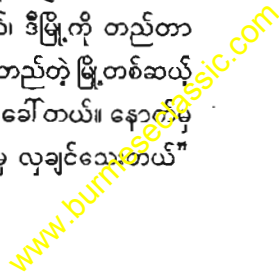
“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အတော်ပဲ၊ ကာပူးအားမြို့ဟာ လှတယ်၊ လှပတဲ့ ဝင်းလယ်တွေကိုလဲ လှမ်းပြီးတော့မြင်နိုင်တယ်။ ဗီဆူးဗီးယပ်စ် မီးတောင်ထိပ်ဖြူတဲ့ကြီးကိုလဲ လှမ်းပြီးတော့ မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အိမ်တစ်အိမ် ရှိတယ်။ တစ်ခါလောက် အလည်လာပါလား။”

ကေးယပ်စ်က သူတို့၏ ဦးလေးကြီး ဖလေးဗီးယပ်စ်သည် သူတို့အား နှုတ်နေမည်ဖြစ်၍ ခရီးအစဉ်ကို မပြောင်းနိုင်ကြောင်းပြောကာ ငြင်းပယ်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အစိုးရဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ဘာတွေပြီးသွားရင် အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပင်လယ်ကွေ့မှာ ရွက်လှေလဲစီးနိုင်တယ်၊ သူတို့ပွဲစားလဲ ထွက်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရေမွှေးစက်ရုံတွေကို သွားပြီးကြည့်နိုင်သေးတယ်။ စက်ရုံတစ်ရုံမှာ ကျုပ်ရှယ်ယာပါတယ်။ လိုချင်တဲ့ ရေမွှေးမျိုးကို ပြောပါ၊ ကျုပ်လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်”

ဟယ်လင်နာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးမတင်ရပါဘူးလေ၊ လက်ဆောင်ပေးရရင် ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်၊ သူပဲဟာ ကာပူးအားမြို့ကို အင်မတန် သဘောကျတယ်၊ ဒီမြို့ကို တည်တာ အနှစ်တစ်ထောင်လောက်ရှိပြီ။ အတ်ထရူးရှန်လူမျိုးတွေတည်တဲ့ မြို့တစ်ဆယ့်နှစ်မြို့အနက်မှာ တစ်မြို့ပေါ့၊ အရင်က ပေါ်တာရတ်လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်မှ ကာပူးအား-လို့ခေါ်တွင်လာတာ၊ ရောမမြို့ထက်တောင်မှ လှချင်သေးတယ်”

ဤနည်းဖြင့် သူတို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ အလောင်းကောင်... ကြည့်ရသည်မှာ နိုး၍ သွားပြီ ဖြစ်၏။ လေဝေ့၍ အပုပ်နံ့-နံ့လျှင် ရေခဲ... လေ၏။ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာသောအခါ ကာပူအားမြို့သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကာပူအားမြို့မှာကား စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။ မြို့မှာနာမည်ကြီး၍ ကြွယ်ဝနေချိန်ဖြစ်၏။ မြို့ရိုးဖြူတွင် အလံပေါင်း ထောင်နှစ်ရာ ဆင်ယင်ထား၏။ မြို့တံခါး ခုနစ်ပေါက်တို့မှာလည်း ဖွင့်၍... ။ သူတို့ရောက်လာမည့်သတင်းကို ကြိုတင်ကြားသိထားသဖြင့် မြို့ပေါ်... ကြီးများက ဘင်ခရာတီးဝိုင်းနှင့် ကြိုဆိုနေလေသည်။ မြို့ထဲသို့ ရောက်... အခါ ကရက်ဆပ်စ်နှင့် လမ်းခွဲ၍ သူတို့ဆွေမျိုးများ အိမ်ရှိရာကို သွားကြ... သည်။ နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကေးယပ်စ်တို့ လူစုအား ဝိုက်ချုပ်... က ညစာစားပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာတိုင်... လျက် ရှိသည်။ ကရက်ဆပ်စ်ကလည်း အထူးဂရုစိုက်၏။ စားသောက်ပွဲ... ဆယ့်ငါးမျိုးအနက် အနည်းငယ်မျှသာ စားနိုင်ကြလေသည်။ စားသောက်ပွဲ... ပိုးကောင်ကြော်ပွဲလည်း ပါ၏။ ကပွဲတစ်ခုမှာကား ရောမပွဲဖြူများကို ကျွန်... က မတရားပြုသော ပြခန်းဖြစ်၏။

ထမင်းစားပွဲ ကျင်းပနေချိန်၌ ကရက်ဆပ်စ်သည် အရက်ကို လျှော့... သောက်သည်ကို ဟယ်လင်နာတွေ့ရ၏။ ကာပူအား အရက်မှာလည်း... ကြားသော အရက်ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်နှင့် ကလော်ဒီယာတို့မှာ အရက်... နေကြ၏။ ဟယ်လင်နာနှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့သည် မကြာမကြာ တစ်ဦးကိုတစ်... လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။

ထမင်းစားပွဲ ပြီးသောအခါ ဟယ်လင်နာသည် လင်တူးလပ်စ်... တီးယားတပ်စ်၏အသတ်ပြင်ကျောင်းကို ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်... ကရက်ဆပ်စ်အား လိုက်ပို့ရန် ပူဆာလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်ကလည်း အ... အစဉ်များ ပြုလုပ်၍ပေး၏။ ထမ်းစင်များဖြင့်ထွက်၍ လာခဲ့ကြသောအခါတွင်... ဝိုက်ချုပ်ကြီးက မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ တံခါးစောင့်အား သွားရ... လမ်းကို မေးမြန်းနေ၏။

“ရှင်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား”-ဟု ဟယ်လင်နာက မေး၏။
“မရောက်ဖူးဘူး”

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

“ဟင်... ဆန်းလိုက်တာ”

တံခါးစောင့်က “အားပြိုင်ဝင်းဟာ ခုတော့ သိပ်ပြီးမကောင်းတော့ပါ... ကျွန်သူပုန်တွေ ထပြီးကတည်းက ပျက်စီးနေပါတော့တယ်။ ဘားတီးယား... ဝင်းဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ကျွန်ရဲ့အသတ်ကို ခံသွားရပါတယ်။ ပြိုင်ဝင်း... ကလေးတွေကြောင့် ချိတ်ပိတ်ခံရတယ်”-ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ကလော်ဒီယာက သမ်းဝေလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်သည် ထမ်းစင်တန်း၌... ပျော်၍ နေလေသည်။

တံခါးစောင့်က သူတို့အား အားပြိုင်ဝင်းသို့ သွားရမည့်ခရီးကို လမ်း... ပြောဆို၍ နေ၏။ လရောင်သာ၍ နေသောကြောင့် ခရီးလမ်းမှာ မခက်ခဲ... သေး။

သူတို့စကားပြော၍နေစဉ်တွင် ကျွန်များသည် ပေါက်ပြား၊ ပေါက်ချွန်း... ကိုကိုင်၍ မြို့တံခါးမှ ထွက်လာကြ၏။ လှေခါးဟစ်စင်းကို ကြိမ်ခြင်းကြီး... နေလည်း ပါ၍လာလေသည်။ သူတို့သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆီသို့ သွားကြ... သွင်း၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုမိမိ၍ လှေကားကို သောင်လိုက်ကြသည်။ ကျီးကန်း... ချီ လန့်၍ပျံသွားကြ၏။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”-ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“အလောင်းဟောင်းကို ဖြုတ်ချပြီး အလောင်းသစ်ကို တင်ကြမလို့... မနက်ကျရင် တိုက်ပွဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူကို တင်ကြလိမ့်မယ်”-... ပြောလိုက်၏။

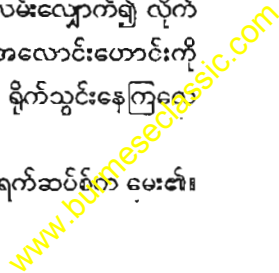
ကလော်ဒီယာက “ကျွန်မတော့ မလိုက်ချင်တော့ဘူး”-ဟု ပြောလိုက်

“ဒါဖြင့် အိမ်ကို ပြန်ချင်ပြန်တော့လေ၊ တိုင်း-တံခါးဗိုလ်က လိုက်ပို့... သေး”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ဆို၏။

ကေးယပ်စ်မှာ ထမ်းစင်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေ၏။ ဟယ်လင်နာ လမ်း... သွားမည်ဆိုသဖြင့် ကရက်ဆပ်စ်ကလည်း အတူလမ်းလျှောက်၍ လိုက်... သွယ်သည်။ စစ်သားများသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှ အလောင်းဟောင်းကို... ဆီချ၍ တိုင်မတ်မတ်နေအောင် မြေထဲသို့ သပ်များကို ရိုက်သွင်းနေကြလေ... သည်။

“ဒါမျိုးတွေကို မင်းမကြောက်ဘူးလား”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေး၏။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

“ဘာပြုလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”-ဟု ဟယ်လင်နာက ဖြေ၏။
ကရက်ဆပ်စ်က “ချီးမွမ်းမိလို့ မေးတာပါကွယ်”-ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဪ . . . ကျွန်မ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းပြောတာပါ”

သူတို့သည် ဆက်လက်၍လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အားပြိုင်ဝင်းမှာ မလှလှ။ လရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှပ၍နေ၏။ ထို့နောက် ကရက်ဆပ်စ်က ထမ်းစင်သမားများအား ဤနေရာက စောင့်နေကြရန် မှာကြားပြီးလျှင် ဟယ်လင်နာနှင့်အတူ ဆက်၍လျှောက်သွားလေ၏။

ပြိုင်ဝင်းမှာကား အတော်ပင် ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ဟယ်လင်နာအား လှသတ်ကွင်း သဲပြင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွား၏။

“အစ်ကိုက ဒီပြိုင်ဝင်းကြောင်းကို ပြောတော့ အကြီးကြီးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ခုတွေ့တော့ ခတ်ငယ်ငယ်ပဲ။ ကျွန်မ ဟိုပွဲကြည့်စင်တွေပေါ်ကို တင်ကြည့်ချင်တယ်”-ဟု ဟယ်လင်နာက ဆို၏။

“ကြည့်လေ၊ ဒါပေမယ့် သတိထား၊ စင်တွေက ဆွေးနေပြီ။

သူတို့သည် ဘားတီးယားတပ်စုဂုဏ်ယူသော ပွဲကြည့်စင်မြင့်ကို တင်ကြည့်ကြသည်။ နေရောင်ကာနှင့် မှီအုံးများ ဟောင်းနွမ်းစွာ ရှိနေကြသေး၏။ ဟယ်လင်နာက ထိုင်လိုက်ရာ ကရက်ဆပ်စ်ကလည်း သူ့အနီးတွင်ထိုင်လိုက်၏။

“စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”-ဟု ဟယ်လင်နာက မေး၏။

“မင်းဟာ သိပ်ပြီးတော့လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့-ထင်တယ်ကွယ်”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ အင်မတန်စုတ်ပွဲတဲ့ လူကြီးပဲ”-ဟု ဆိုကာ၊ ဟယ်လင်နာက ကရက်ဆပ်စ်၏မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထွေးလိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်က ဟယ်လင်နာအား ရိုက်လိုက်ရာ ဟယ်လင်နာသည် စင်အောက်သို့ ကျသွား၏။ ငြိမ်ပြန်၍တက်လာကာ ကရက်ဆပ်စ်၏မျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့လေတော့သည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ဟယ်လင်နာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားရလေ၏။

ဟယ်လင်နာသည် ငိုကြွေးနေ၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ဟယ်လင်နာအား ချောမော့ယုယနေရလေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ဟယ်လင်နာသည် အဝတ်အစားများကို ပြုပြင်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ထမ်းစင်များရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ လဝင်ခါနီးပြီ ဖြစ်၍ တာပူအားမြို့ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရ၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ဘဝ၏အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားရသလို အင်အားပြည့်ဝ၍ နေလေသည်။

အက်ပီယံတံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကရက်ဆပ်စ်သည် တပ်အစောင့်ပေး၍ ဟယ်လင်နာအား ထမ်းစင်ဖြင့် အိမ်သို့အပို့ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာက ထမ်းစင်ထွက်သွားသောအခါ ကရက်ဆပ်စ်သည် ခံခွဲစားရင်း ရပ်၍နေ၏။ တံခါးစောင့်များက အကဲခတ်နေကြစဉ် ကရက်ဆပ်စ်က “ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ကင်းလှည့် ကုန်ပါတော့မယ်၊ ပင်ပန်းနေပါသလားခင်ဗျာ”

“မပင်ပန်းပါဘူးကွယ်၊ ငါ ဒီလိုကင်းမစောင့်ရတာ ကြာပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ညတာဟာ တော်တော်ရှည်ပါတယ်၊ နောက်နာရီပတ်လောက် ကြာလို့ရှိရင်၊ ဟင်းရွက်သည်တွေနဲ့ နွားနို့ရောင်းသူတွေ လာကြပါတော့မယ်။ ကူလီတွေနဲ့ တံငါတွေလဲ လာပါလိမ့်မယ်။ ခုမနက် အလောင်းကောင်အသစ် တင်မှာမို့ လူပိုပြီး စည်ကားပါလိမ့်မယ်”-ဟု တံခါးမှူးက ပြန်၍ ပြောရင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆီသို့ ခေါင်းငဲ့ပြလိုက်လေ၏။

“လူတော်တော်များမှာလား”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေး၏။

“လက်ဦးတော့ နည်းပါတယ်၊ နောက်မှ များလာပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ များလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒီနေ့ ဘယ်သူ့ကို တားစင်တင်မှာလဲ”

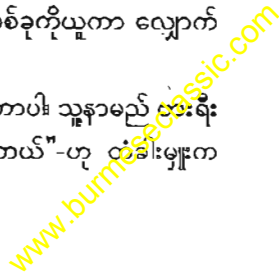
“အသတ်သမားတစ်ယောက်ပဲခင်ဗျာ”

အချိန်ကုန်၍ သွား၏။ နေ့၏အလင်းရောင်သည် စတင်၍ ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မြူနှင်းများ ဝေဆဲဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးသည် မည်းမည်းကြီးနှင့် မြောက်ဘက်ဆီသို့ ကျောခင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် ဆောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တည်နေလေသည်။

မကြာမီ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ခရားတစ်ခုကိုယူကာ လျှောက်လာ၏။ တံခါးမှူးသည် ခရားကို ဆီးယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်သားခင်ဗျာ၊ ဝိုင်အရက်ပူလာပို့တာပါ။ သူနာမည် ဗားရီးဆပ်စ်လစ်ချတပ်စ်တဲ့-ခင်ဗျာ၊ နှုတ်ဆက်စေချင်ပါတယ်”-ဟု တံခါးမှူးက

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ပြော၏။

ကရက်ဆပ်စ်က "ဟေး... လစ်ချတပ်စ်"-ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူငယ်လေးက "ခင်ဗျားဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ မနေ့တလဲ ကျွန်တော်မြင်သေးတယ်။ ခင်ဗျား ရွှေရင်ဖုံးသံချပ်ကော"-ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ဝတ်မလာပါဘူးကွယ်"

"အရက်ပူပူ သောက်ပါခင်ဗျ"

ကရက်ဆပ်စ်က ခေါင်းခါ၍ ပြ၏။ အဝေးမှ ဗိုတိုခေါက်သံ ကြားရင်း တံခါးဖွင့်သည် ကင်းပြောင်းရန် အမိန့်များကို အော်၍ ပေးနေလေသည်။ ဗိုင်းများကို မြေ၌ထောက်ထားကာ လှံများကို မြှောက်ကိုင်ထားကြ၏။ နေသည်ပို၍ မြင့်လာ၏။ လမ်းထဲသို့ မြို့သူမြို့သားများ ထွက်စ ပြုလာကြတော့သည်။ ဗိုတိုသံများ နိုးလာ၏။

အတီးအမှုတ်အဖွဲ့၌ ဗိုခြောက်လုံးနှင့် ခရာလေးခု ပါသည်။ စစ်သားခြောက်ယောက်နှင့် အသတ်ပြိုင်ပွဲသမားတစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူ့အား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၍ ထား၏။ သူ့နောက်က စစ်သားတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် ပါလာသည်။ အသတ်သမားမှာ များစွာအားရှိပုံမရ။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းပုံမရ။ သို့သော် အနီးသို့ရောက်လာ၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျမှ ထိုလူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ရုပ်ရည် ထူးရှိသည်ကို ကရက်ဆပ်စ် သတိထားမိလေသည်။ ကိုယ်လုံးမကြီးလှသော်လည်း ကြွက်သားများမှာ အမြှောင်းထ၍ နေလေသည်။ ကိုယ်ပေါ်၌ မီးဒဏ်ရာနှစ်ခုခု ရှိနေ၏။ သွေးစေးများ ခြောက်တပ်၍နေ၏။ အခြား အမာရွတ်များလည်း ရှိသေး၏။ လက်ချောင်းတစ်ချောင်း မရှိတော့ဘဲ နားရွတ်တစ်ဖက်လည်း ပြတ်၍နေချေသည်။

တပ်ဖွဲ့၌ ခေါင်းဆောင်လာသော ဗိုလ်က ကရက်ဆပ်စ်ကို မြင်သောအခါ တပ်ဖွဲ့ကို ရပ်တန့်စေပြီး ကရက်ဆပ်စ်အနီးသို့ လာကာ အလေးပြု၏။

"ဖူးတွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ခင်ဗျ"

"အေး-ငါကလဲတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီကျွန်ကို ကားစင်တင်

မလို့လား"

"အမိန့်ရပါပြီ-ခင်ဗျ"

"ဒီကျွန်က ဘယ်သူလဲ လူတောင်းအသတ်သမားနဲ့ တူတယ်"

"ဘယ်သူမှန်း ခေါ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူပုန်ဗိုလ်တစ်ဦးပါပဲ။ ငြိမ်းတော့ ဂျူးလူမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ ဘားတီးလားတပ်စ်က ဒေးဝစ်ဆိုတဲ့ ဂျူးတစ်ယောက်ဟာ စပါးကားကပ်စ်ရဲ့တပ်မှာ မှီတယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒီကောင်ပဲ ထားတော့ မသိဘူး။ ဒီတောင်တ လုံးဝစကားမပြောဘူး ခင်ဗျာ"

"သူနဲ့ကျွန်ကို စကားပြောခွင့် ငွေနိုင်မလား"-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က

မေး၏။

"သူက ပြန်ပြောမယ် မထင်ဘူးခင်ဗျာ"

"အေးလေ စမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့"

သူတို့နှစ်ဦးသည် လူသတ်သမားအနီးသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဗိုလ်ကလေးက "ဟောဒါဟာ စစ်ဗိုလ်ကြီးကရက်ဆပ်စ်ပဲ။ ဝမ်းနဲ့စကား ပြောလိမ့်မယ်"-ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဘေးပရိသတ်က ဩဘာယေးလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်သည် ဘာမျှ မြန်မပြောချေ။ မျက်လုံးများသာ ဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

"မင်းငါ့ကို သိသလား"-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေး၏။

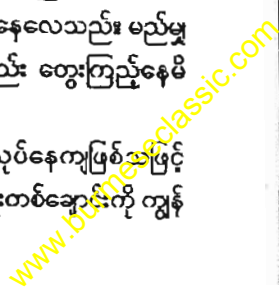
သို့တိုင်အောင် လူသတ်သမားက အပြေမပေး။ တပ်ဗိုလ်သည် ပါးကို ခြိတ်လိုက်၏။

"ဟေ့-ဝက်ကောင်၊ မင်းတို့ဘယ်သူ စကားပြောနေသလဲ"

ပြောရင်း တပ်ဗိုလ်က ပါးကိုနှိပ်ပြန်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် အကြောင်းမသိမဟုတ်သည်ကို သိသဖြင့် "တော်ပါတော့လေ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်ကြပါ"-ဟု ပြောလိုက်၏။

အသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများနှင့် တပ်ဖွဲ့ထွက်သွား၏။ လူများသည် လက်ကပ်စာတိုင်တင်သည်ကို ကြည့်ရှုရန် စုဝေးလာကြသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် စင်စည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်တင်သောအခါ အဘယ်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု သိချင်နေလေသည်။ မည်မျှ ခေါင်းမာစေကာမူ မအော်ဘဲနေနိုင်ပုံမလား-ဟုလည်း တွေးကြည့်နေမိ၏။

စစ်သားများမှာ ကားစင်တင်အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေကျဖြစ်သဖြင့် သူ့စစ်လက်ကျင်လည်စွာ လုပ်ကိုင်၍ နေကြလေသည်။ ကြီးတစ်ချောင်းကို ကျွန်

၏လျှင်ကြားနှစ်ဘက်၌ လျှို့ဝှက်ပြီး ကြီးနှစ်စကို လက်ဝါးကပ်တိုင်တန်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က လှေခါးထောင်လိုက်သည်။ နောက်ကြိုးထိ ဆွဲ၍ လူသတ်ပြိုင်သမားကို တိုင်ထိပ်တန်း အရောက်တင်လိုက်ကြသည်။ ကုန်စစ်သားတစ်ယောက်က သံနှင့်တူကိုယူကာလှေခါးကိုထောင်၍ လက်တန်းထိ ခွဲလိုက်သည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် လူသတ်ပြိုင်သမားကို ကြည့်နေ၏။ ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ တွန့်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် မျက်နှာကား မရှုံးပဲ နှစ်သားသည် ကြိုးကို ရင်ဘတ်တွင်သိုင်း၍ လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် ကိုယ်ထိ ပူးတွဲချည်နှောင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျန်စစ်သားများသည် လက်ပြန်ကြီးကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဖဝါးကို အတင်းဖြန့်ကာ၊ သံအတင်းခိုင်းသွင်းလိုက်၏။ ဤတွင်မှ အသေခံသမားသည် တွန့်၍သွား၏။ အော်ကားအော်ချေ။ နောက်လက်တစ်ဖက်ကို သံမှိုစွဲလိုက်ကြပြန်၏။ လူသတ်သမားသည် ထပ်၍ တွန့်သွားပြန်လေသည်။ အော်ကား မအော်။ မျက်ရည်များ စီးကျသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ရင်ဘတ်တွင် သိုင်းထားသောကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်၏။ လက်နှင့်သာ တွဲလွဲဖြစ်နေ၏။ ပြုတ်မကျစေရန် လက်ကောက်ဝတ်နှင့် တန်းကြိုးနှင့်ထပ်၍ ချည်ရလေသည်။ စစ်သားများ ဆင်းလာသောအခါ ပရိသတ်ကြီး ဩဘာပေးနေကြလေသည်။

လူသတ်သမားသည် သတိလစ်၍သွား၏။
တပ်ဗိုလ်က “ဒီလိုပဲခင်ဗျာ၊ သပ်ရိုက်လိုက်ရင် သတိလစ်သွားတာမျိုး ချည်းပဲ။ သို့ပေမယ့် ပြန်သတိရလာတတ်ပြန်တယ်။ နာရီသုံးဆယ်လောက်ကြာ ပြန်ပြီး သတိလစ်တတ်တယ်။ ဂေါ(လ်)လူမျိုးတစ်ကောင်ကတော့ လေးရက်လုံး သတိမလစ်ဘူး။ အို-ရေငတ်လိုက်တာ”-ဟုဆိုကာ တပ်ဗိုလ်သည် လှေတစ်လုံးကို ဖွင့်၍သောက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်အား ကမ်းပေးရင်း “နှင်ခင်ဗျာ”-ဟု ပြော၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျေးဇူးပဲ”-ဟု ဆိုကာ ရေဗူးကိုယူ၍ သောက်ခဲ့သည်။ ပြီးလျှင်ပရိသတ်ကြီးကို ကြည့်ကာ “ဒီလူတွေက ဘယ်လောက်ကြာ နေကြည့်သလဲ”-ဟု မေး၏။

“အတော် သတိပြန်ရလာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်တတ်ကြတယ်-ခင်ဗျာ။ အဲဒီအခါမှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို သိချင်လို့ စောင့်ကြည့်ကြတာပါ။

အကောင်ကျတော့ အမေကိုတပြီးတော့ ငိုတတ်ပါတယ်”

ကရက်ဆပ်စ်က ပခုံးကိုတွန့်မိလေသည်။ တပ်ဗိုလ်သည် လမ်းပိတ်နေသော ပရိသတ်ကို ရှင်းလင်းနေပြန်သည်။

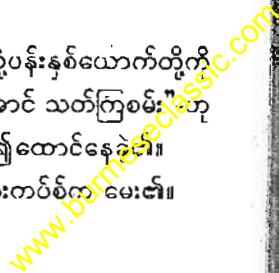
ပြီးလျှင် တပ်ဗိုလ်သည် ကရက်ဆပ်စ်၏ကျန်များ၏ သူပုန်ကြီးအကြောင်းကို ဆက်၍မေးချင်၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်က ထိုစစ်ပွဲမှာ ဂုဏ်မယူလောက်သောကြောင့်၊ စကားတိုတိုနှင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ရောမလူမျိုးတို့၏ လူမှုအဆောက်အဦကြီးသည် လူ့အသက်များစေတေး၍ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် တစ်ခါက မီးလီကို မံမီးယပ်စ်-ဆိုသော စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးအား သူ့တပ်များအနက်မှ တပ်သုံးတပ်ကိုပေးကာ စပါးတားကပ်စ်ကို အတိုက်ခိုင်း၏။ သို့သော် စပါးတားကပ်စ်က အလစ်တွင်ပြန်၍ တိုက်သောအခါ သူ့စစ်တပ်များသည် ခွေးပြေးထက်ပြေး ပြေးခဲ့ရဖူးလေသည်။ ထိုမျှမကသေး စပါးတားကပ်စ်သည် လက်ရဖမ်းမိသော ရောမစစ်သားများကို တစ်ဦးနှင့်လစ်ဦး အသေယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုင်းစေသည်။ လက်စားချေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို ကရက်ဆပ်စ်သည် မည်သည့်အခါမျှ အခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့အိမ်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် ကားစင်တင်သောကိစ္စကြောင့် စိတ်၌ မတုန်လှုပ်ခဲ့။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ နိုင်ငံတော်သည် လူ့အားလုံးကို ကောင်းကျိုးပြု၍ ဥပဒေသည် တရား၏-ဟုသာ နားလည်ထားခဲ့လေသည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်အခါက သူ့ဖခင်နှင့် သူ့အစ်ကိုအား ဆန့်ကျင်ဘက်ပါတီက သတ်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါတွင် ကရက်ဆပ်စ်အဖို့၌ တရားမျှတခြင်းသည် အဘယ်နည်း-ဟု နားမလည်နိုင်ခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် နိုင်ငံရေးအာဏာကို ကာကွယ်ခြင်းသည် တရားမျှတခြင်းဖြစ်သည်-ဟု သဘောပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လက်ဝါးကပ်တိုင်တင်သည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ သူသည် စိတ်မတုန်လှုပ်တော့ချေ။

စပါးတားကပ်စ်တို့၏ တပ်တွင်း၌ ရောမသို့ပန်းနှစ်ယောက်တို့ကို အတိုက်ခိုင်းစဉ်က “ကိုင်း-တို့ဒုက္ခမျိုးကို မင်းတို့သိရအောင် သတ်ကြစမ်း”-ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။ ဂျူးလူမျိုးသည် ထိုစကားကို နားစိုက်၍ထောင်နေခဲ့၏။

“ကျုပ်မှားသလား မှန်သလား”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က မေး၏။

“သူတို့အဖို့မှာ ဝန်ပေးမည် တျှပ်တို့အဖို့မှာ မမှန်ဘူး”

“သူတို့ချင်းလဲ ချပါစေပေါ့”

“ချပါစေပေါ့၊ သတ်ကြပါစေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တျှပ်တို့ရည်ရွယ်ချက်ကို ကိုက်ညီစွာ ခင်ပွားကပဲ ဒီတိုက်ပွဲမျိုးတွေ ကမ္ဘာပေါ်က ပျောက်သွားစေရမည်ဆို”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေတွေ့ အသတ်ခိုင်းရမှာပဲ”

ဤအကြောင်းအရာများသည် လက်ဝဲကပ်တိုင်ပေါ်က အသေခံခံစိတ်တွင်ပေါ်ပေါက်၍ နေကြလေသည်။ တရုတ်စပ်စံသည် ထိုညက အိပ်၍ ထွက်နိုင်ခဲ့ချေ။ အသေခံသည် တစ်နာရီကျော်မှ သတိပြန်၍ ဝင်လာလေသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် သတိရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ နာကျင်ခြင်းမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်၍ လာတော့သည်။ သူ့လောကတစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်ခြင်းဆင်းရဲခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဖျတ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်၏။ သို့သော် နာကျင်ခြင်းက တိမ်သလာတို့ ဖုံးနေ၍ ဘာမျှမမြင်ချ။

သူ့သတိလည်လာပုံမှာ လှိုင်းရိုက်သလို သတိရလိုက်၊ မေ့လိုက် ဖြစ်နေ၏။ လမ်းခရီးကြမ်းတွင် လှည်းကြမ်းစီးရသလိုလည်း ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် သူ၏တလေးဘဝကို ပြန်၍ သတိရနေ၏။ တစ်နေ့သောအခါတွင် အရှင်သခင်များသည် မြင်းရထားများဖြင့် တောလည်လာကြသည်။ သူ့မှာ ထိုစဉ်က တလေးဘဝဖြစ်သောကြောင့် ရထားဘေးတပြေး၍ လိုက်လာရင်း ရထားစီးပါရစေ အရှင်”-တု အော်တတ်သည်။ အချို့သော အရှင်သခင်များက သူ့ကို အခြားကျွန်တလေးများအား ဝရုမစိုက်ကြ။ အချို့အရှင်သခင်များကမူ ရထားနောက်မြို့ပေါ်သို့ တက်၍ စီးခွင့်ပေးသည်။ သို့သော် စိတ်မထင်ပါက မြင်းများကို ရုတ်တရက်ရိုက်၍ မောင်းထွက်ကြသောအခါ၊ ကျွန်တလေးများမှာ မြေကြီးပေါ်၌ လွင့်စဉ်၍ တျော့ကျရစ်ခဲ့တတ်ကြ၏။ အရှင်သခင်တို့၏စိတ်သည် အသိရခက်ဝေစွာ။

တစ်ခါတစ်ခါ၌ အသေခံကျွန်သည် သူ့အား လက်ဝဲကပ်တိုင်တင်၍ ထားသောအဖြစ်ကို သတိရလာ၏။ တစ်တိုက်လုံးမှာတော့ နာကျင်လှသိတော့သည်။

သူ့အား လာကြည့်ကြသော သူများမှာလည်း လှိုင်းလုံးများလို ထင်ရသည်။ ဖျတ်လုံးများက ဝဲဘေးတားသာ မြင်နေရ၏။ ကြည့်နေကြသူများသည်

အသေခံကျွန်ပြန်၍ သတိလည်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် လက်ဝဲကပ်တိုင်နှင့် ကားစင်တင်ကာ မြစ်ပေးနည်းကို ကာသွေ(ခွဲ)နိုင်သည့် သွားရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်က ရရှိ၍ အသုံးပြုလေသည်။ ထိုနည်းကို ရောမလူမျိုးတို့က အကြီးအကျယ်သုံးကြသဖြင့် အစတိုင်း ယဉ်ကျေးမှုတစ်စုံတစ်ခုတို့သည် မြစ်၌ လာခဲ့လေတော့သည်။ ရောမလူမျိုးလမ်းမကြီးများ ပေါက်ရောက်ရာ အရပ်တိုင်း၌၊ ကားစင်တင်သော အလေ့ကို ချိတ်ပိုးခင်းကြီးများ ထူထောင်သော အလေ့တို့သည် ပြန့်နှံ့လာခဲ့လေသည်။ အချင်းချင်းသတ်ပွဲသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တို့၏ အသွေးအသားမှ ရွှေကို ခံထုတ်သော နည်းသည်လည်းကောင်း၊ ပြန်နှံ့လာခဲ့၏။

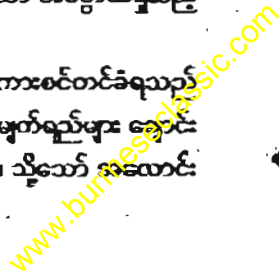
သို့သော် ရောမလူမျိုးတို့သည် သို့အလေ့များကို အလွန်အကြူး လိုက်နာကြသောအခါ၌ ငြီးငွေ့၍ လာကြပြန်လေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရောမသားတို့သည် ယခုထွက်၍ ကြည့်ကြရည်မဟုတ်၊ သို့သော် ယနေ့အဖို့တွင် တားတား ကားစင်တင်ခံရသူမှာ သူပုန်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်နေ၍ ထွက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် လူသတ်ပြိုင်ပွဲမှ ကျွန်မထုတ်တော့။ ဝန်တန်က စစ်တလင်းမှဖမ်းမိသည့် ကျွန်သူဝန်ပေးတည်း။

မြို့သူမြို့သားများသည် ကျွန်သူဝန်ပေးရပ်ကို လာကြည့်ကြ၏။ လက်ဝဲကပ်တိုင် သိမ့်ရိုက်လိုက်သောအခါ၊ မည်သို့ခံစားရသည်ကို အရသာလာ၍ ခံကာ ကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အသေခံကျွန်သည် နှုတ်ငြိမ်လှသည်။ သူသည် ခည်တိုင်အခါတွင်မှ အသံထွက်၍ လာလေမည်နည်းဟု သိခွင့်ရှိနေကြလေသည်။

အသေခံကျွန်သည် လူအုပ်ကို မြင်သောအခါ၌၊ နာကျင်စွာ အော်လိုက်လေသည်။ သူ့ဘာကိုအော်မှန်းကို ခည်သူမျှ နားမလည်ပေ။ မိခင်အလေသလော၊ နတ်ဘုရားများကို တိုင်တည်လေသလော-ဟု သို့လော-သာ တွေးကြ၏။

စင်စစ်တွင်တား အသေခံကျွန်၏ အော်တစ်သံ စကားလုံးများမှာ “အတားကပ်စံရေး . . . ဘာကြောင့် တိဋ္ဌံရသလဲ”-ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

စပဲကားကပ်စံ၏ ထော်လှန်မှုကြီး ဆုံးဖြတ်၍၊ ကားစင်တင်ခံရသည်၏ ရာဇဝင်အကြောင်းကို ကြည့်လိုက်ခည်ဆိုပါလျှင်၊ ဖျတ်ရည်များ ရှောင်သည့် အဖြစ်ဆိုင်ကြီးကိုသာ တွေ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် အထောင်း

ကောင်မာကား နေရောင်ကြောင့် မျက်ရည်မရှိတော့။ ငှက်များက ထိုးဆွတ်သောက်၍နေစဉ်ပင် လူတို့သည် သေကြရလေပြီ။

အသေခံသည် နာကျင်ခြင်းကိုသာ သိ၏။ သူကား နောက်ဆုံး သေသွင်း ဖြစ်သည်။ သူ့နာကျင်ခြင်းတွင် မှတ်မိသော အဖြစ်အပျက်များ ပါဝင်လျက် ရှိနေသည်။ အဖြစ်အပျက်များမှာ ရှုပ်ထွေးလျက် ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ အထွေးကို ဇယားချ၍ ရှင်းကြည့်မည်ဆိုပါလျှင်၊ သူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်း လေးပိုင်းတို့သည် အကွင်းသားပေါ်၍ လာလေတော့သည်။

သူ့ဘဝ၌ ပထမပိုင်းမှာ ဘာမှမသိသောအပိုင်းဖြစ်၏။ ဒုတိယပိုင်းတွင် သူသည်နားလည်လာခဲ့၏။ နားလည်၍လည်း မှန်းတီးစိတ်ပေါ်ခဲ့၏။ တတိယအပိုင်းတွင် ဘဝကောင်းနိုးနိုး မျှော်ကိုးအားတက်ခဲ့သည်။ စတုတ္ထပိုင်းတွင် ကြေကွဲရခြင်းပေတည်း။

အသေခံကျွန်၏ ပထမပိုင်းမှာ ဘာမျှမသိသေးသော ကလေးအပိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးဘဝက သူသည် အပူပင်အကြောင့်ကျ ကင်းသော ဘဝဖြစ်လေသည်။ တောကောင်ရေမြေတို့သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်နွားကျောင်းသားကလေးဘဝနှင့် ပျော်ပိုက်ခဲ့။ ၀ n နဂယ်လီလေး ရေအိုင်ကြီးအတွင်း၌ ဆော့ကစားခဲ့ရသည်။ လွတ်လပ်စွာတကား။

ဤအချိန်၌ပင် သူသည် ဘုရားသခင်ကို စတင်ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ သူ၏မျိုးရိုးမှာ တောင်ပေါ်သား မျိုးရိုးဖြစ်သောကြောင့်၊ ဘုရားသခင်သဘောတော်ထိပ်၌ရှိသည်-ဟု ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ ဘုရားသခင်သည် ကြွယ်ဝတတ်၍ တရားမျှတသည်ဟူ၍လည်း နားလည်ခဲ့ရလေသည်။

သူသည် ဘုရားတရားကိုကြည်ညိုသောလူမျိုးစုမှ ပေါက်ဖွားလာသည်။ နေ့ရောညပါ ဘုရားရှစ်ခိုးကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ စားသောက်ရာ၌ပင် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးပြီးမှ စားသောက်ကြသည်။ မကောင်းကျိုးများ ရောက်လာလျှင်ပင် ဘုရားသခင်အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မြဲပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အသေခံကျွန်သည် ဘုရားသခင်ကို အောက်မေ့သလျက် ရှိနေပေသည်။ ငယ်စဉ်က ဘုရားသခင်အား ကြောက်ရွံ့သော်လည်း ဘဝမှားကြည်ရွှင်လှသည်။ အနည်းငယ်ကြီးသော လူငယ်များသည် ချာဘို

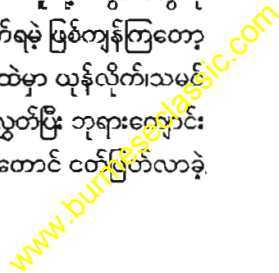
လွယ်များကို ဆောင်ကြသည်။ သူငယ်စဉ်ကမူ သစ်သားခါးကလေးတစ်ခုကို ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူ့အား အသက်ကြီးသောကလေးများက “သရေစိယံကလေး”-ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။ သရေစိယံဆိုသောစကားမှာ ကြေးစားစစ်သား-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ကလေးဘဝမှာကား ပျော်ဖွယ်ကောင်းခဲ့၏။

သူ့ဘဝ ဒုတိယအဆင့်တွင်ကား လောကအကြောင်းကို နားလည်ရလေပြီ။ သူ့ဖခင်မှာ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ရသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ပုံပါသော်လည်း ဝဝလင်လင် စားရသည်ဟူကား မရှိခဲ့။ သူ့ဖခင်သည် ဆုံးခဲ့သောကြောင့် မြေခွန်များကိုလည်း ပြေလည်အောင် မဖေးနိုင်။ ဆင်းရဲသူနှင့် ချမ်းသာသူတို့ မိုးနှင့်မြေပမာ ကွာခြားပုံကို ဤဒုတိယပိုင်းတွင်ပင် နားလည်ခဲ့ရလေသည်။

မှတ်မိပြန်သည်။ ထိုနေ့ကား သူသည် သူ့ဖခင်နှင့်အတူ၊ သူ့အတွက် ပန်းပဲဖိုက ခါးတစ်ချောင်းသွား၍ ဝယ်သောနေ့ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်နှင့် ပန်းပဲဆရာတို့သည် လယ်သမား၊ အလုပ်သမား၊ လူဆင်းရဲတို့ အနှိပ်စက်ခံရပုံများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးနေသံ ကြားရသည်။ ပန်းပဲဆရာက “ဒီခါးကို လေးကျပ်နဲ့ပဲ သူပေးတော့၊ သံဖိုးကချည်း နှစ်ကျပ်ကျတယ်။ အခွန်တော်က နှစ်ကျပ်ယူတော့၊ သိသာကို သွားပြီးစားမလဲ”-ဟု ပန်းပဲဆရာက ပြော၍နေသည်။ “နောက်ထပ်ပြီး ခါးတစ်စင်းလုပ်ဖို့ သံထပ်ဝယ်ရင် ငါစားဖို့တာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ငါ့လုပ်အားခသာ ဘယ်မှာလဲ၊ လက်ကိုင်တပ်ဖို့၊ ကျွဲချိုဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံကကော ဘယ်ကရမှာလဲ။ လယ်သမားဘဝက တော်သေးတယ်။ စားစရာကို မြေကြီးက ရနိုင်သေးတယ်”-ဟုလည်း ပြော၍နေလေသည်။

လူငယ်၏ ဖခင်က “ခင်ဗျားတို့က ပိုက်ဆံကလေး၊ ဘာကလေး စုမယ်ဆိုရင် စုနိုင်သေးတယ်၊ ကျုပ်တို့လယ်သမားတွေမှာတော့ ဘာလီဆန်ကို စိုက်လို့ မြစ်ထွန်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် နတ်ဘုရားကျောင်း အစောင့်တွေက အခွန်တော်အဖြစ်နဲ့ လေးပုံတစ်ပုံကို လာပြီးသိမ်းကြတယ်။ ကျုပ်က ခိုင်းနွားတွေကို ကျွေးစရာတွေနဲ့ဘဲနေမှာမို့၊ မယူပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပေမယ့် မရဘူး။ သူတို့က နွားတွေကို သတ်စားပါလားတဲ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်ကျန်ကြတော့တာပဲ။ ကလေးတွေက စားစရာမရှိလို့ ငိုကြတော့၊ တောထဲမှာ ယုန်လိုက်သမင် သိတ်လုပ်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးကို ငွေရစလမ်မြို့ကိုလွှတ်ပြီး ဘုရားကျောင်းမှာ အသနားခံခိုင်းပေမယ့် ဘာမှမရခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ငတ်ပြတ်လာခဲ့

တယ်။ ဘုန်းကြီးတွေဟာ လူပျင်းတွေပဲလို့လဲ-ဆိုပြီး လွတ်ကြတယ်။ ပိုပြီးတော့ ဝိုက်ကြ၊ ဖုံးကြလို့လဲ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စိုက်စရာမြေက ဘယ်မှာလဲ” ဟု ပြော၏။

ပန်းပဲဆရာက “ဟုတ်တယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့လူ ပိုဆင်းရဲပြီး၊ ချမ်းသာတဲ့လူက ပိုချမ်းသာသွားတာပဲ”-ဟု ဆို၏။

သူတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၊ အိမ်နီးနားချင်းများ ရောက်လာကြပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရပုံကို ဝိုင်းဖွဲ့၍ ညည်းညူပြောဆိုကြသည်။

အသေခံကျန်သည် ဘုရားသခင်ကို မတုချင်ပြန်တော့။ ဘုရားသခင်သည် သူ့ဒုက္ခကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့်အဖြေမရှိ။ ဘယ်ဘုရားသခင်ကိုမှ ယုံကြည်မရ။ ဘုရားသခင်သည် သူ့အား မကယ်နိုင်။ ချမ်းသာသောသူများကိုသာ စောင့်မသည်။

အသေခံကျန်သည် မဆုံးနိုင်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ကြီးကျယ်ခံစား၍ နေရလေသည်။ သူ့စိတ်သည် ဝေ၍နေလေပြီ။ ဦးနှောက်လည်း ပျက်လာ၏။ တစ်ခါက အခွန်ကောက်သူနှင့် ဘုန်းကြီးများ ဘာမှမရဘဲ သူတို့အိမ်ပြန်သွားရပုံကို သတိရလာပြန်သည်။

နောက်မှတ်မိသည်မှာကား ဘုန်းကြီးများက စေလွှတ်လိုက်သော စစ်တပ်များကို ဂျူးဒက်စ်သည်မက်တာဘီးဆိုသူနှင့် လယ်သမားက ဆောင်ဆောင်၍ ခုခံတိုက်ခိုက် အောင်မြင်ခဲ့ပုံကို သတိရလာပြန်သည်။ သူသည် ထိုစဉ်က ဆယ်လေးနှစ်သားသာ ရှိသေးသည်။ သူသည် သူ့ဖခင်နှင့်အတူ တိုင်းဝင်ကာ စစ်အောင်ခြင်း၏အရသာကို ခံစားရဘူးသည်။

သို့သော် အောင်မြင်ခြင်းအရသာကား ကြာရှည်မခံစားရ။ ကြေးတပ်များသည် လယ်သမားများကို တိုက်ကြ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ စစ်သမားငှားရန် မကုန်နိုင်သော ရွှေငွေများ ရှိသည်။ လယ်သမားများသည် သံချပ်ထည်ကြေးစားစစ်သားများကို မခုခံနိုင်တော့။ လူနှစ်ထောင် သို့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းရလေသည်။ ၎င်းတို့အနက်မှ လူကိုးရာကို ကားစင်တင်ရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးများ လာ၍ကြည့်သည်။ ရောမစစ်သားများက ကားစင်တင်ကြသည်။ ဒေးဗစ်သည် သူ့ဖခင်အား လက်ဝါးကပ်တိုင် တင်သည်ကို မျက်စိထင်ထင် မြင်ရဖူးသည်။

ယခုမူကား သူသည် သူကိုယ်တိုင်ပင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကား စင်တင်

သို့ ရောက်၍နေလေပြီ။ စပါးတားကပ်စံက တစ်ခါပြောဖူး၏။ “အသက်ကို ချစ်ရမယ်”-ဟု ဆိုဖူးသည်။ သို့သော် စပါးတားကပ်စံသည် သေပြီဖြစ်၏။ သူ့အား မသေသေး။

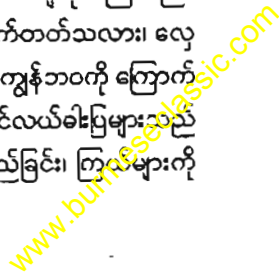
သူသည် ပင်ပန်းလွန်းမက ပင်ပန်း၍လာ၏။ သူတို့၏ပုန်ကန်မှု ဆုံးရှုံးသွားသောအခါ သူ့အား အခြားလူငယ် ခုနစ်ရာတို့နှင့်အတူ ကြေးနီတွင်းများသို့ ပို့ခြင်းခံရသည်။ ခရီးရှည်ကြီးကို ပင်ပန်းစွာ ခြေလှောင်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ အသေအမျိုးမျိုး ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ သခင်များသာ လူလဲ၍ သွား၏။ ကြာပွတ်တား အမြဲရှိ၍ နေချေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကြေးနီတောင်ကြီးရှိရာအရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သူသည် ကြေးနီတွင်းကိုဆင်းကာ ကြေးနီရွိုင်းများကို တူးရ၏။ သူ့အိမ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ သေ၍သွား၏။ သူကားအသက်ဆက်၍ရှင်နေလေသည်။ သူ့အား မာကျောလှ၏။ ရှစ်နှစ်ကြာအောင် ကြေးနီတူး၍နေခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကြေးနီတွင်းမှ ထွက်ပြေးလေသည်။ သူ့လည်ပင်းအား ကျွန်တံဆိပ်ဖြစ်သော ကြေးနီတွင်းကြီးက ခြိမြိခိုနေ၏။ တောင်ပေါ်သားအဖနှင့်စုက သူ့အား စောင့်ရှောက်ထားကြရာ တစ်ဆောင်တွင်းလုံး အတူနေကြလေသည်။ တောင်ပေါ်သားများသည် အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖျားခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်ကြသည်။ သူ့အား အိမ်ထောင်ပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး တောင်ပေါ်၌ နေစေလိုသည်။ သို့သော် သူသည် ဂယ်လီလေးပြည်ကို လွမ်းဆွတ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ပါရှင်းလူမျိုးများနှင့်တွေ့ကာ ချမ်းခံရ၏။ တဖန် ကျွန်ကုန်သည်များကို ရောင်းလိုက်၏။ တိုင်ယာမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီး ကျွန်ဇော့၌ အရောင်းခံရ၏။ သူ့အား ဖိုနီးရုန်းလူများက ဝယ်ယူပြီး၊ စစ္စလီကျွန်းတစ်ဝိုက် ကုန်သွယ်သော လှေကြီးပေါ်၌ သံကြိုးခတ်ကာ သူ့ကျွန်အဖြစ် ခိုင်းပြန်တော့သည်။ သူသည် လှေကျွန်တစ်နှစ် လုပ်ခဲ့ရ၏။

လှေကို ဂရိပင်လယ် ခါးပြဲများက လုယူလိုက်သည်။ ခါးပြဲများသည် ကြေးနီကုန်သည်နှင့် သင်္ဘောသားများကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူနှင့်လှေကျွန်များအား “မင်းတို့ အတိုက်အခိုက်တတ်သလား၊ လှေသင်္ဘောတစ်ခုပဲ တတ်သလား”-ဟု ခါးပြဲများက မေး၏။ ကျွန်ဘဝကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် တိုက်ခိုက်တတ်ပါသည်ဟု ပြောလိုက်၏။ ပင်လယ်ခါးပြဲများသည် သူ့အား ကုန်းပတ်တွင်နေစေကာ ရွက်လွှင့်ခြင်း၊ ကြိုးချည်ခြင်း၊ ကြလမ်းများကို

ကြည့်၍ သင်္ဘောလွှင့်ခြင်း-စသော အတတ်များကို သင်ပေးကြလေသည်။ သူတို့သည် ရောမလှေကြီးတစ်စင်းကို ဓားပြတိုက်ကြသည်။ သူသည် လှိုင်မြန်ကုန်လည်စွာ တိုက်ခိုက်တတ်သဖြင့် ပင်လယ်ခါးပြစစ်စစ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရပြန်သည်။ သို့သော် သူသည် မပျော်ပိုက်ချေ။ ပင်လယ်ဓားပြများမှာ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ခြင်းကိုသာ နားလည်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ သူသည် သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်လာသည်။ သူသည် အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း ရင့်ရော်၍ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပင်လယ်ခါးပြများသည် သူ့အား တကယ်တိုက်ခိုက်တတ်သူနော်သိ၍ ရွံ့၍နေကြ၏။

သူသည် တစ်နေ့သောအချိန်၌ ပါလက်စတိုင်းကမ်းခြေသို့ ရောက်လျှင် သင်္ဘောမှထွက်ပြေးပြီး ဇာတိရပ်သို့ ပြန်မည်-ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သူ့လှေသည် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် အာဖရိကကမ်းခြေ၊ အီတလီကမ်းခြေများ၌ ဝယ်ခါးပြတိုက်ခဲ့ကြသည်။ စပိန်ပြည်ကမ်းခြေကိုတိုက်၍ ရောမအိမ်များကို ဝယ်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများနှင့် မိန်းမများကို သိမ်းကြူးယူကြသည်။ နောက်ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးကာ ဆောင်းခိုနေကြသည်။ ထို့နောက် ဂျီဘရော်(လီ)အရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ ဗြိတိန်ကျွန်း၌ လှေများကို ဆေးကြောပြင်ဆင်သည့် အိုင်ယာလန်သို့ သွားကာ ပစ္စည်းလဲလှယ်ရန် ကုန်သွယ်သည်။ ပြင်သစ်ကမ်းသို့ရောက်ပြီး အာဖရိကသို့ ပြန်လာသည်။ နှစ်များကုန်လွန်သွားကြကာ သူ့အကြာသွား၏။ သူသည် အလွန်တရာ သန်စွမ်းမာကျောလာလေသည်။

သူသည် အသိဉာဏ်ပြည့်စုံလာပြီး၊ ကမ္ဘာကြီး ကျယ်ဝန်းလှပစွာ နားလည်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နေရာအများ၌ မိမိ၏လူမျိုးစုကဲ့သို့ ရိုးသားအေးချမ်းသောသူများ ရှိနေကြောင်းကို သိခဲ့ရ၏။ ထိုသူများသည် မြေကြီးကို ထွေယက်စိုက်ပျိုးရပြီးသမျှ အကုန်နီးပါး အခွန်ပေးနေကြရသည်။ ထိုသူများအထက်၌ "ရောမ" ဆိုသော ဘုရင်ရှိနေကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ပင်လယ်ဓားပြလှေသည် ရောမ၏စစ်လှေတိုက်ခိုက်ကြရာ စစ်ရှုံး၏။ သူနှင့်အခြားသူ တစ်ဆယ့်လေးဦးသာအသက်ရှင်ပြီး အော်စတီယာမြို့သို့ သေဒဏ်ပေးရန် ခေါ်သွားခြင်းခံရ၏။ သို့သော် အသက်ခံရကာနီးမှ သူ့အား လန်တူးလပ်စ်ဘားတီးယားတပ်၏ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးက တွေ့ရှိဝယ်ယူကာ ကာပူအားမြို့သို့ ပို့လိုက်ကြလေတော့သည်။ ယင်းသည်

ဘား သူ၏ဘဝ ဒုတိယအဆက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် လူလူချင်း သတ်ရသူ ဖြစ်လာ၏။ ရောမစည်းစိမ်ရှင်တို့၏ သွေးချောင်းစီးပျော်တော်ဆက် ဖြစ်လာပြီး၊ မြိုင်ဝင်းပိုင်ရှင် ချမ်းသာအောင် ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရသည်။ သူသည် သူ့နှင့်အလားတူ ကျွန်များကို မပုန်းပါဘဲလျက်နှင့် သတ်ဖြတ်နေခဲ့ရလေသည်။

ဤဘဝ၌ သူသည် အမုန်းတရားပို၍ ကြီးမားလာခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်ကို မုန်း၍လာခဲ့၏။ "ဘာဘုရားသခင်လဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို တစ်သက်လုံးမကယ်ခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်" စသည်ဖြင့် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့လာခဲ့၏။

ဤဒုတိယ ဘဝအဆက်ပိုင်းတွင်ပင် သူသည် စပါးတားကပ်စ်အမည်ရှိ သရေစီယံကျွန်းနှင့် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

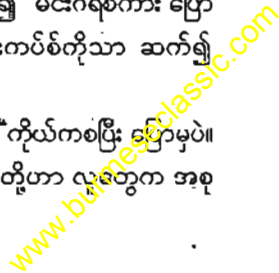
တစ်ခါက ရောမလူမျိုးတစ်ယောက်အား ကားစင်တင်ခဲ့ဖူးသည်။ အာရာဇ်၏အမိန့်အရ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကြာသောအခါ လွတ်လိုက်၏။ ထိုသူက "ကားစင်ပေါ်မှာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ နာကျင်ခြင်းနဲ့ အချိန်မကုန်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီသာ ကားစင်ပေါ်မှာ နေရတယ်လို့ အခြားလူတွေ ပြောကြတယ်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာတော့ မဆုံးတဲ့ သံသရာပေပဲ"-ဟု နောင်အခါ၌ ချစ်တမ်းတင်ခဲ့လေသည်။

ဤဆင်းရဲဒုက္ခသံသရာတွင်းသို့ ရောက်နေရသော အသတ်ပြိုင်ပွဲအများ၏စိတ်သည် ရပ်တည်ရာ မရတော့ဘဲ အစိတ်စိတ် ကွဲလေတော့သည်။ သူ၏စိတ်သည် သူ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များသို့ ပြန်၍ ရောက်သွားပြန်လေတော့သည်။

သူသည် စပါးတားကပ်စ်ကို အကဲခတ်၍နေ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်တတ်သည်။ သူသည် စပါးတားကပ်စ်နှင့် စ၍စကားပြောသည်။ နေ့တိုင်းပင် အကဲခတ်သည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် ကျွန်အားလုံးနှင့် သင့်မြတ်သူဖြစ်သည်။ အခြားကျွန်များသည် ဒုက္ခတစ်ခုခုတွေ့လျှင် စပါးတားကပ်စ်ကိုသာ လာ၍တိုင်ပင်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် စပါးတားကပ်စ်က ဂူထဲသို့လာ၍ "မင်းဂရိစကား ပြောတတ်သလား"-ဟု မေးသည်။ ဂူလူမျိုးက စပါးတားကပ်စ်ကိုသာ ဆက်၍ အကဲခတ်နေသည်။ ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

စပါးတားကပ်စ်က ညင်သာသောလေသံဖြင့် "ကိုယ်ကစပြီး ပြောမှပဲ။ ခင်းကလဲ ပြန်ပြောပါဦး"-ဟု တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ "တို့ဟာ လူတွေက အစု

အဖွဲ့နဲ့နေတာ။ တစ်ယောက်ထဲနေလို့ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တို့ဟာလူသတ် ပြိုင်ပွဲသမားတွေ ဖြစ်ရတာဟာ တို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တို့လက်ထဲကို ခါးထည့် ပေးလိုက်တဲ့လူတွေကြောင့် ဖြစ်နေရတာပါ။ ဒီတော့ တို့အချင်းချင်း ရှက်စရာ လဲ မရှိဘူး။ မုန်းစရာလည်း မရှိဘူး။ လူတိုင်းမှာ မေတ္တာရယ်၊ အင်အားရယ်၊ မျှော်လင့်ချက်ရယ် ဆိုတာကလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို စကားမပြောဘဲ သို့ဝှက်ထားရင် အားလုံး ခြောက်သွေ့ပျောက်ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ် ဦး မေတ္တာပေးခြင်း၊ အားပေးခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ပေးခြင်း လုပ်မှ အသက်ရှင် ပြီး နေရကျိုးနပ်တယ်။ အသက်ရှင်နေရတာဟာ လောကမှာ အကောင်းဆုံးပေ ဝဲ။ တို့ဟာ ကျွန်တွေပဲ။ အသက်ရှင်နေရတာဟာ အဓိကပဲ။ ဒီတော့ အထီးကျန် မနေပါနဲ့။ စကားပြောပါ"-ဟု ပြောလာ၏။

ဂျူးလူမျိုးက ဘာမှပြန်မပြော၊ သို့သော် နားစိုက်၍ ကား နားထောင် နေ၏။ ပြီးလျှင် လှည့်ထွက်သွားသလို။ ပြီးမှ စပါးတားကပ်စ်ကို ပြန်စောင်းကြည့် လိုက်လေသည်။

ဤကား သူ့ဘဝ၏ တတိယအဆစ်အပိုင်း၏အစ ဖြစ်လေသည်။ ဤ အချိန်သည်ကား မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သောအပိုင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှန် တရားသည် တဖြည်းဖြည်း ပြယ်သွား၏။ အသတ်ပြိုင်ပွဲသမားတို့သည် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ခင်ရမုန်းသိကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်လာ ကြသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် အသက်ရှင်နေရခြင်းကို နှစ်သက်လွန်းလှသော သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အခြားကျွန်များသည် သူ့အား တဖြည်းဖြည်းခင် တွယ်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေးဗစ်သည် စပါးတားကပ်စ်အား ပို၍ အကဲခတ်လာမိသည်။ သူသည် အမှတ်မထင် စပါးတားကပ်စ်အနီး၌ရပ်ကာ စကားများကို နားထောင်တတ် သည်။ ကျွန်တိုင်းလိုပင် စပါးတားကပ်စ်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အားတက်လာ သည်။ ဒေးဗစ်သည် ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဘုရားသခင်ကိုပင် စွန့်ထားသူဖြစ်ရာ ယခုမူ ဘုရားသခင်၏နေရာတွင် စပါးတားကပ်စ်ကို အစားထိုးနေမိလျက် ရှိနေ သည်။ အခြားကျွန်များသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်၍နေကြလေသည်။

ဘားတီးယားထပ်စ်နှင့် ရောမလွတ်တော်အမတ်များသည် အဲသည် သဘောတရားများကို နားလည်နိုင်ကြသောသူများ မဟုတ်ကြ။ ကျွန်များ ပုန်ကန်ထကြွခြင်းမှာ ရုတ်တရက်ကောက်၍ သူပုန်ထခြင်းဟု ထင်ကြ၏။ စင်

စ်တွင်ကား တဖြည်းဖြည်း တိတ်တိတ်ပုန်း အကျိတ်အခဲ အဆောက်အအုံ ကြီးမားလာပြီးကာမှ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲပွင့်အံထွက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

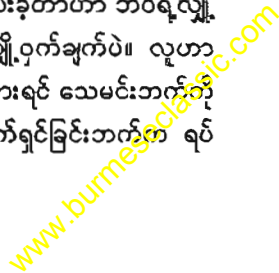
ဒေးဗစ်သည် စပါးတားကပ်စ်၏ ကဗျာရွတ်ပုံကို နားထောင်ရသော အရသာကို မမေ့ချေ။ နားထောင်၍ ကောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။ ဤကဗျာမှာ မည်သည့်အခါမျှအနွဲ့မပေးသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ၏အကြောင်းကို စပ်ဆိုထားသော ကဗျာဖြစ်လေသည်။ ကဗျာထဲပါသလို၊ ဒေး ဗစ်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကိုယ့်ဇာတိကိုတမ်းတ၍ နေရ၏။ ဒေးဗစ်သည် သူ့ ချစ်သူမိန်းကလေး၏ နီထွေးသောနှုတ်ခမ်းနှင့် အီထွေးသောပါးပြင်ကလေးများ တို့ပါ သတိရ၍ နေ၏။ သူ့အသည်းမှာ နာကျင်၍နေလေသည်။ သို့သော် ကျွန် မျိုးမှပေါက်ဖွားသော စပါးတားကပ်စ်ကဗျာရွတ်ပုံကိုကား အံ့ဩသဘောကျ၍ နေလေသည်။

ဒေးဗစ်၏စိတ်ထဲ၌ စပါးတားကပ်စ်ကို ကဗျာ၌ပါသော အိုဒီစီးယပ်စ် သူရဲကောင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ဒေးဗစ်မှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ် ၍ စပါးတားကပ်စ်သည် သူ၏ "သူရဲကောင်း" အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဟိုစဉ်အခါက ဒေးဗစ်သည် သူ့အား ရောမသူဌေးနှစ်ယောက်၏ရှေ့ ၌ တိုက်ခိုက်ပြရန် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသောအခါ၊ စပါးတားကပ်စ်နှင့် မတိုက်ခိုက်ရ ပါစေနှင့် အထပ်ထပ်ဆုတောင်း၍ နေမိခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းအရာကိုပင် ဒေး ဗစ်သည် ကားစင်ပေါ်၌ တွေးနေမိကာ၊ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်အခါက စကားလုံး နားသည် သူ၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိနေချေသည်။ သူ့စကားများ မှာကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

"ငါဟာ လောကမှာ ကံအဆိုးဆုံးလူပဲ။ ငါအချစ်ဆုံးလူနဲ့ ငါ့ကို သူတို့ ထာ အတိုက်အခိုက် ခိုင်းနေကြပါပကော။ သူတို့ကိုယ်ကိုသူတို့ ဘုရားသခင် ဒဏ် ထင်နေကြရာတွဲ ရောမတွေဟာ၊ လူတွေကို ရက်စက်ညှဉ်းဆဲဖို့ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားကြဘူး။ သူတို့အတွက် ငါဘာမှမတိုက်ခိုက်ဘူး"

"ဒါပေမယ့် အဲဒီနောက်ကျတော့ ဘာဖြစ်လာမလဲ၊ ငါဟာရှူးနေပြီ၊ စပါးတားကပ်စ်က ငါ့ကို ဘာများပေးခဲ့ဖူးသလဲ။ သူပေးခဲ့တာဟာ ဘဝရဲ့လျှို့ ဝှတ်ချက်ပဲ။ ဘဝရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းဟာ ဘဝရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ လူဟာ အသက်တည်နေအောင် ကြိုးစားရင် ကြိုးစား၊ မကြိုးစားရင် သေမင်းဘက်ကို ရောက်သွားတော့တာပဲ။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ အသက်ရှင်ခြင်းဘက်ကို ရပ်

တည်နေတဲ့လူ၊ သူဟာ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ငါ့ကိုတိုက်ချင်တိုက်မှာပဲ။ ဒီတော့ ငါကလဲ ပြန်ပြီးတိုက်ရလိမ့်မယ်”

သူသည် ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍တွေးနေမိသည်။ သူသည် လက်ဝဲကပ်တိုင်ပေါ်၌ သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေသည်ဟု မထင်။ တစ်ခါက အချိန်တို ပြန်၍ရောက်နေလေသည်။ သူ့စိတ်သည် အတိတ်ကာလ၏ အစိတ်အပိုင်းများသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်၍နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ စစ်သားများကို ထပ်၍တိုက်နေရ၏။ ခရီးရှည်ကြီး စစ်ချီ၍နေရ၏။ စိုက်ပျိုးခင်းများအခြားသောကျွန်များ ပူးပေါင်းကြသည်ကိုလည်း မြင်ယောင်နေ၏။ မြို့တော်တပ်များကို ထပ်၍ တိုက်နေရပြန်၏။ လက်နက်များ၊ သံချပ်များကို ယူကြသည်။ ဒေသအာရုံသည် အတိတ်သို့သာ လိမ့်၍နေလေသည်။

“စပါးတားကပ်စ်”-ဟု ဒေသစက ခေါ်မိသည်။ သူတို့၏ ဒုတိယတန်းကြီးကား ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ ရောမစစ်သားတစ်သောင်းတို့၏ သံချပ်များနှင့်လက်နက်များကို ရခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူတို့၏ညတပ်စခန်းများမှာလည်း ရောမတပ်များနည်းတူ ကျူးကျူးခြင်း၊ သစ်ဝင်းကာခြင်းဖြင့် အခိုင်အမာလုပ်ခဲ့၏။ ရောမလူမျိုးတို့၏ လှုပ်ရှားလှည့်လည်ခြင်း ဒေသစတို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကမ္ဘာက သိကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံး၌ စပါးတားကပ်စ်၏အမည်သည် ရေပန်းစားလျက်ရှိနေ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် ကျွန်ုပ်လောကကြီးကို ပေါက်ကွဲစေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူတွင် ကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီး ရှိသည်။ သူသည် ရောမမြို့ကြီးကို ဖြိုမည်သူသာတည်း။

သူက “စပါးတားကပ်စ်”-ဟု ခေါ်လိုက်၏။

ဂျူးလူမျိုး ဒေသစသည် ကျွန်ခေါင်းဆောင် စပါးတားကပ်စ်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ဟာ အတိုက်အခိုက် ကောင်းရဲ့လား”-ဟု ဒေသစက မေး၏။

“ကောင်းပါတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်”

“သူ့ရဲဘော်လဲ မကြောင်ပါဘူးနော်”

“မကြောင်မှန်းကို ကျုပ်သိတာ ကြာပြီ”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က ပြော၏။

“ကြောက်ပြီးတော့လဲ ထွက်မပြေးခဲ့ပါဘူးနော်”

“မပြေးခဲ့ပါဘူး”

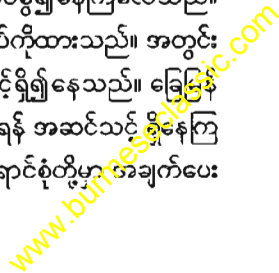
“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့အမြဲအတူ တွဲပြီးတိုက်ပါရစေ”

ဤနည်းဖြင့် ဒေသစသည် စပါးတားကပ်စ်၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာကြီးကို တစ်မျိုးမြင်လာသည်။ သူတို့ ပုန်ကန်ကြောင့်အတွက် ကျွန်များ၏အင်အားသည် နောင်အခါ၌ မည်သို့မျှ မထွန်းပျက်နိုင်သော အင်အားဖြစ်လာတော့မည်-ဟု ဒေသစတွေးနေမိလေသည်။ သူ့တပ်လုပ်သောကျွန်များ၏ ခေတ်ကောင်းကြီး ရောက်လေတော့မည်-ဟု တွေးမိသည်။ စပါးတားကပ်စ်နှင့် သူ့ကျွန်များသာ အောင်ပွဲကြီးရပါလျှင် ကမ္ဘာကြီး၌ ခေတ်ကောင်းကြီးတစ်ခေတ် ပေါ်ထွန်းမည်ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး-ကားစင်တင်ခြင်းခံရသော အသတ်ပြိုင်သမားသည် ပြင်းပြသောဝေဒနာကို ခံစားရင်း နှောင်းအဖြစ်များကို မြင်ယောင်၊ ကြားယောင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ တိုက်ပွဲအကြောင်းသို့ စိတ်ရောက်သွားသောအခါ၌ ကျယ်လောင်သော အသံများကို ကြားယောင်၍နေကာ လူအများ အင်တိုက်အားထိုက် ချီတက်ရပ်များကိုလည်း မြင်ယောင်သေးသည်။ တစ်ခါက တစ်နေ့လုံး ဆစ်ညလုံး မရပ်မနား စစ်တိုက်နေရသည်ကိုလည်း မြင်မိသည်။ ဤသို့ မိန်းမော၍ မြောနေသည့်အချိန်၌ အသေခံကျွန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တွန့်လိမ်၍ နေသည်ကို ကာပူအားမြို့သူမြို့သားတို့ တွေ့မြင်၍ နေကြလေသည်။ သူပေးစပ်ခဲ့ အမြှုပ်များလည်း ထွက်နေ၏။ လည်ချောင်းသံကြီးများလည်း ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

“ဒီကျွန် ကြာကြာမခံတော့ပါဘူး၊ သေတော့မှာပါ”-ဟု အများက ပြောနေကြ၏။

အသေခံကျွန်၏သတိမှာကား တိုက်ပွဲသို့ရောက်နေ၏။ သူတို့၏ စစ်တပ်သည် တောင်ကုန်းထိပ်တစ်ခုတွင် တပ်စွဲထားသည်။ မြင်းတပ်ကိုလည်း ဖြန့်၍ထားသည်။ တောင်အောက်ခြေတွင်ကား လှပသော ချိုင့်ဝှမ်းကလေး ရှိနေလေသည်။ မြစ်ကလေးကလည်း စီးဆင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ မြစ်ဝှမ်း မြက်ခင်းတွင် နို့စားနွားများ အစာစားလျက် ရှိနေလေသည်။ မြစ်ဝှမ်း၏တစ်ဖက်ရှိ တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်၌ကား ရောမတပ်များသည် တပ်စွဲ၍နေကြလေသည်။ သူတပ်၏အလယ်တွင် စပါးတားကပ်စ်သည် သူ့ဌာနချုပ်ကိုထားသည်။ အတွင်းမှ များတစ်ဦးသည် စာရေးကိရိယာများနှင့် အဆင်သင့်ရှိ၍နေသည်။ ခြေမြန်ငါးဆယ်ကိုလည်း အမိန့်စာကို တပ်နေရာမရွေး သွားပို့ရန် အဆင်သင့် ရှိနေကြသည်။ တိုင်တစ်လုံးကို စိုက်ထားကာ အချက်ပြအလံရောင်စုံတို့မှာ အချက်ပေး

လိုသောအခါ၌ တိုင်ထိပ်သို့ ဆွဲတင်ရန် အဆင်သင့်ရှိ၍နေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလယ်၌ကား စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်၌ စစ်တလင်း၏ ကြီးကြီး ရှိလေသည်။

ဤစနစ်များမှာကား ကျွန်ုပ်များသည် နှစ်နှစ်တာမျှ စစ်ခင်းခဲ့ကြပြန်သော်လည်း ရရှိလာကြသောစနစ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် တိုက်ပွဲအတွက် စစ်ပရိယာယ်များကို ဆင်ကြည့်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် ရလာသောတည်းများကို စိစစ်၍ ရန်သူအင်အားကို ခန့်မှန်းနေကြလေသည်။ စားပွဲပေါ်လည်၌ လူရှစ်ယောက်ရှိသည်။ စပါးတားကပ်စ်နှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် ယူဇွန်ရပ်နေကြသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် ရုပ်ရည်အားဖြင့် အသက်လေးဆယ်လောက်သာ ထင်ရ၏။

အကဲခတ်သမားတစ်ယောက်ကသာဆိုလျှင် စပါးတားကပ်စ်သည် အရွယ်ထောင်း၍ လာပြီ-ဟု ဆိုလေမည်။ သို့သော် လူတစ်ဦး၏ကြံ့ခွာသတ္တိကား ဆန်းလှ၏။ ခေါင်းဆောင်မှုတစ်ခုကို ပြုပြီးသော လူတစ်ယောက်သည် ကမ္ဘာကျော်သော်လည်း ဥဒါန်းမကျေနိုင်ပေ။ များမကြာသေးမီက စပါးတားကပ်စ်သည် လူမသိသော ကျွန်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူကား သူ့နာမည်ကို မသိသူ ရှားသလောက် ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် စပါးတားကပ်စ်သည် သူ၏နာမည်အကြောင်းကို တွေးမနေနိုင်။ အချိန်မရ။ သူသည် ယခုအခါ၌ ငါးသောင်းပါသော တပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်နေရလျက် ရှိလေသည်။

ဤစစ်တပ်မှာကား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ရမည့် တပ်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ယခင်ယခင်က စစ်တပ်များမှာ လူမျိုးအတွက် မြို့နယ်အတွက်၊ ကြေးငွေအတွက်၊ ပစ္စည်းရရန်အတွက်၊ နယ်ပယ်ချွဲရန်အတွက် တိုက်ခိုက်ရသော စစ်တပ်များသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုသော် စပါးတားကပ်စ်၏ စစ်တပ်မှာမူ လူတို့၏လွတ်လပ်မှုနှင့် သိက္ခာအတွက် တိုက်ခိုက်ရမည့် စစ်တပ်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုတပ်ကြီးသည် နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုးမှ ပါဝင်သောသူများ ဖွဲ့စည်းထားသောတပ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်ဘဝမှလာခဲ့ကြပြီး လူကိုကျွန်လုပ်သူတို့အား စိတ်တစ်ကျောင်းတည်း မုန်းတီးနေကြသောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုတပ်ကြီးသည် အနိုင်ရဖို့ လမ်းတစ်ကြောင်းတည်း ရှိသည်။ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာစရာ ပေါင်းကူးမရှိ။ ခိုင်ခံ့နားနေစရာ မြေမရှိ။ ဤတပ်ကြီးအား အနိုင်ရခဲ့ပါသော် ကမ္ဘာကြီးသည် ပြောင်းလဲ၍ သွားပေတော့မည်။ တပ်ကြီးသည်

အဖွဲ့ကို ပြောင်းလဲပစ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ မပြောင်းနိုင်ပါက စစ်မအောင်နိုင်ချေ။

စပါးတားကပ်စ်သည် မြေပုံကိုကြည့်ရင်း တပ်ကြီးဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ခြုံငုံစာ၍ နေလေသည်။ အသေခံသမားများ အနည်းငယ်ကစ၍ ပုန်ကန်ခဲ့ကြသော်လည်း အင်အားကြီးထွားလာပုံကို တသိကြီး စဉ်းစား၍နေမိသည်။ ကျွန်ဘဝစစ်သားဘဝသို့ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းလာရပုံများကိုလည်း စဉ်းစား၍နေမိသည်။

ယခုအချိန်ကား ကြာရှည်စဉ်းစား တွေးတောနေစရာ အချိန်မဟုတ်တော့။ တိုက်ပွဲဝင်ရမည့် အချိန်သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ သူသည် စိတ်လေးနေ၏။ မတိုက်ရခင် စိတ်လေးတတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲစမီပြီ ဆိုလျှင်ကား ကြောက်စိတ်များ ပပျောက်၍ သွားရတတ်သည်။ သူသည် အခြားသူများကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုသူများ၏မျက်နှာမှာကား တည်ငြိမ်လှပေသည်။ မကြောက်လှလေသလော။ ဆံပင်နီဂေါ(လ်)လူမျိုး-စပါးတားကပ်စ် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဂင်နီကပ်စ်မော်ဒို အမည်ရှိ လူမည်း၊ မိုဆာအမည်ရှိအီဂျစ်လူမျိုးနှင့် ဂျူးလူမျိုး ဒေးဗစ်တို့သည် လုံးဝကြောက်ဟန်မရှိကြ။

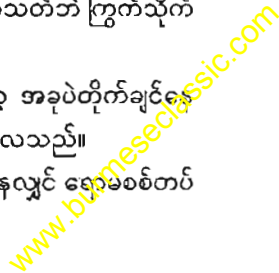
စပါးတားကပ်စ်က "ကျုပ်တို့ အခုဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေကြတော့မလား" -ဟု မေးလိုက်၏။

ဂင်နီကပ်စ်က "အခုရန်သူတပ်ဟာ အရင်က တိုက်ရတဲ့တပ်တွေထက် အများကြီး ကြီးတယ်။ ရေတွက်မကုန်နိုင်အောင်ဘဲ သူတို့အလံတွေကို ကြည့်ကြည့်အားဖြင့် အမှတ် ခုနစ်တပ်၊ အမှတ် ရှစ်တပ်တွေကို ဂေါ(လ်)ပြည်က ပေါ်လာကြတယ်။ အာဖရိကပြည်က တပ်သုံးတပ်၊ စပိန်ပြည်က တပ်နှစ်တပ်လဲပါသေး။ စုစုပေါင်း စစ်သားအင်အား ခုနစ်သောင်းလောက်ရှိမယ်" -ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်ကမူ ကြောက်တတ်သူရှိမရှိ အကဲခတ်နေ၏။ သူသည် အပူမမြို့ကိုချီတက်၍ စီးလိုသူဖြစ်သည်။ ကြွက်များကို မသတ်ဘဲ ကြွက်သိုက်ပြီး မီးရှို့ချင်သူ ဖြစ်သည်။ စပါးတားကပ်စ်က . . .

"သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲများများ ကျွန်တော့ အခုပဲတိုက်ချင်နေတာ၊ မစောင့်ချင်ဘူး" -ဟု ဂင်နီကပ်စ်အား ပြောလိုက်လေသည်။

ဂင်နီကပ်စ်က ရက်အနည်းငယ် စောင့်ကြည့်နေလျှင် ရှေးမစစ်တပ်

ပြီးသည် တပ်စုများခွဲ၍ တိုက်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြော၏။

စပါးတားကပ်စ်က "ဒီကောင်တွေ တပ်တွေခွဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့အားလုံး ဒီနေရာမှာစုမိတာကို သူတို့သိတယ်" -ဟု ပြောလိုက်၏။

အိဂျစ်လူမျိုးမို့ဆာက "ကရက်ဆပ်စ်ပြောတာကို သဘောတူတယ်။ သူတို့တပ်ဟာ စုမိနေတယ်။ ခုမဟုတ်ရင် နောင်ကိုလဲ တိုက်မှာပဲ။ တိုက်ရမှာဆို အတူတူကို အမြန်ဆုံးတိုက်တာက အကောင်းဆုံးပဲ။ သူတို့ဟာ ရိက္ခာကို အေးအေးစားပြီး ကျုပ်တို့အတိုက်ကို ထိုင်စောင့်နေနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့မှာက ရိက္ခာများ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့စစ်တပ် ရွှေ့မယ်ဆိုရင်လဲ သူတို့က နောက်ပိုင်းမှာ ဝင်မှာ" -ဟု ပြောလိုက်၏။

စပါးတားကပ်စ်က "ရန်သူအင်အား ဘယ်လောက်များမယ် ထင်လဲ" -ဟု မေး၏။

"အားလုံး ခုနစ်သောင်းလောက် ရှိမယ်"

"အား . . . အများကြီးပါပဲကလား။ ဒါပေမယ့် မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ရန်သူကို ဒီနေရာမှာပဲ။ တိုက်ရမယ်" -ဟု စပါးတားကပ်စ်က ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် နောက်သုံးနာရီကြာသောအခါ၌ စ၍ ထိုးစစ်ဆင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် ရောမလူမျိုးတပ်ကစ၍ ထိုးစစ်ဆင်သဖြင့် အချိန်ပို၍ စောစွာ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်လေတော့သည်။ ရှေ့ပြေးတပ်တစ်တပ် မြားဦးသဖွယ်ထိုးဖောက်ပြီး ကျန်ရောမတပ်များက လှိမ့်ဝင်လာ၏။ ဒေးဗစ်နှင့် စပါးတားကပ်စ်တို့ တွဲဖက်၍ တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏။ အရှုပ်ရှုပ်အထွေးထွေး တိုက်ကြသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လာ၏။ နှစ်ဦးချင်းယှဉ်၍ ထိုးခုတ်ကြ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည်လည်း တစ်ကိုယ်ချင်း လက်လှမ်းမီရာ တိုက်ခိုက်၍နေ၏။ သူတို့သည် တစ်ခါ၌ ရန်သူပိုင်းခံရမလို ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်ရဲဘော်တစ်ရာခန့်က ကူ၍တိုက်ပေးသည်။

ဒေးဗစ်သည် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတိုက်ခိုက်ရင်း စပါးတားကပ်စ်၏ အကာအကွယ်ပေးလျက် ရှိနေသည်။ ရောမစစ်သားများသည် စပါးတားကပ်စ် ရှိရာသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။ ဤပရိယာယ်ကိုသိသော ကျွန်များကလည်း ရောမစစ်သားများကို စုထိုးထိုးခုတ်ကြသည်။ စပါးတားကပ်စ်၏ အမည်၏

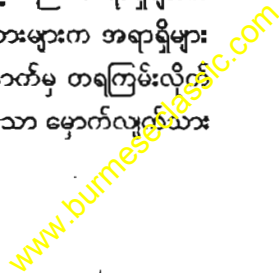
နာထိအောင် ဟစ်ကြွေးရင်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။ စပါးတားကပ်စ်၏အမည် ကြွေးကြော်သံကို ငါးမိုင်အဝေးရှိ မြို့မှပင် ကြားရသည်။

ဒေးဗစ်သည် အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေသည်။ သူ့လက်ပမ်းကျ၍ အာခြောက်လာသောအခါ စစ်ပွဲမှာ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာသည်။ စစ်တလင်းမှာ နှစ်ပိုင်းခန့်ကျယ်၍နေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ရောမတပ်နှစ်တပ်ကို ဖြိုဖွဲ့ပစ်ပြီး လိုက်လံသုတ်သင်နေသည်။ တိုက်ရင်းက သူတို့သည် တောင်ဘုန်းကို ဆင်းမိကာ ချီင့်ဝှမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရေချောင်းထဲ၌ ချီက်ကြသည်။ ခူးဆစ်ထိရေမြုပ်ကာ တိုက်ကြသည်။ နေဝင်စပြု၍ ကောင်းထင်သည် နိရိနေ၏။ မှောင်လာသော်လည်း ဆက်လက် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ဘွန်များသည် သွေးရောင်ထနေသော ရေများကို အမောပြေအောင် သောက်ကြရသည်။

အရက်တက်လာသောအခါ ရောမတို့၏လိုက်စစ်သည် ပြိုကွဲသွား၏။ ကျွန်များသည် မည်မျှပင်ကျဆုံးစေကာမူ ကျန်လူများက အသေခံ၍ တိုက်ကြသည်။ မည်မျှပင် ဒဏ်ရာရစေကာမူ မသေမချင်း အတိုက်မလျှော့ကြ။ နေဝင်လျှင် အခြားသူများ စစ်နားသော်လည်း ကျွန်များကား မနားကြချေ။

ဤတိုက်ပွဲမျိုးနှင့် ကြုံရသောအခါ၌ ရောမစစ်သားများ၏ စိတ်တွင် အကြောက်ဝင်၍ လာကြသည်။ ရောမများသည် ကျွန်များကို အနိုင်ကျင့်နေကြသော်လည်း အမြဲတမ်း ကြောက်နေခဲ့သောသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်များက မြှင့်သော်လည်း စိတ်ထဲက အခဲမကျေကြောင်းကို ရောမတို့ နားလည်ထားပြီး ခြိမ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်များကို အတွင်းစိတ်က ကြောက်၍ နေခဲ့ကြသည်။

ရောမစစ်သားများ လက်ပန်းခြေပန်း ကျလာကြသည်။ ဒိုင်းများ၊ ဓါးများကိုပင် မသယ်ချင်တော့။ သို့သော် ကျွန်များကား မမောပန်းကြသေး။ ဤတွင် ရောမတပ်ပြိုစ ပြုသည်။ ဆယ်ယောက်ခန့် ဆုတ်၏။ တစ်ရာခန့်ဆုတ်၏။ တစ်ထောင်ခန့် ဆုတ်၏။ ထို့နောက် ရောမတပ်ပြိုလေတော့သည်။ အရာရှိများက အပ်သားများကို တားရန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် တပ်သားများက အရာရှိများကို ပြန်၍သတ်ကာ ထွက်ပြေးကြ၏။ ကျွန်များက နောက်မှ တရကြမ်းလိုက်ကြ၏။ ရောမစစ်သားများပင် ကျောကုန်း၌ ဒဏ်ရာရသော မှောက်လျက်သား သံပြိုကျဆုံးကြသည်။

ဂင်နီကပ်စ်နှင့် အခြားကျွန်များက လိုက်ရှာသောအခါ၊ စပါးတားကပ်စ်အား ဂျူးနှင့်အတူ တွေ့ရ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် လူသေကောင်များကြား၌ အိပ်ပျော်နေ၏။ ဂျူးက “အိပ်ပါစေ အိပ်ပါစေ”-ဟု တားလိုက်၏။

ဤတိုက်ပွဲ၌အောင်ပွဲကြီးရသော်လည်း ကျွန်ပေါင်းတစ်သောင်း သေ၏။ ရောမတို့တွင်ကား နောက်ထပ်၍ စစ်ကြီးများ ရှိလေသေးသည်။

ကားစင်တင်၍ထားသော အသေခံကျွန်သည် သေခါနီးလာမှန်း သိသောအခါ၌ မြို့သူမြို့သားတို့သည် စိတ်မဝင်စားလှတော့။ မွန်းလွဲပိုင်း၌ ကြည့်သူစုံသွားသည်။ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်သူအချို့ဖြစ်သော သူတောင်းတားများနှင့် တေလေများသာ ကျန်လေတော့သည်။ ကာပူအားမြို့ထဲ၌ ပြိုင်ပွဲအမျိုးမျိုးရှိ၍ နေဟန်တူ၏။ ကာပူအားမြို့သို့လာသော ခရီးသည်တိုင်းအား ပွဲအမျိုးမျိုးနှင့် မြို့ခံများက ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ တစ်နှစ်လျှင် ရက်ပေါင်းသုံးရာထက် မနည်း၊ လူသတ်ပွဲများ ကျင်းပသည်။ ဇာတ်ပွဲရုံတောင်းကောင်း တစ်ရုံလည်း ရှိသည်။ ရောမမြို့မှာထက်ပင် ဒုတိယတိုင်ရော အိမ်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဤနေရာမျိုးတို့၌ နာမည်ကြီး ပြည်တန်ဆာများကို အမျိုးမျိုးတွေ့ရလေသည်။ ဈေးဆိုင်များ၊ ရေမွှေးဈေးကွက်၊ ရေချိုးကန်များနှင့် ပင်လယ်ကွေ့တွင်လည်း ကစားခုန်စား အမျိုးမျိုး ရှိပြန်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကားစင်တင်ထားသော အလောင်းကောင်တစ်ခုမှာ ကြီးကျယ်သော ကြည့်စရာတစ်ရပ် မဟုတ်ချေ။ ဤအလောင်းကောင်မှာနာမည်ကြီး အလောင်းကောင်ဖြစ်၍သာ ကြည့်မိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကာပူအားမြို့ရှိ ဂျူးလူမျိုးစု အရက်ကုန်သည်ကြီး သုံးဦးတို့က အသေခံကျွန်သူပုန်သည် မိမိတို့နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ကြောင်းကို ကြေညာစာတမ်း ထုတ်ကြလေသည်။ ကြေညာစာထဲ၌ အသေခံကျွန်သည် ဂျူးရှင်ပြုနည်းဖြင့် ရှင်ပြုထားသူ မဟုတ်ကြောင်းကိုပါ ဖော်ပြရေးသားထားလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် အသေခံကျွန်မှာ ကိုယ့်လူမျိုးရင်းက တစ်ပယ်ခြင်းကို ခံ၍နေရလေသည်။ သူ့အလောင်းမှာ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်သူမရှိ အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက်ကသာလျှင် သူ့အလောင်းကို ကြည့်၍နေလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါ်ရွှေချော၊ ခင်ဗျားအလောင်းကောင်ကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေများ စိတ်ကူးယဉ်နေသလဲဗျ”-ဟု စစ်သားတစ်ယောက်က ပျင်းပျင်းနှင့် စေ့လိုက်၏။

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း “အဲဒီအလောင်းကောင်ကို လိုချင်နေတာပဲ”

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

အုပ်ခါးနဲ့ ဖြတ်ချပေးမယ်လေ၊ အဲဒီလို သန်သန်မာမာ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ရာမဝင်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”-ဟု နောက်လိုက်ပြန်၏။

“ကြာလှပါပကော”-ဟု မိန်းမကြီးက တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအကောင်က အင်မတန်ထွားသလို၊ အိပ်ရာထဲမှာ နသိုးကြီးပြတ်ဖြစ်မှာ မကြောက်ဘူးလား။ ဟား. . . ဟား”

မိန်းမကြီးက “နင်တို့ ဘယ်လိုကောင်တွေလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စကားပြောတာလဲ”-ဟု ငေါက်လိုက်၏။

“အို. . . အို မင်းကတော်ကြီးရယ်၊ အမှားအယွင်းရှိရင် တောင်း ပန်သယ်”

ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် စစ်သားများသည် သရော်သောဟန်ဖြင့် မိန်းမကြီးအား အရိုအသေပေးဟန် ပြုလိုက်ကြ၏။ ဘေးဘီရိုလူများသည် ငြိမ်းအံ့၍ လာကြသည်။

မိန်းမကြီးက “နင်တို့ဘာပြောပြော ငါဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ငါဟာ ညစ်ညမ်းနေပေမဲ့ ရေချိုးပစ်ရင် သန့်နိုင်သေးတယ်။ နင်တို့ကတော့ အညစ်အကြေးတွေပဲ။ ဘယ်တော့မှ သန့်မယ့်အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”-ဟု ဆဲရေးနေ၏။

ရောမလူမျိုး စစ်သားများသည် သူတို့ကသာ တဖက်သတ်အနိုင်ယူနိုင်ကြသော သူများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းမကြီးအား စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ “တော်တော့ အမယ်ကြီး”-ဟု နောက်လိုက်၏။

“ငါပြောချင်တာ ပြောမယ်”

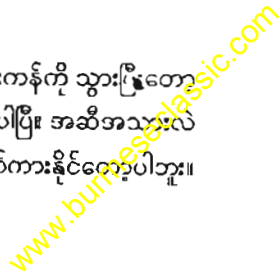
“ဒါဖြင့် ရေသွားချိုးချည်ဦး၊ ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်တာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟဲ-ဟဲ ကျုပ်ကကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသတဲ့တော်၊ နင်တို့အာပက်လူမျိုးတွေကရော ဘာတွေလဲတဲ့၊ တစ်နေ့ကြာလို့မှ ရေတစ်ခါမချိုးတဲ့လူမျိုးတွေ၊ မနက်ပိုင်းကျတော့ လောင်းကစားပွဲမှာ အချိန်ကုန်တယ်။ ညနေကြီးကျတော့ လူသတ်သမားပွဲမှာ အချိန်ကုန်ပြန်တယ်”

“တော်တော့ အဖွားကြီး”

“မတော်နိုင်သေးဘူး မောင်ရေ၊ ကျုပ်ဟာရေချိုးကန်ကို သွားပြီးတော့ အချိန်ခွင့်မရတဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ဟာ အိုလဲ အိုပါပြီ၊ အဆီအသားလဲ ခြောက်နေပါပြီ။ ဒီတော့ မင်းတို့ ငါ့ကိုဘယ်လိုမှ မစော်ကားနိုင်တော့ပါဘူး။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ငါဟာ အခုနေပူထဲမှာထိုင်နေပြီး ဘယ်သူ့မှ အနှောင့်အယှက် မပေးဘူး။ မင်းတို့ တာသာ အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြတာ။ ငါဟာ ငါ့အရှင်သခင်ရဲ့အိမ်ကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သွားပြီးတော့ ပေါင်မုန့်တောင်းစားတယ်။ အဲဒီပေါင်မုန့်ဟာ ကျွန်တွေကစိုက်၊ ကျွန်တွေကရိတ်၊ ကျွန်တွေက ထောင်းဖွပ်ပြီး၊ ကျွန်တွေ ကိုယ်တိုင် ဖုတ်ရတဲ့ ပေါင်မုန့်မဟုတ်လား။ လမ်းတွေမှာများ လျှောက်ပြီးသွားလိုက်လို့ရင် ကျွန်တွေရဲ့လက်ရာနဲ့ ကင်းလွတ်တဲ့ပစ္စည်းရယ်လို့ကို မတွေ့မြင်ရပါဘူး။ မင်းတို့ခြောက်တိုင်း ငါကြောက်မယ် ထင်သလား။ မင်းတို့ကို ငါရွံတယ်”

ဤကဲ့သို့ ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် ကရက်ဆပ်စ်သည် အက်ပီယံမြို့တံခါးဝသို့ ရောက်လာ၏။ သူသည် အိပ်ရေး ကောင်းစွာမဝခဲ့ချေ။ ကရက်ဆပ်စ်တို့ တန်းစားမှာ တစ်ညလုံး ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့ပြီး ဖျက်သမျှကို နေခင်းကျမှ အပြောဆပ်သလို အိပ်ကြသူများဖြစ်ရာ သူတို့မှာ အိပ်ရေးဝသည်-ဟု မရှိကြချေ။ သူသည် ခြုံတံခါးဝသို့ အဘယ်ကြောင့် ပြန်လာလေသနည်း-ဟု မေးပါက သူသည် ပခုံးတွန့်၍ ပြပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်မှာမူ ကရက်ဆပ်စ်သည် အလောင်းကောင်ကိုကြည့်ကာ ဂုဏ်ယူလိုသောကြောင့် လာခဲ့ပြန်ခြင်းဖြစ်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသောသူသာ မဟုတ်သေး။ ကျွန်သူပုန်ကြီးကို နှိမ်နင်းခဲ့သူ အဖြစ်ဖြင့်လည်း ရာဇဝင်တွင်၍ ကျန်ခဲ့ဦးမည့်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့တစ်သက်တာ ကာလပတ်လုံး၌ သူသည် ကျွန်သူပုန်ကြီးကို တစ်သက်တစ်ဆစ်မျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။ စပါးတားကပ်စ်ကို အမြဲသတိရ၍သာ နေမိမည်။ သူ့သေမှသာလျှင် သူ့ဘဝသည် စပါးတားကပ်စ်နှင့် ကင်းကွာပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကရက်ဆပ်စ်သည် အလောင်းကောင်ကို လာ၍ ကြည့်ပြန်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တံခါးစောင့်တပ်ဖွဲ့တွင် ဗိုလ်လဲသွားပြန်၏။ သို့သော် ထိုစစ်ဗိုလ်က ကရက်ဆပ်စ်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မျက်နှာချိုသွေးပြီး အသေခံသမား အသက်ထွက်သည်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူ နည်းပါးသည့်အထွက် အားနာကြောင်း ပြောဆိုနေ၏။

စစ်ဗိုလ်က “ သူဟာ အသေတော်တော် မြန်တယ်။ အခုထက်ပိုပြီး သက်ဆိုးရှည်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်တော့ မသေဘဲ ရှိဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ဟာ မနက်ဖြန်မနက် မိုးမလင်းခင် သေမှာပါပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး သိသလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။ “ကျွန်တော် ဒီလို ကားစင်တင်တာတွေကို အများကြီး တွေ့ဖူးပါပဲ။ လက်ဝါးကို သန့်ရှိုက်တဲ့အခါမှာ သွေးကြောမကြီးကို ဖောက်ပြီးသွားမှ မြန်မြန် သေတတ်ပါတယ်။ ဒီအကောင်ကတော့ သွေးကြောကြီးကို မထိလို့ သွေးအထွက်နည်းပြီး အသေနှေးတာပါ။ ပြီးတော့ တစ်ခါ စိတ်လျှော့ပစ်လိုက်တဲ့အကောင်ဆိုရင်လဲ မြန်မြန်သေတတ်ပါတယ်”

ဤအချိန်တွင် စစ်သားများသည် မိန်းမအိုကြီးတို့ ဆွဲထုတ်သွားရန် ကြိုးစားကြ၏။ မိန်းမကြီးက ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်၏။ တပ်ဗိုလ်က ကရက်ဆပ်စ်တို့သည် အနီးသို့ရောက်သွားပြီး “တကယ်အာဇာနည်တွေပါ သားဟေ့... မိန်းမကြီးကို လွှတ်လိုက်ကြ”-ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

စစ်သားများသည် သူ့စကားကို နားထောင်ကြရ၏။ စစ်သားတစ်သောက်က ကရက်ဆပ်စ်၏နာမည်ကို မသိသေးသူများအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။ တပ်ဗိုလ်ကလည်း စစ်သားများကို ကြိမ်းမောင်းနေ၏။

တပ်သားတစ်ယောက်က “မိန်းမကြီးက ဆဲတယ်ခင်ဗျာ”-ဟု ဆို၏။ အနီး၌ရပ်နေသော အရပ်သားတစ်ယောက်က သရော်ရယ် ရယ်စိုက်လေသည်။

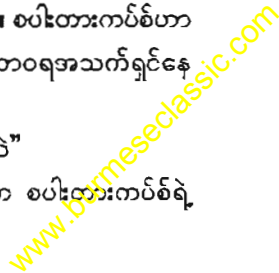
တပ်ဗိုလ်က အရပ်သားများကို မောင်းထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုသူများသည် အဝေးသို့မသွားကြဘဲ ယောင်လည်လည်လုပ်၍ နေကြ၏။ မိန်းမကြီးသည် ကရက်ဆပ်စ်အား ကြည့်ပြီးနောက် “ကျုပ်ကိုကယ်လိုက်တာ စစ်ဗိုလ်ကြီးအဖိုး”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်ကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားဘာကို အလိုရှိသလဲ”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေး၏။

“ကျုပ်ဘာသာကျုပ် အေးအေးနေရရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျုပ်ဒီကို အတတ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် သေတာကို ကြည့်ဖို့လာတာပါပဲ။ သူဟာ စစ်ဦးတည်းသေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မေတ္တာလာပို့နေတာပါ။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်ပါဘူးလို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူး။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ထာဝရအသက်ရှင်နေပါ”

“ခင်ဗျားကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ်ပြောနေတာကို ရှင်သိပါတယ်။ ကျုပ်က စပါးတားကပ်စ်ရဲ့

အကြောင်းကို ပြောနေတာပါ။ တော်-ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့
တယ်၊ တခြားလူတွေ မသိကြဘူး။ တော်ရော-ကျုပ်ရော သိကြပါတယ်။ မဟုတ်
ဘူးလား”

တပ်ဗိုလ်က တပ်သားများအား မိန်းမကြီးကို ဆွဲထုတ်ခိုင်း၏။ သို့သော်
ကရက်ဆပ်စ်က တားမြစ်ထားလိုက်၏။

“လွတ်ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။ မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် သတ္တိကောင်း
ရင် မြို့စောင့်တပ်မှာမနေဘဲ တိုက်ပွဲဆင်းကြပါလား”

“တော်ဟာ ကြောက်နေတယ်”-ဟု မိန်းမကြီးက ကရက်ဆပ်စ်ကိုပြော
လိုက်၏။

“ကျုပ်ဘာကို ကြောက်လို့တုန်း... ”

“တော်ဟာ ကျုပ်တို့ကျွန်တွေကို သိပ်ကြောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်သေတာကို လာကြည့်တာပေါ့။ နောက်ဆုံး ကျွန်ဟာသေပြီဆိုပြီး လာကြည့်
တာမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒီကျွန်သေတော့ကော ဒီကိစ္စကြီးက နိဂုံးချုပ်
ရောတဲ့လား၊ အဆုံးရှိသတဲ့လား”

“ခင်ဗျားဘယ်သူတုန်း”

မိန်းမကြီးက “ကျုပ်ဟာ ကျွန်တစ်ယောက်ပဲ”-ဟု ပြော၍ ကထေး
ဆန်ဆန် ပြုံးလိုက်လေသည်။ ပြီးမှဆက်၍ “ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တို့ကျွန်မို့ ထင်
ယောက်အတွက် ငိုရအောင်လာတဲ့သူပါ။ တခြားကျွန်တွေက လာကြည့်ရမှာ
တောင် ကြောက်နေကြပါတယ်။ စပါးတားကပ်စ်က ကျုပ်တို့ကို လွတ်လပ်ရေး
အောင် တော်လှန်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဟာ အင်မတန်
အင်အားကောင်းရဲ့သားနဲ့ ကြောက်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်”-ဟု ပြောရင်း
မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီးလျှင် “ကျုပ်ကို ဘယ်လိုစီရင်မတုန်း”-ဟု မေးလိုက်
ပြန်၏။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး အမယ်ကြီး၊ ငိုချင်သလောက်သာ ငိုပေတော့”

ကရက်ဆပ်စ်သည် မိန်းမကြီးအား ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားပစ်ပေးပြီးနောက်
တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားရင်း ထွက်၍သွား၏။ သူသည် သေငယ်ဇောနှင့်မျောနေ
သော အသေခံသမားကိုကြည့်ကာ မိန်းမကြီး၏စကားကို အထပ်ထပ်စဉ်းစား၍
နေမိလေသည်။

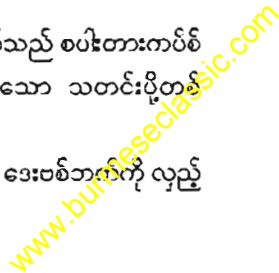
အသေခံလူသတ်သမားတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် အဆင့်အပိုင်း လေး
ပိုင်း ရှိ၏။ ကလေးဘဝမှာ ဘာမျှမရှိသေးဘဲ ပျော်ရွှင်သောအပိုင်းဖြစ်၏။ လူ
သတ်ဘဝဖြစ်သော ဒုတိယပိုင်းမှာ အသိပွား၍ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် မုန်းတီးစိတ်များ
သော အပိုင်းဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ချက်ရှိသော ဘဝအပိုင်းမှာ စပါးတားကပ်စ်နှင့်
အတူ တွဲ၍ပုန်ကန်ကြစဉ် အပိုင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးအပိုင်းမှာကား အရေးတော်
ပုံကျဆုံး၍ အဆုံးစွန်ဘဝသို့ ရောက်ရသောအပိုင်းဖြစ်လေသည်။ ယခုမူ သေရ
တော့မည် ဖြစ်၏။

ဘဝကိုရုန်းကန်ခြင်းသည် သူ၏လောကဝေစု ဖြစ်၏။ ယခုမူ သူ
သည် ဆက်လက်၍ ရုန်းကန်ခြင်း မပြုတော့ပြီ။ သူ၏ဘဝမှာကား မတရားမှုကို
ဆါသဖြစ်၍ ခုခံတွန်းလှန်ကာ လူအချင်းချင်း မည်သို့မည်ပုံ ဆက်ဆံရမည်ကို
အကြီးကြော်ခဲ့သော အစိတ်အပိုင်းဖြစ်၏။ အချို့သည် ခေါင်းငံ့၍ ခံတတ်ကြ၏။
အချို့ကမူ ကြံသမျှကို လက်မခံတတ်ကြချေ။ စပါးတားကပ်စ်နှင့် တွေ့သော
အခါ၌ လူ၏အသက်ဆိုသည်မှာ တန်ဖိုးရှိသောပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်-ဟု
အလည်လာခဲ့ရ၏။ လူတိုင်း၏အသက်သည် တန်ဖိုးရှိ၏။ သို့စင်လျက်နှင့်
သူသည် မိမိတို့၏ လမ်းမှန်သောအရေးတော်ပုံ အဘယ်ကြောင့် ကျဆုံးလေ
သနည်း-ဆိုသည်ကို ကားစင်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အဖြေရှာ၍
တွေ့နိုင်သေးချေ။ သူ၏စိတ်သည် လွန်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များဆီသို့ ရောက်
၍ သွားပြန်လေသည်။

ကရေ့လပ်စ်ကျဆုံးသည့်အကြောင်းကို သိရသောအခါ၌ သူသည် စပါး
တားကပ်စ်၏အနီးတွင် ရှိနေ၏။ ကရေ့လပ်စ်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရောမမြို့ကြီး
ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်ဖြစ်၏။ စပါးတားကပ်စ်၏စိတ်၌ မိမိတို့သည် ရောမမြို့ကို
မြို့ဖျက်နိုင်ဘဲ ရောမ၏အင်အားကသာ မိမိတို့ကို ချေမှုန်းပစ်လိမ့်မည်-ဟု
အလည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကရေ့လပ်စ်သည် လူနှစ်သောင်းပါသောတပ်
နှင့် ချီ၍ သွား၏။ သို့သော် ချေမှုန်းခြင်းခံရပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျဆုံးခဲ့လေ
သည်။

အထက်ပါသတင်းကို ရသောအခါတွင် ဒေးဗစ်သည် စပါးတားကပ်စ်
နှင့်အတူ ရှိ၍နေ၏။ အသက်မသေလွတ်မြောက်လာသော သတင်းပို့တစ်
သက်က ဆိုးသတင်းကို ပေးလေသည်။

စပါးတားကပ်စ်သည် နားထောင်နေပြီးနောက် ဒေးဗစ်ဘက်ကို လှည့်

လိုက်လေသည်။

“ကရေ့ဇဝ်စ်သေပြီးတော့ သူ့တပ်ပါ ပြုတ်သွားပြီဆိုတာ ကြားရဲ့လား”
“ကြားပါတယ်”

“ဒီလောက် လူများများသေရတာများ လောကမှာ ရှိသေးသလား”
“သေတာဟာ မဆန်းပါဘူး”

“ဟုတ်ပေတယ်၊ လောကကြီးဟာ အားလုံးသေပြီ”-ဟု စပါးတားက
က ညည်းတွားလိုက်၏။ သူသည် ရုတ်တရက် ဘဝပြောင်းသလိုဖြစ်၍ သွား
သူသည် နူးဘီးယားရွှေတွင်းများ၌ အလုပ်လုပ်ရစဉ်ကလည်းကောင်း၊ လူထု
ပြိုင်ဝင်းတွင် ဓါးကိုင်၍ တိုက်ပွဲများ နှစ်စဉ်ရစဉ်ကလည်းကောင်း၊ သေမင်း
မကြောက်ခဲ့၊ ယခုမူကား သူသည် သေမင်း၏အရိပ်ကို ကြောက်၍ နေရသေး
သူသည် မျက်နှာသေကြီးနှင့် မျက်လုံးကြောင်၍နေ၏။ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော
မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်း၍လာလေသည်။ ဒေးဗစ်သည် အသံ
နာနာနှင့် ကြည့်နေမိ၏။

စပါးတားကပ်စ်အား ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ထူးထူးခြားခြား သေ
ရမည်-မဟုတ်။ သူ၏ ကျိုးနေသောနှာခေါင်းနှင့် ကျယ်ဝန်းသောပါးစပ်တို့
မြင်ရပေမည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ဘဝပြောင်း၍ သွားသောသူ တစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေ၏။ သူ့အား သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဆိုကြသော်လည်း
သူ့ရဲကောင်းရုပ် မပေါ်ပေး သူသည် ကျန်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ လူထု
ယောက်၏ စိတ်နေစိတ်ထား အဆိုးအကောင်းကို ထိုသူ၏ဒေါသနှင့်မျက်ရည်
ကိုချင့်ကာ သိနိုင်ပေသည်။ စပါးတားကပ်စ်ကား တစ်သက်လုံး အမှားမရှိဘဲ
ခဲ့သောသူဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် အရေးတော်ပုံ ဆုံးရှုံးရသည်ကို ရင်နာထွေး
သဖြင့် ငို၍ နေလေပြီ ဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ”-ဟု ဒေးဗစ်က မေး၏။ ပြီးလျှင် “ကျုပ်တို့
ဒုက္ခလှလှ တွေ့ရတော့မယ်၊ ငိုနေလို့ အပိုပဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး သေကုန်တဲ့အထိ
သူတို့ဟာ လိုက်ပြီးတော့ သတ်ကြတော့မှာပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

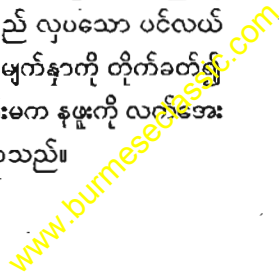
“မင်းကော ဘယ်တော့မှ မငိုဘူးလား”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က
လိုက်၏။

“သူတို့ ကျုပ်အဖေကို ကားစင်တင်တုန်းကတော့ ငိုမိပါတယ်၊ ဒါ
မယ့် အဲဒီနောက်ကျတော့ တစ်ခါမှ မငိုမိတော့ပါဘူး”

“မင်းငိုတာဟာ မင်းအဖေအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါငိုတာဟာလဲ
ကရေ့ဇဝ်စ်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါငိုတာဟာ ငါတို့လိုဆိုတဲ့ မနုဿလူသား
တွေအတွက် ငိုတာပါပဲ၊ တို့ဘာဖြစ်လို့ စစ်ရှုံးရသလဲ၊ တို့ဘယ်နေရာမှာ မှားခဲ့သ
သဲ အစတုန်းကဆိုရင် တို့စစ်နိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါ့စိတ်မှာ သေချာခဲ့တယ်။ ကျွန်
ဆွဟာ လက်ထဲမှာ လက်နက်ရှိရင် လွတ်လပ်ရေးကို အရတိုက်ပြီးတော့ ယူနိုင်
သိမ့်မယ်-လို့ ငါယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ကြာပွတ်နဲ့အရိုက်ခံရတဲ့ ဘဝမျိုးဟာ ကုန်ဆုံး
သွားပြီလို့ ငါထင်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီကြားထဲက ဘာပြုတို့ တို့တတွေ ဆုံးရှုံးကြရသ
သဲ မင်းလူတွေလဲ အားလုံးသေကုန်ပါကော”-ဟု စပါးတားကပ်စ်က ညည်း
တွားလိုက်၏။

ကျူးသည် “သေတဲ့လူ သေပြီးပြီ ငိုနေလို့လဲ အပိုပဲ”-ဟု ပြောလိုက်၏။
သို့သော်လည်း စပါးတားကပ်စ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံကျသွားကာ
“ငါတော့ သေရတော့မှာပဲ၊ ဗာရီနီးယားကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”-ဟု အော်ပြောနေ
လေသည်။

အသေခံလူသတ်ပြိုင်သမားသည် လုံးပအသက်ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်
မီ ပကတိကြည်လင်၍ နေ၏။ သူသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ
ကောင်းမွန်စွာပင် မြင်၍ နေ၏။ သူ့ကိုယ်၌ နာကျင်ခြင်းရှိသည်-ဟု သတိမထား
မိချေ။ သူပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်၍ နေရပေသည်။ မြင်ရသည်မှာ
တား ရောမလူမျိုးတို့၏ အက်ပီယံလမ်းမကြီး ဖြစ်၏။ ထိုလမ်းမကြီးသည်
ရောမနိုင်ငံ၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်ပြီး မြို့တော်ကြီးအထိ မြောက်ကြောင်း
ဇူးစူး ဆန့်တန်းလျက် ရှိနေပေသည်။ အခြားတစ်ဘက်တွင်ကား မြို့ရိုးနှင့်
အက်ပီယံတံခါးဝ ရှိနေ၏။ မြို့စောင့်တပ်သားတစ်ခါင်ခန့်ကို မြင်ရ၏။ တပ်
ဦးလ်သည် မိန်းမခေ့ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကလူကျီစယ်ပြု၍ နေ၏။ လမ်း
စောင်းတွင်ကား တေလေတစ်စုကိုမြင်ရသည်။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင်
ခရီးအသွားအလာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းမျှသာ ရှိ၍ နေသည်။ ဤအချိန်
ကား ဇိမ်ရစ်သူ ရောမပြည်သားတို့ ရေနေ့စိမ်ကြချိန်မျှသာတည်း။ လမ်းကြီးကို
တော်လှန်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အသေခံကျွန်သည် လှပသော ပင်လယ်
တွေ့တစ်ခုကို မြင်မိ၏။ အေးမြသောလေသည် သူ၏မျက်နှာကို တိုက်ခတ်၍
သာသည်မှာ ယောက်ျားသားတစ်ဦးအား ချစ်ခင်သူမိန်းမက နဖူးကို လက်အေး
အေးကလေးများနှင့် စမ်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

သူသည် လမ်းမကြီး၏ ဘေးစောင်း၌ရှိသော မြေဝပ်မြဲ စိမ်းစိမ်းစိုစို တို့ကို မြင်၍ နေရလေသည်။ ယင်းသည့်နောက်ဖက်တွင်ကား သစ်ပင်ရှည်များ မြို့ကြွ၏။ မြောက်ဘက်တလွားတွင် တောင်တန်းကြီးကို မြင်ရ၏။ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးခဲ့သောကျွန်များ ပုန်းအောင်းခဲ့ကြသည့်နေရာ ဖြစ်လေသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ပြာလဲ့သောကောင်းကင်ကို မြင်ရ၏။ မျက်လွှာဆီ ချလိုက်သောအခါတွင်ကား မလှမ်းမကမ်းတွင် မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ ငိုနေသော မိန်းမအိုကြီးကို မြင်နေရလေသည်။

“ဒီမိန်းမကြီး ငါ့အတွက် ငိုနေတာပါကလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်” ဟု တွေး၍ နေမိ၏။

သူသည် သေရတော့မည်မှန်း သိနေ၏။ သူ့စိတ်သည် ကြည်လင်၍ နေပေသည်။ သေရတော့မည့်အရေးအတွက် သူသည် ကျေနပ်နေ၏။ သေခြင်းသည် နာကျင်ခြင်းတည်းဟူသော ဝေဒနာမှလွတ်မြောက်၍ ငြိမ်းအေးခြင်းကို ရရာရကြောင်းလမ်းခရီးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သေတွင်းမှလွတ်ကာ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်လိုသောဆန္ဒ အလျှင်းမရှိတော့။ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်လှိမ့်ပါလျှင် သေ၍ သွားတော့မည်-ဟု သိထားပေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူသည် ကရက်ဆပ်စ်ကို မြင်လိုက်မိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှတ်မိ၏။ သူတို့၏မျက်လုံးချင်း ဆုံတွေ့ကြလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်၍ နေ၏။ သူ၏ဝတ်စုံမှာ မြေအောက်ခေါင်းဆုံး ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ သူ၏ခဲညားသောဦးခေါင်းသည် ရောမပြည်ကြီး၏ အင်အားတန်ခိုးနှင့် ကျက်သရေကို သရုပ်ဆောင်၍ နေလေသည်။

အသေခံကျွန်၏ စိတ်ထဲ၌ “ကျုပ်သေတာကို ခင်ဗျားလာကြည့်သလို နောက်ဆုံးကျွန်သေတာကို လာကြည့်သလား၊ သေတဲ့ကျွန်တစ်ယောက် နောက်ဆုံး မြင်သွားရတာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသားဆုံးလူတစ်ယောက်ပေမီ” စသည်ဖြင့် တွေး၍ နေလေသည်။

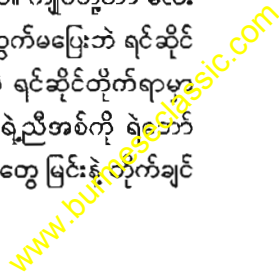
ထို့နောက် အသေခံသည် အခြားအချိန်များ၌ ကရက်ဆပ်စ်အား မြင်ခဲ့ရပုံကို ပြန်၍ သတိရလာ၏။ ထို့ကြောင့် စပါးတားကပ်စ်ကိုလည်း သတိမိပြန်လေသည်။ အချိန်မှာကား သူတို့ စစ်လုံးလုံးရှုံးရပြီ-ဟု သေသေချာချာ သိရသောအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ စပါးတားကပ်စ်သည် ထိုအချိန်၌ ဗာရီနိုးယားအား ဘေးလွတ်ရာသို့ပြေးရန် နှင်ထုတ်၏။ ဗာရီနိုးယားက သေအတုရှင်

ကဲ့ နေပါရစေ-ဆိုသော်လည်း အတင်းသာ နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဤအချိန်တွင် ဗာရီနိုးယားမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ရှိနေ၏။ စပါးတားကပ်စ်၏စိတ်၌ ရောမလူမျိုးတို့က သူတို့အား အပြီးတိုင် မသတ်သင်နိုင်မီအချိန်တွင် သူ၏ ကလေးဖွားမြင်သည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းထားခဲ့၏။ သို့သော် ကလေးဖွားမိတွင်ပင် ဗာရီနိုးယားနှင့် ခွဲခွာကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဒေးဗစ်အား “ကျုပ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ရင်သွေးကို ဘယ်တော့မှ မြင်ရတော့မယ် မဟုတ်ပေဘူး၊ ကျုပ်အဖို့မှာ ဒီအချက်ကလွဲရင် ဘာမှဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး”-ဟု ပြောမိရှာလေသည်။

ဤအချိန်၌ သူတို့သည် စစ်ပြင်၍ နေကြချပြီဖြစ်၏။ တပ်သားများသည် စပါးတားကပ်စ်အတွက် ဖောင်ဝတ်ရောင် မြင်းတစ်ကောင်ကို ယူလာကြ၏။ စပါးတားကပ်စ်သည် တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မည်ဖြစ်၍ တက်ကြွနေလေသည်။

သူသည် “ဒီမြင်းလက်ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် အများကြီးပဲ ကျေးဇာတင်ပါတယ် ရဲဘော်တို့”-ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့မင်းကိုဆွဲထုတ်ကာ မြင်း၏ရင်ဘတ်၌ တအားထိုးစိုက်လိုက်၏။ မြင်းသည် ပတတ်ရပ်၍ တစ်ချက်တစ်ချက်ပြီးနောက် ပုံလဲကျကာ သေသွားလေသည်။ သွေးစွန်းသောခါးကို ကိုင်မိသော သူ့မျက်လုံးများသည် ရပ်နေရင်းက စပါးတားကပ်စ်သည် ဣန္ဒြေမပျက် ရှိနေလေသည်။

သူက “မြင်းတစ်ကောင် သေသွားပြီ။ ဒါအတွက် ငိုစရာလား။ ကျုပ်တို့ဟာ မြင်းရဲ့အသက်အတွက် တိုက်ခိုက်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ တွေရဲ့အသက်အတွက်သာ တိုက်ခိုက်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ရောမလူမျိုးတွေဟာ မြင်းတို့၏ အင်မတန်မြတ်နိုးယုယကြတယ်။ လူသတ္တဝါတွေကိုတော့ ခါးခါးသီးသီး နှိပ်စက်ကြတယ်။ အခုတိုက်ပွဲမှာ သူတို့နဲ့ကျုပ်တို့ ဘယ်သူနိုင်မယ်ဆိုတာကို မသိကြည့်ကြရပေလိမ့်မယ်။ မြင်းလက်ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အားလုံးရဲ့အပေါ်မှာလဲ မေတ္တာထားပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘဝဟာ ငါပေါင်းတစ်ဦးထဲ ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီကနေ့ ကျုပ်တို့စစ်ရှုံးရတဲ့တိုင် အောင် လူ့လောကဟာ ကျုပ်တို့ကို အမြဲသတိရနေမှာပါပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ လေးစားခံရတိုင်တိုင် ရောမကိုအာခံခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ထွက်မပြေးဘဲ ရင်ဆိုင်ချည်းသာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကနေ့လဲ ရင်ဆိုင်တိုက်ရာမှာ ကျုပ်တို့ထွက်မပြေးဘူး။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ညီအစ်ကို ရဲဘော်တွေနဲ့ ပဲခုံးချင်းယှဉ်ပြီး တိုက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ရောမလူမျိုးတွေ မြင်းနဲ့ တိုက်ချင်

တိုက်ကြပါစေ။ ဒီစစ်ပွဲကို ကျုပ်တို့နိုင်ရင် ကျုပ်တို့ ရောမမြင်းတွေ အများကြီး ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမြင်းတွေကို စစ်တိုက်ရာမှာမသုံးဘဲ လယ်ထွန်ဖို့သာ အသုံးပြုကြရပါမယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့က စစ်ရှုံးမယ်ဆိုရင်တော့မြင်းရဖို့ လို့တော့မယ် မဟုတ်ပေဘူး”-ဟု အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ရဲဘော်များကို ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့၏။ ဒေးပင်နှင့် ရင်ဆိုင်မိကြသောအခါတွင် “ရဲဘော် သူ့ရဲကောင်းကြီး၊ ဒီကနေ့ ကျုပ်နဲ့အတူ တွဲပြီးတော့ တိုက်မယ်မဟုတ်လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ရဲဘော်ကြီး”

လက်ဝါးကပ်တိုင်တွင် တင်၍ထားသော အသေခံသူပုန်သည် အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို- တွေးတောကာ တိုက်ခိုက်ခံရပုံများကို ပြန်လည် ဖြေ ယောင်၍နေခဲ့၏။ သူသည် စပါးတားကပ်စံနှင့်အတူတွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသူ ဖြစ် လေသည်။

အသေခံကျွန်သူပုန်သည် ကရက်ဆပ်စ်အား တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်း ပြောမည်ပြု၏။ သို့သော် အသံထွက်၍မလာချေ။ ခဏချင်းတွင် အသေခံကျွန် သူပုန်သည် ခေါင်းလည်၍သွား၏။ သူကား-သေလေပြီ။

ကရက်ဆပ်စ်သည် ရပ်မြရပ်နေ၏။ မိန်းမတို့ကြီးက အနီးသို့ရောက် လာပြီး “သူသေသွားပြီ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်သိပါတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ကရက်ဆပ်စ်သည် ကာပူအားမြို့ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်သွားသေ တော့သည်။

ထိုညတွင် ကရက်ဆပ်စ်သည် တစ်ဦးတည်း ညစာစား၍နေ၏။ သူ၏ ကျွန်များသည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ သူ့တွေဝေငေးပိုင်၍ နေတတ်သည်ကို ဓာတ်ဆီ ဖြစ်၍ နေကြသောကြောင့်၊ အသံမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာလျှင် သွားလာ လှုပ်ရှား၍ နေကြလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ညစာစားမိ အရက်တစ်ပုလင်း သောက်လိုက်၏။ ထမင်းစားရင်းလည်း တစ်ပုလင်းထပ်၍ သောက်၏။ ထမင်း စားပြီးသောအခါ၌ အီဂျစ်ပြည်မှလာသော ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းနှင့် ထိုင်၍နေပြန် လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကရက်ဆပ်စ်သည် အရက်မူးပြီးလျှင် အိပ်ရာဝင်လေရာ ကျွန်တစ်ယောက်က တွဲ၍ပို့ရသည်အထိ ဖြစ်လေသည်။

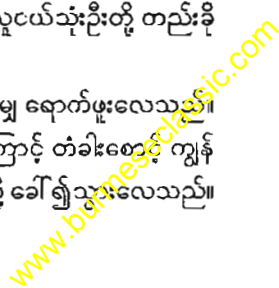
သူသည် တစ်ညလုံး အိပ်မောကျနေပြီး၊ နောက်နံနက်ပိုင်းတွင်

အိပ်ရာက နိုးလာ၏။ သူသည် အရက်သောက်လွန်သော်လည်း ခေါင်းမခဲပေ။ အိပ်မက်ဆိုးများလည်း မမက်ချေ။ သူ၏ အကျင့်တစ်ခုမှာကား တစ်နေ့လျှင် ချနစ်ခါချိုးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ရေချိုးတတ်ပြီး ညစာစားမိ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် နောက်တစ်ကြိမ် ရေချိုးတတ်သည်။ သူသည် နှင်းသားကြွယ်ဝသော ရောမလူမျိုးတို့၏ မလေ့အတိုင်း သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် လူထုရေချိုးခန်းများသို့သွား၍ ရေချိုးလေ့ရှိသည်။ ယင်းသည်အလေ့မှာ ကား နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လူထုနှင့်အဆက်မပြတ်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံ နည်းတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ကာပူအားမြို့ပင်လျှင် ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့ကိုယ် ပိုင်ရေချိုးခန်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်၍ထားလေသည်။ စတုရန်း ဆယ်နှစ်ပေ ကျယ်ဝန်းသော ရေချိုးကန်မှာ ရေအေးနှင့်ရေနွေး ရောစပ်၍ထားရ၏။ မည် သည့်နေရာတွင် နေစေကာမူ ကရက်ဆပ်စ်သည် ရေချိုးခန်း ကောင်းကောင်း ဆောက်၍ နေလေ့ရှိသည်။ အိမ်သစ်တစ်လုံး ဆောက်တိုင်းပင် ရေချိုးကန်ကို ကြေးပိုက်ငွေပိုက်များ တပ်ဆင်ကာ ဆောက်လုပ်လေ့ရှိလေသည်။

ရေချိုးပြီးသောအခါ သူ့အား သူ၏ဆက္ကသည်က မုတ်ဆိတ်ကျင် ဗွယ်ရိတ်၍ ပေးစေ၏။ သူသည် ဆက္ကသည်၏ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခံရခြင်းကို စည်း စိမ်-ဟုလည်း ယူဆ၏။ စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်-ဟူ၍လည်း ယူဆလေသည်။ ပြီး လျှင် ပူနွေးသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် မျက်နှာကိုသုတ်၍ ဆီမွှေးများလူး၏။ ခေါင်းကိုလည်း ဆီမွှေးများနှင့် ပွတ်သပ်နှိပ်နယ်၍ ပေးရလေသည်။ သူသည် သူ့ဆံပင်နှင့်ပတ်သက်၍ များစွာဂုဏ်ယူသည် ဖြစ်လေရာ ဆံပင်ကျွတ်စ ပြု သောအခါ၌ များစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍နေရလေသည်။

သူသည် အပြာရင့်ရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်၏။ ခြေထောက်တွင် သမင်ရေ မိနပ်ကို စီးလေသည်။ ဤသို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းအားဖြင့် လူအများ ကြည့်ရှု တင်တယ်လှပေသည်။ ဤနေ့ကား ပူနွေးသောနေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သဖြင့် ကရက် ဆပ်စ်သည် အပေါ်ကိုယ်ရုံအဝတ်ကို မဝတ်ဘဲနေသည်။ နံနက်စာကိုလည်း တော်ရုံသင့်ရုံမျှသာ စားသည်။ ပြီးလျှင် ထမ်းစင်ဖြင့် လူငယ်သုံးဦးတို့ တည်းခို နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်သို့ သွားလေသည်။

ထိုအိမ်သို့ ကရက်ဆပ်စ်သည် သုံးလေးကြိမ်မျှ ရောက်ဖူးလေသည်။ ဟယ်လင်နာ၏ဦးလေးကိုလည်း သိကျွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးစောင့် ကျွန် က ကရက်ဆပ်စ်အား အိမ်သားများရှိရာ အတွင်းခန်းသို့ ခေါ်၍သွားလေသည်။

အိမ်သားများနှင့် ဧည့်သည်များသည် ထိုအချိန်၌ နံနက်စာ စား၍ နေကြဆဲဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ၌ ဟယ်လင်နာမှာ မျက်နှာမိတ်ဖြန်းလာ၏။ ဟယ်လင်နာ၏ ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့မှာ ကရက်ဆပ်စ် ကိုယ်တိုင်လာသောကြောင့် ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခံနေကြလေသည်။ ကလော်ဒီယာက ကရက်ဆပ်စ်အား အသေအချာ အကဲခတ်၍ နေလေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်က "ဒီကနေ့ တခြားအစီအစဉ်မရှိရင် ကျုပ်ကဧည့်သည်တွေကို ရေမွှေးချက်ရုံ ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ ကာပူအားကို ရောက်ရုံသာ နဲ့မှ ရေမွှေးချက်ရုံကို မကြည့်ခဲ့ရဘူးဆိုရင် သိပ်မဟန်ဘူး။ ကာပူအားဖြို့ထားရေမွှေးနဲ့ကျွန်တွေအတွက် ထင်ရှားတဲ့မြို့ပေပဲ"-ဟု ပြောလိုက်၏။

ကလော်ဒီယာက "အင်း-ရေမွှေးနဲ့ကျွန်-ဆိုတာကတော့ တယ်လီသဟဇာတ မရှိပေဘူး"-ဟု ရယ်စရာပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာက "ကျွန်မတို့ ဘာမှတခြားအစီအစဉ် မရှိပါဘူး" ဆို၏။

"မရှိဘူးလို့ ပြောတာဟာ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲရှင်"-ဟု ကလော်ဒီယာက ဆိုသည်။

ကေးယပ်စ်သည် သူ့နှမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်လေသည်။ လူကြီးများက ရေမွှေးချက်ရုံသို့ လိုက်လျှင် မွေးလွန်း၍ ခေါင်းကိုက်ပါသည်-ဟု ဆိုနေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ခဏကြာသောအခါ ရေမွှေးချက်ရုံသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထမ်းစင်များဖြင့် ကာပူအားဖြို့ဟောင်းရပ်ကွက်ဆီသို့ သွားကြသည်။ လမ်းများမှာ ကျွင်းပေါ်ပြီး အိမ်များမှာလည်း မြင့်၍ နေသည်။ ရောမမြို့တော်မှာကဲ့သို့ အိမ်များဆောင်လုပ်ရာတွင် ဥပဒေ မတင်းကျပ်သောကြောင့် အိမ်များမှာ ဖြစ်ကတက်ဆန်ဆောက်၍ ထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။ နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း လမ်းများမှာ မှောင်ရိရိသာလျှင် ဖြစ်၍ နေလေသည်။ လမ်းများမှာကား အပိုက်သန့်များ စွန့်ပစ်ထားသဖြင့် ညစ်ပတ်နံ့စေ့၍ နေလေသည်။ အပုပ်နံ့များနှင့် ရေမွှေးနံ့များသည် ရောနှော၍ နေ၏။

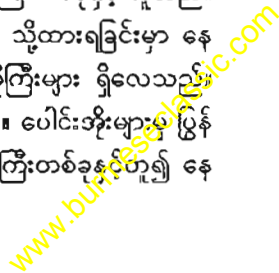
ဤရပ်ကွက်မှာကား၊ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အိမ်စေကျွန်များကို မတွေ့ကြရ။ ညစ်ပတ်၍ အဝတ်အစား မပြည့်စုံသော ကလေးများသာလျှင် လမ်းထဲ၌ ကစားနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဝတ်အစား နွမ်းပါးသော မိန်းမအချို့သည် လမ်းဘေးဆိုင်များ၌ ဈေးဆစ်၍ သယ်ယူနေကြသည်။ လမ်းထဲ၌ ဘာသာစကားအဆန်းများကို ကြားနေ၏။ အိမ်များမှ ညော်နဲ့အမျိုးမျိုးတို့ ထွက်၍ နေကြသည်။

ဟယ်လင်နာက "ဒီလိုနေရာမျိုးက ရေမွှေးထွက်တယ်ဆိုတာများဟာ ခြေထောက်ပေါ့ပဲရှင်"-ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

"ဒီနေရာက ရေမွှေးထွက်တာ အမှန်ပဲ ဟယ်လင်နာရေ အကောင်းရေမွှေးထွက်တဲ့မြို့ပဲ။ အလုပ်သမားတွေကတော့ ဆယ်ရီယန်၊ အီဂျစ်၊ နီနိုနှင့် ဂျူးတွေပဲ။ လက်ဦးတုန်းက ရေမွှေးချက်ရုံတွေကို ကျွန်တွေနဲ့ ချက်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ဟာ ရေမွှေးချက်ရုံကို မရဘဲ အလုပ်တွေကို ညင်ညင်သာသာ မကိုင်တတ်ဘူး။ ထယ်တို့၊ ထွန်တို့ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကို ကိရိယာတွေကိုသာ ကိုင်တတ်ကြတယ်။ အလုပ်နုနုတွေကို မလုပ်တတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရောမလူမျိုးတွေကျတော့လဲ အစိုးရက ကျွေးတာကိုသာ စားကြတယ်။ အလုပ်ကို ခါးချိုးပြီး မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ပိုက်ဆံမြန်မြန် ချမ်းသာနိုင်စစ်တပ်ထဲကိုသာ ဝင်ချင်ကြတယ်။ စစ်တပ်ထဲမှာတောင်မှပဲ ရောမလူမျိုးအပတ်တို့လူတွေကိုသာ ပိုပိုပြီး အားကိုးနေရတယ်။ ရောမလူမျိုးတွေက လခလဲများလို့ချင်တယ်။ သူတို့ဟာ အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်းတွေ ဖွဲ့ကြသေးတယ်။ အလုပ်တွေကို ကျုပ်တို့က အတင်းဖျက်ပစ်ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဆီရီယန်၊ ဂျူးနှင့်ဂရိ အလုပ်သမားတွေကို ငှားရတာပဲ။ ဒါတောင် ဒီကောင်တွေဟာ နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူဖို့ ပိုက်ဆံရတဲ့အထိလောက်သာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်သမားဦးရေဟာ နည်းပါးလာပြီးတော့ အလုပ်ရုံတွေ ပိတ်ပစ်ရတော့ သောက် ဖြစ်နေတော့တယ်. . ."

မကြာမီ ရေမွှေးချက်ရုံသို့ ရောက်၍ လာကြ၏။ ရုံမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့် သားအဆောက်အအုံ ဖြစ်လေသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကေးယပ်စ် ဟယ်လင်နာနှင့် ကလော်ဒီယာတို့သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရေမွှေးချက်ရုံကို မြင်ဖူးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရုံမှာ တင်းကျပ်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူသည်။ အိမ်ကြက်တွင် တရုတ်ကပ်များ တပ်ဆင်ထား၏။ သို့ထားရခြင်းမှာ နေထိုင်နှင့်လေ ဝင်စေရန် ဖြစ်လေသည်။ ရုံထဲ၌ မီးဖိုကြီးများ ရှိလေသည်။ အိမ်ထဲ၌ ကြီးပေါ်၍ အိုးများ၊ လှံများကို တွေ့ရ၏။ ပေါင်းအိုးများမှာ ပြန်ပြန်လှံများ ထွက်၍ နေ၏။ မြင်ကွင်းမှာ အိပ်မက်ဆန်းကြီးတစ်ခုနှင့်တူ၍ နေ

လေသည်။ လေထဲ၌ အမွှေးနံ့များသည် ခေါင်းငြိုးစီစီ ဖြစ်လောက်အောင် သိပ်သည်း၍ နေလေသည်။

အလုပ် လုပ်လိုသူများမှာ ရာနှင့်ချီ၍ ရှိနေလေသည်။ အလုပ်သမားများမှာ လံကွတ်တီလောက်မျှသာ ဝတ်ဆင်ထားကြပေသည်။ သူတို့သည် ပေါင်းအိုးများကို ကြည့်ကြရ၏။ မီးဖိုများကို မီးထိုးကြရသည်။ အချို့က သစ်ခေါက်များကို ခုတ်ထစ်နေကြသည်။ အချို့က ရေမွှေးများကို ငွေအိုးကလေးများ တွင်းသို့ထည့်၍ ဖယောင်းနှင့် ပိတ်နေကြသည်။ အချို့ကမူ သစ်သီးများကို အခွံနှာ၍ ဝက်ဆီဖတ်များကို လှီး၍နေကြလေသည်။

အလုပ်ရုံမန်နေဂျာ-ဟုဆိုသော အလုပ်ပိုင်ဆိုင်သူက ဆီးကြို နည်းသည်။ ကရက်ဆပ်စ်က ငွေစအနည်းငယ် ပေးလိုက်သောကြောင့် လိုလိုချင်ချင်ကြီး နည်းခံနေ၏။ နေရာအနံ့ လိုက်လံပြသနေ၏။ အလုပ်သမားများကမူ ဆင်မိ၍ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ နည်းသည်များကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ကြသော်လည်း ကြုံနေမပျက်ကြပေ။ ကေးယပ်၊ ဟယ်လင်နာနှင့် ကလော်ဒီယာတို့သည် အလုပ်သမားများ၏ အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စား၍နေကြ၏။ ထိုသူမျိုးတို့ကို သူတို့သည် ယခင်ကမမြင်ဖူးခဲ့ကြချေ။ ထိုသူများသည် ရောမလူမျိုးများလည်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်များလည်း မဟုတ်ကြ။ လယ်သမားများလည်း မဟုတ်ကြချေ။

ကရက်ဆပ်စ်က “ဒီနည်းဟာ ပေါင်းတိုက်တဲ့နည်းပဲ။ ဒီနည်းကို အိတ်က ရပြီးတော့ လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အိတ်လူမျိုးတွေဟာ ရောမလူမျိုးတွေက ပေါင်းတိုက်နည်းကို အကြီးအကျယ် မလုပ်တတ်ကြဘူး” -ဟု ပြောပြနေ၏။

“နည်းချင်းကော ခြားနားပေသလား” -ဟု ကေးယပ်စ်က မေး၏။

“ခြားနားပါတယ်။ ရှေးခေတ်ကဆိုရင် လူတွေဟာ ရေမွှေးချက်နဲ့ တွက် သစ်ခေါက်က ရတဲ့သစ်စေးတွေကို အားကိုးခဲ့ကြရတယ်။ သစ်ခေါက် သစ်ခေါက်ကို မီးနဲ့ရစ်ပြီးတော့ အစေးကို ထုတ်ယူကြရတယ်။ ရတဲ့အစေး မီးနဲ့ရှို့ပြီးတော့ အနံ့ခံခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အိတ်လူမျိုးတွေက ပေါင်းအိုးကို တီထွင်လိုက်ကြတယ်။ ပေါင်းအိုးပေါ်လာတော့ ဘာရန်ဒီအိတ်လဲရတယ်။ ပြီးတော့ ရေမွှေးလဲ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်”

ကရက်ဆပ်စ်က ရှေ့ဆောင်၍ စားပွဲကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။ အလုပ်သမားတစ်ဦးသည် ရှောက်သီးခွံကို အလွှာပါးလွှာအောင် ခြောက်လွှာ၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်က ရှောက်ခွံအလွှာတစ်ခုကို

ရှောက်ပြလိုက်ရင်း “ဒါကို သေသေချာချာကြည့်ရင် အဆီအိတ်ကလေးတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ရှောက်အနံ့ဟာ ဘယ်လောက် သင်းတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပဲ။ တခြားအသိက အခွံတွေနဲ့ သစ်ခေါက်တွေမှာလဲ အနံ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှောက်နံ့ဟာ အခြေခံ အမွှေးနံ့ပဲ။ ကိုင်း နေရာရွေ့ကြဦးခို့” -ဟုပြောလိုက်၏။

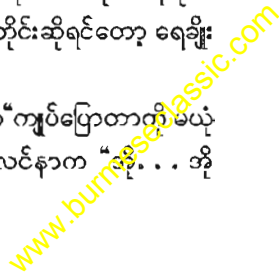
ပြီးလျှင် ကရက်ဆပ်စ်က ရှေ့ဆောင်ကာ ပေါင်းအိုးကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အိုးကြီးတစ်လုံးထဲ၌ ရှောက်ခွံအလွှာများကို ပြုတ်ရန် စီစဉ်လျက် ရှိနေလေသည်။ ပေါင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်၌ တည်လိုက်ပြီးနောက် အဖုံးပိတ်၍ ဝက်အူကြပ်လိုက်၏။ အဖုံးမှနေ၍ မြှေးပြန်များ ထွက်နေလေသည်။ မြှေးပြန်သည် အခွေခွေအရစ်ရစ် ရေပန်းတစ်ခုအောက်မှ ဖြတ်သွားနေ၏။ ပြန်အမြီးမှာ အိုးတစ်လုံးထဲ၌ ကျဆင်းနေလေသည်။

“ဒါဟာ ပေါင်းအိုးပဲ။ အခေါက်၊ အရွက်၊ အခွံတွေကို ဒီအထဲမှာ ထည့်ပြီး ပြုတ်လိုက်တော့ အဆီအိတ်ကလေးတွေက ကွဲသွားတယ်။ အဆီတွေဟာ ရေမွှေးငွေ့နဲ့ ရောပြီးတော့ ပါသွားတယ်။ ရေမွှေးငွေ့ကို ပြန်လိမ်တွေနဲ့ ရေပြန်ပြီး အရည်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ယူရ တယ်” -ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ရှင်းပြနေ၏။ ထို့နောက် နေရာတစ်ခုကို ခေါ်၍ သွားပြန်၏။ “ရေတွေဟာ ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်။ ရေကို ဒီနေရာမှာ အေးအောင်လုပ်ပေးလိုက်တော့ အမွှေးဆီတွေဟာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို တက်လာကြတယ်။ အဲဒီအမွှေးဆီတွေကို ရေပြန်ထဲမှာ ထည့်ပြီးတော့ အနာပိတ်ရတယ်။ ကျန်တဲ့ အမွှေးရည်ကိုတော့ အခုခေတ်စားနေတဲ့ မနက်စာသောက်ရေအဖြစ်နဲ့ သုံးကြတယ်” -ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ပြောပြပြန်လေသည်။

“ကျွန်မတို့သောက်တာ ဒီရေမျိုးလား” -ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပေါင်းခွေးရေနဲ့ ရောစပ်ထားရတယ်။ ဒီရေဟာ လူကို ကျန်းမာစေတယ်။ ရေမွှေးအမျိုးမျိုးကို ရောစပ်သလို ဒီရေကိုလဲ အရသာရှိအောင် အမျိုးမျိုးရောစပ်ယူရတယ်။ အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရေချိုးတဲ့နေရာမှာ ထည့်ပြီးသုံးနိုင်တယ်”

ဟယ်လင်နာက ပြုံး၍နေ၏။ ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်ပြောတာတိုမယ့်ဘူးလား” -ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ဟယ်လင်နာက “အို . . . အို

မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက အံ့ဩနေလို့ပါ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်ဒါတွေကို သိထားဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ကျုပ်ဟာ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့လူ မဟုတ်လား၊ တချို့လူတွေက ကျုပ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားတာကို အပြစ်တင်နေကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ စိုက်ပျိုးခင်းကို ပိုက်ဆံဝင်တဲ့ လုပ်ငန်းအနေနဲ့ မကြည့်ပါဘူး။ စစ်တိုက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့ကသာ ပစ္စည်း များများရတဲ့စစ်ပွဲတွေကို တိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကျွန်သူ့ပုန်ကို နှိမ်နင်းရ တဲ့ စစ်ပွဲကိုသာ အတိုက်ခိုင်းကြတယ်။ အမြတ်မထွက်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ ငွေရှာနည်းကလေးတွေ လုပ်ထားရတယ်။ ဒီစက်ရုံဟာလဲ ကျုပ်ရဲ့ ငွေ ရှာနည်းတစ်ခုပဲ။ ဒီရေမွှေး ငွေပွန်ကလေးတွေဟာ အင်မတန် အဖိုးတန်တယ်။ ကျွန်တွေဟာ စားသောက်လို့ဝရင် သေကြတာပဲ။ ဒီရုံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ ကတော့ ရွှေလုပ်နေကြတဲ့လူတွေလို့ ဆိုနိုင်တယ်”-ဟု ပြောပြပြန်သည်။

“သူတို့ဟာ စပါးတားကပ်စ်လို့ ပုန်ကန်ရင်ကော”-ဟု ကေးယပ်စ်ထ မေးလိုက်၏။

ဤတွင် ကရက်ဆပ်စ်က ပြုံး၍ “အလုပ်သမား ပုန်ကန်မှုလား။ ဘယ် တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်တွေမှမဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ဟာ လွတ်လပ် တဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်။ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ၊ နေနိုင်ကြတယ်။ ဘာ ကြောင့် ပုန်ကန်ရမှာလဲ”

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ရေမွှေးချက်ရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသော အခါ ကေးယပ်စ်၏စိတ်မှာ မအိမသာဖြစ်၍ နေရလေသည်။ ရေမွှေးရုံအလုပ် သမားများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အလုပ်လုပ်၍ နေကြပုံမှာ ကြောက်စရာ တစ်မျိုး ဖြစ်၍နေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ကြောက်စရာတစ်မျိုး ဖြစ်၍နေသည်ဆို သော အချက်ကိုမူကား ကေးယပ်စ်သည် အကြောင်းရှာ၍ မရနိုင်ချေ။

* * *

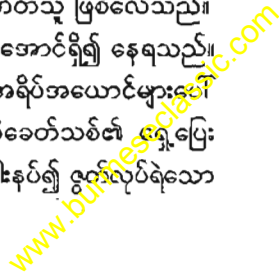
အပိုင်း(၇)

ဆီဆာရိုနှင့် ဂရက်ချပ်စ်တို့ ရောမမြို့သို့ ပြန်ရောက်ခြင်းနှင့် လမ်းတွင် ဝပါး တားတပ်စ် အိပ်ပက်အကြောင်း ပြောဆိုကြခြင်း

ကေးယပ်စ်နှင့်ကရက်ဆပ်စ်တို့ အက်ပီယံလမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးသွား ၍ နေကြစဉ် ဆီဆာရိုနှင့် ဂရက်ချပ်စ်တို့သည် ခပ်စောစောကပင် ရောမမြို့ဆီ သို့ ရှေးရှုလျက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဆာလာရီးယားစံအိမ်သည် မြို့တော် နှင့် ခရီးမကွာလှမ်းပေ။ များမကြာမီပင် စံအိမ်ရှိရာဒေသသည် မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် ဖြစ်လာတော့မည်မှာ ငသချာ၍နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆီဆာရိုနှင့် ဂရက်ချပ်စ်တို့သည် ခပ်အေးအေးပင် ခရီးသွားလျက် ရှိနေကြလေ သည်။ သူတို့၏ထမ်းစင်များမှာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် သွားနေကြသည်။ ဆီဆာရို သည် ဂရက်ချပ်စ်အား ရှိသေသမှုပြု၍နေ၏။ ဂရက်ချပ်စ်မှာ နိုင်ငံရေး အာဏာရှိ သူဖြစ်ရာ၊ သူ့အား မည်သူကမျှ မကျိုးမနွံ မပြုရဲပေ။

လူတစ်ယောက်သည် လူအများ၏ ချစ်ချမ်းမေတ္တာကို ခံယူရအောင် ကြိုးစားပြီး မုန်းတီးခြင်းမခံရအောင် အမြဲရှောင်ရှားနိုင်ပါက လူချစ်လူခင် ပေါ် မှုးသောအဖြစ်ကို ရောက်ရပြန် ဖြစ်လေသည်။ ဂရက်ချပ်စ်သည် တွေ့သူတိုင်းနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆီဆာရိုကိုမူကား များစွာခင်မင်ခြင်း မရှိလှပေ။ ဆီဆာရိုမှာ လူလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် တိုးတက်ကြီးပွားမှု မည်ဆိုပါက မည်သည့်လောကဝတ္တရားကိုမျှ စွန့်ပစ်ရန် ဝန်လေးသောသူမဟုတ် ချေ။ ဂရက်ချပ်စ်မှာမူကား ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ နေတတ်သူ မဟုတ်။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကိုရောက်အောင် ကြိုးစားရာ၌ အခြေအနေ အစစ် အမှန်ကိုသာ အမြဲတမ်း ကြိုးစားရှာဖွေ၍ ကြည့်မြင်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်စ်သည် ဆီဆာရိုအား နားမလည်နိုင်အောင်ရှိ၍ နေရသည်။ သူ့ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ခေတ်သစ်ပြောင်းတော့မည့် အရိပ်အယောင်များပေါ် ၍ နေသည်။ ဆီဆာရိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ထိုခေတ်သစ်၏ ရှေ့ပြေး နှစ်ဆင့်မျိုး ဖြစ်တတ်လေ့ရှိသည်။ ဆီဆာရိုသည် လိမ္မာပါးနပ်၍ ဇွတ်လုပ်ရဲသော

လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဂရက်ချပ်သည်လည်း ငွတ်လုပ်ရဲသောသူပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့တွင်ကား ကရုဏာတရားရှိ၏။ လူငယ်ပိုင်းမှာကား ကရုဏာတရားကို ပဓာနထားကြသောသူများ မဟုတ်ကြချေ။ ဂရက်ချပ်၏အတွေးများသည် ချာချာလည်၍ နေကြပေသည်။

“အိပ်နေသလား”-ဟု ဆီဆာရိုက လှမ်း၍မေးလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထမ်းစင်လှုပ်သဖြင့် အိပ်ချင်၍နေလေသည်။

“တွေးနေတာပါကွာ”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိလားဗျာ”-ဟု ဆီဆာရိုက မေးလိုက်၏။ ဂရက်ချပ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရာထူးဖြုတ်ချရန် ကြံနေသလား ဆီဆာရိုက ထင်၏။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ရှေးတုန်းကကြားဖူးတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုကို တွေးနေတာပါ။ ရယ်စရာလဲ အကောင်းသား”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား”

“မင်းပျင်းသွားမှာပါကွာ”

“ခရီးသွားနေတဲ့လူဟာ ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်နေရတာကသာ ဖူးစရာကောင်းလာတာဗျ”

“ငါ့ဒဏ္ဍာရီက တရားပြဒဏ္ဍာရီပါကွာ၊ အဲဒီလိုဒဏ္ဍာရီမျိုးဟာ ပျင်းစရာအကောင်းဆုံးပဲ။ တို့ဘဝထဲမှာ တရားပြဒဏ္ဍာရီဟာ ဘာများအသုံးဝင်သလဲကွာ”

“ကလေးတွေအတွက်တော့ အသုံးဝင်တာပေါ့၊ ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

“မင်းက အသက်ကြီးနေပြီကွယ်”

“ပြောစမ်းပါဗျာ၊ မပျင်းပါဘူး”

“ယုံတမ်းစကားမျိုးပါကွာ”

“ယုံတမ်းစကားပေမယ့် အဖိုးတန်တာတွေ ပါချင်ပါတတ်ပါတယ်။ ဂရက်ချပ်က ရယ်လိုက်ပြီးနောက်... ”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြောရတာပေါ့ကွာ၊ ပုံပြင်ကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသူရိတ် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းပဲ။ အဲဒီသားက လူပျိုအရွယ် ချောစေ့သတဲ့၊ မအောကလဲ အင်မတန် ချစ်သတဲ့”

“ကျွန်တော့်အမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးဗျ”

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလို့ ဆိုကြပါစို့၊ အဲ... မအောလုပ်တဲ့လူက သားဖြစ်သူကို အင်မတန်ချစ်သတဲ့၊ ဒါနဲ့သားဖြစ်သူ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ပါလေရော၊ အဲဒီမိန်းမဟာလဲ လှပသလောက် ရက်စက်သတဲ့၊ လှတဲ့မိန်းမတိုင်းဟာ ရက်စက်တတ်သပေါ့လေကွာ၊ မိန်းမက ကောင်လေးကို ပြန်စောင်းစောင်းမှ မကြည့်ဘူးတဲ့”

“အဲဒီ မိန်းမစားမျိုးကို ကျွန်တော်လဲ တွေ့ဖူးတယ်”-ဟု ဆီဆာရိုက ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့ ကောင်ကလေးဟာ အဲဒီမိန်းမအတွက် တပိန်ပိန်တလိန်လိန်ဖြစ်နေရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ အခွင့်အရေးရတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကောင်ကလေးက အဲဒီမိန်းမကို သူ့ဘာပဲလုပ်ပေးရလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့က မိန်းမချောက သူ့ဖို့ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးရမယ်ဆိုသတဲ့”

“ဘယ်လိုလက်ဆောင်လဲ”-ဟုဆီဆာရိုက မေး၏။

ဂရက်ချပ်သည် ပုံပြောဝါသနာပါသောသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်၍နေ၏။ ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ “လက်ဆောင်က ခပ်ငိုမိုကလေးပဲကွယ်။ မိန်းမချောက ကောင်ကလေးကို သူ့အမေရဲ့အသင်းနဲ့လုံးကို ယူလာခဲ့ပါလို့ တောင်းဆိုသတဲ့၊ ဒီတော့က ကောင်ကလေးက သူ့အမေရဲ့ရင်ကို မီးနဲ့ခွဲပြီးတော့ အသင်းနဲ့လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သတဲ့၊ ပြီးတော့ အသင်းနဲ့လုံးကိုပဲ မိန်းမချောနေတဲ့ တောအုပ်ထဲကို ပြေးသတဲ့၊ ပြေးရင်းနဲ့ သစ်မြစ်တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်လဲပြီးတော့ သူ့အမေရဲ့အသင်းနဲ့လုံးဟာ လွတ်ကျသွားသတဲ့ သူက အသင်းနဲ့လုံးကို ပြေးကောက်သတဲ့၊ ချစ်လက်ဆောင်-ဆိုတော့ အရေးကြီးတာပေါ့လေ။ အသင်းနဲ့လုံးကို ကောက်မယ်လုပ်လိုက် တော့ အသင်းထဲက အသံထွက်လာသတဲ့ အသံက(ငါ့သား-ငါ့သား မင်း ဘယ်နားများ နာသွားသလဲကွယ်)-လို့ ပြောသတဲ့”

ဂရက်ချပ်သည် ငြိမ်၍နေလိုက်၏။

“ဒီတော့ကော”-ဟု ဆီဆာရိုက လှမ်း၍ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါပဲကွယ်၊ ဒီပုံပြင်ဟာ စာရိတ္တပုံပြင်ကွဲ့၊ ဘာအကြောင်းမှ မဟုတ်ဘူး”

“များသောအားဖြင့် ဒီအတိုင်းပဲ”

“မင်းကိုယ့်ကိုကော ယုံရဲ့လား”

“စင်စစ်ပြောရရင်တော့ သိပ်မယုံချင်ပါဘူး”-ဟု ဆီဆာရိုက ရယ်၍

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ပြောလိုက်လေသည်။

ဂရက်ချုပ်၏စိတ်ထဲ၌ “ဒီကောင်ဟာ ရယ်ရမယ့်အချိန်မို့ ရယ်လိုက်တာပဲ”-ဟု သူတွေ့လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆီဆာရီအား “မင်းနိုင်ငံရေး မလုပ်တော့ကွာ”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“အေးလေ ငါပြောတာကိုလဲ မင်းနားဝင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ခွင့်လွတ်ခြင်းပုံပြင်လားဗျ။ ဒီပုံပြင်ဟာ ရောမပုံပြင် မဟုတ်ဘူး။ ရောမလူမျိုးတွေမှာ ခွင့်လွတ်ခြင်းဆိုတာ မရှိဘူးဗျ”

“ခွင့်လွတ်ခြင်း မဟုတ်ဘူးကွ။ မေတ္တာတရား”

“အိုး . . .”

“မင်းမေတ္တာတရားကို မယုံဘူးလား”

“အားလုံးကို မေတ္တာတရား ထားရမှာလားဗျ။ ဒါဟာ ရောမမျိုးစိတ် မဟုတ်ဘူး”

“အိုး-ဘုရားသခင်၊ ဆီဆာရီ . . . မင်းဟာ လောကမှာရှိသမျှကို ရောမဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ရောမနဲ့ မဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းရယ်လို့ ခွဲခြားနေတာပါကလား”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရေးမှာ အောင်မြင်မယ့် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလို ငါမပြောပါဘူး။ မင်းနိုင်ငံရေးအကြောင်းကို မစဉ်းစားဘူးထင်တယ်”

“စဉ်းစားပါတယ်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာဟာ ညစ်ပစ်မှုများတယ်”

“တခြားကိစ္စတွေလိုပဲပဲကွ။ သန့်ရှင်းတာလဲ ရှိတယ်။ ညစ်ညမ်းတာလဲ ရှိတယ်။ ငါတစ်သက်လုံး နိုင်ငံရေးလုပ်လာတာပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ လူတွေရဲ့နာမည်ကို အများကြီးမှတ်မိတယ်လို့ ပြောကြားတယ်။ လူတစ်သောင်းရဲ့ နာမည်တွေကိုတောင် မမှားအောင် မှတ်ထားနိုင်တယ်လို့ ပြောကြားတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ထင်ကြေးနဲ့ ပြောနေကြတာပါ”

“စစ်ဗိုလ်ကြီး ဟန်နီဘော(ဘီ)ဟာ သူ့စစ်တပ်ကြီးက တပ်သားတွေနာမည်ကို အားလုံးမှတ်မိသတဲ့”

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင် စပါးတားကပ်စ်ကိုလဲ ချီးကျူးစရာပဲ။ ဒီလိုထားပါဦး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရာဇဝင်ကို ဝါသနာပါတာလဲ”

“ရာဇဝင်ဟာ အလိမ်အညာလားဗျာ”

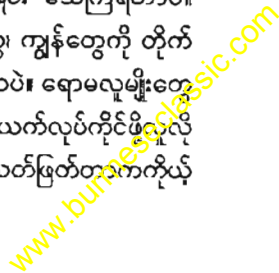
ဂရက်ချုပ်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး “ရာဇဝင်ဆိုတာဟာ စင်စစ်မှာတော့ လောဘနဲ့ ပါယ်ကို ရှင်းပြတာပဲကွ။ ဒါပေမယ့် ရှိရဲ့သားသား ရှင်းပြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းနိုင်ငံရေးကို ဝါသနာပါသလား-လို့ ငါမေးတာ။ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ တပ်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးမရှိဘူးလို့ ပြောကြားတယ်။ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”-ဟု ပြောနေ၏။

ဆီဆာရီက “ခင်ဗျားဟာ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ . . . ပြောစမ်းဗျာ။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ ဘာလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

“နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ အယောင်ဆောင်လူပေါ့ကွ။”

“ပွင့်လင်းပါပေဗျာ . . .”

“ပါရမီဆိုလို့ ဒါပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ကွ။ နိုင်ငံရေးသမားကို လူတွေက ရွေးပြောလိုမိမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ တို့အခုနေတဲ့နိုင်ငံမှာ လူဆင်းရဲတွေက သိပ်များပြီး ပိုက်ဆံရတဲ့လူတွေ သိပ်နည်းတယ်။ သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူတွေကို သိပ်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေက အကာအကွယ် ပေးနေကြရတယ်။ လူချမ်းသာတွေက လူဆင်းရဲတွေက အသေခံနေရတယ်။ ပြီးတော့ . . . တို့တတွေမှာ ပိုင်ကျွန်တွေ ရှိကြရတယ်။ ကျွန်တွေဟာ တို့ကိုမချစ်ဘူး။ ချစ်လိမ့်မယ်လို့များ မထင်ပါဘူး။ ဒီ-တို့ကျွန်တွေဟာ တို့ကို အခြားကျွန်တွေရဲ့ဘေးရန်က ကာကွယ်ပေးနိုင်မယ် မထင်လေနဲ့။ ကျွန်-မရှိတဲ့လူတွေက တို့ကို ကာကွယ်ပေးနေရတယ်။ မြေမြေကြီးမှာ လူသန်းတစ်စိတ် စစ်သားလုပ်နေကြရတယ်။ ဒီစစ်သားတွေဟာ ခွဲစည်းစိမ် တိုးသထက်တိုးအောင် နိုင်ငံခြားတွေကို ထွက်ပြီးတော့ စစ်တိုက်နေကြရတယ်။ စစ်တပ်တွေဟာ စပါးတားကပ်စ်ကို သွားပြီးတိုက်ကြတဲ့အခါမှာ အများအပြားပဲ ကျဆုံးခဲ့ကြတယ်။ စိုက်ပျိုးခင်းကြီး စနစ်ကြောင့် လယ်ယာမဲ့ဖြစ်ရတဲ့ လက်သမားတွေဟာ တခြားအလုပ်မရှိတော့ စစ်ထဲကို ဝင်ကြရတယ်။ စစ်ထဲရောက်ပြန်တော့ ကျွန်သူပုန်တွေနဲ့တိုက်ရလို့ သေကြပြန်တယ်။ လယ်သမားတွေဟာ လက်လွှတ်ရတဲ့လယ်မြေကို ကာကွယ်ရင်း သေကြရတာပဲ။ စကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ရောမစစ်သားတွေ၊ ကျွန်တွေကို တိုက်ခိုက်ခြင်းဟာ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးတာပဲ။ ရောမလူမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ယာနဲ့ နေချင်ကြတယ်။ မြေရရင် ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်ဖို့လူလိုမယ်။ လုပ်နိုင်တဲ့လူတွေက ကျွန်တွေပဲ။ အဲဒီကျွန်တွေကို သတ်ဖြတ်တာကကိုယ့်

ရည်မှန်းချက်ကို ကိုယ်ဖျက်ပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”
“ခင်ဗျား အခုပြောတဲ့အတိုင်းသာ တခြားလူတစ်ယောက်ပြောရင် ကားစင်တင်ခံရမှာပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆီဆာရီရယ်၊ ငါဟာ ကားစင်တင်ဖို့ ဝလွန်းလှပါတယ်။ ဟဲ-ဟဲ၊ အဲ-တခြားလူတွေကို လိမ်ပြီးပြောသင့်ရင် ပြောရမယ်။ ဒါမမယ့် ကိုယ်လိမ်ပြီးပြောတဲ့ ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ယုံကြည်ဖို့လိုသလားကွယ်”

ဤသို့ပြောကာ ဂရက်ချပ်က ရယ်၍နေလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောသလိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားက လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တူညီကြတယ်-ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ပြောနေတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောတာ မှားနေတယ်။ လောကမှာ လူတန်းစားဆိုတာ ရှိတယ်။ အတော်ဆုံး တွေ တန်းအလွှာရှိတယ်။ နတ်များက ဖန်ဆင်းလိုက်ကတည်းက အဲဒီအတိုင်း ဖန်ဆင်းတာပါ။ တချို့ဟာ အုပ်စိုးခြင်းခံရဖို့ လူလာဖြစ်ကြတယ်။ အုပ်ချုပ်စိုးစိုး အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတွေဟာ အုပ်ချုပ်ရတာပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့တူလို့ တိရစ္ဆာန်လိုပဲ ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ လူ့အသိုက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ပြိုကျမှာပဲ”

“ပြိုမကျအောင် တို့ထိန်းသိမ်းရတာပေါ့”
“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဒီမှာ-ဆီဆာရီ၊ ငါဟာ အရှေ့မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ငါဟာ စွန့်စွန့်စားစား ဘဝမျိုးမှာ နေလာခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ထိပ်ဆုံးနေရာမျိုးမှာ တည်ပြုနေတာ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာဟာ လူ့အသိုက်အအုံကြီး မပြိုကွဲအောင် စုစည်းပေးထားတဲ့ သရွတ်ပဲ။ သာမန်မြို့သူ၊ မြို့သားတွေဟာ ဒီအလုပ်မျိုးကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ဟာ ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့အတွက် တို့လိုလူတွေ လာပြီးကပ်ရတယ်။ တို့ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ချမ်းသာတဲ့လူတွေအတွက် အသေခံခိုင်းတယ်။ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကိုလဲ သူတို့စည်းစိမ်အားလုံး မပြုတ်ချင်ရင် တချို့တစ်ဝက်ကို သုံးရမယ်ဆို ညွှန်ကြားတယ်။ တို့လူတွေကို မင်းတို့ရဲ့မဲဆန္ဒတွေ အဖိုးတန်ဆုံးပဲ။ မင်းတို့နဲ့ တန်ခိုးအာဏာဟာ အင်မတန်ကြီးတယ်လို့ မြှောက်ပေးတော့ ရောမလူမျိုးတွေက တို့ကို မဲဆန္ဒပေးကြတယ်။ တို့ပါတီက ရွေးရင်ငိုကြပြီး နိုင်ရင် ဝမ်းသာကြတယ်။ သူတို့ဟာ သာမညတွေဖြစ်ကြပေမယ့် ကျွန်တွေကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ

အနုဖြစ်လာကြ တယ်။ လွတ်လပ်တဲ့အဖြစ်ကို ဂုဏ်ယူကြတယ်။ အဲဒီနည်းဟာ ချိရဲ့နိုင်ငံ ရေးနည်းပရိယာယ်ပဲ။ နိုင်ငံရေးကို အထင်မသေးလေနဲ့”

ဤစကားများကြောင့် ဆီဆာရီသည် ဂရက်ချပ်အား ရွံရှာသွား၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရောမမြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ် ကွာဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ လက်ဝါးကပ်တိုင် ကားစင်ကြီးတစ်ခုကို စ၍တွေ့ရလေသည်။ ဆီဆာရီသည် ကနားဖျင်းကလေးတစ်ခု၏အောက်၌ အိပ်ငိုက်နေသော လူဝတ်ကြီးကိုကြည့်ကာ “သူလဲပဲ နိုင်ငံရေးသမားပဲ ထင်ပါရဲ့”-ဟု ခန့်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးပဲ” ဂရက်ချပ်က ဖြေလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထမ်းစင်သမားများကို အရပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ထင်ပေါ်က ဆင်း၏။ ဆီဆာရီလည်း ဆင်း၏။ ပြီးလျှင် တက်လာသော မိုးသားများကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“မင်းသွားချင်ရင် ဆက်ပြီးတော့ သွားနှင့်လေ”-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”-ဟု ဆီဆာရီက ပြောလိုက်လေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ကနားဖျင်းအောက်ကလူကို သိပ်ရ၏။

“အခုည ကိစ္စဖြစ်မှာလား”-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြောနေသည်ကို ဆီဆာရီ ကြားရလေသည်။

ကနားဖျင်းအောက်ကလူသည် ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်၏။

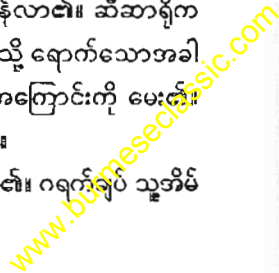
“ဒီမှာကျုပ် ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ ကျုပ်ပြောတိုင်း မလုပ်နိုင်ရင် ကျုပ်နဲ့တစ်သက်လုံး မဆက်ဆံနဲ့တော့”-ဟု ဂရက်ချပ်က ဆို၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဂရက်ချပ်စ်”-ဟု ကနားဖျင်းအောက်က လူက ခြေသည်။

“အို. . . ကျုပ်ပြောသလိုသာ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ”

ပြီးလျှင် ဂရက်ချပ်သည် သူ့ထမ်းစင်ဆီသို့ ပြန်လာ၏။ ဆီဆာရီက သည်သည်ကိုစွဲဖြစ်ကြောင်းကို မမေးချေ။ မြို့တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဆီဆာရီက လမ်းခရီးတွင် ပြောခဲ့သော ပုံပြင်၏အကြောင်းကို မေး၏။ ဂရက်ချပ်က “ကျုပ်မေ့သွားပြီ”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြို့တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လမ်းခွဲသွားကြ၏။ ဂရက်ချပ် သူ့အိမ်

သို့ ရောက်သောအချိန်မှာ မှောင်စပျိုး၍နေပြီဖြစ်လေသည်။ သူသည် နေရောင်နှင့် ရေချိုး၏။ ထို့နောက် သူ၏အိမ်စေအား ညစာမစားသေးဘဲ နေ့သည်တစ်ယောက်ကို စောင့်ရဦးမည်အကြောင်း ပြောလိုက်၏။ အိမ်စေမိန့်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဂရက်ချပ်သည် သူ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်း၍နေ၏။ သူသည် အမှောင်ထဲသို့ ငေးစိုက်၍ကြည့်နေသည်။ လက်တင်စကားပုံတစ်ခု၌ ညဥ့်အမှောင်သည် သေမင်းကိုလက်ရပ်ခေါ်တတ်သည်-ဟု စာဆိုရှိ၏။ သို့သော် ချစ်သူမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အတူအိပ်စက်ခြင်းသည် သေမင်းကို မေ့လျော့စေသည်။ ဂရက်ချပ်သည်ကား သူ့ချစ်သော မိန်းမနှင့် အိပ်စက်ရဖူးသည်မရှိ။ သူသည် ချစ်သူမရှိ။ သူလိုချင်သောမိန်းမများကို ကျွန်စေ့ကသာ ဝယ်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သူထံပါးသို့ မည်သည့်မိန်းမမျှ ချစ်စိတ်နှင့်မလာဖူးခဲ့။ သူသည် သူဝယ်သော ကျွန်မများကို ခေါ်၍ အိပ်စက်ရာတွင် မယားအဖြစ်နှင့် စိတ်ထား၍ကြည့်၏။ သို့သော် မရခဲ့ပေ။

ကျွန်တစ်ယောက်သည် ဘဲခါးကိုလာ၍ခေါက်ပြီးနောက် ညစာ-စားရန်- နေ့သည်ရောက်လာကြောင်း ပြောပြ၏။

“ငါအခုပဲ လာခဲ့မယ်။ နေ့သည်ကို ကြည့်ထားလိုက်၊ သူ့ကို ခြေလှမ်းဆေးကြောခိုင်းပြီး ဝတ်စုံတစ်ခုပေးလိုက်ပါ။ သူ့နာမည်က ဖလေးဗီးယပ် (စ်) မားတပ်(စ်)တဲ့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုဆက်ဆံပါ”

ဂရက်ချပ် အပြင်ခန်းသို့ထွက်လာသောအခါ နေ့သည်မှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်စားထားလျက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ မြို့နံရံနား ကနားဖျင်းအောက်တွင် တွေ့ရသောလူကြီးဖြစ်၍ နာမည်မှာ ဖလေးဗီးယပ်စ်မားကပ်စ် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်ဆာနေပြီ၊ တစ်ခုခု စားကြစို့လား ဖလေးဗီးယပ်စ်၊ ခင်ဗျားဒီမှာ ညအိပ်ပေါ့။ မနက်ကျရင် ခင်ဗျားမုတ်ဆိတ်ရိတ်ပါ။ အဝတ်သစ်နဲ့ ဖိနပ်သစ်လဲပေးမယ်။ အရွယ်အစား ကျုပ်နဲ့တူတူလောက်ပဲ”

ဂရက်ချပ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားအသုံးမကျလို့ ခုလိုနေရတာ”-ဟု ဂရက်ချပ် ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ဖလေးဗီးယပ်စ်က “ခင်ဗျားကတော့ ပြောနိုင်ပေမပေါ့လေ၊ ချမ်းသာနေတာကိုး၊ ဂုဏ်ရှိနေတာကိုး၊ စည်းစိမ်တိုးနေတာကိုး၊ ကျုပ်အဖို့တော့

ခရီးသွားတွေကို အလောင်းကောင်ပြုပြီး ပုံပြင်ပြောနိုင်မှ ထမင်းစားရတာ။ ဒီသို့သူတောင်းစား ဖြစ်နေရတာက မကောင်းလှပါဘူး။ ကျုပ်သခင် ဆက်စတင်ဆီကို ပြန်သွားရင် နှင်လွှတ်မှာပါပဲ”-ဟု ပြောနေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အတွက် အသုံးဝင်ပါတယ်လေ။ စားစရာရှိတာ စားပါဦး”

ဖလေးဗီးယပ်စ်(စ်)သည် အစားအသောက်ဝင်သွားသောအခါ၌ ပို၍ ထက်သန်လာ၏။ ဂရက်ချပ်တွင် အီဂျစ်ပြည်သူ ထမင်းချက်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုမိန်းမသည် ဟင်းမိုးစုံ ကောင်းစွာချက်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ညစာစ၍ ကားကြရာ၌ သစ်သီးကစပြီးလျှင် ပုစွန်ထုပ်၊ သပုပ်သီး၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ငါးနှင့်ပျံ၊ ဘိတ်မုန့်များ ပါလေသည်။ အရက်နှင့်ပေါင်မုန့်များလည်း ပါသည်။ စားသောက်ပြီးစီးကြသောအခါ ဖလေးဗီးယပ်စ်(စ်)သည် ဗိုက်ခွဲကြီးနှင့် မှီထိုင်လိုက်၏။

“ဂရက်ချပ်ရေ၊ ဒီလိုဟာမျိုး မစားရတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ အစားကောင်းအသောက်ကောင်းဟာ ကမ္ဘာ့ရဲ့ဆေးဝါးပေပဲ။ ခင်ဗျားကတော့ ဗွံတဲ့လူပဲကုံးဗျ၊ ညတိုင်း ဒါမျိုးတွေချည်း စားနေတယ်။ ကိုင်း ခင်ဗျားပြောမယ့်ကောင်းကို ကျုပ်ကြားချင်ပြီ။ ကျုပ်မှာ အဆက်အသွယ်ကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာကို ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေးပါ့မယ်”

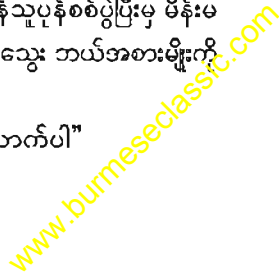
ဂရက်ချပ်က “ဘရန်ဒီသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”-ဟု ပြောပြီး အရက်ငဲ့၏။ ပြီးမှ “ဒီကိစ္စကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ပြီးစေချင်တယ်”-ဟု စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်နှုတ်ငြိမ်ပါတယ်”-ဟု ဖလေးဗီးယပ်စ်(စ်)က ပြော၏။

“ကျုပ်သိပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ခိုင်းတာပေါ့။ ကိစ္စကတော့ ကျုပ်ကိုယ်စား ခင်ဗျားက မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာပေးဖို့ပါပဲ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပါပဲ။ တွေ့အောင်ရှာပြီး ဈေးမရှောင် ပေးပြီး ငယ်ခဲ့ဖို့ပဲ။ ရှာတဲ့စရိတ်ကိုလဲ ကြိုက်သလောက်ယူပါ”

“ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးလဲ၊ ကျွန်စေ့မှာ ကျွန်သူပုန်စစ်ပွဲပြီးမှ မိန်းမတွေ အများကြီးရောင်းဖို့ ရောက်လာတယ်။ အရောင်အသွေး ဘယ်အစားမျိုးကို ကြိုက်သလဲ၊ ရပါစေမယ်၊ ကြိုက်ရာပြော”

“ကျုပ်ပြောနေတာက သီးခြားမိန်းမတစ်ယောက်ပါ”
“ကျွန်မလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူ့နာမည်က တရီနီယားတဲ့၊ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ မိန်းမပဲ. . .”

“ဪ. . .”-ဟု ဆိုကာ ဖလေးဗီးယပ်(စ်)သည် ဘရန်ဒီ တစ်ကိုင်
သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ “အဲဒီမိန်းမက ဘယ်မှာလဲ”-ဟု မေး၏။

“ကျုပ်မသိဘူး”

“အဲဒီမိန်းမကို သိကောသိသလား”

“သိလဲသိတယ်၊ မသိလဲမသိဘူး ဆိုရမှာပဲ၊ တစ်ခါမှတော့ မဖြေ
ဖူးဘူး”

“ဪ”

“တော်စမ်းပါ”

“စကားအဖြစ် ပြောတာပါ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ်ငှားတာ၊ ကျုပ်ခိုင်း
တာကို ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ရှာလဲအရှာခိုင်းသေးရဲ့၊ မြင်လဲမမြင်ဖူးဘူးလို့ ဆိုသေး
ရဲ့၊ ဘယ်လိုပုံပန်း ရှိသလဲတဲ့”

“အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးလှလှ၊ ခပ်သွယ်သွယ်ပဲ၊ ရင်သားပြည့်ပြည့်
မောက်နေတယ်။ သူဟာ ဂျာမန်လူမျိုးပဲ၊ ဆံပင်က အဝါ၊ မျက်လုံးပြာတယ်။
နားရွက်သေးတယ်၊ နဖူးကျယ်တယ်၊ နှာတံဖြောင့်တယ်၊ မျက်တွင်းနက်တယ်။
နှုတ်ခမ်းပြည့်တယ်၊ လက်တင်စကား နည်းနည်းတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မတတ်
ချင်ယောင် ဆောင်တတ်တယ်။ ဂရိစကား နည်းနည်းတတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်လအတွင်းက ကလေးမွေးခဲ့တယ်။ ကလေးသေရင်တောင်မှ နို့ရည် ခန်း
မယ် မဟုတ်ဘူး”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ကြားထဲမှာ ရှိမယ်”

“သေများ သေနှင့်ရော့မလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့၊ အဲ. . . သေရင်လဲ သေသွားတဲ့အကြောင်း ခိုင်ထည်
တဲ့ အထောက်အထား ယူခဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သေဦးမယ် မထင်ပါဘူး၊ သူဟာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သတ်သေတတ်တဲ့ အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမစားခြံ

က လွယ်လွယ်နဲ့ သတ်ပစ်ကြမယ့် အစားလဲ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကိုယ်သူကော သတ်မသေဘူးလား”

“မသေပါဘူး၊ ကျုပ်သိပါတယ်”

“စပါးတားကပ်စ် စစ်နူးသွားတော့ ကျွန်မတွေ့ရော ကလေးတွေ့ရော
မိတယ် မဟုတ်လား”

“မိန်းမနဲ့ကလေးနှစ်သောင်း ဖမ်းမိတယ်။ သောင်းနှစ်ထောင်ကို
စစ်သားတွေကို ဝေပေးလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ကရက်ဆပ်ရဲ့အစီအစဉ်ပဲ၊ ဒါ
ပေမယ့် အပုပ်နဲ့မထွက်အောင် ဆိုင်ရာကိုဆိုလိုက်တယ်”

“ဗာရီနီးယားဟာ အဲဒီအထဲမှာ ပါသွားသလား”

“ပါချင်ပါမယ်၊ မပါချင်မပါဘူး၊ သူဟာ ကျွန်ခေါင်းဆောင်ရဲ့ မိန်းမ
တိုက်ပွဲမှာ သူ့ကို အထူးအကာအကွယ် ပေးချင်ပေးထားကြမယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ကျွန်တွေက အတန်းအစားမခွဲဘူးလဲ ဆိုကြသေးရဲ့”
ဂရက်ချပ်သည် အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြီးနောက် လက်ညှိုး ဝေါက်

ခေါက်ထိုး၍ “ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို လုပ်ပေးမှာလား မပေးဘူးလား၊ လွယ်တော့
လွယ်ဘူး ဖလေးဗီးယပ်(စ်)ရေ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“သိပါတယ်လေ၊ အချိန်ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“သိတင်းသုံးပတ်ပေးမယ်”

ဖလေးဗီးယပ်(စ်)က လက်ဝါးကိုဖြန့်ရင်း “ဟာ ဒီရက်လောက်နဲ့
ဘယ်ရမလဲ၊ ကျုပ်က နေရာအနှံ့လူလွတ်ရမှာ”

“မကြိုက်ရင် မလုပ်နဲ့ပေါ့”

“အေးဗျာ ကောင်းပါပြီ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့
အုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ဂျာမန်မတွေ့ အများကြီးဝယ်ရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဗာရီနီးယားကိုမှ လိုချင်တာ”

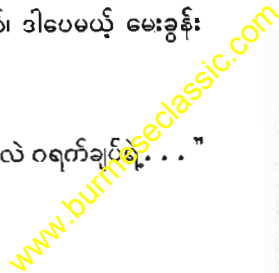
“တကယ်လို့ တွေ့ပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ရမလဲ. . .”

“ဘယ်ဈေးပဲတောင်းတောင်း ကျုပ်ငွေချေမယ်”

“ကောင်းပြီ ဂရက်ချပ်၊ ကျုပ်သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေးခွန်း
ဆစ်ခူတော့ မေးပါရစေ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“မေးပါ. . .”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမကိုမှ လိုချင်တာလဲ ဂရက်ချပ်နဲ့. . .”

“ကျုပ်စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကိုင်း အိပ်ချိန်တန်ပြီ” ထိုခေတ်ထိုအခါ

လူသားတို့၏ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ယခုခေတ်လောက် ကျယ်ဝန်းခြင်း မရှိသေး
ချေ။ ထို့ကြောင့် သီတင်းသုံးပတ်မျှ မကြာမီပင် ဖလေးဗီးယပ်(စ်)သည် ဂရုတ်
ချုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်၍လာ၏။ သူ၏လုပ်ငန်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ကြောင်း
ကိုလည်း ပြောပြလေသည်။ ငွေရွှိလျှင် အောင်သည်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း
သူ၏ကိစ္စသည် ငွေနှင့်လိုက်သောကြောင့် အောင်၍လာခဲ့၏။ ဖလေးဗီးယပ်(စ်)
သည် ဂရုတ်ချုပ်နှင့်အတူထိုင်ကာ ဝိုင်အရက်သောက်ရင်း စကားပြောနေ၏။
သို့သော် လိုရင်းကို ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ စကားဆွဲ၍နေ၏။

ဖလေးဗီးယပ်(စ်)က ရှည်လျားစွာ ပြော၏။

“ကျုပ်လုပ်ငန်း စရတာကတော့ ဝေစုယူတဲ့ စစ်ဗိုလ်တွေဆီကို ရောက်
အောင်သွားတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗာရီနီးယားဟာ လှပြီးတော့ ကိုယ်
လုံးတောင့်တင်းတယ်ဆိုရင် ပထမအုပ်စုထဲမှာ ပါမယ်ဆိုတာ သေချာတာကိုး
ဒါပေမယ့် ကျွန်မတွေကို ခွဲဝေယူကြတာကလဲ ဥပဒေအပြင်ဘက်က အလုပ်ဖြစ်
နေတယ်။ ပြီးတော့ စစ်ဗိုလ်ကလဲ ငါးရာ၊ ခြောက်ရာလောက် ရှိနေလေတော့
ထင်သလောက် မလွယ်လှဘူးဗျ။ အဲ ကံကောင်းချင်တော့ လူတွေက ဘော်
တော်မှတ်မိကြမယ်။ ကျွန်သူပုန်တွေ တိုက်ပွဲနွှဲသွားတဲ့သတင်းကို ကြားရတဲ့
အခါမှာ ဗာရီနီးယားဟာ မီးဖွားနေတယ်။ ကလေးတပိုက်ပိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့သူတို့
လူတွေက မှတ်မိနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ဟာ ဗာရီနီးယားဖြစ်ပြီး
စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ မိန်းမမှန်းလဲ မသိကြသေးဘူး။ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ မြင်းတစ်
တစ်တပ်ကို ကျွန်ရွာကို လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ငါ
လျှင်တပ်က လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်မတွေနဲ့လူငယ်ကလေးတွေဟာ သိပ်ပြီး
တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခုခဲမတိုက်ခိုက်နိုင်ကြပါဘူး။ အားလုံး တွေဝေနေကြ
တယ်။ ကျွန်သူပုန်ကြီး ပြိုကွဲသွားပြီဆိုတဲ့သတင်းကို သူတို့ ရထားနှင့်မှတစ်
ဒါပေမယ့် စစ်ပွဲပြီးသွားတဲ့အခါမှာ စစ်သားတွေဟာ ဘယ်လိုလုပ်တတ်ကြတယ်
ဆိုတာကို ခင်ဗျားလဲအသိပဲ။ စစ်ဆိုတာက ပျော်ပွဲစားထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ
သူတို့ဟာ . . .”

စကားမဆုံးမီခင် “စစ်သားတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားအကြောင်းတို့
ဖော်ကြောင်းလှန်မနေစမ်းပါနဲ့၊ တို့တို့နဲ့လိုရင်း အချုပ်ကိုသာ ပြောပါ” -ဟု
ဂရုတ်ချုပ်က ပြောလိုက်၏။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

“ဪ . . . ကျုပ်က အခြေအနေရှိပုံကို ပြောပြနေတာပါ။ ပထမ
တော့ ကျွန်မိန်းမတွေကို စစ်သားတွေက တော်တော်များများ သတ်လိုက်သေး
တယ်။ စစ်သားတွေက သွေးပူနေကြတာကိုး။ ဗာရီနီးယားကလည်း မီးဖွားပြီး
စပယ် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အဖိုး
မတန်ဘူးပေါ့လေ။ ဒီအခါမှာ စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ ဗာရီနီးယားရဲ့ကလေး
ခြေထောက်ကိုကိုင်ပြီးတော့ ဦးနှောက်ထွက်အောင် တံတိုင်းနဲ့-ခေါင်းနဲ့ရိုက်သတ်
မယ်လို့ လုပ်တယ်။ ဒီအခါမှာ ကရက်ဆပ်စ်က ကလေးကို ကယ်လိုက်ပြီးတော့
စစ်သားကိုလဲ ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ရိုက်နှက်ဆုံးမလိုက်တယ်။
ကရက်ဆပ်စ်လုပ်ပုံက အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား”

“သူဘာလုပ်လုပ် ကျုပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ လေအိုးကြီး
ကဲ-ပြောပါ။ ခင်ဗျား ဗာရီနီးယားကို တွေ့သလား၊ အခုကျုပ်ပိုင်ပြီလား
ခင်ဗျား ဝယ်ခဲ့ပြီးပြီလား”

“ကျုပ်သူ့ကို ဝယ်လို့မရဘူး”

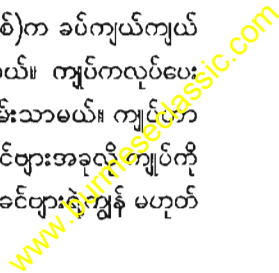
“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”-ဟု ဂရုတ်ချုပ်က အော်လိုက်ပြီးလျှင် ဒေါသကြီးစွာ
ဖြင့် ခုန်၍ထလိုက်လေ၏။ သူဒေါသမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ
သည်။ ဖလေးဗီးယပ်(စ်)သည် ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် သူ့ကုလားထိုင်ထဲတွင်
ပုစွန် နေလေ၏။ သူ၏ အကျီရင်ဘတ်ကိုဆွဲ၍ လိမ်လိုက်ပြီးလျှင် ဂရုတ်ချုပ်
က “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အလကားအကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်မရတာလဲ၊ သေ
သွားလို့လား၊ ဒီကိစ္စ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ရင် ဆင်းရဲတွင်းကို ပြန်ရောက်ပြီ၊ ဒုက္ခ
ရောက်မယ်သာ ကြံပေတော့”-ဟု အော်ပြောနေ၏။

“အဲဒီမိန်းမ မသေပါဘူး”

“လေများလိုက်တာကွာ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ မဝယ်ခဲ့တာလဲ”-ဟု ပြောပြီး
နောက် ဂရုတ်ချုပ်သည် ဖလေးဗီးယပ်(စ်)၏အကျီကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။ သို့
သော် မိုး၍ကား ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါလေ”-ဟု ဖလေးဗီးယပ်(စ်)က ခပ်ကျယ်ကျယ်
ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကိစ္စတစ်ခုခိုင်းတယ်။ ကျုပ်ကလုပ်ပေး
တယ်။ ဒါပဲ-ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားလောက် ချမ်းသာချင်မှ ချမ်းသာမယ်။ ကျုပ်ဟာ
ဆင်းရဲတွင်းထဲကို ပြန်သွားချင်သွားရမယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအခုလို ကျုပ်ကို
ဖော်ကားမော်ကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ကျွန် မဟုတ်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ဘူး။ အခုပဲ လွန်လှပြီ။ နောက်ထပ်ဆိုရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖလေးဗီးယပ်(စ်)”

“ကျွန်မကို ကျုပ်မဝယ်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မရောင်းလို့မရပါဘူး”

“ဈေးပေးတာ နည်းလို့လား”

“ဈေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အတွက် ဘယ်ဈေးမှ မခေါ်ဘူး။ ကျုပ်က ကရက်ဆပ်စ်က ပိုင်တယ်။ ကရက်ဆပ်စ်ရဲ့ အိမ်မှာပဲ နေရတယ်။ ရောင်းချဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လဲ ကြိုးစားတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ တာဝန်အားကို သွားနေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ စကားထောင့်ကြည့်တယ်။ ကိုယ်စားလှယ်တွေက စကားပြန်တောင် မပေးကြဘူး။ ဗာရီနီးယားအကြောင်း ရောက်သွားရင် တစ်ခါတဲ ပါးစပ်ပိတ်ကုန်တာပဲ။ ကျုပ်က လာဘ်ထိုးပြီး မေးတာတောင်မှ ဗာရီနီးယားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာမှ သတင်းတောင်းလို့ မရဘူး။ တခြားကျွန်မတွေကို လိုချင်ရင်တောင် ရမယ်တဲ့။ မနှစ်သက်ကရက်ဆပ်စ်ဝယ်လိုက်တဲ့ ဆီရီယံကျွန်မကို ယူမလားလို့တောင် မေးသေးတာပဲ။ ဗာရီနီးယားကိုတော့ မရဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဗာရီနီးယား စစ်တယ်-မစစ်ဘူး။ တကယ်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာကိုကော ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“ဒီသတင်းကို အဝတ်အစားဘက်ဆိုင်ရာ အစေခံတစ်ယောက်ဆီက လာဘ်ထိုးပြီး မေးယူရတယ်။ ကရက်ဆပ်စ်ရဲ့ အိမ်က လူတွေဟာ ပျော်နေကြတယ် မထင်ပါနဲ့။ သူ့သားတစ်ယောက်က သူ့ကိုမုန်းနေတယ်။ သူ့မိန်းမကတော့ တခြားခွဲနေပြီးတော့ သူ့လည်ပင်းကို ဖြတ်ချင်နေတာ။ သူတို့အိမ်က အတွင်းနေအင်မတန် ပွေလိမ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အိမ်ပဲ။ ကျုပ်က သတင်းကိုတော့ ဝယ်လို့ရပါရဲ့။ ဗာရီနီးယားကိုတော့ ဝယ်လို့မရဘူး”

“ကရက်ဆပ်စ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီကျွန်မကို ဝယ်ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ ဘာကြောင့် မရောင်းဘဲ ထားတာလဲ”

ဤတွင် ဖလေးဗီးယပ်(စ်)က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “သိတာပေါ့ဗျာ။ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ ဗာရီနီးယားကို ချစ်နေတာကိုးဗျ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာ . . .”

“ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံကျော် ကရက်ဆပ်စ်ကြီးဟာ အချစ်အရသာနဲ့တွေ့

သွားသဗျ”

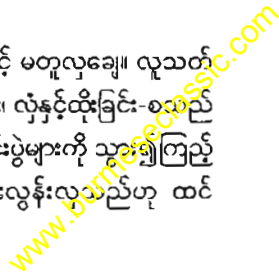
ဤတွင် ဂရက်ချပ်က အေးစက်သောလေသံဖြင့် “ဒီသတင်းကို ခင်ဗျား တခြားမှာပေါက်ကြားရင် ခင်ဗျားကို ကားစင်တင်ပြီးသတ်မယ်”-ဟု ကြိမ်းလိုက်၏။

“အို . . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဘုရားသခင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂရက်ချပ်ရယ်”

“ကျုပ်ဟာ ဘုရားသခင်တော့မဟုတ်ဘူး။ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ရောမနိုင်ငံရေးမှာတော့ ဘုရားသခင်နဲ့ အနီးဆုံးပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း အမှုဆင်နိုင်တယ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ အခုသတင်းပေါက်ကြားရင် တွေ့ကြလိမ့်မယ်။ သတိသာ ထားပေးရော။ ဖလေးဗီး ယပ်(စ်)ရေ” နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ဂရက်ချပ်သည် ရေချိုးခန်းများရှိရာသို့ ထွက်လာ၏။ ရေချိုးခန်းများမှာ နိုင်ငံရေးများနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးဌာနများသဖွယ် ဖြစ်၍လာ၏။ ထိုနေရာများတွင်ပင် နိုင်ငံရေးရာထူး အတက်အကျများကို ဖန်တီးနိုင်ကြသည်။ ငွေရင်းငွေနှီး အပြောင်းအလဲများသည်လည်း ဤရေချိုးခန်းများ၌ပင် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ရေချိုးခန်းများမှာ ငွေစွေးနှင့်နိုင်ငံရေးကလပ် ပေါင်းစပ်ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိ၍ နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးခန်းများသို့ သွားရန်မှာ တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ကလိုတစ် အမည်ရှိ ရေချိုးခန်းသို့ အမြဲသွားသည်။ ရေချိုးခန်း၏ဝင်ခံမှာ မများသော်လည်း အထက်တန်းစား လူတန်းလွှာများသာ ထိုရေချိုးခန်းသို့ သွားလေ့ရှိကြသည်။

ရာသီဥတု သာယာသောနေ့များတွင် မွန်းလွဲပိုင်း၌ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်၍ လည်ပတ်ခြင်းသည် ရောမမြို့သားတို့၏ အလေ့ပင်ဖြစ်လေသည်။ ရောမလူမျိုး အလုပ်သမားပင်လျှင် မွန်းလွဲတစ်နာရီထိုးလျှင် အလုပ်ခွင်မှ ဆင်းကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်များက ဆက်လက် အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း ရောမလူမျိုးများမှာ ကား စည်းစိမ်ခံ၍ နေကြလေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် သူ၏အပေါင်းအသင်းများနှင့် မတူလှချေ။ လူသတ်မှုများကိုမကြိုက်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဓားနှင့်ခုတ်သတ်ခြင်း၊ လှံနှင့်ထိုးခြင်း စသည်တို့ကို မကြည့်မြင်လိုချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် မြင်းပွဲများကို သွား၍ကြည့်သည်။ သို့သော် မြင်းလှည်းပွဲများမှာကား ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်ဟု ထင်

၂၇၀ တင်တယ်

လည်း သူသည် အခြားသောသူများထက် စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းသည်။ ကား မဆိုသာ။ သို့သော် သူသည် ဤသို့ မဟုတ်မကန်း အလုပ်များကို ရွေးချယ် ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ကပွဲကြီးများကိုလည်း သူ့အရသာမခံတတ်။ ဇာတ်သစ်ပွဲများကို လွဲမသာမှလျှင် တက်ရောက်လေ့ရှိသည်။

သူ့အရသာခံသော နည်းတစ်နည်းမှာကား မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ညစ်ပတ် သော မြို့ကြီး၏လမ်းများကိုလျှောက်၍ ရေခဲခန်းများသို့ သွားခြင်းပင် ဖြစ် လေသည်။ သူသည် ရောမမြို့တော်ကြီးကို ချစ်သူဖြစ်လေသည်။ သူသည် ရောမမြို့ကြီး၏ ရင်ခွင်ထက်၌ သံသရာအမျိုးမျိုး ကျင်လည်ကာ ကြီးပြင်းခဲ့ ရသောသူ ဖြစ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် ရောမမြို့ကြီး၏အကုသိုလ်များကို ကောင်းစွာ နား လည်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား “ဇာတ်ပွဲကြီး သွားကြည့်ပြီးတာထက် မြို့ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ဇာတ်တွေကို မူရင်းအတိုင်း ကြည့်ရ တာက ကောင်းသေးတယ်”-ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။

ဤနေ့အဖို့တွင် သူသည် ဈေးသို့ လက်ဦးဆုံးသွား၏။ ဈေးသိမ်းရန် မှာကား တစ်နာရီခန့်သာ လိုတော့၏။ ဈေးမှာ မိန်းမသားများ ပြည့်ကျပ်နေ သောကြောင့် တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်၍ သွားနေရလေသည်။ ဈေးထဲ၌ ရောမ လူမျိုးတို့ စားသုံးကြသော ဒိန်ခဲအရောင်အမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန် တင်ငါး၊ ဘဲငန်း၊ ဝက်၊ အမဲ၊ ငါးရွှေ၊ ငါးသလောက် ဆားနယ်၊ ချဉ်ဖတ်စသော စားစရာများကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဆီအိုးအမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဂေါ်(ထိ) ပြည်မှလာသော ဝက်ပေါင်ခြောက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အမဲဝမ်းတွင် သားများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ဟင်းရွက်တန်း၌ ခေတ္တရပ်၍ကြည့်၏။ တခါက တောဇွာ သားများသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြံများကို စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရောမမြို့ကြီးမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပေါ့ခွဲ၏။ ယခုအခါတွင်မူကား လယ်ယာကြီး များမှာ ပိုက်ဆံပိုရသော ဂျုံ၊ ဘာလီဆန်စသည့် အသီးအနှံများကိုသာ အဓိက ထား၍ စိုက်ပျိုးရလေရာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးမှာ ခေါင်ခိုက်အောင် တက်၍ နေလေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဈေးထဲ၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် သစ်သီးများကို မြင်ရလျက်မင် ရှိနေသေး၏။ နိုင်ငံခြားမှ သွင်းလာသော သစ်သီးမျိုးစုံတို့ကို လည်း တွေ့နေရသေးသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

သူသည် ဂျူးလူမျိုးများ၏ ရပ်ကွက်အစွန်အဖျားသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ဂျူးလူမျိုးများနှင့် မကြာခဏ ဆက်ဆံရဖူး၏။ ဂျူးများမှာ ရောမမြို့ကြီး တွင် အနေကြာသော်လည်း သူတို့၏ဘာသာစကားကိုသာ ပြော၍ သူတို့၏ ဘာသာတရားကိုသာ သူတို့ သီးခြားကိုးကွယ်၍ နေကြသည်။ သူတို့၏အဝတ် အစားကို သီးခြားဝတ်၍ ရုံးများ၊ ကစားကွင်းများ၌ တစ်ခါမျှမမြင်ရချေ။ ဂျူး လူမျိုးများသည် ဖွယ်ရာသည်၊ မာနကြီးသည်၊ အခြားသူများနှင့် ကင်းကင်း ဖွင်းရှင်း နေတတ်ကြသည်။ “ဂျူးတွေဟာ ရောမမြို့ကို သွေးစုပ်နေကြတာပဲ”- ဟု ဂရက်ချပ်သည် မကြာခဏ တွေးမိတတ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် လမ်းတစ်လမ်းကို ရောက်၍လာ၏။ မြို့စောင့်တပ် တစ်တပ်က ဘင်ခရာများနှင့် ချီတက်လာသောကြောင့် လမ်းဘေးဆိုင်ရွေ့မှ ရပ်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ကလေးများသည် တပ်ဖွဲ့၏နောက်က ပြေးလိုက် သာနေကြ၏။ တပ်ဖွဲ့ထဲ၌ အာရပ်၊ အီသီယံနှင့် ဆားသေယံလူမျိုးများ ပါလေ သည်။

ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့သောအခါတွင် ဂရက်ချပ်သည် ပန်းခြံများ နေသာအပိုင်းသို့ ရောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ ထိုရပ်ကွက်မှာကား လမ်းကျယ် ခြံများ ရှိလေသည်။ ကြွေအံကစားသောသူများသည် အမိုးဖွင့်ရင်ပြင်၌ ကစား သက် ရှိကြလေသည်။ ကြွေအံကစားသောသူများသည်၊ ကြွေများကို အမျိုးမျိုး ပြောဆို၍ ကစားနေကြလေသည်။ ကစားနေကြသောသူများမှာကား အလုပ် ထုတ်မဲ့များ၊ တာဝန်မကျသော စစ်သားများ၊ အသက်ဆယ်လေးငါးနှစ် အရွယ် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမိန်းကလေးများမှာ အိမ်စုတ်အိမ်ပဲ့ကလေး များတွင် နေထိုင်ကြသောသူ ဖြစ်လျက်၊ သူတို့၏ကိုယ်ကို သူတို့နှမြောသူများ မဟုတ်။ ဈေးပေါပေါနှင့်ပေးလေ့ရှိသည်။ ပိုက်ဆံတစ်မတ်နှင့် အရက်ကလေး တစ်ခွက်ပေးလျှင်ပင် လူတကာ၏အလိုကို လိုက်နိုင်ကြသောသူများ ဖြစ်ကြလေ သည်။ ဂရက်ချပ်သည် လက်ဦးက ထိုအဖြစ်မျိုးကို ရွံရှာခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ မှတ်မှောက်ခေတ်တွင်မူကား ကျွန်မကလေးများကို အလှည့်ကျ အိပ်ရာဝင် သောအလေ့မှာ မဆန်းတော့အောင် ဖြစ်လေရာ “အင်း ကမ္ဘာကြီးကတော့ တ ကြည်းပြည်းပျက်နေတာပဲ၊ ဘယ်သူမှလဲ မတားဆီးနိုင်ပါဘူး”-ဟု ညည်းတွားရုံ သာ ရှိပေတော့သည်။

သူသည် ကြွေအံကစားနေသူများကို ရပ်၍ကြည့်၏။ သူငယ်စဉ်က

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

www.burmeseclassic.com

လည်း ကြေအံကစားခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရ၏ အကျွေးအမွေးတစ်ခု တည်းနှင့် ဝလင်အောင် မစားနိုင်ခဲ့သဖြင့် လောင်းကစားအလုပ်ကိုလည်း တစ်ဖက်က လုပ်ရတတ်လေသေးသည်။

သူသည် ရေချိုးခန်းများရှိရာသို့ ဆက်၍ လျှောက်သွားလေသည်။ သူသည် ကရက်ဆပ်စ်နှင့် ဤအချိန်၌ ဤနေရာတွင် ဆုံမိလိမ့်မည်-ဟု တွက်၍ ထား၏။ အဝတ်အစားလဲခန်းထဲသို့ သူရောက်သောအခါ၌ မျှော်မှန်းထားသည့် အတိုင်းပင် ကရက်ဆပ်စ်နှင့်တွေ့ရလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် အဝတ်အစားများကိုချွတ်ကာ သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို မှန်ထဲ၌ ကြည့်နေလေသည်။ အခန်းထဲ၌ လူများပြည့်၍နေ၏။ ဤအခန်းသည်ကား နိုင်ငံရေးသမားများ စုဝေးရာအခန်းနှင့် တူ၍နေလေသည်။ ဘဏ်သူဌေးများ၊ နာမည်ကြီး ကုန်သည်ကြီးများ၊ အရာရှိများ၊ ကျွန်ကုန်ကူးသူများ၊ လွှတ်တော်အမတ်များ၊ တရားသူကြီးများ၊ ဇာတ်လိုက်များ စစ်ဗိုလ်များ-စသဖြင့် လူစုံလင်လှပေသည်။ အမျိုးအမည် မထင်ရှားသောသူများလည်း ပါဝင်ကြသေးသည်။

ဂရက်ချပ်သည် ကရက်ဆပ်စ်အား မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရင်း ကျွန်တစ်ယောက်အား သူ၏ဖိနပ်များကို ချွတ်စေလေသည်။ သို့နေရင်းသူသည် အခြားသူများနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြော၏။ အကြံပေးစကား ပြော၏။ နိုင်ငံရေးစကားများကိုလည်း ပြော၍နေလေသည်။ ပါလက်စတိုင်းပြည်က ဂျူးလူမျိုး ပြဿနာများကိုလည်း ဆွေးနွေး၏။ ကျွန်ကုန်သည်များက ကျွန်ဈေးများ ဒလယောကျာဆင်နေကြောင်းကိုလည်း လာ၍ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ဂေါလ်ပြည်သို့ ရောက်နေသောစစ်တပ်က အာဏာသိမ်းရန် ကြံနေသည်ဆိုသော ကောလာဟလကိုလည်း ဖြေရှင်းလိုက်ရလေသေးသည်။

ဂရပ်ချပ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့သည် အပန်းဖြေအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ အခန်းထဲ၌ ခုံတန်းလျားများနှင့်ဖျာများ ရှိသည်။ အခန်းမှတစ်ဆင့် ရေအေးကန်၊ ရေနွေးကန်များသို့ သွားနိုင်လေသည်။ ရေနွေးငွေ့ခံသော အခန်းများသို့လည်း သွားနိုင်၏။ အနိပ်ခဲအခန်းသို့လည်း သွားနိုင်၏။ ပြီးလျှင် အဝတ်တစ်ခုကို ကိုယ်မှာပတ်ပြီး စာကြည့်တိုက်၊ နေစာလှူခန်း-စသည်တို့ကိုလည်း သွားနိုင်သည်။ ဤနေရာများသည်ကား အချိန်များစွာ ဖြုန်းနိုင်သော သူများအတွက် နေရာများပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ရေအေးချိုးပြီးနောက် ရေနွေးခံကာ အနိပ်ခဲလေ့ရှိ၏။

ဤနေ့အဖို့တွင်ကား ဂရက်ချပ်သည် ကရက်ဆပ်စ်နှင့် အတူတွဲ၍ နေလေရာ သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်ကြသောသူများက “ပြန်ပြီ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြပြီ ထင်ပါရဲ့”-ဟု စကားတင်းဆိုနေကြ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “ခင်ဗျား အီဂျစ်ပြည်အကြောင်းကို တော်တော်သိတယ် မဟုတ်လား”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ဪ... အရင်က ပြောဖူးတဲ့အကြောင်းကို ထပ်ပြီးမေးနေတာလား”-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားသိတာတွေ အများကြီးပါ”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ဆိုသည်။ ဤတွင် ဂရက်ချပ်ကရယ်၍ “ခင်ဗျားလဲ အီဂျစ်ကို ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”-ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူးဗျာ”
“အေးလေ-ထားပါတော့၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်းသာ သင့်မြတ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ကျုပ်ကလဲ ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆိုတာက ငွေနဲ့ဝယ်ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးလို ဖြစ်နေသဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”
“ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်လောက် ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ကျုပ်က ပိုက်ဆံကို ဒီလောက် ဂရုမစိုက်ပါဘူး”
“ကျုပ်ကတော့ ပိုက်ဆံကို ဂရုစိုက်သဗျ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ကျုပ်ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တစ်ယောက်ကို ဝယ်ချင်တယ်”-ဟု ဂရက်ချပ်က တဲ့တိုးပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ထမင်းချက်ကို ဝယ်ချင်တယ်ထင်ရဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ရင် ထမ်းစင်ထမ်းတဲ့ကျွန်လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မိန်းမလား၊ ခင်ဗျားတစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်မိန်းမတွေချည်းပဲဆို... ”

ဂရက်ချပ်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ “ကျုပ်လိုချင်တာကို ခင်ဗျားသိဒါတယ်၊ ကျုပ်လိုချင်တာက ဗာရီနီးယားဗျ”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူ... ”

“ဟရီနီးယားလေ၊ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အသိသားနဲ့”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက သတင်းပေးလိုက်သလဲ”

ဂရက်ချပ်စ်က “ကျုပ်ဟာ အမြဲ သတင်းစနည်းနာနေတဲ့သူပါ။ ဒီအကရက်ဆပ်စ် . . . ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ဒီကျွန်မကို ခင်ဗျားရောင်းရင် အမြဲ ဆုံး ဈေးကိုပေးမယ်၊ တစ်သန်းပေးမယ်ဗျာ၊ ရွှေဒင်္ဂါးနဲ့ပေးမယ်၊ ဟရီနီးယားကို ရောင်းရင် လက်ငင်းငွေချေမယ်ဗျာ”

ကရက်ဆပ်စ်သည် လေချွန်လိုက်ပြီးနောက် လက်ပိုက်ထားရင်း “တယ်လဲ ဈေးကောင်းပေးပါလားဗျာရီ၊ စာဖွဲ့လောက်တဲ့ဈေးပေပဲ၊ ခုခေတ်မှာရင်သားထွားထွားနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို တစ်ထောင်ပေးရင် ရနိုင်ရဲ့သားနဲ့ပိန်ချောင်းချောက် ဂျာမန်မတစ်ယောက်ကို အဆတစ်ထောင် ပေးဝယ်တာကတော့ အဆန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်ကို အမြတ်ကြီးစားလို့ လူတွေက ဆိုကြမှာပေါ့”

“တော်ပါဗျာ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရောင်းစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ကျုပ်တကယ် ဝယ်မှာဗျာ”

“ကျုပ်ကလဲ တကယ်မရောင်းတာဗျာ”

“ဒါဖြင့် နှစ်သန်းပေးမယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်ချမ်းသာမှန်း ခုမှသိသဗျာ”

“ကဲ-နှစ်သန်းပဲ၊ ရောင်းချင်ရောင်း မရောင်းချင်နေ”

“ပျင်းသဗျာ”-ဟုဆိုကာ ကရက်ဆပ်စ်သည် အခြားတစ်နေရာသို့

လျှောက်သွားလေ၏။

ဟရီနီးယားသည် သူ့ကလေးကို နို့တိုက်လျက်ရှိနေ၏။ အခြား ကျွန်မကလေးသုံးယောက်တို့က သူ့အားအဝတ်အစား လဲလှယ်ရန် တိုက်တွန်းလျှောက်ဆိုနေကြလေသည်။

“နေပါဦးလေ ကလေးနို့စို့တုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်”-ဟု ဟရီနီးယားက တောင်းပန်ထားရ၏။

ကျွန်မများ ထွက်၍ သွားကြ၏။ ကျွန်မတစ်ယောက်မှာ ကြွေးကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူက အရောင်းခံရသူဖြစ်လေရာ စိတ်အနာကြီး နာကြည်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ဤစံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးမှာကား ခါးသည်းနာကြည်းခြင်းဖြင့် ပြည့်

လျှံ၍ နေလေသည်။

ဟရီနီးယားသည် ကလေးနို့တိုက်ရင်း သားကိုတေးဆို၍ သိပ်လျက် နို့နေလေသည်။

“ သားငယ်လူလေး၊ အိပ်ချင်မှေး သားလေးဖခင်၊ တောကိုဝင် ဖျံ့ရှင်ကိုသတ်၊ လည်တိုဖြတ် ကပ်သည့်ဖျံ့ရေ၊ ခွာယူပေ နွေးစေမေ့သား၊ ပတ်၍ထား အိပ်ပါတော့သား . . . ”

ကလေးသည် နို့စို့ရာက မှေး၍ သွား၏။

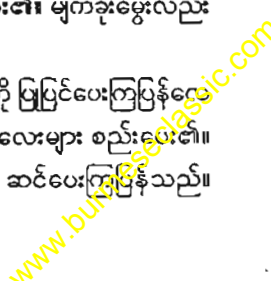
ဟရီနီးယားသည် ကလေးအား ကျန်ရင်သားတစ်ဖက်ကို လှည့်၍ ဆိုက်၏။ သို့သော် ကလေးမှာ နို့ဝနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးလေး မှေးကာ အိပ်ပျော်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးအား ပုခက်ထဲသို့ထည့်၍ သိပ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် အင်္ကျီရင်ဖုံးကို ဧဝုလိုက်လေသည်။

ကလေးကိုကြည့်ရင်း ဟရီနီးယားသည် ကျေနပ်၍နေ၏။ ဆံပင်က ဆေးများမှာ ပိုးမျှင်အနက်ကလေးများနှင့် တူ၍နေလေသည်။ မျက်လုံးများမှာ ပြာပြာကလေးဖြစ်၏။ ကလေးဘဝမှာကား လုံးဝအပူအပင် ကင်းမဲ့သောဘဝ သွင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဟရီနီးယားသည် အဝတ်အစားဝတ်သည့်နေရာသို့ သွားရ၏။ ကျွန်မ ဆေးယောက်က သူ့အား အဝတ်ဝတ်၍ပေးရန် စောင့်နေကြလေသည်။ ကျွန်မ များက သူ့အားကိုယ်လုံးတီးချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရေဖတ်တိုက်၍ ပေးကြသည်။ သူတိုယ်ကာယမှာ လှဆံပင်ဖြစ်သည်။ သားသည်မိခင်ဖြစ်၍ ရင်သားများ ပြည့်ဆင်းလှပေသည်။ သူ့အား အဝတ်နှင့်ပတ်၍ ပြောင်စောင်းတွင် လဲလျှောင်းနေ၏။ အလှပြင်ပေးသောမိန်းမက သူ၏မျက်နှာနှင့်လက်မောင်းကို မြေဖြူမှုန့်နှင့် အလှခြယ်၍ ပေးနေ၏။ ပါးပြင်တွင် ဆေးနီခြယ်ပေး၏။ မျက်ခုံးမွှေးလည်း ခွဲပေးကြလေသည်။

ပြီးလျှင် ထ၍ထိုင်ရ၏။ ကျွန်မများက ဆံပင်ကို ပြုပြင်ပေးကြပြန်လေသည်။ ဆံပင်ခွေကလေးများ လုပ်ပေးကြ၏။ မဲကြိုးကလေးများ စည်းပေး၏။

ထို့နောက်တွင်ကား လက်ဝတ်လက်စားများ ဆင်ပေးကြပြန်သည်။

ခေါင်းပေါ်၌ သရဖူကလေးတစ်ခုကို ဆောင်းပေးကြသည်။ ရွှေနားကပ် ပန်းပေးကြသည်။ လည်ဆွဲဆင်ပေးကြသည်။ လက်ကောက် ဝတ်ပေးကြသည်။ ခြေကျင်း ဆင်ကြသည်။ လက်သန်းများ၌ လက်စွပ်များ ဝတ်ပေးကြ၏။ သူ့အား ကတော်ကြီးတမျှ ဆင်၍ပေးကြသည်။ ရတနာတစ်ဆင်စာလုံးမှာ တန်ဖိုးထိုက်လှသည်။

ဤခေတ်၌ ရောမပြည်တွင် အဖိုးတန်ဆုံးအထည်မှာ ပိုးမဟုတ်၊ အိန္ဒိယပြည်မှလာသော ချည်ထည်ဖြစ်လေသည်။ ချည်ထည်ဂါဝန်ကို ဝတ်ပြီးနောက် ဇိုနာ-ဟုခေါ်သော ခါးစည်းကို ချည်နှောင်ရသည်။ အင်္ကျီအနားပတ်လည်၌ ရွှေချည်များထိုး၍ ထား၏။ အင်္ကျီမှာ ကိုယ်လုံးနှင့်ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကပ်၍နေရာကိုယ်လုံးအဖုအထစ်များသည် အတိုင်းသားပေါ်လွင်၍နေ၏။ နို့ရည်များ စိန်နေသောကြောင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် အကွက်ကလေးနှစ်ခု စို၍နေလေသည်။

အင်္ကျီပေါ်မှနေ၍ အဝါနုရောင် ပခုံးတင်တဘက်ကလေးကို ခြုံရပြန်၏။ ထမင်းစားရန် သွားရသောအခါတိုင်းပင် ကရက်ဆပ်စ်က “အချစ်ရယ်မင်းရဲ့လှပတဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ခြုံထားရတာလဲ မင်းကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လေးကို ငါအားရပါးရ ကြည့်ပါရစေကွယ်”-ဟု ပြောလေ့ ရှိသည်။ ယနေ့ညတွင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ပြောဆိုပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တဘက်ကို ခွာချလိုက်ရ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းဟာ အလွန်အသိရခက်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပေပဲ။ ငါ့ကို ဘားတီးယားတပ်စစ်က မင်းဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမလို့ ပြောဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့လက်ထဲရောက်တော့ မင်းဘာမှ မကြမ်းပါကလား”-ဟု ပြော၏။

- “ဟုတ်ပါတယ်”
- “ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ၊ ပြောမပြချင်ဘူးလား”
- “မသိဘူး၊ ပြောလဲမပြောချင်ဘူး”
- “မင်းသိပါတယ်လေ၊ ကဲ-ထားပါတော့၊ မင်းကိုငါ့ကျွန်ဘဝ ပြန်ပို့လိုက်ရင် မင်းဘယ်နှယ်နေမလဲ၊ မင်းကလေးကိုလဲ ကျွန်ဈေးမှာရောင်းရင် ငွေသုံးဆယ့်တော့ရမှာ၊ သေချာတယ် ဘယ်နှယ်လဲ”
- “ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး”
- “ဒီလိုပြောရတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်”-ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ဆို၏။

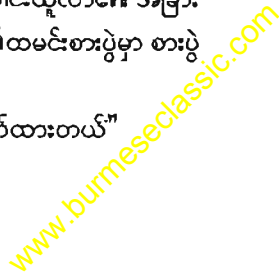
“ပြောချင်သလို ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မကို ရှင်ပိုင်တယ် မဟုတ်လား”
“ငါမင်းကို မပိုင်ချင်ပါဘူး၊ မင်းကငါ့ကိုသာ ပိုင်စေချင်ပါတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ခင်ပွန်းသည်ကို ပိုင်သလို ပိုင်စေချင်ပါတယ်”

“ရှင်ကိုကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး”
“မပြောကောင်းပါဘူးကွယ်”
“ရောမတစ်မြို့လုံး ဒီအတိုင်း ပြောနေကြတာပဲ”
“ငါမင်းကို ငွတ်မချစ်လိုပါဘူးကွယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို ချစ် လိုချင်ချင်ပါဘူး။ မင်းငါ့ကို နားလည်စေချင်ပါတယ်၊ ငါ့စည်းစိမ်ကိုလဲ ခံစားပေးချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး”
ဗာရီနိုးယား၏အာသံမှာ အေးစက်မာကျောလှပေသည်။
“မင်းငါ့ကို မချစ်ဘူးလား”
“သိလဲမသိဘူး၊ အရေးလဲမစိုက်ဘူး”
“မင်းကလေးကိုတော့ မင်းသိပ်ချစ်တာပဲနော်”
“ရှင်ဒီလို မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုရော ကလေးကိုရော ရှင်ပိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကလေးကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ရင် ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ငါမခြိမ်းခြောက်ရပါကလားကွယ်”
“ရှင်နော် . . .”
“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဗာရီနိုးယားရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ စကားပြောရင် သေတော့မှ အပေါက်အလမ်း တည့်တယ်လို့ကို မရှိကြဘူး၊ ကဲ-နည်းနည်း သေးသေး စားလိုက်ပါဦး၊ ဒီထမင်းပွဲရဲ့စရိတ်ဟာ အိမ်တစ်ဆောင်ကိုတောင် ဝယ်နိုင်သောက်တယ်ကွဲ့”

“ကျွန်မ စားသင့်သလောက်စားသားပဲ”
ကျွန်တစ်ယောက်သည် ငွေလင်ဇန်းနှင့် ဘဲပေါင်းယူလာ၏။ အခြားကျွန်တစ်ယောက်က မီးနှင့်လှီး၍ ပေး၏။ ကရက်ဆပ်စ်၏ထမင်းစားပွဲမှာ စားပွဲကြီးဖြစ်လေသည်။
“ဘဲသားက ကင်ပြီးမှ အစာသွတ်ပြီး ပြန်ချက်ထားတယ်”
“ကောင်းပါတယ်”

“ဪ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကနေ ငါနဲ့ဂရက်ချုပ်နဲ့ ရေချိုးခန်းမှာ တွေ့တယ်၊ သူဟာ အောက်ခြေက ကုတ်ကတ်ပြီးတက်လာလို့ အမတ်ဖြစ်တဲ့ လူပါ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ မကြာခင် ပြုတ်ကျတော့မယ်လူပါ။ သူက မင်းတို့ထံဆီက ဝယ်ချင်လို့တဲ့”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းသလဲ”

“အမယ်လေးလေး၊ မင်းသူ့ကိုယ်လုံးကို မြင်ဖူးစေချင်တယ်”

“ကျွန်မအဖို့တော့ မထူးတော့ပါဘူး”

ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ၏ထမင်းပန်းကန်ကို ထွန်းဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ဗာရီနီးယားအား မျက်လုံးပြု၍ ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် အရက်တစ်ခွက် လိုက်ပြီးလျှင် ခွက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

“မင်းဘာပြုလို့ ငါ့ကိုဒီလောက်မုန်းသလဲ”

“ရှင်ကို ချစ်ဖို့လိုသေးလား ကရက်ဆပ်စ်ရဲ့”

“မင်းငါ့ကိုချစ်ရမယ်၊ ငါဟာ မင်းကို စပါးတားကပ်စ်ထက် အများကြီးသာအောင် ထားတယ် မဟုတ်လား”

“မထားပါဘူးရှင်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူဟာ နတ်သားလား”

“နတ်သားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ကျွန်တစ်ယောက်ပါ။ ရှင်ဟာ ကျွန်တော့ကြားထဲမှာ နေတဲ့လူ၊ ကျွန်မ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို ရှင်သိသင့်ပါတယ်”

“တကယ်လို့-ငါမင်းကို တောပိုင်းခေါ်သွားပြီး၊ လယ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ဖေးစားပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းသူ့ကို ချစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မ စပါးတားကပ်စ်တစ်ဦးထဲကိုပဲ ချစ်တယ်၊ အရင်ကလဲ အခြားလူကို မချစ်ဖူးခဲ့ဘူး၊ နောက်ကိုလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ထားရင်တော့ လယ်သမားနဲ့လဲ နေရမှာပဲ၊ စပါးတားကပ်စ်က သတ္တုတွင်းထဲမှာ တဲ့ကျွန်ပါ။ လယ်ကျွန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို အင်မတန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့လူပါ”

“ဘယ်လိုများ သန့်ရှင်းသလဲဟယ်၊ သူဟာ သူ့အစုအဝေးရဲ့ ရန်သူ့သတ်သမား၊ နောက်ကျတော့ တောပုန်းလှူသတ်သမား ဖြစ်လာတယ်၊ ရောမနိုင်ငံက အမွန်အမြတ်ထားသမျှရဲ့ ရန်သူမဟုတ်လား။ ရောမနိုင်ငံဟာ တာ

ဦးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းသွင်းမှုနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပေးခဲ့တယ်။ စပါးတားကပ်စ်ကတော့ ဒီတိုက်ပစ်ဖို့သာ နားလည်တယ်။ အိမ်ကြီးတွေ ဘယ်လောက် မီးလောင်ကုန်သလဲ၊ လေးနှစ်လုံးလုံး သူတို့ပုန်ကန်လို့ ဘာများ အကြောင်းထူးသလဲ၊ ပျက်စီးတာသာ အဖတ်တင်တာပဲ”

ဗာရီနီးယားသည် မျက်လွှာချကာ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါမေးတာကို မပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်လိုပြောရမုန်း မသိဘူး၊ ရှင့်မေးခွန်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလဲ မသိဘူး”

“ငါဟာ စပါးတားကပ်စ်လောက် မစင်ကြယ်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ရောမလူမျိုးတွေကို နားမလည်ဘူး၊ စပါးတားကပ်စ်ကိုပဲ နားလည်တယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် စင်ကြယ်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ သူဟာ အင်မတန်ဒုက္ခရောက်ရဏှတယ်။ ရှင်ဟာ ကျွန်မမှမဟုတ်ပဲ၊ ဘယ်မှာ ဒုက္ခဆိုတာကို သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“စင်ကြယ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ မကောင်းတာကို ဘာမှမလုပ်ဘူး”

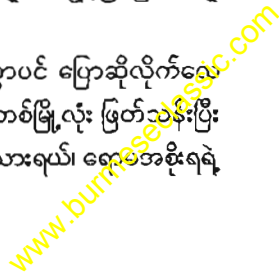
“သူပုန်ထပြီး မီးရှို့တာကကောကွယ်”

“မီးရှို့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ခြိမ်းခြောက်ကြတယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်ကြတယ်။ ဒါပါပဲ။ ကျွန်မရှင်တို့ပြောတဲ့ စကားမျိုးကို မပြောတတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ဘာသာစကားမှာလဲ မကွမ်းကွင်ဘူး။ အားလုံးရှုပ်ထွေးနေတယ်။ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ စကားပြောရတာက ရှင်းတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘာကိုလိုချင်တယ်ဆိုတာကို သိတယ်။ ကျွန်မတို့ လိုချင်တာကတော့ လွတ်လပ်ရေးပဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ကျွန်တော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ လူတချို့က ကျွန်ဖြစ်ပြီး၊ တချို့က လွတ်လပ်နေတာလဲ”

ကရက်ဆပ်စ်သည် ထိုစကားကို ညင်သာစွာပင် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ “ငါညည်းကို ရောမတစ်မြို့လုံး ဖြတ်သန်းပြီး ကျွန်တော့ ဝေါယာဉ်နဲ့ ခေါ်လာတယ် မဟုတ်လား ဗာရီနီးယားရယ်၊ ရောမအစိုးရရဲ့

ကြီးကျယ်တဲ့အင်အားကို မြင်ရပြီ မဟုတ်လား။ ရောမလမ်းမကြီးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သန်းပြီးတော့ သွားနေကြတာ မဟုတ်လား။ ရောမလမ်းမကြီးတွေဟာ ကမ္ဘာအနှံ့ ပြန့်နေတဲ့လမ်းမကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ ရောမစစ်တပ်တွေဟာလဲ နေရာတကာကို ချီတက်တိုက်ခိုက်ပြီးတော့ အောင်မြင်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေကြတယ်။ စစ်ဦးချီတပ်တွေကို မြင်ရသမျှနဲ့ပဲ တခြားစစ်တပ်တွေဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရတယ် မဟုတ်လား။ ရေရှိသမျှအရပ်မှာ ရောမတပ်တွေကို အမြဲ အနှံ့ဖျက်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်စစ်တပ်တွေဟာ တို့ရောမစစ်တပ်တချို့ကို အောင် တိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ရောမမြို့တော်ကြီးမှာတော့ ဒီကိစ္စကို မဖြုန်ကြပါဘူး။ ဘယ်ဘက်ကပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြည့် တွေ့တော့ ရောမနိုင်ငံရဲ့အင်အားကို ဖြိုခွင်းနိုင်မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ရောမနိုင်ငံရဲ့အင်အားကို ဘယ်သူမှ ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး။ ရောမတို့ရဲ့ လူနေနည်းဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးမှာ အကောင်းဆုံး လူနေနည်းဖြစ်ပြီးတော့၊ ထာဝစဉ် တည်တံ့စနစ်တစ်ခုပါ။ အဲဒီကိစ္စကို မင်းနားလည်စေချင်တယ်။ စပါးတားကပ်စ်အတွက် ပူဆွေးမနေစေချင်ပါဘူးကွယ်။ ရာဇဝင်ဆိုတာ သူ့လမ်းအကြောင်းအတိုင်း သူ့သွားနေတာကပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ဖြစ်သလို နေတတ်အောင်နေဖို့ အရေးပါတယ်။

“စပါးတားကပ်စ်အတွက် မငိုနဲ့ဆိုပေမယ့် မငိုဘဲမနေနိုင်တဲ့ လူတွေကတော့ မငိုဘဲနေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို မမေ့နိုင်တဲ့ လူတွေကလဲ မနေကြပေမယ့် မဟုတ်ပေဘူး။”

“မင်းအတော်မှားနေပြီ ဟရီနီးယား။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ဒီအချိန်မှာ တစ္ဆေဖြစ်နေလောက်ကရောပေါ့။ နောက်ဆိုရင် ဒီတစ္ဆေဟာ စကြဝဠာတစ်ခုကို လွင့်စဉ်ပြီး သွားတော့မယ်။ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာရင် သူ့နာမည် မှတ်မိတဲ့တောင်မှ ရှိတော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် ကျွန်ုပ်ပုန်ကြီးရဲ့ ဝင်ကို ဘယ်သူမှရှေ့ကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ တည်ဆောက်မှု မဟုတ်ဘူး။ ဖျက်ဆီးသူသာ ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးက တည်ဆောက်သူများသာ အမှတ်ရနေပြီး နေလေ့ရှိတယ်။”

“သူဟာ မျှော်လင့်ခြင်းကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ပါတယ်။”
 “ဟရီနီးယားရယ်၊ မင်းဟာ ကလေးလေးလိုပါလား။ သူများပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြီးတော့ ဖောက်သည်ချမနေစမ်းပါနဲ့။ သူဟာ ဘယ်သူ့

သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ တည်ဆောက်ပေးခဲ့သလဲ။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေကတော့ အခုရှိသေးသလား။ ပြာတွေ လေထဲမှာ လွင့်သလို လွင့်ကုန်ပြီမဟုတ်လား။ လောကကြီးမှာ အားရှိသူက အားမဲ့သူကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရတဲ့နည်းက လွဲရင် တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူးဆိုတာ၊ မင်းနားမလည်ဘူးလား။ ကျုပ် မင်းကိုချစ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ မင်းကို ကျွန်အနေနဲ့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒီတော့ . . .”

“ဒါတောင် မင်းက စပါးတားကပ်စ်ကို ခိုးကူးနေလိုက်ချေသေးရဲ့” ဟု တရက်ဆပ်စ်က ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ စပါးတားကပ်စ်ဟာ စင်ကြယ်မွန်မြတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ။”

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုများ စင်ကြယ်မွန်မြတ်တာလဲ”

“ရှင်နားမလည်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မပြောမပြောပါရစေနဲ့ရှင်”

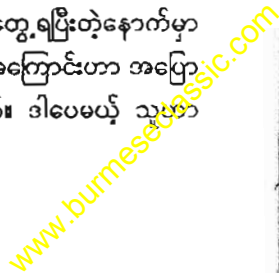
“ကျုပ်သူ့ကို နားလည်ချင်တယ်။ ကျုပ်သူနဲ့ အားပြိုင်ချင်တယ်။ သူ့ကို အသက်ရှင်နေတုန်းကလဲ ကျုပ်တိုက်ခဲ့ရတယ်။ သူ့သေပြီးတဲ့နောက်မှာလဲ တိုက်ဖို့ မှားမှာပဲ။”

ဟရီနီးယားက ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီးလျှင် “ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လိုနှိပ်စက်နေရတာလဲ။ ရောင်းရင်လဲ ရောင်းပစ်ပါ။ လုပ်ချင်တာ ရှိရင်လဲလုပ်ပါ။ ကျွန်မကို ဒီလိုတော့ နှိပ်စက်မနေပါနဲ့”-ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် မင်းကို တစ်ခုထဲပေးနေတာပါ။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ စပါးတားကပ်စ်ဆိုတဲ့လူဟာ တကယ်ပဲရှိသလား။ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို သေသေချာချာ မပြောနိုင်ကြဘူး။”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပါပေကော”-ဟု ဟရီနီးယားက သံပြတ်နှင့် ပြော၏။ ကရက်ဆပ်စ်က ညင်သာသောလေးသံဖြင့် “ဆက်ပြောပါဦး ဟရီနီးယားရယ်၊ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို လိုလားသူပါ။ ပြောရမှာ ကြောက်မနေစေချင်ပါဘူး”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး။ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ တွေ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မမှာ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းဟာ အပြောမကတယ်။ ရှင်က သူ့ကို လူသတ်သမားလို ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူ့ဘာသာမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပါပဲ။”

“ဘယ်နည်းနဲ့ မြင့်မြတ်သလဲကွယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းဒီလောကအထင်ရောက်လောက်အောင် သူက ဘာတွေများလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ သူ့လုပ်ပုံတိုင်းတွေကို သိရရင် ကျုပ်လဲ စပါးတားကပ်စ်လိုလူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ညစာမစားဘဲ ဆက်၍ ဆက်၍သာ အရက်သောက်နေလေသည်။

“ရှင်အပြောခိုင်းရင်တော့ ဆက်ပြီး ပြောရပေမယ့်၊ ဒါပေမယ့် နားလည်အောင် ရှင်းပြရဖို့က မလွယ်ဘူး။ ကျွန်တွေရဲ့ အစုအဖွဲ့မှာ မိန်းမယောက်ျား ဆက်ဆံရေးဟာ ရှင်တို့နဲ့ မတူဘူး။ ကျွန်တွေမှာ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားတန်းတူ ရှိကြတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ရဲဘော်ပဲ။ သူ့နဲ့ကျွန်မနဲ့ ကိုယ့်တစ်စိတ်ပဲ။ ဘဝချင်း ပေါင်းစပ်နေတယ်။ သူ့မှာ ဒဏ်ရာရရင် ကျွန်မက သူ့နဲ့အလားတူပဲ နာကျင်ရတယ်။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မတို့ဟာ အတူတူပဲ။ သူ့အချစ်ဆုံးရဲဘော် ဂင်နိုကပ်စ် သေဆုံးစဉ်အခါက စပါးတားကပ်စ်ဟာ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းအပ်ပြီးတော့ ငိုရှာတယ်။ ကျွန်မရဲ့ပထမကလေး ခြောက်နှစ်နဲ့ ဖွားပြီး သေတုန်းကလဲ ကျွန်မဟာ သူ့နည်းတူပဲ ငိုခဲ့ရတယ်။ သူက ကျွန်မကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်တယ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူဟာ ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှမယူခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မကလဲ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယူခဲ့ဘူး။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်တဲ့အခါက လက်ဦးတော့ ကျွန်မကြောက်မိတယ်။ နောက်ကျတော့ ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ သေရမှာ မကြောက်တော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အချစ်မေတ္တာဟာ ဘယ်တော့မှသေမပျောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လျှို့ဝှက်ထားတာပဲ တော့ဘူး။ လက်ဦးတုန်းက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်က အရှိုးတွေကို သူ့မြင်မှာ ငိုမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှိုးတွေဟာလဲ အသားပါပဲ။ သူ့-ကျွန်မကို အင်မတန် ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသူ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ လူတွေက သူ့ကို သိပ်ပြီးကြီးကျယ်အောင် သတင်းလွှင့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အသွားထက်ထူးခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် မနုဿလူသားတစ်ဦးပါပဲ။ သူဟာ သဘောကောင်းတယ်။ နူးညံ့တယ်။ မေတ္တာတရား ပြည့်ဝတယ်။ သူ့ရဲဘော်တွေကိုလဲ သူ့ချစ်တယ်။ ရဲဘော်တွေဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ကြတယ်။ ရော့မလူမျိုးတွေဟာ အဲဒီလောက် ခင်မင်မှု မရှိကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရော့မလူမျိုးတွေဟာ မိန်းမတွေနဲ့သာမက ယောက်ျားအချင်းချင်းလဲ ဆက်ဆံကြတယ်။

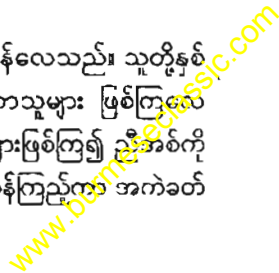
ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

အယ်။ စပါးတားကပ်စ်က တစ်ခုခုကို ပြောလိုက်ရင် ကျွန်မနားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ပြောတာကိုတော့ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ ကျွန်တွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားများကြပြီဆိုရင် စပါးတားကပ်စ်က အားလုံးခေါ်ပြီး အတူတူ ဆိုင်ပင် ဆွေးနွေးတယ်။ သူ့စကားကို တခြားလူတွေက နားထောင်ကြတယ်။ ကျွန်တွေမှာ အမှားတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားပြုပြင်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ အထီးကျန် မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ သွေးမတွဲကြပါဘူး။ စည်းလုံးမှုရှိတယ်။ ဆက်ဦးတုန်းကတော့ သူတို့ဟာ စစ်ပွဲက ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ခိုးကြတယ်။ စပါးတားကပ်စ်က ဒီလူတွေဟာ ခိုးတတ်တဲ့နေရာတွေက လာလို့ခိုးကြတာပဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဘုံဆိုင်ပစ္စည်းကို သော့ပိတ်မထားဘဲ နေလိုက်တဲ့အခါမှာ အချိန်မရွေး လိုချင်တာကို ယူလို့ရမှန်းသိတော့ ဘယ်သူမှ မခိုးကြတော့ပါဘူး။ ကျွန်တွေဟာ ငတ်မွတ်မှာ၊ ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်မရှိကြတဲ့အခါမှာ မခိုးကြတော့ပါဘူး။ လူတွေဟာ ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်ကြောင့် မကောင်းတာကို လုပ်ကြတယ်လို့ ကျွန်မကိုပြောပါတယ်။ လူဟာ ဆိုးရာက ကောင်းလာနိုင်တဲ့အကြောင်း သူက ပြောပါတယ်။ လူတွေဟာ ညီအစ်ကိုရင်းချာလို နေထိုင်ပြီး၊ ပစ္စည်းကိုဝေငှမိန့်ခွဲကြရင် လောကကြီးမှာ သာယာနိုင်ပါသတဲ့။ အဲဒီသာယာတဲ့ဘဝမျိုးကို ကျွန်မ မြင်လဲမြင်ခဲ့တယ်။ နေလဲနေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မလင်ဟာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းဆောင်မှုကို ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ သူ့စကားကို နားထောင်ကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ လူသတ်သမားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လို လူစားတွေကို လူလောကမှာ တစ်ခါမှမမြင်ရသေးပါဘူး။ လူလောကတစ်ခုလုံး သူတို့လို ကြင်ကြင်နာနာ နေနိုင်ကြပါယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ခိုင်နိုးစက်လို့ မရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရှင်ကို မချစ်နိုင်တာပါ။”

ကရက်ဆပ်စ်သည် ဒေါသထွက်လာပြီးနောက် “သွား-သွား အခု သွက်သွား”-ဟု ဟရိန်းယားအား နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် ဖလေးဗီးယပ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံပြန်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကံကြမ္မာတစ်ခုတည်းကို ဝေပုံချ၍ယူနေကြသောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အသက်ရင်နေပြီဖြစ်သော လူဝကြီးများဖြစ်ကြ၍ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးပင် တူ၍နေလေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်ကြည့်ကာ အကဲခတ်

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

နေကြ၏။ ဂရက်ချပ်သည် ဖလေးဇီးယပ်စ်၏အဖြစ်ကို ကောင်းစွာသိသည်။ ဖလေးဇီးယပ်စ်သည် အခြားသောအောင်မြင်သူများနှင့်တူအောင် ကြိုးစားသည့် သို့သော် သူသည် တူအောင်တူ၍ မရချေ။ သူသည် အယောင်ဆောင်သာ ဖြစ်နေ၏။ ဖလေးဇီးယပ်စ်သည် ဂရက်ချပ်ကို ကြည့်နေ၏။ ဂရက်ချပ်မှာ ယခင်က ဂရက်ချပ်နှင့် မတူတော့ချေ။ ဂရက်ချပ် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို ဖလေးဇီးယပ်စ် ရိပ်မိလေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ဖလေးဇီးယပ်စ်အား နေရာတကာ၌ အကာအကွယ်ပေးခဲ့သောသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုနိုင်တော့သည်မဟုတ်။ တစ်ခုခုတော့ ငြိမ်လာရပေတော့မည်။

ဖလေးဇီးယပ်စ်က “ခင်ဗျား ဘာလိုချင်ပြန်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ တစ်နီးယားအစစ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်အသေအချာ သတင်းရခဲ့ပြီးပြီ။ စပါးတားတားရဲ့ မယားအမှန်ပဲ။ ကဲ-ကျုပ်က ဘာထပ်ပြီး လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

ဂရက်ချပ်သည် “ခင်ဗျားက ဘာကိုကြောက်နေရတာလဲ၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကို ကူညီဖူးတဲ့လူတွေကို ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူး မမေ့တတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာကို စိုးရိမ်နေသလဲ”-ဟု မေးလိုက်၏။

ဖလေးဇီးယပ်စ်က စိတ်ပျက်သံနှင့် “ကျုပ်-ခင်ဗျားကို ကြောက်တယ်။ ခင်ဗျား အခုခိုင်းမယ့်ကိစ္စကို ကျုပ်ကြောက်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ အာဇာနည်ရဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ခိုင်းချင်ရင် မြို့စောင့်တပ်ကို ခေါ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျား လူဆိုးလူဆိုးကို ဂိုဏ်းသားတွေလဲ ရှိတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေကိုလဲ ခေါ်ထုတ်ပြီး ခိုင်းနိုင်တယ်။ ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မခိုင်းသလဲ၊ ကျုပ်လို တစ်ခါတုန်းကသာ ကောင်းစားတဲ့ လူဆိုးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြန်တာလဲ၊ ကျုပ်ဟာ စင်စစ်မတော့ ဘယ်တုန်းက မကောင်းစားခဲ့ဖူးပါဘူး။ အကူအညီလိုရင် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေဆီကို သွားလား”-ဟု ဆို၏။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်မသွားနိုင်ဘူး”-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ကျုပ်က ဒီမိန်းမ ဗာရီနီးယားကို လိုချင်တယ်။ ဝယ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒါနဲ့နှစ်သန်း ကရက်ဆပ်စ်ကို ပေးဝယ်တယ်။ ဒါတွေက သူက မရောင်းဘူး။ ကျုပ်ကို သရော်လွှတ်လိုက်တယ်”

“အိုး. . . အိုး၊ နှစ်သန်းတောင်မှပါကလား”-ဟု ဖလေးဇီးယပ်စ်က

တွေးရင်း ရင်ဖိုသွား၏။ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်သပ်ကာ လက်များကို ဖြန့်ချည် ဆုပ်ချည် ပြုနေမိ၏။ ပြီးမှ “နှစ်သန်းတောင်မှဆိုတော့ အမယ်လေးလေ. . . များ လှချည်ကလား၊ နှစ်သန်းဆိုရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးတောင် ဝယ်နိုင်လောက် တယ်။ ဒါလောက်ငွေကို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အကုန်ခံမယ်ဆိုတာ အံ့ဩ စရာတစ်ပါးပဲ။ ဘုရားသခင်ရေ. . . ကဲ-ပြောစမ်းပါ ဂရက်ချပ်ရဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီမိန်းမ ကို ဒီလောက် ဘာဖြစ်လို့များ လိုချင်နေရတာလဲ”-ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

ဂရက်ချပ်က “ကျုပ်သူ့ကို ချစ်နေလို့ပဲ”-ဟု လေးလေးကြီး ပြောလိုက် လေသည်။

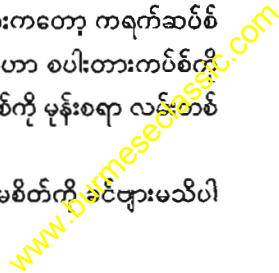
“ဘာ. . .”

ဂရက်ချပ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင် တော့ချေ။ မျက်လုံးများနီကာ မျက်ရည်ဝိုင်းလာ၏။

“ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ဘာလဲအချစ်ဆိုတာဟာ ခင်ဗျား ဘယ် တုန်းကမှ လက်မထပ်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ခင်ဗျားမစွဲခဲ့ဘူး။ ဟော အခုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို ငွေနှစ်သန်းပေးဝယ်လောက်အောင် ချစ်နေတယ်လို့ ပြောနေပြန်တယ်။ ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး”

ဤတွင် ဂရက်ချပ်က “ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို နားလည်ဖို့ လိုသေးလား၊ နားလဲလည်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ဟာ အိုပြီး ဝနေပြီ၊ ခင်ဗျားထင်ချင်သလို ထင်တော့လေ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ မိန်းမတွေ ဟာ လူနဲ့မတူဘူး၊ လူမဆန်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ရွံမုန်းကြီး ဖြစ်နေရတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ကျုပ်တို့ရဲ့အပြစ်မကင်းဘူး၊ ဒါကျုပ်အထင်ပဲ။ အခုတော့ ကျုပ် ဟာ ဗာရီနီးယားဆီကို ခူးထောက်ပြီး သွားရသွားရ သွားချင်နေတယ်။ သူက ကျုပ်ကို စကားကောင်းကလေးတစ်ခွန်း ပြောမယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ကရက် ဆပ်စ်အပေါ်မှာ ဒီမိန်းမက ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗာရီနီးယားအပေါ်မှာ ကရက်ဆပ်စ်က ဘယ်လိုသဘော ထားတယ်-ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်သိတယ်။ ဗာရီနီးယားကတော့ ကရက်ဆပ်စ် အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ။ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ စပါးတားကပ်စ်ကို သတ်လိုက်သူ ဖြစ်တယ်။ ဗာရီနီးယားဟာ ကရက်ဆပ်စ်ကို မုန်းစရာ လမ်းတစ် လမ်းပဲ ရှိတယ်”-ဟု ပြော၏။

ဖလေးဇီးယပ်စ်က ခေါင်းဆတ်ပြပြီး “မိန်းမစိတ်ကို ခင်ဗျားမသိပါ

ဘူးလေ၊ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ ခင်ဗျားလိုချင်နေမှန်းသိရင် ဈေးကိုမြင့်နိုင်သမျှမြင့်မှာပဲ"-ဟု ဆိုလိုက်၏။

"ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဒီမိန်းမကို ကျွန်ုပ်လိုချင်တယ်၊ ဘယ်ဈေးပေးရမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားပေးနိုင်ပါ့မလား"

"ပေးမယ်"

ထိုအခါ ဖလေးဗီးယပ်စ်က "နောက်ဆက်တွဲတိစ္ဆာတွေကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်သာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလုပ်ချင်သလို မလုပ်ဘူး။ အိမ်ကို ငွေတွေနဲ့သွားပြီးတော့ အလီဇန္ဒရားမြို့မှာ အိမ်တစ်ဆောင်နဲ့ ကျွန်မကလေးတွေ အသစ်ဝယ်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ဒီလိုလုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးလေ။ ခင်ဗျားဟာ ဂရက်ဆပ်စ်ဆိုတဲ့ လွတ်တော်အမတ်ပေကပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ရောမမှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး လူကပ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေသကဲ့သို့၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဒီမိန်းမကိုရရင် ဘာလုပ်မလဲ"

"ဒီကိစ္စကို ကျုပ်မစဉ်းစားပါဘူး"

"ကရက်ဆပ်စ်က ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျားသိသလား၊ ကရက်ဆပ်စ်ကို ဘယ်သူမှ အနိုင်မယူနိုင်သေးဘူးနော်၊ သူ့ဆီက ဘယ်သူမှ ဘာမှ ရအောင်မယူနိုင်သေးဘူး။ ခင်ဗျား ကရက်ဆပ်စ်ကို ယှဉ်ရဲပါ့မလား၊ သူက ခင်ဗျားကို သေတဲ့အထိ နှိပ်စက်နိုင်တယ်"

"ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်ရဲ့"-ဟု ဂရက်ဆပ်စ်က တီးတိုးမေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါသော်ကောဗျာ"

"ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ စွန့်ရတော့မှာပဲ"

"စွန့်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘာများအကျိုးထူးလာမှာလဲ၊ ငွေနှစ်သန်းဆိုတာဟာ အများကြီးနော်၊ ဗာရီနီးယားကို ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာအောင်ကျွန်ုပ် ဆောင်ကျဉ်းနိုင်ပါတယ်။ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဆီရောက်ရင် ဒီမိန်းမက ခင်ဗျားမျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးလိမ့်မယ်။ မထွေးဘဲ နေပါ့မလား။ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ စပါးတားကပ်စ်ကို ချေမှုန်းခဲ့တယ်။ ကရက်ဆပ်စ်ကို ဘယ်သူက စေခိုင်းသလဲ၊ ချေမှုန်းဖို့ စစ်ထွက်ရအောင် ဘယ်သူက ကုလားဖန်ထိုးခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူက စစ်တပ်တွေ ထိုးအပ်လိုက်သလဲ"

"ကျုပ်ပဲပေါ့"-ဟု ဂရက်ဆပ်စ်က ဆို၏။

"ဒီတော့ . . . ခင်ဗျားမှာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ"

"ကျုပ် ဒီမိန်းမကို လိုချင်တာပဲ"

"ဒီမိန်းမကို ခင်ဗျားက ဘာပြန်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်တွေမှာ လိုချင်တာ တစ်ခုထဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ပေးနိုင်မှာလား"

"ဘာများပါလိမ့်"

"အို . . . ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ခင်ဗျားအမှန်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား"

"ဪ . . . ခင်ဗျားက ဒီမိန်းမရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ပြောနေတာကိုး"

ဟု ဂရက်ဆပ်စ်က ပြော၏။

"ခင်ဗျားနဲ့နေရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားမပါတဲ့ လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို ပြောတာ၊ ရောမမြို့ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို ပြောတာ၊ ကရက်ဆပ်စ် လက်လှမ်းလို့ မမီနိုင်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးကိုပြောတာ"

"ဒါဖြင့် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗာရီနီးယားက ကျွန်ုပ်နဲ့ တစ်ညနေမှာ လား"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ချစ်ရအောင်ပေါ့၊ အဲ . . . အဲ နေပါဦး။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ"

"ခင်ဗျားဟာ အရှုံးပဲ"-ဟု ဖလေးဗီးယပ်စ်က ဆိုလိုက်လေသည်။

"အေးလေဗျာ . . . ခင်ဗျားပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောစရာပေပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဘူးချင်လဲများမယ်။ ဒါပေမယ့် ကရက်ဆပ်စ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်လဲ စွန့်စားရမှာပဲ။ ဒီတော့ ဗာရီနီးယားက နားလည်အောင် ခင်ဗျားပြောပေးပါ။ ကျုပ်ဟာ ဆာတိတည်တတ်ကြောင်းကို အားလုံးသိကြပါတယ်။ ဗာရီနီးယား နားဝင်အောင် ပြောပေးပါ"

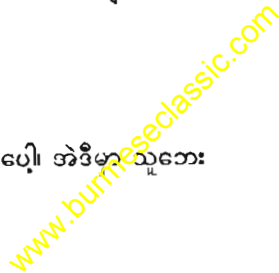
ဖလေးဗီးယပ်စ်က ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်လေ၏။

"ဗာရီနီးယား ရောမပြည်က လွတ်မြောက်နိုင်အောင် ခင်ဗျားအစီအစဉ်တွေ လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား"

ဖလေးဗီးယပ်စ်က ခေါင်းငြိမ်ပြန်၏။

"ဘယ်ကိုပို့မလဲ"

"အဖျင်းဆုံး စီဆယ်လ်ပိုင်းဂေါလ်ဒေသကိုပေါ့၊ အဲဒီမှာ သူ့ဘေး"

ကင်းလိမ့်မယ်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေနဲ့ တောင်ဘက်လမ်းတွေကတော့ အစောင့်အရှောက်များတယ်။ မြောက်ကြောင်းခရီးနဲ့ ဂေါလ်နယ်ကို သွားရင်တော့ ဘေးကင်းလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒီမိန်းမက ဂျာမန်မဟုတ်လား။ အဲဒီကနေပြီး ဂျာမန်ပြည်နယ်ဆက်သွားနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကရက်ဆပ်စ်ရဲ့ အိမ်ကနေပြီး ဘယ်လိုထုတ်ယူမလဲ”

“ဒါက မခဲယဉ်းပါဘူး။ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက် ထောပိုင်းကို သွားလေ့ရှိတယ်။ အိမ်စေတွေကို လာဘ်ထိုးလိုက်ရင် ကိစ္စပြီးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမက လိုက်ဦးမှကိုး”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”-ဟု ဖလေးဗီးယပ်စ်က ဆို၏။

“ပြီးတော့ သူ့ကလေးကိုလဲ ခေါ်လာချင်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါလဲ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြည့်ရှုထားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ . . .”

“ငွေနှစ်သန်းကို ကြိုတင်ပြီးယူမလား”

“ယူမှထင်တယ်”-ဟု ဖလေးဗီးယပ်စ်က နှမြောသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် အိမ်မှာငွေရှိတယ်။ ယူပေတော့။ ငွေသားပဲယူယူ အလယ်ဇနွယ်က အထွက်မှာ ငွေထုတ်ဖို့ ချက်လက်မှတ်ပဲယူယူ”

“ငွေသားပေးပါ”-ဟု ဖလေးဗီးယပ်စ်က ဆို၏။

“ကောင်းပြီ။ ဒါပေမယ့် သစ္စာဖောက်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တွေအောင် ရှာနိုင်သနော်”

“တော်စမ်းပါ ဂရက်ချပ်ရယ်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားလိုပဲ ကတိတည်ခဲ့လှပါ”

“ကောင်းပြီလေ”

“ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်မှန်း ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ကရက်ဆပ်စ်က ငဲ့ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကရက်ဆပ်စ် အကြောင်းကို ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သဘောပဲ ဂရက်ချပ်ရေ”

ဟာရီနီးယားသည် ဤအိပ်မက်ကို မက်၍ နေလေသည်။ အိပ်မက်ကား သူသည် ဆီးနိုတ်လွတ်တော်တွင် စစ်ဆေးခြင်းခံ၍ နေရလေသည်။

ကမ္ဘာကို စိုးစိုးနေကြသော ဆီးနိုတ်လူကြီးများသည် ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့သည် ဝတ်စုံဖြူကြီးများကိုခြုံကာ ကုလားထိုင်ကြီးများတွင် ထိုင်၍နေကြ၏။ သူတို့အား လုံးပင် ကရက်ဆပ်စ်၏မျက်နှာဖုံး ရှိ၍ နေကြလေသည်။ သူတို့ထိုင်နေပုံ မျက်နှာထားပုံတို့မှာ တန်ခိုးအာဏာ၏ သရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြ၍ နေ၏။ ထိုတန်ခိုးအာဏာကို ကမ္ဘာတွင် မည်သူမျှ ရင်မဆိုင်ဝံ့ချေ။ သူတို့သည် ကျောက်ဖြူကုလားထိုင်ကြီးများနှင့် လွတ်တော်ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် ထိုင်၍ နေကြလေသည်။ သူတို့အား ကြည့်ရကာမျှနှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့စရာကောင်း၍ နေလေသည်။ ထိုသူများ၏ရှေ့၌ ရပ်နေရသည်ဟု ဟာရီနီးယား အိပ်မက်မက်၍ နေလေသည်။ သူသည် စပါးတားကပ်စ်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေထွက်ဆိုနေ၏။ ဟာရီနီးယား၏ကိုယ်၌ ပါးလွှာသော ချည်ထည်ကိတ်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရင်သားမှ နို့သက်သပြင် သူ့တွင်နာကျင်၍ နာလေသည်။ စစ်ဆေးသူများက မေးခွန်းများမေးကြ၏။

“စပါးတားကပ်စ်ဟာ ဘယ်သူလဲ”

ဟာရီနီးယားက စတင်၍ဖြေ၏။ သို့သော် ဒုတိယမေးခွန်းက ချက်ချင်း ချီကလာ၏။

“သူဘာဖြစ်လို့ ရောမမြို့ကို ပျက်စီးအောင် ကြိုးစားတာလဲ”

ဟာရီနီးယားက ဖြေရန် ကြိုးစားပြန်၏။ သို့သော် နောက်မေးခွန်းထပ်၍ လာ၏။

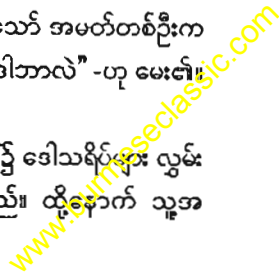
“သူဟာ သူ့လက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ ရောမစစ်သားတွေကို သတ်ပစ်တယ်။ ဥပဒေက တားမြစ်ထားတဲ့ လူသတ်မှုကို ဘာကြောင့် ကျူးလွန်သလဲ” သူမက ငြင်းဆိုရန်ကြိုးစားပြန်သည်။ စကားနှစ်လုံး မထွက်နိုင်မီပင် နောက်မေးခွန်း ထပ်၍လာပြန်သည်။

“သူဟာ ကောင်းတာမှန်တာ-ဟူသမျှကို ဘာကြောင့်မုန်းပြီးမကောင်းတာတွေကို နှစ်ခြိုက်နေရသလဲ”

ဟာရီနီးယားက ဖြေရန်ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် အမတ်တစ်ဦးက နိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် ရင်သားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ဒါဟာလဲ” -ဟု မေး၏။

“နို့သက်နေတာပါ”

ဤအချိန်တွင် တရားစစ်သူများ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဒေါသရိပ်များ လွှမ်းမလာ၏။ ဟာရီနီးယားမှာ ပို၍ကြောက်ရွံ့လာလေသည်။ ထို့နောက် သူ့အ

ကြောက်များသည် ပြေ၍သွား၏။ အကြောင်းမှာမူ သူ့စိတ်ထဲ၌ “ငါဘေးအန္တရာယ်ကပ်စွာ ရှိနေသားပဲ”-ဟု တွေးမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဗာရီနီးယားသည် တစ်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ စပါးတားတစ်ခုသည် အကယ်စင်စစ်ပင် သူ့ဘေး၌ရပ်၍နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ စပါးတားကပ်စွာသည် ခါတိုင်းဝတ်စားသလို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သားရေဖိနပ်ရှည်ကြီး အညှီရောင်အင်္ကျီနှင့် သားမွေးဦးထုပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့တွင်လက်နက်မရှိ။ သူသည် တိုက်ပွဲအချိန် မဟုတ်လျှင် လက်နက်မဆောင်ချေ။ သူ့တွင်လက်နက်မရှိပေ။ စသည်လည်း မရှိချေ။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် စင်ကြယ်အောင်လည်း ရိတ်ထားသည်။ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသည်။

စပါးတားကပ်စွာသည် အေးဆေးစွာသော ကိုယ်ဟန်နှင့်ရပ်၍ နေသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ပင် အေးဆေးလျက်သာရှိ၏။ စပါးတားကပ်စွာ၏အနီးသို့ ရောက်လျှင် လူတိုင်းပင် အေးအေးဆေးဆေး ရှိသွားတတ်သည်။ သို့သော် ဗာရီနီးယား၏အဖို့တွင်ကား စပါးတားကပ်စွာအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဖျော်ရွှင်သောစိတ် ပေါ်ပေါက်လာရလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတုန်းက ဗာရီနီးယားသည် စပါးတားကပ်စွာ၏ တဲအတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ တဲထဲ၌ စပါးတားကပ်စွာကို စောင့်နေကြသောသူ ငါးဆယ်ခန့် တွေ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ စပါးတားကပ်စွာ ရောက်၍ လာသည်။ ဗာရီနီးယားက စပါးတားကပ်စွာ သူ့လူများနှင့် စကားပြောခွင့်ရစေရန် ဘေးဖယ်ပေးလိုက်၏။ ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေရင်း ဗာရီနီးယားသည် ပို၍ပို၍ မြတ်နိုးမိရင်း ပျော်ရွှင်လာရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗာရီနီးယားသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် တဲပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့အိပ်မက်ထဲ၌ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ပြန်၍ခံစားနေပြန်လေသည်။

စပါးတားကပ်စွာက ဗာရီနီးယားအား “ဒီမှာ မင်းဘာလာလုပ်နေတာလဲ အချစ်ရယ်”-ဟု မေးလိုက်၏။

“သူတို့ ကျွန်မကို တရားစစ်ဆေးနေကြပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“သူတို့ပေါ့၊ ကျွန်မတော့ ကြောက်တယ်”-ဟု ပြောရင်း ဗာရီနီးယားက လွတ်တော်အမတ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။ အမတ်များသည်

တုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်၍နေကြလေသည်။

စပါးတားကပ်စွာက သူ့ဝသီအတိုင်း “သူတို့ဟာ မင်းထက်တောင် ပိုပြီးတော့ ကြောက်နေကြပါတယ်ကွဲ့”-ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်၏။ စပါးတားကပ်စွာသည် သူ့အမြင်ကို စကားလုံးရိုးရိုးတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက် ပြောတတ်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ မှန်သည်။ အမတ်များသည် တကယ်ပင် ကြောက်၍နေကြလေသည်။

“ကဲ... သွားကြစို့”-ဟု စပါးတားကပ်စွာက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဗာရီနီးယား၏ခါးကို ဖက်ကာ နှစ်ယောက်သား ဆီးခိုက်အဆောင်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ရောမမြို့၏ လမ်းကြီးများကိုလည်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မည်သူကမျှ သတိမမူကြ။ တားလည်း မတားဆီးကြချေ။

အိပ်မက်ထဲတွင် စပါးတားကပ်စွာက “မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့ရတိုင်း ငါ မင်းတို့ သိပ်ချစ်ချင်တာပဲ”-ဟု ပြော၏။

“ချစ်ချင်သလောက် ချစ်ပေါ့”

“သိပါတယ်ကွယ်... သိပါတယ်... ဆန်းတယ်နော်။ လိုချင်တိုင်း ခုနိုက်တာကို အမြဲတမ်းမငြီးငွေ့ဘဲ လိုချင်နေတာဟာ ဆန်းတယ်။ မင်းစိတ်မှာ ဆာ”

“တူတူပါပဲ”

“ကိုယ့်ကို မြင်တိုင်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်လဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ”-ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ကြရင်း “တို့တစ်နေရာကို သွားကြရအောင်နော်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မသွားဖို့နေရာကို သိတယ်”-ဟု ဗာရီနီးယားက ပြော၏။

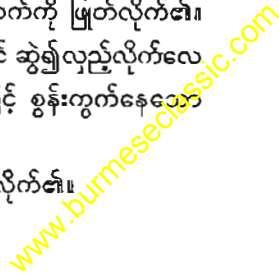
“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကရက်ဆပ်စ်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ အိမ်ကိုပေါ့၊ ကျွန်မ အဲဒီမှာနေတယ်”

စပါးတားကပ်စွာသည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဗာရီနီးယားအား သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အောင် ဆွဲ၍လှည့်လိုက်လေ၏။ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းက အင်္ကျီပေါ်၌ နို့သက်သဖြင့် စွန်းကွက်နေသောနေရာသို့ မျက်လုံးများ ရောက်သွား၏။

“အဲဒါ ဘာလဲ”-ဟု စပါးတားကပ်စွာက မေးလိုက်၏။

“သားကလေးကို တိုက်ရတဲ့ နို့ချိုလေ”

“ငါ့မှာ ကလေးမရှိဘူး”-ဟု ပေးတားကပ်စက ပြောလိုက်၏။ သူသည် ကြောက်ရွံ့လာ၏။ ဗာရီနီးယားအနီးမှ နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ ထို့နောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အိပ်မက်သည် ပြီးဆုံး၍ သွား၏။ ဗာရီနီးယား သည် အိပ်မက် မက်ရာက နိုးလာ၏။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထူသည် မိုးမိုး၍ နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကရက်ဆပ်စ်သည် တောပိုင်းသို့ သွား၏။ ညနေ ပိုင်းတွင် ဖလေးဗီးယပ်စ်သည် ဗာရီနီးယားအား ဂရက်ချပ်ထံသို့ သူ့ကလေး အတိုင်း ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဤအချိန်၌ ဂရက်ချပ်သည် တစ်ယောက်တည်း ညစားစားနေ၏။ ကျွန်တစ်ယောက်က ဖလေးဗီးယပ်စ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းပြောသည်။ မိန်းမ၌ ကလေးတစ်ယောက် ပွေ့လာကြောင်း ပြောသည်။

“အေး... အေး... ငါသိပါတယ်။ ကလေးအတွက် နေရာလှူ ထားပြီပြီ။ သူတို့ကို ခေါ်ခဲ့”-ဟု ပြောလိုက်လေပြီးမှ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ရှေ့သို့ ခတ်သုတ်သုတ်ထွက်ရင်း ငါကိုယ်တိုင် သွားခေါ်မယ်-ဟု ပြောကာ ဗာရီနီးယား တို့အား ကိုယ်တိုင်ကြိုခဲ့လေသည်။ သူသည် အလွန်ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ဂုဏ်သေရ ရှိ နေသည်များကို ကြိုဆိုသလို ကြိုဆိုလေသည်။

မိန်းမသားမှာ ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်၍ ထား၏။ အဝင်ဝ မှောင်ရိပ်တွင် မိန်းမ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။ သို့သော် နောင်တွင် မြင်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မိန်းမအား ကလေး ကို ကလေးအတွက် အခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်သွားပို့လိုက် ပို့နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက် ၏။ ကလေးမှာ မိန်းမ၏ရင်ခွင်၌ ပိုက်၍ ထား၏။ ဂရက်ချပ်သည် ကလေးအ တွက်နှင့် ပတ်သက်၍ မိခင်က စိုးရိမ်မသွားမိစေရန် သတိထားနေ၏။

“ကျုပ် ကလေးခန်း လုပ်ထားတယ်။ ပုခက်ကလေးလဲ ရှိတယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ လိုလေသေးမရှိပါဘဲ”

ဗာရီနီးယားက “ကလေးက များများမလိုပါဘူး”-ဟု ပြော၏။ ဂရက် ချပ်သည် ဗာရီနီးယား၏အသံကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားရ၏။ အသံမှာ

အေး၍ နှစ်လိုဖွယ်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ မိန်းမသည် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖယ်လိုက်ရာ မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ဆံပင်ကို နောက်တွဲထု၍ ထား၏။ မျက်နှာ၌ အလှ ခြယ်ထားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် မျက်နှာပေါက်မှာ ပိုမိုပေါ်လွင်၍ လှပနေလေ သည်။

ဂရက်ချပ်က ဗာရီနီးယားကို ကြည့်နေစဉ် ဖလေးဗီးယပ်စ်က ဂရက် ချပ်ကို အက်ခတ်နေလေသည်။ ဖလေးဗီးယပ်စ်သည် စိတ်ထဲက လေးလေး သံလဲ ရှိနေသဖြင့် “ကျုပ်မှာ တခြားလုပ်စရာတွေ အသင့်ပြင်စရာတွေ ရှိနေသေး တယ်။ အရက်တက်အချိန်ကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ်”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဲဒီအခါကျရင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်စေမယ်-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြော၏။

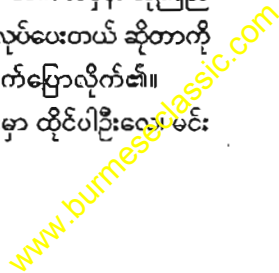
ဖလေးဗီးယပ်စ် ထွက်သွား၏။ ဂရက်ချပ်က ဗာရီနီးယားအား ကလေး အတွက် အသင့်ပြင်၍ ထားသောအခန်းကို ခေါ်သွား၏။ အခန်းထဲ၌ ကျွန်မ တစ်ယောက် ရှိနေလေသည်။ ဂရက်ချပ်က ထိုကျွန်မဆီသို့ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး နောက် “အဲဒီမိန်းမဟာ တစ်ညလုံး ကလေးကို မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကလေးတစ်ခုဖြစ်မှာကို ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကလေးငိုရင် လာခေါ်ပါ သိမ့်မယ်”-ဟု ပြော၏။

ဗာရီနီးယားက “ကလေးဟာ တော်တော်အိပ်ပါတယ်။ ရှင်ဟာ အင်မ အန် ကြင်နာတတ်ပါပေတယ်”-ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကလေးငိုသံကို စောင့်ပြီးတော့ နားထောင်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကလေးငို ရင် အစောင့်ကျွန်မ လာပြီးခေါ်ပါလိမ့်မယ်။ ထမင်းဆာနေပြီလား။ ဘာစားခဲ့ သလဲ”

“ကျွန်မဘာမှ မစားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မဆာပါဘူး”-ဟု ပြောရင်း ဗာရီနီးယားသည် ကလေးငယ်ကို ပုခက်ထဲကို ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ “ကျွန်မ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေလို့ မဆာတာပါပဲ။ ကျွန်မဟာ အိပ်မက်-မက်နေသလိုပါပဲ။ ထာခေါ် တုံ့လူကိုတောင် ကြောက်နေမိပါတယ်။ အခုမှပဲ တကယ်မှန်း ယုံကြည် စိတ်ချရတော့တယ်။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအတွက် ဒီလိုလုပ်ပေးတယ် ဆိုတာကို ကျွန်မဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲရှင်... ”-ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်စားသောက်နေတုန်း အနားမှာ ထိုင်ပါဦးလေ။ မင်း စားချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ချင်ပေါ်လာမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ တရီနီးယားသည် ဂရက်ချပ်ထိုင်သောခုံနှင့် ထောင့်မှန် တည်ရှိနေသောခုံ၌ ဝင်၍ ထိုင်၏။ ဂရက်ချပ်သည် တရီနီးယားကို မျက်လုံးမခွာနိုင်အောင် ဝမ်းသာလုံးဆို့နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ နေမိလေသည်။ သူ့မိမိမေတ္တာရေယာဉ်သည် တသွင်သွင် စီး၍ နေ၏။

ဂရက်ချပ်သည် စတင်၍ စားသောက်ရင်း “ကရက်ဆပ်စ်ရဲ့ အစားအသောက်တွေထက် ဒီကအစားအသောက်တွေက မျိုးသကွယဲ့၊ ခုည အစားအသောက်တွေထက် ဂဏန်းနဲ့ ဝိုင်အရက်ကောင်းကောင်းရှိတယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။ တရီနီးယားသည် သူ့စကားကို နားမစိုက်ချေ။

“တို့ရောမတွေ အစားအသောက်အကြောင်းကိုပြောရင် မင်းနားလည်ပါ့မလား”

“ကျွန်မနားမလည်ဘူး”-ဟု တရီနီးယားက ဝန်ခံ၏။

“ကျုပ်နားလည်နိုင်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ဘဝဟာ အတင်းအစာသွင်းနေရတဲ့ ဘဝမျိုးပါ။ စားတာ၊ သောက်တာ၊ အိပ်တာ၊ ရယ်တာကစ လွယ်လွယ်ကူကူ ကိစ္စလေးတွေကို ပွဲကြီးလမ်းကြီးဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့အား အချစ်အကြောင်းကို ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်တတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းအကြောင်းကို ပြောပေမယ့် မဆာဖူးကြဘူး။ ရေငတ်ခြင်းအကြောင်းကို ပြောပေမယ့် ရေငတ်တဲ့ဝေဒနာကို မခံစားဖူးကြဘူး။ စင်စစ်မတော့ အစစ်အမှန်တွေရဲ့နေရာမှာ အစားထိုးစည်းစိမ်ကိုသာ ခံစားနေကြတဲ့သူတွေပဲ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့အစား ဖြေဖျော်ခြင်းကို အစားထိုးနေကြတယ်။ ဒီတော့ကား မကျေနပ်တိုင်း အသစ်အဆန်းကိုချည်း အမြဲတမ်းရှာဖွေနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ လူပန်းစိတ်ပန်းသာ ဖြစ်ရတယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှု အစစ်တို့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပြောနေတာကို နားလည်ရဲ့လား”

“တချို့ကိုတော့ နားလည်ပါတယ်”-ဟု တရီနီးယားက ဖြေ၏။

“မင်းကိုကျုပ် နားလည်စေချင်တယ် တရီနီးယားရယ်၊ မင်းအဖို့မှာ အခုကိစ္စဟာ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မက်လို့ ထင်နေရတာလဲ။ မင်းဟာ ကရက်ဆပ်စ်ရဲ့ တော်တော်နေခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့ မင်းကများ အလိုရှိရင် သူဟာ ငင်းတိုက်လက်ထပ်ပြီးတော့တောင် ယူမှာပဲ။ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ ရောမမှာတော့ ထိပ်သီး

အစ်ယောက်ပဲ။ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတယ်။ မင်းအိပ်ရာထဲမှာ ဖာရိုဘုရင်ဆိုတာကို သိသလား”

“ကျွန်မသိပါတယ်”

“အဲ... ကရက်ဆပ်စ်ဟာ ဖာရိုဘုရင်ထက်တောင် အာဏာရှိသေးတယ်။ မင်းသူ့ကိုယူရင် အိပ်ရာထဲမှာ ဖာရိုဘုရင်ထက်တောင် တန်ခိုးကြီးဦးမယ်”

“စပါးတားကပ်စ်ကို သတ်ပစ်တဲ့လူကို ကျွန်မက ယူရမှာလားရှင်”

“ဒီလိုလေ သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူဟာ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ လူကိုယ်တိုင်လဲ မသိဘူး။ ကိုယ်တိုင်လဲ သတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရောမနိုင်ငံက စပါးတားကပ်စ်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာဖြစ်တယ်။ စပါးတားကပ်စ်က သေပြီ။ သူ့အတော့ အသက်ရှင်ဆဲဖြစ်တယ်။ ကရက်ဆပ်စ်က မင်းကိုပေးနိုင်တဲ့ စည်းစိမ်မင်းမလိုချင်ဘူးလား”

“မလိုချင်ပါဘူး”-ဟု တရီနီးယားက ဖြေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘာကိုလိုချင်သလဲကွယ်”

“ကျွန်မလွတ်လပ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မရောမမြို့က ထွက်သွားပြီး ဘယ်ဘာမှ ရောမကို မမြင်ချင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မသားကလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငြိမ်းစေချင်ပါတယ်”

“လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်လောက်များ ကြီးကျယ်လို့လဲကွယ်”

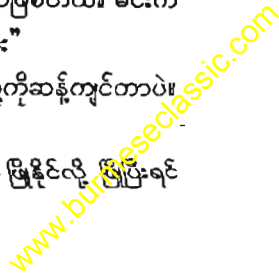
“ဂရက်ချပ်က တကယ်ပင်မသိ၍ မေးလိုက်၏။ “လွတ်လပ်တာ ဘာကိုလွတ်လပ်တာလဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငတ်ဖို့လား။ အသတ်ခံရဖို့လား။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ရေမရှိလား။ လယ်သမားတွေလို တဲထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပင်ပန်းချင်လို့လား”-ဟု ဆက်လိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်မ ဖြေမပြတ်တတ်ပါဘူး။ ကရက်ဆပ်စ်ကို ကျွန်မပြောပြတယ်။ သူ့အားမလည်ဘူး။ ရှင်လဲ နားလည်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး... မင်းက ရောမနိုင်ငံကို မုန်းတယ်။ ကျုပ်တို့ ချစ်တယ်။ သူ့အဖို့မှာ ကျုပ်ရဲ့ မိခင်နဲ့ ခိုလှုံပုန်းအောင်း လဲလျောင်းရာဖြစ်တယ်။ မင်းက သူ့ကို မုန်းတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ကကော မုန်းသလား”

“သူက ရောမကိုဆန့်ကျင်တယ်။ ရောမကလဲ သူ့ကိုဆန့်ကျင်တာပဲ။ သူ့အသိသားပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုပေးပါရစေကွယ်။ သူ့ရောမကို ဖြုန်းနိုင်လို့ ဖြုန်းရင်

ဘာအစားထိုးပြီး ဘာအသစ်တည်ဆောက်မှာလဲ”

“စပါးတားကပ်စ်ဟာ ကျွန် မရှိတဲ့ သခင်မရှိတဲ့ လောကသစ်ကြီးတည်ဆောက်လိုသူ ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့အားလုံး ညီအစ်ကိုအရင်းသမ္မတ သင့်ကြီးက နေထိုင်ကြတဲ့ လောကသစ်ကြီးကို တည်ဆောက်လိုပါတယ်။ ကျွန်တို့ ရောမက ကောင်းတာကို အတုယူကြပါတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ရိုးကာထားဖို့ မလိမ္မော် မြို့ကြီးတွေ တည်ထောင်ကြရပါမယ်။ အားလုံး အေးချမ်းချစ်ခင်စွာ နေကြရပါမယ်။ စစ်ပွဲတွေ၊ ဒုက္ခတွေမရှိတဲ့ လောကကြီးကို တည်ဆောက်ဖို့ပါပဲ”

ဂရက်ချပ်သည် အတန်ကြာငြိမ်သက်၍ နေ၏။ ဟရိနီးယားသည် အား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဂရက်ချပ်မှာ အရုပ်ဆိုးသော်လည်း ဟရိနီးယား၏ အဖို့တွင်ကား အခြားသော ရောမလူမျိုးများထက် ပိုမို၍ အားကိုးနေမိသေးသည်။ ဂရက်ချပ်၏ သဏ္ဍာန်၌ ရိုးသားပွင့်လင်းမှု တစ်မျိုးသည် ပေါ်လွင်၍ နေ၏။ သူသည် ရိုးသားရာ၌ တစ်စိတ်တဒေသအားဖြင့် စပါးတားကပ်စ်ကို သတိရလေသည်။ ကိုယ်အမူအရာမဟုတ်ဘဲ အတွေးအခေါ်ခြင်း ခပ်ဆင်ဆင် တွင်ြစ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်က “အင်း... ဒါက စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကိုး။ ကြာပွတ်မရှိတဲ့လောက၊ ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်စရာမရှိတဲ့လောက၊ နန်းတော်ရွံ့တဲ့မရှိတဲ့လော- အေးလေ တစ်နေ့မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ ဒါနဲ့ မင်း သားကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးမလဲ”

“စပါးတားကပ်စ်လို့ ပေးမှာပေါ့၊ တခြားနာမည်ပေးစရာ လိုသလား”
“ကောင်းတယ်၊ သင့်တယ်။ ဒီကလေးဟာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးပြင်းလာပေလိမ့်မယ်။ ကြီးလာရင် သူ့အဖေအကြောင်းကို ပြောပြမယ်ပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မပြောပြပါမယ်”

“စပါးတားကပ်စ်လိုလူက အင်မတန်ရှားတယ်။ ဘယ်သူ့ကို စံနမူနာပြုပြီး ပြောမလဲ။ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံကို ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ”
“စပါးတားကပ်စ်ဟာ သန့်ရှင်းသိမ်မွေ့တယ်ဆိုကာ ရှင်ဘယ်နှယ်လို့ ပြီး သိသလဲ”-ဟု ဟရိနီးယားကမေး၏။

“သိရတာ မခက်ပါဘူးကွယ်”
“တချို့လူတွေ အဖို့မှာတော့ ခက်တယ်ရှင်။ ကျွန်မသားကို တွန့်ဘာပြောပြမယ်ဆိုတာ ရှင်သိသလား။ ကျွန်မပြောပြမယ်။ ရှင်လဲ နားလည်

နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မသားကို စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ အကြောင်းကို သေသေချာချာ ပြောပြမယ်။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ မကောင်းမှုဟူသမျှကို ရင်ဆိုင်သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖြူစင်တယ်လို့ ပြောရမယ်။ သူဟာ အမှားတရားကို ဘယ်တော့မှ သိပ်ပြီးမခံခဲ့ဘူး”

“ဒါကြောင့်လဲ သူဟာဖြူစင်တယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား”
“ကျွန်မ ဉာဏ်တော့သိပ်မရှိပါဘူး။ မကောင်းတာ မမှန်တာကို မကြိုက်တဲ့သူဟာ ဖြူစင်တဲ့လူလို့ ထင်ပါတယ်”
“စပါးတားကပ်စ်ကတော့ အမှားနဲ့အမှန်ကို ခွဲပြီးသိရဲ့လား။ ဘယ်နည်းနဲ့ သိသလဲကွယ်”

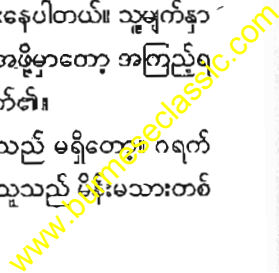
“သူ့လူတွေအတွက် ကောင်းတဲ့ကိစ္စဟာ မှန်တယ်။ သူ့လူတွေကို ကိုယ့်စိတ်နာကျင်အောင်လုပ်တာဟာ မှားတယ်လို့ သူယူဆပါတယ်”

ဂရက်ချပ်က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ “အင်း... စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လမ်းစဉ်ကို ကျုပ်မြင်ပါပြီလေ။ ကျုပ်ကတော့အိုပါပြီ။ သိပ်ပြီး စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်တော့ပါဘူး။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ တိုတောင်းလှတဲ့ သူ့ဘဝကလေးမှာ ဘာတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်အချိန်ကုန်ရရင် အကောင်းလေသား။ လူ့အသက်ဟာ တိုလှတယ်။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ လူချောတစ်ယောက်လား”

ဟရိနီးယားသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။ နောက်-ရယ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ စားပွဲကိုမျက်နှာအပ်ကာ ငိုလေတော့သည်။

“ဟရိနီးယား... ဟရိနီးယား ကျုပ်ဘာများ ပြောမိလို့လဲကွယ်”
“ဘာမှ မပြောမိပါဘူးရှင်”-ဟုပြောပြီး၊ ဟရိနီးယားသည် ကိုယ်ကို ဆတ်လိုက်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်၏။ “ရှင်စကားကြောင့် ငိုမိတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ စပါးတားကပ်စ်အတွက် ငိုမိတာပါ။ သူဟာ ရောမလူမျိုးနဲ့လဲ မတူဘူး။ ကျွန်မတို့ လူမျိုးစုထဲက ယောက်ျားတွေနဲ့လဲ မတူဘူး။ သူဟာ သင်္ချာရိယာလူမျိုးပါ။ သူ့ကို အစောင့်တစ်ယောက်က မှိုက်လို့ နှာခေါင်းကူးနေပါတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ သိုးတစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ တူနေပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့မှာတော့ အကြည့်ရအဆိုးပါဘူး။ ဒါပါပဲ”-ဟု သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏အကြား၌ ဂုဏ်အဆီးအတားသည် မရှိတော့။ ဂရက်ချပ်သည် ဟရိနီးယား၏လက်ကို ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူသည် မိန်းမသားတစ်

ဦးနှင့် ဤအကြိမ်မှာလောက် ဘယ်သောအခါကမူ စိတ်နှလုံး နိုးစပ်ခြင်းမရှိစဖူး
 ခဲ့။ အားကိုးခြင်းလည်း မရစဖူးခဲ့။ ဂရက်ချပ်က “မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ
 မှာ ရှိနေတာကို သိရဲ့လား။ ကျုပ်ပြောပြမယ်နော်၊ လက်ဦးတုန်းက မင်းဆီက
 တစ်ညတစ်အချစ်ကို ကျုပ်လိုချင်နေခဲ့တယ်။ ဒီဆန္ဒကို ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ပဲ
 ပယ်ဖျက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်မင်းဆီက ကျေးဇူးတင်မှုကို လိုချင်လာပြန်တယ်။
 အဲဒါပဲ ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးတင်တာထက် ကြီးမားတာ ရှိသေး
 သလား ဗာရီနီးယားရယ်”-ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗာရီနီးယားက ပွင့်လင်းစွာဖြင့်ပင် “ရှိပါတယ်ရှင်”-ဟု ရိုးရိုးကလေး
 ဖြေ၏။ သူ့ရင်တွင်း၌ရှိသည့်အတိုင်း ကျေးဇူးတင်သည်မျှမကကြောင်းကို ပြော
 နေမှန်း သိရသဖြင့် ဂရက်ချပ်စိတ်သည် ဗာရီနီးယား၏ လှည့်ကလေးကို သူ့ယ
 စွာ နမ်းလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်မိုးလင်းအထိ မင်းနဲ့အခုလိုပဲ စကားပြောနေပါရစေကွယ်။
 ကျုပ်ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်။ ဖလေးဗီးယပ်စ်ဟာ မိုးလင်းခါနီးမှ
 လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ မင်းလဲ ရောမဖြူးကြီးကို အပြီးအပိုင် ခွာပေတော့
 ဟုတ်လား-ဗာရီနီးယား”

“ကျွန်မလဲ အဲဒီလိုပဲနေချင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးဘယ်လိုတင်ရမှန်း-မသိပါဘူးကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မထင်တာထက် ပိုပြီး
 တော့ ကျွန်မကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဘဝတစ်ခုလုံး သဲကန္တာရ
 ဖြတ်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်နိုင်တော့မယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် စပိုးတားကပ်စ်
 က ဘဝမှာအသက်ရှင်နေခြင်းဟာ အရေးကြီးဆုံးပါပဲလို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။
 အခုမှပဲ သူ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မမြင်လာပါတော့တယ်ရှင်”

ဖလေးဗီးယပ်စ် ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ အရုဏ်တက်ရန် တစ်နာ
 ရီခန့်သာ လိုတော့သည်။ ဤအချိန်သည်ကား အသက်ခါတ်အင်အားတို့ ဒီအ
 ကျဆုံး အချိန်ဖြစ်၍ ပြန်၍ဒီတက်ရန် အားယူစပြုသောအချိန်မျိုး ဖြစ်လေ
 သည်။ အိမ်စောင့်မိန်းမကြီးသည် ဖလေးဗီးယပ်စ်အား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ
 ဂရက်ချပ်နှင့် ဗာရီနီးယားတို့ရှိ ရာ အခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည် ဂရက်ချပ်

သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ခပ်မှီမှီ ထိုင်၍နေ၏။ သူသည် ဇွတ်မှာပြုပုံပြု
 ရော် ဖြစ်နေသော်လည်း ပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ ဗာရီနီးယားက ခဲ့တန်းရွာ၌
 ထိုင်ကာ သူ့သားကလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးလျက် ရှိနေလေသည်။ ဗာရီနီးယား
 သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ သို့သော် ကလေးအား နို့တိုက်ပုံနေကို
 မြင်ရသည်မှာ အလွန်လှပ၍ နေလေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ဖလေးဗီးယပ်စ်ကို
 မြင်သောအခါ၌ သူ့နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ပိတ်၍ ပြလိုက်၏။ ဖလေးဗီးယပ်စ်
 သည် တိတ်ဆိတ်စွာရပ်၍ စောင့်နေလေသည်။ သူသည် ဗာရီနီးယား၏အလှ
 ကို စိတ်ထဲကမချိုးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိနေရလေသည်။ မီးရောင်တွင်ထိုင်
 ကာ ကလေးအား နို့တိုက်နေပုံမှာ ရောမ၏ ရှေးခေတ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်
 ကို ဖော်ပြ၍နေသလို ထင်ရလေသည်။

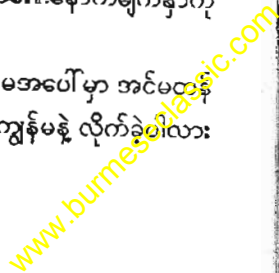
ကလေးနှို့ထိုက်ပြီးသောအခါ၌ ဗာရီနီးယားသည် ရင်ကိုဖုံးလိုက်ပြီး
 လျှင် အိပ်ပျော်နေသော ကလေးအား စောင့်ဖြင့် ထွေးလိုက်လေသည်။ ဂရက်
 ချပ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ဗာရီနီးယားနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ ဗာရီနီးယား
 သည် ဂရက်ချပ်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဖလေးဗီးယပ်စ်က သူတို့နှစ်ယောက်အား “ကျုပ်တော့ အချိန်ပိုပြီး
 မြန်အောင် ရထားယာဉ်တွေကိုသုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါမှ ပိုပြီးခရီးတွင်မယ်၊
 တျှပ်တို့ရောမဖြူးနဲ့ ခရီးဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်သွားနိုင်လေလေ။ ကျုပ်တို့ကိုစွ
 အောင်မြင်လေလေ ဖြစ်မှာပဲ။ ရထားတစ်စင်းမှာ စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ
 ထည့်ထားတယ်။ သက်သက်သာသာပြီး လိုက်နိုင်အောင်လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်
 တ သိပ်ကပ်နေပြီ။ အခုပဲ ခရီးထွက်ကြရအောင်”-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဗာရီနီးယားနှင့် ဂရက်ချပ်တို့သည် ဘာမျှမကြားသလို တစ်ဦးနှင့်တစ်
 ဦး ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးမှ ဗာရီနီးယားက အိမ်စောင့်မိန်းမကြီးအား “ခဏ
 ချီထားစမ်းပါရှင်”-ဟု ပြောကာ ကလေးကို ယူလိုက်လေသည်။

မိန်းမကြီးက ကလေးကိုယူလိုက်၏။ ဗာရီနီးယားသည် ဂရက်ချပ်ရှိရာ
 သို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် လက်မောင်းများကို ကိုင်လိုက်၏။ နောက်မျက်နှာကို
 မှမ်းသပ်ပြီး ပါးကိုနမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို တစ်ခုပြောမယ်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ အင်မတန်
 ဆောင်းခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား
 ဆင်၊ ကျွန်မအစွမ်းကုန် ပြုစုပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ရဲ့မလိုက်နိုင်ဘူးလားဟင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်မင်းကို အများကြီး ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရောမမြို့ကခွာသွားရင် ကျုပ်ဟာ ဘာမှအသုံးဝင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရောမမြို့ဟာ ကျုပ်မိခင်ပဲ။ ပျက်ဆီးနေတဲ့ မိခင်မြို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့ကို ကျုပ် အချစ်ဆုံးပဲ။ ကျုပ်မြို့ကြီးကို သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်လိုက်ရင် စီးဖို့ရထားယာဉ် ထပ်ရှာနေရဦးမယ်။ ကိုင်း-သွားပေတော့ ကလေးရေ”

ဖလေးဦးယပ်စ်က စိတ်မရှည်နိုင်သောလေသံနှင့် “အချိန်မရှိတော့ဘူးနော်၊ အခုခရီးသွားမှာကို သိတဲ့သူတောင် သိကုန်လောက်ပြီ”-ဟု လောဆော်လိုက်၏။

ဂရက်ချပ်က “ဂရုစိုက် ခေါ်သွားပါကွယ်၊” မင်းချမ်းသာပါစေ့မယ် ဒီတော့ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ခေါ်သွားပါ။ သူတို့ကို မြောက်ကြောင်း ခေါ်သွားပြီး အဲလပ်တောင်တန်းကြီးရဲ့ ခြေရင်းအရောက်သွားပါ။ အဲဒီမှာ ဂေါ(လ်)လူမျိုးလယ်သမားတွေ နေထိုင်ကြတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းရွာကလေးတွေရှိတယ်။ လူတွေဟာ လူကောင်းသူကောင်း လယ်သမား၊ ယာသမားတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ရွာမှာ ဗာရီနီးယားနေစရာ ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲလပ်တောင်ခြေရင်း မရောက်မချင်းတော့ လိုက်ပို့ပါ။ လမ်းမှာ လုံးဝမနားပါနဲ့ အဲဒီကို ပို့ပေးမနော်”

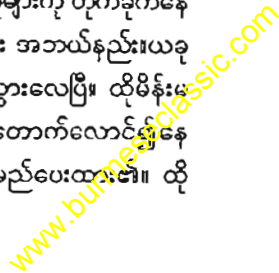
“ကျုပ်စကား ဘယ်တော့မှ မပျက်ပါဘူး”
“ဟုတ်တယ်၊ စကားတစ်ခါမှ မပျက်ဖူးပေဘူး။ ကဲ သွားကြပေတော့”
ဂရက်ချပ်သည် တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့၏။ ဗာရီနီးယားက ကလေးထုပွေ့လာလေသည်။ ဂရက်ချပ်သည် တံခါးဝ၌ရပ်ကာ ဗာရီနီးယားတို့ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သည်ကို ကြည့်နေ၏။ မြင်းများမှာ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေ၏။
“သွားပေတော့ ဗာရီနီးယားရေ”-ဟု ဂရက်ချပ်က လှမ်း၍နှုတ်ဆက်၏။
ဗာရီနီးယားက လက်ပြည့် နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက် ရထားများစန့်ထွက်လေ၏။ လမ်းကျဉ်းများ၌ မြင်းခွာသံများ ကြားရ၏။ အနီးအနားအားလုံး အိပ်ရာက နိုးကြရလေသည်။
ဂရက်ချပ်သည် သူ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ သူ၏ကြီးမားသော

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

ကလေးထိုင်ကြီး၌ ထိုင်လိုက်သည်။ အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ နေ၏။ ခဏကြာမှ မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ထားမိ၏။ သို့သော် သူသည် အိပ်မပျော်ချေ။ သူ၏ ဆာနပ်မူကား အရှိန်မသေသေးချေ။ သူသည် မျက်စိမှိတ်ထားရင်းက အတွေးများ ချာချာလည်၍ နေလေသည်။ သူ့ဖခင် ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးနေမိသည်။ ထိုခေတ်က ရောမလူမျိုးတို့သည် အလုပ်တွင် ဂုဏ်ယူကြသည်။ သို့သော် ထိုခေတ်သည်ကား လွန်၍ သွားခဲ့ချေပြီဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်တုန်းက သူသည် လမ်းပေါ်တွင် နိုင်ငံရေးသမားစန့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူပေထုတိုက်များကို ခေါင်းဆောင်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ မဲပြားများကို ရောင်းချသည်။ ဝယ်နည်း၊ ဆွယ်နည်းများကို သင်ခဲ့သည်။ လူထုကို အကြံအစည်ပေးခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာဏာရှိသောရာထူးသို့အရောက် တုတ်ကတ်၍ ဆက်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က ရောမနိုင်ငံအတွက် ရိုးရိုးသားသား ကြီးစားဆောင်ရွက်ကြသောသူများ ရှိကြလေသေးသည်။ သူတို့၏အခွင့်အရေးအတွက် ဆောင်ရွက် လုံးပန်းကြသည်။ ဖိုရမ်ရင်ပြင်၌လည်း ရဲရင့်စွာ ဟောပြောကြသည်။ သယ်သမားများ၏လယ်များကို သိမ်းယူပြီး ဂျွန်စနစ် စိုက်ပျိုးခင်းများ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မကရားကြောင်းကို ဟောပြောကြသည်။ သူတို့သည် မကရားသော ဆင်းရဲများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂရက်ချပ်သည် ထိုစိုးမင်းတို့၏အထာကို ဆောင်းစွာ သိသူဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရင်စိုးမင်းတို့အကြောင်းကို သိသည်နှင့်အမျှ ဘုရင်မင်းစိုး အုပ်ချုပ်ရေးကျဆင်းရတော့မည့် အရေးကိုလည်း ကြိုတင်သိမြင်ထားခဲ့လေသည်။ ရာဇဝင်၏ နာရီလက်တံများကို ပြောင်းပြန် ပြန်လှည့်၍မရနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရောမနိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင်မည့်သူများနှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ သူသည် သူ၏ဝိုင်းသားများကို စေလွှတ်ကာ ရှေးခေတ်လွတ်လပ်ခြင်းသမားများကို သတ်ဖြတ်စေခဲ့သည်။

သူသည် ထိုအကြောင်းများကို ပြန်၍ တွေးနေရာ၌ နောင်တရခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိ။ သူသည် သူလုပ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် လွတ်လပ်ခွင့်အတွက်နှင့် ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုသည်ကား အဘယ်နည်း။ ယခုထိလျှင် မိန်းမသားတစ်ဦးသည် သူ၏အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ထိုမိန်းမနှင့်ထည့် လွတ်လပ်လိုသောဆန္ဒသည် မီးတောက်သဖွယ် တောက်လောင်၍နေ၏။ ထိုမိန်းမသည် သူ့သားကို စပါးတားကပ်စ်-ဟု အမည်ပေးထား၏။ ထို

ငြိမ်းချမ်းရေးစာပေ

တလေးကလည်း ကြီးပြင်း၍လာရလျှင် ဤနာမည်ကိုသာ ဆက်ခံစေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တို့သည် မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်ဘဝတွင် တင်းတိမ်ကျေနပ်၍ လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဂရက်ချပ်သည် အဖြေကို ရှာ၍မရ သူသည် သူ့ဘဝအပြည့်အဝ နေခဲ့ပြီးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ရာဇဝင်လမ်းကြောင်း နေရာက တခဏပါဝင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်ထား၏။

သူသည် စပါးတားကပ်စ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်အကြောင်းကို နေမိပြန်သည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်သည် ခိုင်မြဲပါမည်လား။ ဗာရီနီ ပြောသွားသည့်အတိုင်း လူတို့သည် ကောင်းသောအရာကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်လျှင် ကောင်းသောလောက၊ သန့်ရှင်းသောလောကကို တည်ဆောက်နိုင်ပေမည်လော။ စပါးတားကပ်စ်လို လူစားမျိုးကို သူသည်မသိစဖူးခဲ့။ သို့သော် သည် ဗာရီနီယားနှင့်ကား တွေ့ခဲ့ရပေသည်။ ယခုမူ စပါးတားကပ်စ်လည်း တော့။ ဗာရီနီယားလည်း မရှိတော့။ အားလုံး အိပ်မက်သဖွယ်ဖြစ်၍ နေသည်။ သူသည် ဗာရီနီယား၏ အသိဉာဏ်ကို တစ်စွန်းတစ်မျှသာ တွေ့သိရသည်။ သို့သော် ဗာရီနီယား၏ ထူးဆန်းသောအသိဉာဏ်ကို သူ မယုံကြည်နိုင်ချေ။

အိမ်စောင့်မိန်းမကြီး ဝင်လာ၏။ ဂရက်ချပ်က ကြည့်ရင်း “ဘာလို့ သလဲ၊ အမယ်ကြီး”-ဟု မေးလိုက်၏။

“ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ”-ဟု မိန်းမကြီးက ပြန်ပြော၏။

“ကျုပ်ဒီနေ့ ရေမချိုးတော့ဘူး”-ဟု ဂရက်ချပ်က ပြောလိုက်မိန်းမကြီးသည် နားမလည်နိုင်ဘဲ အံ့အားကြီးသင့်နေ၏။ ဂရက်ချပ်က “ဒီတော့ကစပြီး အစစအရာရာ အရင်ကနဲ့မတူတော့ဘူး”-ဟု ပြောကာ တစ်နေရာသွန်ပြုရင်း “ဟောတို့-စားပွဲပေါ်မှာ အိတ်ကလေးတွေရှိတယ်။ အိတ်တွေထဲမှာ ကျွန်ဘဝက လွတ်ခွင့်ပေးတဲ့စာနဲ့ ငွေနှစ်သောင်း စီရှိတယ်။ အဲဒီအိတ်တွေကို ငါ့ကျွန်တွေကို ဝေပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီမှာလဲမနေကြနဲ့တော့”-လို့ပြောလိုက်ပါ။ အခုလုပ်ပါ”-ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ပါဘူး”-ဟု အမယ်ကြီးက ပြန်ပြော၏။

“ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းကြီးပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်သွားစေခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး လွတ်လပ်ပြီ၊ ဖိုက်ဆဲလဲရပြီ။ ခင်ဗျား ကျုပ်အမိန့်ကို မနာခံဘဲ နေဖူးသလား”

“ဒါဖြင့်ရင် ရှင့်ကို ဘယ်သူချက်ကျွေးမလဲ၊ ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ”

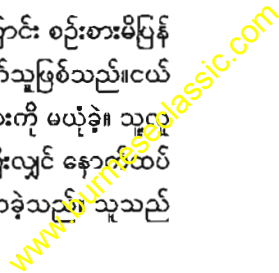
“ကျုပ်ကို ဘာမှမမေးနဲ့၊ ကျုပ်ပြောသလိုသာလုပ်ပါ”

ကျွန်များအားလုံး ထွက်ခွာသွားသည့်တိုင်အောင် အတော်ကြီးကြာသည်-ဟု ဂရက်ချပ်စိတ်တွင် ထင်မိလေသည်။ အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ အိမ်ကြီးမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ တိတ်ဆိတ်၍ နေလေတော့သည်။ နံနက်တက်နေသည် လင်း၍နေ၏။ လမ်းများထဲ၌ လူများထွက်လာကာ ဆူညံစလေပြီ။ ဂရက်ချပ်၏ အိမ်ကြီးမှာကား တိတ်ဆိတ်နေပြန်ပင်။

ဂရက်ချပ်သည် သူ၏ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ဝိသုဒ္ဓိတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်၏။ ဝိသုဒ္ဓိတစ်လုံးကို စိမ့်ထဲမှ စပိန်ပြည်သုံး ခါးတစ်ချောင်းကို ယူလိုက်လေသည်။ ခါးတစ်ချောင်းမှာ ခါးတစ်ချောင်းအတွက် ချိတ်သောခါးမိုးဖြစ်၍ လှပသောခါးအိမ်တွင် ထည့်ထားလေသည်။ ထိုခါးကို နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက မင်းပွဲဦးပွဲတစ်ခုတွင် ခါးဆောင်ရခဲ့၏။ သို့သော် ဘယ်ပွဲတုန်းကမှ မမှတ်မိချေ။ သူသည် လက်မများကို နှစ်သက်သူမဟုတ်။ သူ့ဘဝတိုက်ပွဲများတွင် သူ၏ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းသာ အားထားခဲ့သောသူ ဖြစ်လေသည်။

ဂရက်ချပ်သည် ခါးကို ခါးအိမ်ထဲမှဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ခါးခါးနှင့် ခါးဦးကိုစမ်းလိုက်၏။ ခါးကား ထက်လှသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခါးလေးထိုင်၍ ပြန်၍ထိုင်ကာ သူ၏ဖိုက်ရွဲကြီးကို ကြည့်၍ နေမိလေသည်။ ထိုသို့သော သတ်သေရမည့်အရေးကို တွေးကာပြု၍ နေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်ခြင်းသည်ကား ဂုဏ်သရေရှိသော အလုပ်မျိုးမဟုတ်။ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ထံသို့ ကိုယ်တိုင်ခါးကို ထိုးသွင်းနိုင်သောသတ္တိ ရှိပါမည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ထံသို့ ကိုယ်တိုင်ခါးကို ထိုးသွင်းနိုင်သောသတ္တိ ရှိပါမည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေမထိုးနိုင်ဘဲ၊ သူ့အသွေးတန်းနှင့် အော်ဟစ်နေမိမည့်အရေးကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူသည် ခါးတစ်ကောင်ကိုပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ချေ။

ထို့နောက် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိမသေးကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။ သူသည် သေမင်းကို တစ်ခါတစ်ခါတွင်သာ ကြောက်သူဖြစ်သည်။ ငယ်အခါက သူသည် သေလျှင်နတ်ဖြစ်သည်-ဆိုသောစကားကို မယုံခဲ့။ သူ့လူ့စားရှိ ပညာတတ်များယူဆသည့်အတိုင်း တစ်ခါသေပြီးလျှင် နောက်ထပ်ဘာမျှမဖြစ်နိုင်တော့-ဆိုသည့်အယူအဆကို ယူဆ၍လာခဲ့သည်။ သူသည်

သူဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကိုကား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ သိက္ခာရှိရှိ လုပ်နိုင်ပါ့မလား-ဟုသာ သူ့ကိုယ်သူ စိုးရိမ်၍ နေမိလေသည်။

သူသည် ထိုအတွေးများကိုတွေးရင်း အိပ်ငိုက်သွား၏။ အပြင်ခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တုန့်ကန်နေသည်ကို ကြားရမှန်း၍ လာလေသည်။ သူသည် အိပ်ချင်စိတ်များကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် နားစွင့်လိုက်၏။

“ဟာ တော်တော်ဒေါသကြီးတဲ့ လူပါကလား ကရက်ဆပ်စ်ရာ၊ ဒေါသဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်လောက်သပေါ့ကွယ်၊ ငါ့လို လူဝကြီးတစ်ယောက်က မင်းကို ပတ်တီးရိုက်ပြီးတော့ မင်းစစ်ပွဲတရလာတဲ့ အကောင်းဆုံးဆုလာဘ်ပေးပါ ငါကသုတ်ပြေးတော့ မင်းစိတ်ဆိုးထိုက်ဒေသပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကရက်ဆပ်စ်ရာ မင်းဟာ ဘာရိုနီးယားကို တကယ်မချစ်ပါဘူး။ မင်းဟာ စပါးတားကပ်စ်စ်စ် လက်ဝါးကပ်တိုင် တင်ချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းမရခဲ့ဘူး။ မရတော့ကော သူ့မယားကို မင်းလိုချင်ပြန်တယ်။ သူ့မယားက မင်းကို ချစ်စေချင်တယ်။ ဒါလဲမရဘူး။ မင်းဟာအဇ္ဈပ ကရက်ဆပ်စ်ရယ်။ အေးလေ- မင်းလိုလူတွေဟာ ဒီအခါမှာတော့ ရေပန်းစားနေသပေါ့” စသည်ဖြင့် ဂရက်ချပ်သည် စဉ်းစား၍ နေ၏။ သူသည် ခါးကိုရှာ၏။ မတွေ့ရချေ။ ခူးထောက်၍ ရှာဖွေသောအခါတွင်မှ ကုလားထိုင်အောက်တွင် သွား၍တွေ့ရလေသည်။ သူသည် ခူးထောက်ထိုင်ကာ ခါးကိုကိုင်၍ အားရှိသမျှ ရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးစိုက်လိုက်၏။ သူသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်လိုက်မိပြီးလျှင် မှောက်လျက်သား လဲကျသွား၏။ ခါးသည် အဆုံးအထိ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် တံခါးကို ခိုးဖျက်၍ ဝင်ခဲ့ရာ ဂရက်ချပ်ဖြစ်နေသော တွေ့ရတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကရက်ဆပ်စ်သည် အားကုန်တုတ်၍ ဂရက်ချပ်ကို ပက်လက်လှန်လိုက်ရ၏။ နိုင်ငံရေးသမားဂရက်ချပ်၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သလို လှို ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသလိုလို ဖြစ်နေ၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် မုန်းတီးဒေါသကြီးစွာဖြင့် သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် သေ၍သွားသောဂရက်ချပ်လေးအား မည်သူ့ကိုမျှ မမုန်းသေးချေ။

သို့သော် ဂရက်ချပ်သေပြီဖြစ်၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။ သူ့အိမ်ထဲသို့ ဝင်သောအခါ ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့အား လူထုက ကေးယပ်စ်က စောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ဖြစ်ပျက်သော

ကြောင်းများကို မသိချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အပျော်ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လာခဲ့ကြောင်းကို ကရက်ဆပ်စ်အား ပြောလိုက်ပြီး ကရက်ဆပ်စ်၏ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်နေလေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်အား လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်ရာ ကေးယပ်စ်သည် လဲကျသွား၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် နောက်အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ ကြာပွတ်တစ်ခုနှင့် ထွက်လာ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ကြမ်းပြင်မှပြန်၍ ထရန် အားယူခဲ့ ဖြစ်၏။ သူ၏နှာခေါင်းမှ သွေးများထွက်နေ၏။ မျက်နှာမှာလည်း အံ့ဩခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်နေသော အရိပ်အယောင် ပေါ်၍နေ၏။ ဤအချိန်တွင် ကရက်ဆပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်အား ကြာပွတ်နှင့်လှိုမ့်၍ ရိုက်လေတော့သည်။

ကေးယပ်စ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်တော့၏။ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ အော်၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်က ဆက်ခါဆက်ခါ ရိုက်နေရာ ကျွန်များက စင်၍ ဆွဲထားကြ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်တဲ့သို့ ငိုကြွေးကာ ကြာပွတ်ဒဏ်ချက်များကိုခံရင်း အိမ်ထဲမှ ဒယီးဒယိုင် ထွက်သွားရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း(ဂ)

ဗာရီနီးယား လွတ်လပ်မှုခြင်း

ဖလေးဗီးယပ်စ်သည် ဂရက်ချပ်နှင့် ထားခဲ့သည့်ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်၍ ပေးပေးသည်။ ဂရက်ချပ်ကိုယ်က လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်သော သင်္ဘောခံစာများနှင့်အတူ မြင်းရထားများသည် မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်သို့ မရပ်မနား ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် ခရီးကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိနိုင်တော့။ ပထမနေ့တစ်နေ့လုံးတွင် ဗာရီနီးယားသည် သားငယ်ကို ရင်ထဲပိုက်ကာ အိပ်ပျော်၍နေလေသည်။ လမ်းမှာ ကတိဆီယာ လမ်းမကြီးဖြစ်၍ ကောင်းမွန်ချောမွတ်သော ကျောက်လမ်းဖြစ်သည်။ ရထားများသည် ငြိန်ညောင်းစွာ ပြေးလွှားနေကြလေသည်။ နေ့ဦးအစပိုင်း၌ ရထားမောင်းသူသည် မြင်းများကို မညှာမတရိုက်၍ အမြန်မောင်းကြလေသည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် မြင်းသစ်များ လဲလှယ်ကြပြီး အမြန်မောင်းပြန်သည်။ ညချမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ရောမမြို့တော်မှ မိုင်တစ်ရာကျော် ဝေးခဲ့ကြ၍ ဖြစ်လေသည်။ မှောင်ထဲတွင် မြင်းထပ်၍လဲကာ လသာသောည အချိန်တစ်ခန့်လုံး ဆက်၍ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင်လျှင် စစ်ကင်းများက စစ်ဆေးခြင်းခံရသည်။ သို့သော် ဂရက်ချပ်က ပေးလိုက်သော ထောက်ခံစာများကြောင့် ရှေ့သို့လွယ်လွယ်ပင် ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုညက ဗာရီနီးယားသည် မြင်းရထားထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ ဘေးသို့ကြည့်၏။ သားငယ်ကလေးသည် သူ့ခြေရင်းစောင်များပတ်လျက် မှီအုံးများပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် လရောင်လွှမ်းထားသော ဆောင်းပိုင်းကို ကြည့်၏။ တံတားများကို မြင်၍ ကျော်ရသောအခါ၌လည်း ရေစီးသန်သောချောင်းများကို အောက်ဘက်တွင် မြင်ရလေသည်။ တစ်လောကလုံး အိပ်ပျော်နေသော်လည်း သူတို့သည် မရပ်မနား ခရီးသွားလျက် ရှိနေကြလေသည်။

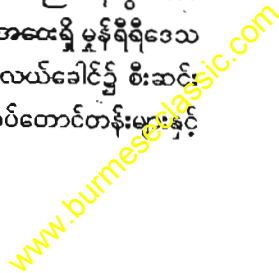
အရက်မတက်မီအတွင်း၌ လဝင်၍ သွားသောအခါ လမ်းဘေးသို့ ငြိမ်းချမ်းရေးစာစေ

ရာမတိုအာခံသူ

ကျွေးဆင်းကာ မြက်ခင်းကလေးတစ်ခု၌ မြင်းဖြုတ်၍ နားကြလေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ချေ။ မြင်းလှည်းမောင်းသူများတား ပင်စန်းသဖြင့် ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် တောင်းစွာမှ အိပ်ရသည်မထင်ရမီပင် ဖလေးဗီးယပ်စ်က လာ၍နှိုး၏။ မြင်းများကို ရထား၌ပြန်တပ်နေစဉ် ဗာရီနီးယားသည် ကလေးနှို့တိုက်ရလေသည်။ အရက်ဦး ပေါ်လာသောအချိန်လောက်တွင် မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ နေထွက်၍လာသောအခါ၌ မြင်းများလဲရန်နှင့် လူများ ခေတ္တအညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရန် စခန်းတစ်ခုတွင် နားကြပြန်သည်။ ခဏကြာသောအခါ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မြို့ရိုးကာထားသော မြို့တပ်မြို့သော တပ်၍ မောင်းခဲ့ကြလေသည်။ ရထားမောင်းသူများသည် တစ်မနက်လုံး မြင်းများကို ခွဲကာ အပြင်းမောင်းနှင်ကြလေသည်။ ရထားလှုပ်လွန်းသဖြင့် ဗာရီနီးယားသည် အကြိမ်များ စွာ အော့အန်လေသည်။ သူသည် နို့ရည်ခန်းသွားမည်တို့သာ နှိုးရိမ်၍နေမိ၏။ ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖလေးဗီးယပ်စ်က လယ်စမ်းတစ်ဦးထံမှ နွားနှို့နှင့်ဒိန်ခဲများ ယူလာပေး၏။ ကံအားလျော်စွာ ဗာရီနီးယားသည် မျိုချ၍ ရနိုင်လေသည်။ ကောင်းကင်၌ ဖိုသားတတ်နေသောကြောင့် တစ်ညလုံးလိုလို နားနေကြလေသည်။

အရက်မတက်မီ သူတို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် လာခဲ့သောလမ်းကြီးက ထိပ်တိုက်ဆက်၍နေသော အခြားလမ်းမကြီးနှင့်လာ၍ ဆုံကြလေသည်။ ဤတွင် မြောက်နှင့်အနောက်ဘက်သို့ခရီးဆက်၍ လိုက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သောအခါ ဗာရီနီးယားသည် ထမအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် အဲလပ်တောင်တန်းများ၏ နှင်းခဲမြေများကို အဝေးတွင် လှမ်း၍မြင်ဖူးရလေတော့သည်။ ထိုညတွင် လသာလေသည်။ မြင်းများကို စာကြမ်း မမောင်းတော့ဘဲ ခပ်သာသာ မောင်းသွားကြ၏။ နံနက်မလင်းမီပင် ဆောက်လမ်းမကြီးမှ မြေလမ်းကိုချိုး၍ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းသည် အရှေ့ဘက်သို့သွားပြီး မြစ်ဝှမ်းတစ်ခုအတိုင်း လိုက်လျက်ရှိနေလေသည်။ နေထွက်လာသောအခါ ဗာရီနီးယားသည် မြစ်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အထူး၌ မှုန်ရိရိဒေသအထိ မြင်ရလေသည်။ လှပသောမြစ်တစ်မြစ်သည် အလယ်ခေါင်၌ စီးဆင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ဘေး၌ တောင်မြင့်များရှိ၏။ အဲလပ်တောင်တန်းများနှင့် ထပ်၍လာချေပြီ။

ငြိမ်းချမ်းရေးစာစေ

သူတို့သည် မြေလမ်းတွင် ကျင်းချိုင့်များရှိသောကြောင့် ခရီးမတွင်လှ
 ချေ။ ဗာရီနီးယားသည် သားငယ်ကိုပိုက်ကာ မှီအုံးများပေါ်၌ထိုင်၍ လိုက်ပါ
 လေသည်။ မြစ်ကို သစ်သားတံတားတစ်ခုဖြင့် ဖြတ်ကျော်ကြရသည်။ ထို့နောက်
 တောင်များအကြားသို့ ဝင်သောလမ်းများကို လိုက်ကြပြန်သည်။ တစ်နေ့လမ်း
 ပင် မြင်းများသည် လမ်းရာသက်သက်လောက်သာရှိသော ခရီးကို ရုန်းကြား
 လေသည်။ ဂေါ(လ်)လူမျိုး လယ်သမားများသည် မြင်းရထားနှစ်စီးကို အလုပ်
 ရပ်၍ကြည့်ကြလေသည်။ မြင်းကြီးများကိုလည်း ကြည့်ကြ၏။ ကလေးများသည်
 လည်း ဘေးသို့ ပြေးဆင်းလာကြကာ တအံ့တံသြ ကြည့်နေကြလေသည်။

မွန်းလွဲအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၊ လမ်းမှာပိုကြမ်းလာပြီး တောင်
 ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သောအခါ၌ ရှေ့ဘက်တွင် ကျယ်ဝန်းလှပသော မြစ်ဝှမ်း
 တစ်ခုကို မြင်ကြရလေသည်။ မြစ်ဝှမ်းထဲ၌ မြို့ကလေးများကို ဟိုမှာသည်မှာမြို့
 ကြရသည်။ အိမ်ကလေးများ စု၍နေ၏။ အခြားတစ်နေရာ၌မူကား လယ်သမား
 တဲအစုတို့ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျယ်ပြန့်သော တောအုပ်များကိုလည်း တွေ့
 ရသည်။ ချောင်းငယ်များကိုလည်း မြင်ရ၏။ အတေးခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အုတ်မြို့
 ထားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်း၌ မြင်ရ၏။ ရထားများ
 သည် မြောက်ဘက်အတိုင်း လမ်းကိုလိုက်၍ ဆင်းဆင်းသွားကြလေသည်။
 လပ်တောင်တန်းများမှာ ဝေးသေးသည်။

တောင်တက်ကဲ့သို့ပင် တောင်ဆင်းကလည်း ခက်၏။ မြင်းများကို
 တော်ပင် ဇက်မတ်ထားရ၏။ လမ်းသည် ကွေ့ကောက်ဆင်းသွား၏။ တောင်ထိ
 မြစ်ဝှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ မှောင်၍လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ခေတ္တနားထာ
 လ၊အတက်ကို စောင့်ကြရပြန်လေသည်။ ထိုည လ၊ထွက်လာသောအခါ လရောင်
 ဖြင့် ခရီးဆက်ကြသည်။ ခေတ္တနားကြပြန်ပြီးနောက် အလင်းရောင်ပေါ်သော
 အခါမှ ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။ ဤဒေသ၌ လမ်းများမှာ မကောင်းလှချေ။
 သူတို့သည် ဆက်၍ဆက်၍သာ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ အဲလပ်တောင်ခြေရင်း
 ရောက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ဖလေးဗီးယပ်စ်သည် ဗာရီနီးယားနှင့် လမ်းခွဲရသ
 သည်။ နံနက်ခင်းတွင် ဗာရီနီးယား၏ရထားသည် လယ်ကွင်းနှင့် တောအုပ်များ
 ကို ရှေ့ရှုလျက်ရှိ၏။

“သွားတော့မယ် ဗာရီနီးယားရေ ဂရက်ချပ်ကို ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း

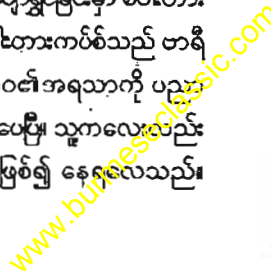
ရောက်အောင်တော့ ပို့ခဲ့ပြီ။ အဲ-ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော ရောမမြို့ကြီးကိုတော့
 ပြန်ပြီးရောက်ကြမယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့သားအမိ ကျန်းမာချမ်းသာ ပျော်
 ရွှင်ကြပါစေ-ဆိုတာကို ကျုပ်ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီလမ်းရဲ့ရှေ့တစ်မိုင်လောက်
 မှာ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိတယ်။ အဲဒီကို ခြေလျင်သွားပေတော့။ ရထားနဲ့လာ
 တာကိုမြင်ရင် မကောင်းလှဘူး။ အထင်ကြီးနေကြမယ်။ ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ ငွေ
 တစ်ထောင် ပါတယ်။ ယူသွားပေတော့။ တစ်နှစ်စာတည်းခိုဖို့ စားသောက်ဖို့ လုံ
 လောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအရပ်က လယ်သမားတွေဟာ လူနိုးတွေပါ။ တောင်တွေ
 ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတိရပ်မြေကို ပြန်ချင်လဲပြန်ပေါ့။ လယ်သမား
 တွေက လိုက်ပို့ကြပါလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် တောင်တန်းတွေထဲမှာ လူရိုင်းအုပ်စု
 တွေ ရှိလေတော့ သိပ်ပြီးတော့ဖြင့် ဘေးမကင်းပေဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဝဲ့
 လူမျိုးအုပ်စုကို ပြန်တွေ့အောင်ရှာရဖို့က ခက်လိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ နှစ်စဉ်ရေ
 ကြည့်ရာမြက်နုရာကို ပြောင်းနေကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တောင်
 တန်းဟိုဘက်မှာ သစ်တောကြီးတွေ ရှိတယ်။ အင်မတန် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းတယ်။
 ကလေးငယ်ကလေးများ နေထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ ကျုပ်အလိုတော့ဖြင့် ခင်ဗျား
 ဟာ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ အခြေချနေထိုင်ဖို့ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ကို တော့ဇူတင်ပါတယ် ဖလေးဗီးယပ်စ်ရယ်”

မြင်းရထားနှစ်စီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လိုက်ကြ၏။ ဗာရီနီးယား
 သည် ကလေးကိုပွေ့ကာ ရပ်နေရင်း မြင်းရထားများ ထွက်သွားသည်ကို ငေး၍
 ကြည့်နေလေသည်။ နောက်ဆုံး လမ်းကွေ့၌ ကွယ်ပျောက်သွားကြ၏။

ထို့နောက် ဗာရီနီးယားသည် လမ်းဘေး၌ထိုင်ကာ ကလေးနို့တိုက်ရ
 ပြန်၏။ ပြီးမှ လမ်းအတိုင်းလျှောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ အချိန်မှာ သာယာ
 သော နွေရာသီနံနက်ခင်း ဖြစ်လေသည်။ နေသည် ပြာလုံသောကောင်းကင်သို့
 တက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ငှက်များတေးသီ၍ နေကြလေပြီ။ ပျားများသည်လည်း
 ဝတ်ရည်စုပ်လျက် ရှိကြ၏။

ဗာရီနီးယားသည် ပျော်ရွှင်၍နေ၏။ သူ၏ ယခုပျော်ရွှင်ခြင်းမှာ စပါးတား
 တစ်ခုနှင့်နေရစဉ်က ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သို့သော် စပါးတားကပ်စ်သည် ဗာရီ
 နီးယားအား အသက်တည်နေရခြင်း အသိပညာနှင့် ဘဝ၏အရသာကို ပညာ
 ပေးခဲ့၏။ ဗာရီနီးယားသည် အသက်ရှင်လျက် လွတ်လပ်နေပေပြီ။ သူ့ကလေးလည်း
 ထိုအတူပင်။ အနာဂတ်ကို မှော်မှန်းကြည့်ကာ ပီတိလည်းဖြစ်၍ နေလေသည်။

ဗာရီနီးယား၏အဖြစ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ မိန်းမသားတစ်ယောက်သည် တစ်ကိုယ်တည်းနေ၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူဝင်ရောက်လာမိခဲ့သော ရွာကလေး၌ ဂေါ(လ်)လယ်သမားများ နေထိုင်ကြသည်။ မကြာသေးမီကမှ မီးဖွားရင်း မိန်းမ သေဆုံးသွားသော လယ်သမားတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ရ၏။ ရွာသားများက သူ့အား ထွက်ပြေးလာသောကျွန်မ-ဟု နှိပ်မိကြသည်။ ဤအချက် ကား အရေးမကြီး။ ဗာရီနီးယားသည် မုဆိုးဖို၏ကလေးကို နို့တိုက်၍ အသက် ကို ကယ်သည်။ သူ့အား ရွာကဝိုင်း၍ ချစ်ခင်ကြလေသည်။

ဗာရီနီးယား တည်းခိုသောအိမ်က လယ်သမားမှာ လူရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စာမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ်၊ အလုပ်ကြမ်းကိုသာ နားလည်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် စပါးတားကပ်စ်ကား မတုတ်။ သို့သော်လည်း သိပ်မခြား နားချေ။ သူသည် သည်းခံစိတ်ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒေါသထွတ် မလွယ်တတ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်လေသည်။

လယ်သမားသည် ဗာရီနီးယားကို များစွာမြတ်နိုးလေသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော အပြင်လောကမှရောက်လာပြီး သူ့ကလေး၏အသက်ကို ကယ် ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ အချိန်ကလေး ရလာသောအခါ ဗာရီနီးယားက လည်း လယ်သမားကို ပြန်၍ခင်မင်စပြုလာလေသည်။ ဗာရီနီးယားသည် ဂေါ(လ်) လူမျိုးစကားကို သင်ယူရာ မကြာမီပင် တတ်မြောက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် စပါးစိုက်ကြရာ ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်းလေသည်။ ထိုစပါးထဲမှ နတ်တင်ကြရသည်။ အချို့စပါးများကို ရောမအခွန်ကောက်သူများအား ပေးကြရလေသည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် ပြောင်းလဲနေ၏။ သို့သော် သူတို့ဒေသများ၌ကား အ ပြောင်းအလဲမှာ နှေးကွေးလှပေသည်။

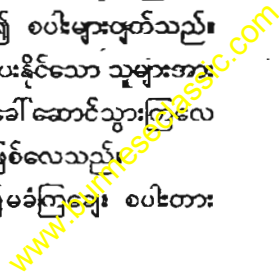
ဗာရီနီးယားသည် ကျန်းမာသူဖြစ်၍ တစ်နှစ်လျှင်တစ်သားမှန်မှန်ကြီး မွေးဖွားနေလေသည်။ အားလုံး သားသမီးခုနစ်ယောက်ရခဲ့၏။ ထိုနောက် သား သမီး မထွန်းကားတော့ချေ။ စပါးတားကပ်စ်ကလေးသည် အခြားကလေးများ နှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ အရပ်ရှည်ဖြောင့်၍ သန်စွမ်းသည်။ အသက် ခုနစ် နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗာရီနီးယားက သူ့အဖေ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကို ပြောပြ၏။ ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။ ကလေးကအသိ ဉာဏ်ထက်သူဖြင့် မိခင်ပင် အံ့ဩ၍ နေရလေသည်။ ဤရွာမှလူများသည် စပါး

တားကပ်စ်၏အကြောင်းကို မကြားဖူးကြချေ။ ကမ္ဘာ့နေရာကြီးများသည် ဤ ရွာကလေးကို ပဲ့တင်မရောက်ခဲ့ကြ။ ဗာရီနီးယားသည် သာမန်လူကွန်ထစ် ယောက်က မတရားမင်းတို့အား ခုခံတော်လှန်ရာတွင် ရောမပြည်ကြီး သိန်သိန် ခါရပုံကို ပြောပြတတ်သည်။ သားသမီးများအား အထပ်ထပ်ပြောပြ၏။ စပါး တားကပ်စ်အလုပ်လုပ်ရသော သတ္တုထွင်းများအကြောင်း၊ စပါးစိုက်၍ လူသတ်ပွဲ ဝင်ရသည့် အကြောင်းများကိုလည်း ပြောပြ၏။ ထို့ပြင် စပါးတားကပ်စ်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ သဘောကောင်းကြောင်းကိုပါ ပြောပြ၏။ သို့သော် ရွာသူရွာ သား လူရိုးများထက် ဘာမျှမပိုကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေသည်။ စပါးတား ကပ်စ်၏ရဲဘော်များအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ၌ "ဒီရွာက ဘယ်သူနဲ့ကု လိုက်တာ" -ဟု နှိုင်းတတ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို သူခင်ပွန်းက အလွန် စိတ်ဝင်စားလေသည်။

ဗာရီနီးယား၏ အဝသစ်သည်ကား စည်းစိမ်ခံဘဝမျိုးမဟုတ်။ သူ သည် ပေါင်းသင်၊ မြက်နုတ်၊ တူးဆွ၊ စိုက်ပျိုး-စသော အလုပ်များကို လုပ်ရလေ သည်။ ဝိုင်းငင်၊ ဝါဖတ်၊ ရက်ကန်းရက်-စသည်တို့ကိုလည်း လုပ်ရလေတော့ သည်။ သူ့အသားမှာ နေလောင်ခြင်းခံရ၏။ သူ့အလှမှာ ပျောက်ကွယ်လေတော့ သည်။ သို့သော် ဗာရီနီးယားသည် အတိတ်ကာလကို မနှမြောချေ။ စပါးတား ကပ်စ်နှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ရသောဘဝမှာကား အိပ်မက်သဖွယ်သာ ရှိလေတော့ သည်။

သူ၏သားဦးက အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သောအခါ ဗာရီနီးယားသည် အဖျားရောဂါရပြီး သုံးရက်ကြာသောအခါ ကွယ်လွန်လေသည်။ အသေစော သဖြင့် ဝေဒနာများစွာ မခံလိုက်ရရှာပေ။ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်သားသမီးများက ငို ကြွေးကာ အဝတ်ပတ်၍ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသည်။

သူ့သေပြီးသည့်နောက် ဤဒေသကလေးတွင် အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေသည်။ အခွန်တော်များသည် မဆုံးနိုင်အောင် တိုးသည်ထက် တိုး၍ လာခဲ့လေသည်။ မိုးခေါင်သောနှစ်နှင့် ကြုံရ၍ စပါးများထုတ်သည်။ ရောမစစ်သားများ ရောက်လာကြကာ အခွန်တော် မပေးနိုင်သော သူများအား လည်ပင်းတွင် သံကွင်းစွပ်လျက် သံကြိုးဖြင့်သီကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ သည်။ သူတို့အား ကျွန်ဈေးများတွင် ရောင်းချမည် ဖြစ်လေသည်။

ကပ်စ်နှင့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်စုတို့သည် အခြားရွာသားများနှင့်အတူ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးကြ၏။ တောထဲ၌ အမဲလိုက်၍မသေရုံ စားသောက်နေကြရလေသည်။ သို့သော် သူတို့၏လယ်ကွင်းဟောင်းနေရာများ၌ ရောမတို့က အိမ်ကြီးများလာ၍ဆောက်ကြလျှင် တောင်ပေါ်မှဆင်းလာကြကာ ရှိသမျှကို လုယက် ယူငင်သွားကြလေတော့သည်။

ထို့နောက် စစ်သားများက တောများအတွင်းသို့ လိုက်လာကြ၏။ တောင်ပေါ်သားလူမျိုးစုများသည် လယ်သမားများနှင့်ပူးပေါင်းကာ စစ်သားများကို တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ပစ္စည်းမဲ့တို့က ခုခံသောတိုက်ပွဲများသည် နှစ်စဉ် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ အရေးနိမ့်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ၌မူ မြို့ကြီးများကိုဆင်း၍ လုယက်နိုင်အောင် အင်အားတောင့်တင်းကြလေသည်။

ဤဘဝမျိုး၌နေရင်းပင် သားစပါးတားကပ်စ်သည် သေဆုံးခဲ့လေသည်။ သူ့ဖခင်နည်းတူ ဘဝကိုရုန်းကန်ရင်းပင် သေခဲ့ရ၏။ သူ၏သားများကို သူ ပြန်၍ပြောပြသော ပုံပြင်များမှာကား အချက်အလက်များ မစုံလင်လှတော့ချေ။ ပုံပြင်များသည် ရှေးကိစ္စများဖြစ်လာ၍ ယင်းကိစ္စများသည်ပင် ရာဇဝင်အမှတ်အသားများ ဖြစ်၍လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားတို့က ဖိနှိပ်သူတို့အား ပြန်၍တိုက်ခိုက်သော တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲများသည်ကား ဆက်လက် ဖြစ်ပွားလျက်သာ ရှိနေခဲ့လေ၏။ ဤစစ်မီးသည် လင်းချည်၊ မှိန်ချည် နေသော စစ်မီးဖြစ်၏။ သို့သော် လုံးဝသေငြိမ်း၍ကား မသွားခဲ့ချေ။

သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာကား သွေးသားစဉ်လာအတိုင်း တိုက်ရသောကြောင့် မဟုတ်။ အများစု၏ ရုန်းကန်မှုမှ ပေါက်ဖွားလာရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင်ကား ရောမမြို့ကြီးသည် ပြိုကွဲပျက်စီးရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့များချည်း သက်သက်မဟုတ်။ လယ်ကျွန်များ၊ လယ်သမား၊ ယာသမားများ လွတ်လပ်သော လူမျိုးစုက စုပေါင်း၍ မြို့ဖျက်ပေလိမ့်မည်။

လူတစ်ဦးသည် ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာ လုပ်ကိုင်ရ၍ ရယူထားအပ်သော ပစ္စည်းများကို အခြား အလုပ်မလုပ်သူတို့က လုယူခြင်း ရှိသမျှကာလပတ်လုံး စပါးတားကပ်စ်၏အမည်သည် တိုးတိုးတစ်လှည့်၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ ကြား၍ နေမည်သာ ဖြစ်သတည်း။

ပြုံးပါပြ

စာဖတ်သူများသို့

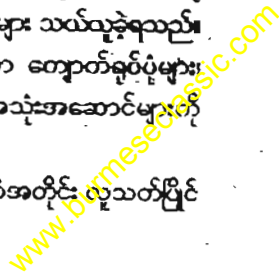
တိုးတက်သော အယူအဆရှိသည့် နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီး HOWARD FAST ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဖြစ်သော SPARTACUS တို့ ဆရာတင့်တယ်အား မြန်မာပြန်စေလျက် ကျွန်တော်များ နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၆၅ခု၊ စက်တင်ဘာလမှစ၍ ကြေညာခဲ့ပါသည်။ SPARTACUS မှာ ကမ္ဘာကျော်နာမည်ကြီး ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။ အာသာပေါင်း ၄၅ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အုပ်ရေပေါင်း ၃သန်းကျော် ရောင်းချပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ဆရာတင့်တယ်အား မြန်မာပြန်စေရာတွင် ဆရာသည် စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာကို နှစ်သက်လှသောကြောင့် စိတ်တိုင်းကျ အချိန်ယူ၍ မြန်မာပြန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုပါသည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းအချိန်၌ မြန်မာပြန်ရာ ယခုလမှပင် ပြီးပါသည်။

SPARTACUS ဝတ္ထုကြီးကို ဆရာမြန်မာပြန်၍ ပြီးသောအချိန်တွင် SPARTACUS သည် နာမည်ကြီးရပ်ရှင်အဖြစ် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သမ္မတနှင့် ပလေဗီယံရ်ကြီးများတွင် ယခုလ ၂၄-ရက်နေ့တွင် ရွတ်တင်ဆက်မည်။ SPARTACUS၏ အမည်မှာလည်း လူတိုင်း၏နှုတ်ဖျားတွင် ဝဲထွက်၊ ယုံလျက်၊ မြူးလျက်နေပေပြီ။

SPARTACUS ဝတ္ထုကြီးကိုမိုး၍ ကမ္ဘာကျော် ဟောလီးဝုဒ်တူဒူထီမှ ထုတ်ဝေအဖြစ် ရိုက်ကူးသည်။ ရိုက်ကူးရာ၌ ဒေါ်လာငွေ သန်းပေါင်း ၁၂-သန်းကျော် အကုန်အကျ ခံခဲ့သည်။ ၂နှစ်ကျော် စီမံပြုစုပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့် အချိန်လျှောက်ကူးခဲ့သည်။ ဇာတ်ကားဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အီတလီနိုင်ငံရှိ သရုပ်ဆွဲပုံကြီးများနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း သိမ်းဆည်းရာဌာနများမှ ရောဇေတ်ဝတ်စုံ ၁၀၀-ကျော်၊ တန်ချိန် ၇-တန်ကျော်ရှိသော သံချပ်ဝတ်စုံများ သယ်ယူခဲ့ရသည်။ ဒင်္ဂါးပေါင်း ၇-စီးတို့ဖြင့် တန်ချိန် ၂၇-တန်ခန့်ရှိသော ကျောက်ရုပ်ပုံများ၊ နာမခေတ် ကုလားထိုင်၊ စားပွဲများနှင့် အခြားရောမ အသုံးအဆောင်များကို နာမခေတ်တိုက်မှ ဟောလီးဝုဒ်သို့ သယ်ယူခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀-ကျော်မှ ဒီဇိုင်းပုံစံအတိုင်း လူသတ်ပြင်

ပွဲသမားများကို လေ့ကျင့်ပေးသည့်ကျောင်းကို အတိအကျ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ဟောလီးဝုဒ်တွင်ရှိသမျှသော စတန့်မင်းသား ၁၈၇ - ယောက်ကို ရှေးရောမခေတ်က လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများနည်းတူ ထိုးခုတ်သတ်ပုတ်ရသည့် ပညာများကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးကာ ရုပ်ရှင်ကို အသေးစိတ် ရိုက်ကူးခဲ့လေသည်။

SPARTACUS ရုပ်ရှင်ကြီးတွင် ဟောလီးဝုဒ်အကျော်အမော်များ ကြွကြသော ကတ်ဒေါက်ဂတ်(စပိးတားကတ်) လော့ရင့်စ်အော်လီဗီယား (ရောမစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကရက်ဆပ်စ်)၊ ဂျင်းဆိုင်းမွန် (ကျွန်မကလေး တစ်ယောက်ကို နိကားတစ်(ရောမစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကရက်ဆပ်စ်၏ကျွန် အင်တိုနီးနား) ချားလ်စလော့တန် (နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ဂနားချော်)၊ ပီတာယူစတင်း (လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းအုပ်ကြီး ဘက်တီးယားတပ်) ခေါင်းဆောင် ပါဝင်သည်။

SPARTACUS မှာ ရုပ်ရှင်အဖြစ်လည်း ကောင်းမွန်လှပေသည်။ ၁၉၆၀-ခုနှစ် အကယ်ဒမီရွေးပွဲတွင် အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင်ဆု(အော်စကာဆု) လေးဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့ပါသည်။

SPARTACUS ရုပ်ရှင်ကြီး၏ မူလဇာတ်လမ်းဖြစ်သော ဝတ္ထုကြီး ရုပ်ရှင်ထက်ပင် နာမည်ကြီးလှပါသည်။ စာပေဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းလည်း ချီးကျူးခံရပါသည်။ ဤဝတ္ထုကြီးကို ယခုမှ စာဖတ်သူများ၏လက်တွင် ရုပ်ရှင်နှင့်အတူ အချိန်မီပေးဆက်နိုင်ပါပြီ။ ရုပ်ရှင်ဘာသာနှင့် ဝတ္ထုအရသာကို ချိန်ညှိ၍ အရသာခံနိုင်ပါပြီ။ စာဖတ်သူများ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မည်-ဟု ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ပါသည်။

လေးစားလှူဒါန်း
ထုတ်ဝေသူ

ရောမကို အာခံသူ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အင်အားအကြီးဆုံးနှင့် နယ်ချဲ့ရာ၌ အတူတူပြိုင်ဆိုင် ဖြစ်ခဲ့သော ရောမနိုင်ငံကြီးသည် ခရစ်တော်မဖွားမီ ခရစ်နှစ် ၇၁-ခုနှစ်တွင် လုံးဝပျက်စီး ပြိုကွဲလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အာဏာနှင့် စည်းစိမ်၌ အလွန်အကျွံ မူးယစ်နေကြသော ရောမမြေရှင်၊ ကြေးရှင်၊ အာဏာရှင် များတို့၏ မတရားသော၊ လူမဆန်သော စေခိုင်းမှု၊ ဖိနှိပ်မှု၊ ချုပ်ချယ်မှု ညှဉ်းပန်းမှုများကို တင့်လျှိုးလျှိုး ခံနေရရှာသော ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငွေဝယ် ကျွန်များက သည်းမခံနိုင်လွန်းသည့်အတွက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရုရှာ သက်နက်ကို စွဲကိုင်ကာ ရောမကို အာခံပုန်ကန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကြီးသည် အဖိနှိပ်ခံ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငွေဝယ်ကျွန် များ၏ဘဝ၊ သူတို့၏စရိုက်နှင့် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူတို့၏ကြိုးပမ်း ချွန် ဘန်တိုက်ပွဲဝင်မှုများကို ရင်နှင့်ဖွယ် အသေးစိတ် ဖော်ကျူးမှတ်တမ်းတင်ထား သော ဂန္ထဝင်မြောက် နာမည်ကျော်ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကြီးသည် လဲလျှင်ထ၍၊ ဖိလျှင်ကြွတတ်သော ဓနုဿလူသား တို့၏ အဇ္ဈတ္တသဘော ပင်ကိုသတ္တိကို အားမာန်တက်ဖွယ် ထင်ရှားစွာ ဖြင့်ရမည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ဘာသာပေါင်း ၄၅-ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုပြီးဖြစ် ၍ အုပ်ရေပေါင်း ၃သန်းကျော် ပြန့်ချိပြီးဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာစာ

“ရောမကို အာခံသူ” ဘာသာပြန် ဝတ္ထုကြီး၏မူရင်းမှာ HOWARD FAST ရေးသားသော SPARTACUS အမည်ရှိ ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်အခါက ရောမလူမျိုးတို့ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပကြစဉ် အခါက ရောမယဉ်ကျေးမှုသည် တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီးယိုယွင်းလာခဲ့ချိန်တွင် ဇာတ်အိမ်ကို တည်ဆောက်၍ ထားလေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် စစ်ရေးစစ် ရာတွင် ထူးချွန်၍လာသည်နှင့်အမျှ ရောမအာဏာပိုင်များသည် ဘုန်းလက်နက် ဆန့်တန်းကြရာ မြေထဲပင်လယ်တိုက်သည် ရောမ၏သံခြေမနောင့်အောက် သို့ ရောက်၍နေခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး အင်္ဂလန်၊ အာဖရိက၊ အိန္ဒိယစသည့် နိုင်ငံများအထိပင် အာဏာစက် ပြန့်နှံ့ခဲ့သည်။

ရောမလူမျိုးတို့ ဘုန်းတန်ခိုးအထက်ဆုံးအချိန်၌ သူတို့သည် အခြား သော လူမျိုးများကို မနုဿလူသားများ-ဟုပင် မထင်တော့အောင် ဖြစ်၍လာ ကြသည်။ အရှင်တစ်ပိုင်းသဖွယ် ဖြစ်၍လာကြသည်။ထို့ကြောင့် စာရိတ္တအပျက် ကြီး ပျက်စီးလာကြသည်။ သေရည်နှင့်မေထုန် ကြူးလွန်မက ကြူးလာကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ လူအချင်းချင်း မသေမချင်း လက်နက်အမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်သော လူသတ်ပွဲများကိုပင် ရုံသွင်း၍ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ပြသကြ သောအခြေအထိ စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များ တိုးပွား၍ လာခဲ့ကြသည်။ တိရစ္ဆာန် စိတ်များ ဝင်၍လာကြလေသည်။ ယင်းသည်ကား ရောမလက်နက်နိုင်ငံကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးရမည့် အဦးအစပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဤဘာသာပြန် ဝတ္ထုထဲ၌ ရောမလူမျိုးတို့၏ ကျွန်ပြုခြင်းကိုခံရသော အခြားလူမျိုးများသည် ရောမ၏ထမ်းပိုးအောက်မှ မခံမရပ်နိုင်လွန်းသော ကြောင့် ရုန်းထွက်ကြရပုံကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့၍ ဖော်ပြထားသည်။

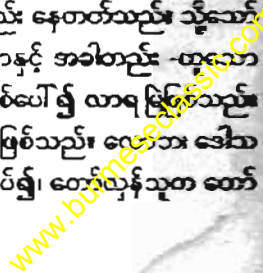
မူရင်းရေးသူ HOWARD FAST သည် ဤဝတ္ထုကြီးကိုရေးရာ၌ ရောမရာဇဝင်ကို အသေးစိတ်ပြန်၍ ဖော်ထုတ်သည်ထက် ယခုမျက်မှောက် ခေတ်၏အခြေအနေကို ဖော်ထုတ်ခြင်း၊ သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်-ဟု ဘာသာ ပြန်သူက ထင်မိလေသည်။ ယခုပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်ခေတ်တွင် တိုက်ရိုက်ဖြစ် စေ၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ အားကြီးသူလူတစ်မျိုးက အားနည်းသူလူ

တစ်မျိုးကို ဖိနှိပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ အချို့ချို့သောနိုင်ငံများ၌ ထင်ထားများ လေယာဉ်ယုံများနှင့်ပင် ဖိနှိပ်အုပ်စိုးနေကြသည်။ ထိုအဖြစ်များကို ထင်စား သောအားဖြင့် မူရင်းရေးသူက သူ့ဝတ္ထုကိုရေးသည်-ဟု ထင်မိသည်။ နေရာ ရေးသူ၏အာဘော်မှာ “တန်ခိုးကြီးမားလွန်းလှသော ဧကမကိုပင်လျှင် ခေမရပ် နိုင်လွန်းသောအခါ၌ လက်နက်ပဲ့ကျွန်များကပင် ခုခံတော်လှန်ကြသေးသည်။ ယခုခေတ်တွင်လည်း “ဖိလွန်းလျှင် ထောင်လိမ့်မည်-ဟူသော သဘောပင် ဖြစ် လေသည်။

“သူသတ္တဝါတို့သည် လွတ်လပ်စွာမွေးဖွားလာသော်လည်း အပြ နောင်ကြိုး ဘည်းခြင်း ခံနေရသည်”-ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်တိုင်ထားတာ ထွန်းကားလာခဲ့သော ဝါဒမျိုးတို့သည်သည်ပင် တဖြည်းဖြည်းတန်ခိုးထွား၍ လာသောအခါ၌ ထိုဝါဒရှင်နိုင်ငံတို့ကပင် အခြားသောနိုင်ငံများကို ကျွန်ပြုကြ သည်ကို မျက်မှောက်ခေတ်၌ တွေ့၍နေရသည်။ ကျွန်ပြုခြင်းခံရသော နိုင်ငံ များသည် ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်ကြသည်။ ရုန်းကန်ရာ၌ အ သက်ကို စတေး၍ ရုန်းကန်ကြသည်။ လွတ်မြောက်ရေးကို ရသနည်းဝါဒသ လောက်၊ ရုန်းကန်သဖြင့်ပင် ပို၍ဖိနှိပ်ခြင်းခံရသူက များသည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းက ကမ္ဘာ့စစ်ပြီးခေတ် သမိုင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်လိုက် ပါလျှင် ထိုရုန်းကန်မှုမျိုးတို့ကို တသိတတန်းကြီး တွေ့နိုင်သည်။ ကမ္ဘာတိုက်ပြီး အားလုံး၌ပင် ရုန်းကန်မှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးရသော နိုင်ငံများ ပေါ် ပေါက်လာရပုံကို အများသိကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မလွတ်လပ်သော နိုင်ငံအများပင်လျှင် ကျန်ရှိနေလေသေးသည်။ အချို့သော လွတ်လပ်သည်ဆို သည့် နိုင်ငံများသည်ပင်လျှင် အတွင်းသဘောအားဖြင့် မလွတ်လပ်ဘဲ ခြိမ်းခြံ ကြ သည်-ဟု ဆိုစရာပင် ရှိနေလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ လူသားတို့၏ လွတ်လပ်လိုသော စိတ်ဓာတ် သည်ကား မည်သည့်အခါမျှ မငြိမ်းမသေနိုင်သော မီးတောက်ချိန်ဖြစ်သည်။ အပြင်းအထန်ထ၍ အလုံတည့်ညီတပြောင်ပြောင် တောက်သောင်သောအခါ လည်း ရှိသည်။ ပြာဖုံးမီးခဲအသွင်ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်၍လည်း နေတတ်သည်။ သို့သော် မီးကားမသေချေ။ အခွင့်တည်းဟူသော လောင်စာနှင့် အခါတည်း-ဟူသော လေအပင့်တို့ကြိုလျှင် ထိုမီးခဲမှ မီးတောက်မီးလျှံ ဖြစ်ပေါ်၍ ယာရ ဖြစ်သည်။

ဤသဘောသည်ကား လူတိုင်းသဘောဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ဖုံးလွှမ်းရာ လူလောက၌ ဖိနှိပ်သူကဖိနှိပ်၍၊ တော်လှန်သူက တော်

လှန်နေသော သဘောတရားမှာ၊ တရစ်ပတ်ပတ် လည်၍နေသော ကမ္ဘာနိုင်ငံ
ရေး သံသရာပင် ဖြစ်နေသည်။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတို့ မပြတ်စဲသေးသမျှ
ကာလပတ်လုံး လူသားတို့သည် ယင်းသည် သံသရာထဲမှာပင် တဝဲလည်လည်
နေကြရဦးမည်ကိုသို့ ဖြစ်၍ နေလေသည်။

မူရင်းရေးသူသည် သူ၏ဝတ္ထုထဲ၌ ဤသဘောကို တင်ပြထားသည်။
သို့တင်ပြရင်းကပင် မူရင်းရေးသူက ဝတ္ထုအနှစ်တစ်ရပ်ကို ထပ်မံဖော်ထုတ်ပြန်
သည့်အားဖြင့် “လူဆိုသည်မှာကား ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေသော
သူများ ပါဝင်သည့် အစုအဝေးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုပါဇာတ်ကောင်များသည် မည်မျှ
ပင် အခြေအနေ ဆိုးရွားစေကာမူ၊ အနိုင်မခံအနှုံးမပေးကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။
ထိုသူများ၏ စံနမူနာကိုယူကာ သတ္တိဗျတ္တိနှင့်ပြည့်စုံကာ အမှန်တရားဘက်က
ရပ်တည်နိုင်ကြပါစေသတည်း”-ဟူသော ဆန္ဒပြု အမှာစကားချီး၌ ရေးသား
ထားသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ခရစ်တော်မပေါ်မီ(၇၁)ရာစုနှစ်က အကြောင်းအ
ရာများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အသေအချာစိစစ်၍ ချိန်ထိုးကာ ဖတ်ရှု
မည်ဆိုပါလျှင်မူ မျက်မှောက်ခေတ် အချို့သောနိုင်ငံများ၌ ဖြစ်ပျက်၍နေသော
ကိစ္စများကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နိုင်ကြလိမ့်မည်-ဟု ယုံကြည်ရပေသည်။

တင့်တယ်
၁၈-၁၂-၆၅